CĂRȚI ROMANTICE

AMINTIRI ȘI SECRETE

SANDRA BROWN

Low Pressure
Sandra Brown
Copyright © 2012 Sandra Brown Management Ltd.
Ediție publicată prin înțelegere cu
MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. și PRAVA I PREVODI.
Publicată pentru prima dată în SUA de
Grand Central Publishing, New York.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Amintiri și secrete
Sandra Brown

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Amintiri și secrete / Sandra Brown;
trad.: Laura Berteanu. – București: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0185-8

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Amintiri și secrete

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

Lira®

prolog

Şobolanul era mort, dar cu nimic mai puţin oripilant decât dacă ar fi fost viu.

Bellamy Price îşi înăbuşi strigătul în spatele mâinilor pe care şi le apăsă cu putere peste gură, îndepărtându-se cu spatele de cutia împachetată în hârtie lucioasă şi cu panglică din satin. Animalul zăcea întins pe o hârtie subţire, argintie, cu coada lungă şi roz răsucită în jurul corpului gras.

Când ajunse lângă zid, Bellamy se lăsă să alunece pe lângă el, până când atinse podeaua. Aplecându-se în faţă, îşi luă mâinile de la gură şi-şi acoperi ochii. Dar era atât de îngrozită, încât nu putea nici măcar să plângă. Suspinele îi erau uscate şi aspre.

Cine să-i facă o farsă atât de crudă? *Cine?* Şi *de ce?*

Evenimentele zilei începură să i se deruleze în minte, ca o înregistrare dată pe repede-înainte.

- Ai fost grozavă!

- Mulţumesc.

Bellamy încerca să păstreze pasul rapid stabilit de reprezentanta editurii, o femeie care funcţiona ca şi cum ar fi consumat viteză la micul dejun.

- Emisiunea are cea mai mare audienţă în acest interval orar.

Vorbea repede, în acelaşi ritm cu ţăcănitul tocurilor cui de la pantofi.

- Cu mult înaintea concurenţei. Vorbim de o audienţă de peste cinci milioane. Tocmai ai primit o expunere naţională extraordinară.

Ceea ce era exact ce şi-ar fi dorit Bellamy să evite. Dar nu se obosi să-i spună acest lucru. Din nou. Pentru a nu ştiu câta oară. Nici reprezentanta editurii, nici impresarul ei, Dexter Gray, nu îi înţelegeau dorinţa

de a îndrepta publicitatea înspre romanul ei de succes, nu înspre ea.

Dexter, strângându-i cu putere cotul în mâna lui, o conducea prin coridorul de marmură al zgârie-norului din Manhattan.

- Ai fost superbă. Fără nici o greşeală, dar caldă. Umană. Numai interviul ăsta probabil că a vândut o mie de exemplare din *Înainte de furtună*, ceea ce este de altfel scopul nostru.

O îmboldi înspre ieşire, unde un uşier în uniformă îşi atinse borul şepcii cu degetele în clipa în care Bellamy trecu pe lângă el.

- Cartea dumneavoastră m-a ţinut treaz câteva nopţi, domnişoară Price.

Abia avu timp să-i mulţumească înainte de a fi împinsă prin uşa rotativă, care o azvârli afară, în piaţă. Un strigăt se ridică dinspre mulţimea strânsă ca să îi zărească pe invitaţii interviurilor de dimineaţă, care intrau sau ieşeau din sediul televiziunii.

Reprezentanta editurii era exuberantă.

- Dexter, ajut-o să discute cu mulţimea. Mă duc să aduc un fotograf aici. Putem să facem din asta încă o ştire pentru micul ecran.

Dexter, ceva mai sensibil vizavi de lipsa dorinţei de celebritate a clientei sale, se ridică pe vârfuri şi vorbi direct în urechea lui Bellamy, ca să se facă auzit peste zgomotul infernal produs în timpul orei de vârf, în Midtown.

- Nu ar strica să profităm de ocazie şi să dai câteva autografe. Cei mai mulţi autori lucrează întreaga viaţă...

- ... şi nu se bucură de o asemenea atenţie mediatică, îi termină ea fraza. Mii de scriitori şi-ar da mâna dreaptă pentru aşa ceva. Mi-ai mai spus. De mai multe ori.

- Nu strică să-ţi repet.

O bătu uşor pe braţ în timp ce o îndruma spre mulţimea de admiratori nerăbdători care se îngrămădeau în spatele grilajelor.

- Zâmbeşte! Publicul te adoră şi te aşteaptă.

Cititori care deveniseră pe loc fanii ei se îngrămădeau să-i strângă mâna şi să-i ceară autografe pe exemplarele

lor din *Înainte de furtună*. Purtându-se cât putea ea de amabil, Bellamy le mulţumi şi zâmbi camerelor ataşate telefoanelor mobile.

Un admirator îi scutura cu entuziasm mâna în clipa în care Bellamy îl zări cu coada ochiului pe Rocky Van Durbin. Reporter la tabloidul cotidian *EyeSpy*, Van Durbin stătea uşor în afara mulţimii, avea un zâmbet îngâmfat şi dădea instrucţiuni fotografului care îl însoţea.

Van Durbin fusese cel care descoperise şi anunţase cu surle şi trâmbiţe că autorul T.J. David, a cărui primă carte generase o considerabilă agitaţie atât în domeniul publicaţiilor, cât şi la Hollywood, era, de fapt, Bellamy Price, o atrăgătoare femeie de treizeci de ani.

„De ce doreşte oare această texană voluptuoasă, cu ochi albaştri şi picioare lungi – exact cum ne place nouă – să se ascundă în spatele unui pseudonim tern, eu, unul, nu îmi pot da seama. Dar, în ciuda discreţiei şi a timidităţii autoarei, *Înainte de furtună* a ajuns în topul celor mai bine vândute romane, iar acum se pare că domnişoara Price a ieşit din ascunzătoare şi se implică şi ea în joc. Şi-a ascuns pintenii şi pălăria, a renunţat la imaginea de cowboy singuratic şi locuieşte acum într-un penthouse cu vedere spre Central Park, în Upper West Side, scăldându-se în strălucirea bruştei sale celebrităţi."

Cea mai mare parte din ce scrisese era minciună, cu doar frânturi de adevăr care să îl pună pe autor la adăpost de acuzaţiile de calomnie. Bellamy avea, ce-i drept, ochi albaştri, dar era de înălţime medie, în nici un caz deosebit de înaltă, după cum sugera descrierea. Şi nu ar fi putut trece drept „voluptuoasă" după standardele nimănui.

Avea o pălărie de cowboy, dar nu o mai purtase de ani buni. Nu avusese în viaţa ei cizme cu pinteni şi nici nu cunoscuse pe cineva care să aibă. Nu îşi abandonase locuinţa de până atunci, aşa cum insinuase Van Durbin, ci se mutase în New York cu câţiva ani în urmă, cu mult înainte să-i fie publicată cartea. Locuia într-adevăr în Upper West Side, vizavi de parc, dar nu într-un penthouse.

Însă cel mai mare neadevăr era afirmaţia lui Van Durbin că se bucura de noua ei celebritate, pe care, personal, o considera mai degrabă o ceaţă apăsătoare decât o aură strălucitoare. Apăsarea se accentuase după ce Van Durbin scrisese un al doilea articol de primă pagină, care conţinea încă o dezvăluire şocantă.

Deşi fusese publicată ca roman, *Înainte de furtună* era de fapt o relatare ficţionalizată a unei poveşti adevărate. Povestea *ei*. Povestea *tragică* a familiei ei.

Cu viteza unei rachete, această dezvăluire o propulsase într-o nouă dimensiune a celebrităţii. Detesta acest lucru. Nu scrisese *Înainte de furtună* cu intenţia de a deveni bogată sau celebră. Fusese un exerciţiu terapeutic.

Recunoştea, sperase că povestea va fi publicată şi primită bine de critici, însă publicase romanul sub un pseudonim neutru tocmai pentru a evita atenţia care era acum îndreptată asupra ei.

Înainte de furtună fusese un roman aşteptat cu nerăbdare încă înainte de a fi pus în vânzare. Foarte încrezătoare în potenţialul cărţii, editura o susţinuse puternic financiar, făcându-i reclamă cu postere în marile oraşe, cu anunţuri în reviste şi ziare şi pe internet. Spiritele se încinseseră cu luni întregi înaintea datei oficiale de lansare. Toate recenziile fuseseră spectaculoase. T.J. David era comparat cu cei mai buni autori ai genului, fie că era vorba de ficţiune sau de nonficţiune. Bellamy se bucurase de succesul cărţii din spatele pseudonimului protector.

Dar, odată ce Rocky Van Durbin eliberase duhul din sticlă, nu îl mai putuse băga la loc. După părerea ei, editura, Dexter şi toţi cei care aveau de profitat în urma vânzărilor se bucurau în secret de faptul că identitatea ei şi povestea care stătea la baza cărţii fuseseră dezvăluite.

Acum aveau nu numai o carte de promovat, dar şi o persoană, care fusese numită „visul oricărui editor".

Era descrisă ca o femeie atrăgătoare, educată, cu un limbaj elevat, nu atât de tânără cât să fie frivolă, dar nici atât de bătrână cât să plictisească. Moştenitoarea unei averi considerabile, transformată în autoare de mare succes. Erau multe elemente care o nemulţumeau,

în principal faptul că îşi dorise să rămână în anonimat. În schimb, încercarea ei de a se ascunde în spatele unui pseudonim o făcuse cu atât mai interesantă. Rocky Van Durbin susţinea frenezia mediatică din jurul ei, la a cărei creare avusese o considerabilă contribuţie, şi, niciodată mulţumit, continua să alimenteze curiozitatea nepotolită a cititorilor publicând zilnic detalii suculente despre ea, cele mai multe câtuşi de puţin adevărate, speculative sau scandalos de exagerate.

În timp ce continua să dea autografe şi să se fotografieze alături de admiratorii ei, Bellamy se prefăcea că nu îl observase, însă în zadar. Van Durbin îşi croi grosolan drum înspre ea, făcându-şi loc cu coatele prin mulţime. Văzându-l că se apropie, Dexter o preveni în şoaptă:

– Nu-l lăsa să te enerveze. Eşti privită. Nimic nu i-ar face mai mare plăcere decât să te determine să spui ceva ce să poată fi folosit apoi, în afara contextului.

Când aşa-zisul jurnalist ajunse faţă în faţă cu ea şi nu mai fu cu putinţă să îl ignore, Van Durbin îi zâmbi, dezvăluind două şiruri de dinţi strâmbi şi îngălbeniţi, care creau impresia unui rânjet de carnivor. O măsură cu privirea, apoi întrebă:

– Aţi mai slăbit, domnişoară Price? Nu pot să nu observ că păreţi mai subţire.

Cu câteva săptămâni în urmă, fusese voluptuoasă. Mâine avea să sufere de o tulburare de alimentaţie.

Fără să răspundă în vreun fel întrebării viclene a reporterului, Bellamy începu o conversaţie cu o femeie îmbrăcată într-un tricou cu Ohio State şi o coroniţă în gen Statuia Libertăţii, făcută din spumă de cauciuc verde.

– Citim chiar acum cartea dumneavoastră la clubul nostru, îi spuse femeia, în timp ce pozau împreună pentru un instantaneu făcut de soţul ei, la fel de entuziast.

– Apreciez foarte mult acest lucru.

– Nu o să mă creadă că v-am întâlnit.

Bellamy îi mulţumi din nou şi trecu mai departe. Fără să se lase descurajat, Van Durbin se ţinu după ea, notând zelos ceva într-un caiet cu spirală. Apoi, păşind

între ea şi următoarea persoană care aştepta să i se acorde atenţie, o întrebă:

- Pe cine vedeţi interpretând rolurile principale în film, domnişoară Price?

- Nu văd pe nimeni. Nu mă ocup de filme.

- Dar o veţi face, cât de curând. Toată lumea ştie că producătorii stau la coadă să arunce cu banii ca să obţină drepturile pentru *Înainte de furtună*. Se zvoneşte că actori şi actriţe de top se întrec deja pentru rolurile principale. Canapelele din anticamerele de distribuţie nu au fost niciodată atât de muncite.

Bellamy îi aruncă o privire încărcată de dezgust.

- Nu aveţi nici o părere în legătură cu acest subiect?

- *Nici una*, spuse ea, accentuând în aşa fel cuvântul încât să descurajeze alte eventuale întrebări.

Chiar în acea clipă, un bărbat îşi făcu loc printre două tinere şi îi aruncă în faţă un exemplar al cărţii. Bellamy îl recunoscu numaidecât.

- Ei, salutare din nou. Hmm...?

- Jerry, spuse el, zâmbind larg.

- Jerry, da.

Avea o faţă deschisă, prietenoasă, şi păr rar. Venise la mai multe sesiuni de autografe şi îl zărise în public în timpul unui discurs pe care îl ţinuse la o bibliotecă din campusul Universităţii New York.

- Îţi mulţumesc că ai venit în dimineaţa asta.

- Nu ratez nici o ocazie să vă văd.

Bellamy se semnă pe pagina cu titlul, pe care bărbatul i-o ţinu deschisă.

- Câte exemplare ai cumpărat, numărându-l şi pe acesta, Jerry?

Bărbatul râse.

- Cumpăr cadouri pentru Crăciun şi zile de naştere.

Bellamy bănuia şi că avea o pasiune pentru celebrităţi.

- Ei bine, eu şi editura îţi mulţumim.

Bellamy trecu mai departe şi, în timp ce Jerry dispărea înapoi în mulţime, Van Durbin îşi făcea cu neobrăzare loc printre oameni, ca să rămână aproape de ea. Insista cu întrebările despre posibila ecranizare a cărţii ei.

– Haideţi, domnişoară Price! Daţi-le un indiciu cititorilor mei despre actorii pe care-i vedeţi interpretând personajele importante. Pe cine aţi distribui în rolurile membrilor de familie? Făcu cu ochiul şi se aplecă spre ea, întrebând cu voce joasă: Pe cine vedeţi în rolul ucigaşului?

Îi aruncă o privire scurtă.

Van Durbin râse şi-i spuse fotografului:

– Sper că n-ai ratat-o!

Restul zilei fusese la fel de agitat.

Participase împreună cu Dexter la o întâlnire la editură, pentru a discuta momentul propice de lansare a ediţiei necartonate din *Înainte de furtună*. După un îndelungat schimb de opinii, se hotărâse că romanul se vindea atât de bine în ediţie cartonată şi în format electronic, încât nu ar fi fost practic să schimbe ceva mai devreme de cel puţin şase luni.

După şedinţă, merseseră la prânz la o întâlnire cu un producător de film. După ce serviseră salată de homar şi sparanghel rece în intimitatea apartamentului de hotel al producătorului, acesta le vorbise entuziasmat despre filmul pe care intenţiona să-l producă, garantându-le că, dacă îi vindeau lui drepturile, avea să respecte cu stricteţe cartea. Când plecaseră, Dexter spusese în glumă:

– Ce n-ar da prietenul tău, Van Durbin, să ştie de întâlnirea asta!

– Nu e prietenul meu. Identitatea lui T.J. David ar fi trebuit să fie un secret bine păstrat. Pe cine a mituit Van Durbin ca să ajungă la numele meu?

– Pe cineva care lucrează la editură, vreun asistent sau cineva care lucrează în departamentul de contracte. Ar fi putut fi oricine.

– Cineva din agenţia ta?

O bătu prietenește pe mână.

– Probabil că nu vom şti niciodată. Ce mai contează cine a fost?

Bellamy oftă, resemnată.

– Nu mai contează. Răul a fost făcut.

– *Răul* e doar o chestiune de opinie, râse Dexter.

Dexter o lăsase la apartamentul ei, cu un avertisment:

– Mâine va fi încă o zi haotică. Odihneşte-te în seara asta. O să fiu aici la şapte dimineaţa, să te iau.

Îşi luase rămas-bun de la el cu promisiunea că nu o să întârzie, apoi intrase în holul clădirii. Portarul o strigase din spatele biroului.

– A sosit un pachet pentru dumneavoastră, cu puţin timp în urmă.

Nu îi păruse deloc suspicios atunci când îl aşezase pe masa din sufragerie, lângă un vraf de corespondenţă. Cutia fusese sigilată cu scotch transparent. Observase eticheta pe care fuseseră tipărite numele şi adresa ei, dar pe care nu era trecută nici o informaţie despre expeditor. Era ciudat, dar nu dăduse prea multă importanţă acestui amănunt atunci când tăiase scotchul, deschisese pachetul şi scosese dinăuntru cutia împachetată ca un cadou.

N-ar fi fost niciodată pregătită pentru surpriza hidoasă care o aştepta înăuntru.

Acum, stând pe duşumea cu spatele lipit de perete, îşi coborî mâinile de la ochi şi privi cutia din care marginile de hârtie fină se ridicau asemenea petalelor unei flori. Aspectul festiv era în asemenea discordanţă cu conţinutul, încât, fără îndoială, fusese introdus anume, ca parte din farsă.

Farsă? Nu. Nu era amuzant. Era diabolic.

Dar nu se putea gândi la nici o persoană pe care să o fi jignit sau care să aibă vreun motiv ca să o urască într-atât. Oare Rocky Van Durbin, oricât ar fi fost el de mârşav, ar fi fost în stare să facă ceva atât de josnic şi să-i trimită un şobolan mort?

Cu mişcări încete, se ridică pe lângă perete, sprijinindu-se cu spatele de el până când reuşi să se ţină cât de cât pe picioare. Din picioare, putea vedea şobolanul ghemuit în mijlocul hârtiei lucioase. Încercă să facă un efort ca să se detaşeze şi să se poată uita la el. Încercă să vadă în el doar un obiect oarecare, dar, pentru că fiecare trăsătură era atât de grotescă, părea extraordinar de detaliată.

Înghiţi, simţind gustul amar de fiere, îşi trecu mâna peste broboanele ce i se ridicaseră pe braţ şi se forţă să îşi vină în fire. La urma urmei, nu era decât un rozător mort. Vedea frecvent şobolani în staţiile de metrou. Nu avusese niciodată o reacţie atât de violentă când văzuse câte unul alergând bezmetic pe şine.

O să pună capacul peste cutie şi o să o ducă la toboganul de gunoi, din capătul holului. Apoi gata. Putea să uite totul şi să-şi vadă de treburile ei, refuzând să lase un dement să o intimideze.

Îşi luă inima în dinţi şi făcu un pas în faţă. Apoi încă unul şi încă unul, până ce fu aproape lângă cutie.

Şi atunci, coada şobolanului zvâcni.

capitolul 1

Dent răspunse la telefon cu un mârâit:
- Ce-i?
- Eşti încă în pat?
- Cât e ceasul?
- Pari beat.
- Trebuie să fiu treaz?
- Dacă vrei treaba.
- Azi?
- Imediat ce ajungi aici.
- Mă temeam că o să spui asta. Merită deranjul?
- De când îţi permiţi să refuzi ceva?
- Bine, bine. Cât?
- Două mii, dus întors.
- Unde?
- Houston Hobby.
- Rămân peste noapte?
- Nu.

Dent se ridică în capul oaselor şi-şi puse picioarele pe duşumea, testând să vadă cât era de treaz. Îşi trecu degetele prin păr, apoi îşi lăsă mâna acolo, apăsându-şi capul ameţit.

- Două mii cinci sute, plus benzina.
- Tipul e bolnav. Se duce la doctorul Anderson, pentru chimioterapie.
- Două mii cinci sute, plus benzina.

Câteva cuvinte bombănite despre lăcomie, apoi:

- Cred că pot să aranjez.
- Dacă poţi, ne-am înţeles. Cum e afară?
- Căldură, zăpuşeală - Texas în luna mai.
- Precipitaţii?
- Posibile furtuni pe arii restrânse, înspre seară. Nimic ce să nu poţi ocoli sau de care să-ţi fie frică. După o clipă de ezitare: Sigur eşti în stare să zbori?

– Alimentează avionul!

În drum spre baie, piciorul lui gol se prinse în firul lămpii şi o trase de pe noptieră. Se izbi de podea, dar, din fericire, becul nu se sparse. Dădu cu piciorul la o parte din drum lampa şi vreo câteva haine aruncate pe jos şi intră împleticindu-se în baie, înjurând lumina rece în clipa în care aprinse becul.

Se bărbieri pe pipăite în timp ce făcea duş, se spălă pe dinţi aplecat peste chiuvetă şi se hotărî să-şi lase părul să se usuce de la sine, mai degrabă decât să folosească uscătorul. Orice inconvenienţă minoră rezultată din aceste măsuri era de preferat ideii de a se privi în oglindă.

Se întoarse în dormitor şi se îmbrăcă în uniforma de zbor: blugi, cămaşă albă, cravată neagră, căreia îi făcu nodul, dar o lăsă largă pe lângă guler. Îşi îndesă picioarele în ghete, apoi îşi luă portofelul, cheile şi ochelarii de aviator de pe noptieră. La uşă, se opri să arunce o privire femeii goale din patul lui. Ea, oricum ar fi chemat-o, dormea încă dusă. Se gândi să îi lase un bilet şi să o roage să încuie uşa când pleca din apartamentul lui.

Apoi îşi roti în jur ochii injectaţi şi îşi spuse: „La ce bun?" Nu exista absolut nimic ce s-ar fi putut dovedi tentant pentru un hoţ.

Aglomeraţia de dimineaţă se terminase aşa că se circula rezonabil. Singura reminiscenţă din viaţa de altădată a lui Dent era roşie, echipată cu un motor tunat de 530 CP, cutie cu şase viteze, pistoane lungi şi ţeavă de eşapament Corsa, din titan. Apăsând la podea acceleraţia Corvette-ului ori de câte ori găsea un spaţiu liber, trecu prin Austin depăşind cu mult limita de viteză legală, îndreptându-se spre aerodromul privat.

Şi-ar fi putut ţine avionul într-un loc mai pretenţios, care să aibă turn de control, dar era la mijloc o chestiune de loialitate. În plus, ăsta îi convenea mai mult.

Avionul lui era parcat pe pista care forma un şorţ de beton în faţa hangarului din metal, părăginit. Văzuse şi zile mai bune. Văzuse zile mai bune cu vreo douăzeci

de ani în urmă, când Dent începuse să piardă vremea pe-acolo.

O fâşie de iarbă împrejmuia baza pereţilor ruginiţi ai hangarului. Dispozitivul antivânt portocaliu, decolorat, era singurul pe care îl văzuse Dent vreodată acolo şi, după părerea lui, era cel original şi fusese ataşat de stâlp la scurt timp după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial.

Parcat în spate, în discordanţă cu aspectul părăginit al clădirii şi al camionetei de remorcare a lui Gall, era un Escalade strălucitor, cu geamuri fumurii.

Dent intră direct în hangar cu scârţâit de frâne, opri motorul şi coborî. Gall stătea în spatele biroului acoperit de hârtii din încăperea micuţă din spate, formată dintr-un perete de sticlă mată înspre interiorul hangarului şi alţi trei pereţi din rigips, nezugrăviţi. Era un spaţiu de patru metri pătraţi, cât se poate de înghesuit.

Hărţi, diagrame, tabele topografice şi articole îngălbenite, decupate din ziare, despre poveşti de aviaţie – toate decorau pereţii, prinse în piuneze. Reviste vechi de aviaţie, cu coperte răsucite, erau aruncate pe orice suprafaţă disponibilă. Aşezat pe un fişet ruginit, trona un raton împăiat, cu pânze de păianjen peste ochii de sticlă şi blana roasă în mai multe locuri. Calendarul de deasupra era din 1978 şi rămăsese la Miss Martie, care zâmbea îmbietor purtând nimic altceva decât un fluturaş strategic poziţionat.

Când Dent intră în birou, Gall se ridică în picioare. Îşi puse pumnii în şolduri şi îl măsură din priviri, apoi mormăi ceva evident dezaprobator şi îşi mută trabucul neaprins dintr-un colţ al buzelor pătate în celălalt.

– Arăţi ca dracu'.

– Ai banii?

– Da.

– Atunci scuteşte-mă de insulte şi să trecem la treabă.

– Nu te grăbi, campionule. Eu am aranjat zborul ăsta şi am o răspundere faţă de siguranţa celor trei pasageri.

– Pe toţi dracii, pot să pilotez nenorocitul ăla de avion!

Gall Hathaway nu păru câtuşi de puţin mişcat de tonul lui Dent. Era singurul om de pe pământ în faţa

căruia Dent dădea socoteală, pentru că părerea lui Gall era singura care conta pentru el. Bătrânul îl fixă cu o privire mâhnită, şi Dent dădu înapoi.

– Haide, Gall! Aş zbura eu dacă nu m-aş simţi în stare?

Gall mai ezită preţ de câteva clipe, apoi scoase un cec împăturit din buzunarul salopetei pătate de ulei şi i-l întinse lui Dent.

– Un cec?

– E valid. Am sunat deja la bancă.

Dent deschise cecul, văzu că era pentru o bancă din Georgetown, pentru două mii cinci sute de dolari pe numele lui şi semnat. Totul părea să fie în ordine. Băgă cecul în buzunar.

– Ţi-am pus nouăzeci de galoane de combustibil, spuse Gall. O să achite ea factura, când te întorci.

Dent îi aruncă lui Gall o privire mijită.

– Am încredere în ea. A lăsat cartea de credit drept garanţie.

Gall deschise sertarul biroului de metal. Înăuntru erau nişte creioane boante, câteva agrafe îndoite, chei desperecheate, un pix Bic fără capac şi o carte de credit American Express Platinum.

– M-a asigurat că este validă. Am verificat oricum. Este. Pentru încă doi ani. Ce FBO vrei să foloseşti? A lăsat la latitudinea ta.

Dent îl numi pe cel pe care îl prefera.

– Combustibil mai ieftin? întrebă Gall.

– Ce ai mai proaspăt. Transport la sol?

– Mi-a cerut să aranjez să o aştepte o limuzină. S-a rezolvat.

– Aşteaptă afară?

– Doamna a spus că este prea cald şi înăbuşitor în hangar.

– *Doamna* pare să dea ordinele aici.

– Presupun că se poate spune aşa.

Brusc, Gall părea să aibă dificultăţi în a-l privi în ochi.

– Bătrânul este extrem de bolnav. Fii drăguţ.

– Întotdeauna sunt drăguţ.

Gall pufni.

– Ține minte – calul de dar nu se caută la dinți.

– Altceva, mamă?

Gall mârâi, dar Dent avu grijă să schimbe subiectul cu o întrebare despre cafea:

– Mai e caldă?

– Nu e mereu?

– Spune-le că am nevoie de douăzeci de minute, apoi decolăm. Dacă între timp au nevoie de ceva, să meargă la baie, în fine...

– Știu cum stă treaba.

Gall mormăi ceva, dar Dent nu-l înțelese, ceea ce era probabil mai bine, apoi adăugă:

– Înainte să te vadă, dă-ți cu niște apă rece pe față. Parcă ar fi niște hărți scrise cu roșu.

Dent se întoarse în hangar și se așeză la o masă pe care computerul era deschis la site-ul lui meteorologic preferat. Examină previziunile de furtună pentru seara aceea, dar cerul era momentan senin.

Făcuse de multe ori zborul spre Houston Hobby. Cu toate acestea, citi din nou informațiile despre zona de zbor și despre aeroport. Îl avea pe Garmin în cabină. Directorul de facilități de aeroport pentru fiecare stat, plus datele FBO erau descărcate în iPad-ul lui, pe care îl putea accesa din cabina avionului. Dar, ca măsură de siguranță, tipărea întotdeauna și lua cu el informațiile referitoare la decolare, la aeroportul de destinație și încă un aeroport alternativ. În cele din urmă, sună la ATC și înregistră un plan de zbor.

Ieși din hangar și verifică avionul înainte de zbor, deși știa că Gall făcuse deja acest lucru. Se strecură sub aripi și scurse motorină din cinci locuri diferite și verifică să se asigure că nu se strânsese apă în rezervoarele de combustibil. Era o treabă care lua timp, dar știa un individ care nu o făcuse. Se prăbușise și murise.

Mulțumit că avionul era pregătit, îi făcu semn lui Gall ridicând degetul mare.

– Gata de placare, dacă sunt și ei.

Se duse la baie unde își aruncă apă rece pe față și înghiți trei pastile de aspirină cu ce-i mai rămăsese din

cafeaua care nu fusese atât de fierbinte pe cât se lăudase Gall, însă fusese de două ori mai tare decât una normală. Și, după cum fusese sfătuit, își picură în ochi soluție salină care, garantat, avea să reducă considerabil roșeața. Chiar și așa, își puse ochelarii de soare.

Când ieși din clădire, cei trei pasageri îl așteptau pe pistă, stând umăr la umăr.

Îi fu ușor să recunoască pacientul. Era un bărbat înalt și demn, dar avea acea tentă gălbuie a bolnavilor de cancer supuși tratamentului cu chimicale. Purta pantaloni și jachetă sport, amândouă părând să fie cu cel puțin două numere prea mari. O șapcă îi acoperea capul chel.

La mijloc era o femeie atrăgătoare, ceva mai tânără decât bărbatul, dar și ea trecută de șaizeci de ani. Era ceva la ea...

Pașii lui Dent încetiniră, apoi se opriră în loc. Privirea îi alunecă din nou spre bărbat și încercă să și-l imagineze într-o stare de sănătate mai bună. *Pe toți dracii!* Era Howard Lyston.

Cu siguranță nu se înșela, pentru că lângă el era soția lui, Olivia, cu același aer ferm și controlat pe care și-l amintea Dent dintotdeauna. Era o femeie drăguță, care își aloca timp și făcea eforturi ca să rămână așa. Era încă subțirică, deși greutatea îi era acum altfel distribuită, era mai rotundă în jurul taliei. Părul avea o nuanță mai deschisă. Pielea din jurul gurii și de sub bărbie era mai puțin elastică decât fusese cu aproape douăzeci de ani în urmă. Însă expresia ei superioară era neschimbată.

Dent îi privi lung preț de câteva clipe, apoi întoarse capul. Gall privea din ușa biroului, în mod evident dornic să afle cum se va derula scena. Sub privirea lui Dent, se întoarse în biroul lui și închise ușa. Dent avea câteva cuvinte de dulce pentru el, dar puteau să aștepte.

Se întoarse și adresă o privire disprețuitoare soților Lyston.

– Este o glumă? Pentru că, dacă e, nu e amuzantă.

Olivia întoarse capul și vorbi cu tânăra care stătea lângă ea, de cealaltă parte.

– Ți-am spus că este o mare greșeală.

Tânăra făcu doi paşi înspre el.

– Nu este o glumă, domnule Carter. Trebuie să ajungem la Houston.

– Este o autostradă foarte bună care duce până acolo.

– Tata nu poate călători atât de mult cu maşina.

– *Tata?*

Femeia îşi scoase ochelarii mari de soare care îi acopereau cel puţin o treime din faţă.

– Sunt Bellamy. Mă mai ţii minte?

Da, sigur că o ţinea minte, dar *ea* era *Bellamy?* Surioara lui Susan? Cea care semăna cu o pisică nervoasă ce se făcea mereu nevăzută ori de câte ori apărea el? Slăbănoagă, dezlânată, cu aparat dentar şi coşuri pe faţă. Ea era?

Silueta slăbănoagă se umpluse între timp exact acolo unde trebuia. Tenul îi era acum impecabil, dinţii drepţi. Era îmbrăcată lejer, dar în haine scumpe, şi nu vedea nici un fir despicat în părul negru şi lucios, prins într-o coadă căzută pe umăr. Una peste alta, nu arăta rău deloc.

Dar nu puteai topi un cub de gheaţă pe fundul ei.

Emana aceeaşi atitudine bătoasă ca şi părinţii ei. Direcţionată în mod special înspre Denton Carter. Olivia îl privea ca şi cum nu s-ar fi spălat în acea dimineaţă. Bătrânul era fie prea bolnav, fie prea indiferent ca să vorbească. Cât despre Bellamy, ea avea o atitudine de comandă care îl scotea din sărite. Şi nu schimbaseră decât câteva cuvinte.

Nu avea de gând să le suporte toanele. Nu a doua oară.

– Există un aeroport comercial în sud-estul oraşului, spuse Dent, adresându-i-se lui Bellamy. Poate c-ai auzit de el? Cu avioane mari şi strălucitoare? Au mai multe zboruri pe zi, către şi dinspre Houston.

Răspunse la sarcasmul lui cu un zâmbet la fel de acid.

– Da, mulţumim pentru sugestie. Dar este un chin pentru tata să tracă prin atâtea puncte de securitate. Mi s-a spus... Privi dincolo de el, înspre hangar, unde

Gall se juca de-a v-aţi ascunselea. Mi s-a spus că aveţi un avion de închiriat. Am fost de acord cu condiţiile şi v-am achitat serviciile în avans.

La dracu', avea nevoie de banii ăştia.

Două mii şi jumătate erau bani de buzunar pentru familia Lyston. Pentru el, însemnau curent electric, alimente şi rata la ipoteca pusă pe avion. Îi venea să-şi tragă palme pentru că nu le ceruse mai mult. Îi venea să-i tragă palme şi lui Gall, pentru că nu-i spusese despre cine era vorba. Să îl trimită aşa, cu capul înainte... ce era în mintea gogomanului ăstuia bătrân?

Şi, că veni vorba, ce era în mintea soţilor Lyston? De ce îl aleseseră tocmai pe el dintre toate opţiunile, printre care se numărau şi avioane private de lux, pe care sigur şi le puteau permite? Nu credea că voiau să reia relaţiile de prietenie.

El, unul, cu siguranţă nu voia să aibă nimic de a face cu ei.

Din nefericire, ce spusese Gall despre calul de dar se aplica în acest caz. Dacă ei îl puteau suferi în preajma lor, îi putea suporta şi el. Nu era un zbor lung până la Houston.

Dent se întoarse spre Howard Lyston, obligându-l să îi observe existenţa.

– La ce oră aveţi programarea?

– La două.

– Veţi fi acolo cu timp de rezervă.

– Bine, spuse Bellamy. Dacă nu mai e şi altceva, am putea pleca?

Tonul ei superior era mult prea familiar şi Dent avu o mare dorinţă să scrâşnească din dinţi. În schimb, zâmbi şi arătă spre treptele care conduceau în cabina avionului său.

– După dumneavoastră.

Fu un zbor uşor. Singura problemă fu să îl urce şi să îl coboare pe Howard Lyston din avion. Nu numai că era atât de slab încât abia avea putere să se mişte, dar lui Dent îi era evident că avea şi dureri mari. Când se aşeză pe bancheta din spate a limuzinei care îi aştepta când sosiră, părea lamentabil de uşurat că ajunsese până

acolo. Olivia se strecură lângă el, grijulie și protectoare, așa cum fusese întotdeauna.

Bellamy rămase lângă Dent, strigând ca să se facă auzită peste zgomotul motoarelor și al brizei din golf.

– În mod invariabil, personalul și doctorii depășesc programul, așa că nu-ți pot spune cât o să dureze.

Ochelarii de soare erau la locul lor, dar partea de jos a feței ei era încordată, lucru care, presupunea Dent, putea fi pus pe seama grijii față de tatăl ei. Sau poate că avea același dispreț față de el ca și părinții ei. Dumnezeu știe ce îi spuseseră despre el în ultimii optsprezece ani.

– Sunt la dispoziția voastră, așa că voi fi aici la orice oră vă veți întoarce. Îi întinse una dintre cărțile lui de vizită. Ai aici numărul meu de mobil. Dacă mă anunțați în clipa în care plecați de la spital, avionul va fi gata în momentul în care ajungeți și vom putea decola imediat.

– Mulțumesc.

Ezită preț de o clipă, apoi deschise geanta adâncă pe care o purta pe umăr, scoase o carte cu coperte de carton și i-o întinse.

– Ai citit-o?

Îi luă cartea din mână.

– *Înainte de furtună.* T.J. David.

– Adică Bellamy Lyston Price. Știai că am scris un roman?

– Nu.

Și ar fi vrut să adauge: „Și nu mă interesează". Dar se stăpâni pentru că Bellamy se uita la el, cu capul înclinat într-un gest de întrebare. Nu îi putea vedea ochii prin lentilele întunecate ale ochelarilor, însă avu senzația că îi cântărea cu atenție răspunsul.

– Nu, repetă el. Nu știam că ai ajuns scriitoare. Price, ai zis?

– Numele de căsătorie.

– Și T.J. în fine...?

– L-am luat dintr-o carte de telefon.

– De ce?

Olivia o strigă prin portiera deschisă a limuzinei.

– Bellamy! Vii?

Bellamy privi spre Dent și spuse:

– S-ar putea să te ajute să treacă timpul mai repede cât ne aştepţi.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi se duse lângă părinţii ei, în limuzină.

În timp ce se îndepărtau, Dent privi în urma maşinii, înjurând printre dinţi. Când intră în clădire, îşi scoase mobilul şi îl apelă pe Gall cu tasta rapidă. Acesta îi răspunse:

– Zi repede, am treabă.

– Ce mama dracului, Gall?

– Îţi permiţi să faci nazuri la pasageri? Pe criza asta?

– Eu ar trebui să hotărăsc pe cine iau. Dacă ştiam că sunt ei, aş fi rămas în pat.

– Ţi-e frică de ei.

– De ce încerci să mă enervezi şi mai mult?

– Aveai nevoie de un zbor. Banii lor sunt foarte buni. Spune-mi dacă n-am dreptate.

După un moment de tăcere, mârâi satisfăcut şi zise:

– Am treabă.

Apoi închise.

Cândva, lui Dent îi plăcuse să piardă vremea prin aeroporturi de orice fel, fie ele mari sau doar nişte opriri în mijlocul câmpului, cu piste acoperite cu iarbă, folosite mai mult pentru avioanele agricole. Nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să stea la palavre cu ceilalţi piloţi.

Acum, evita conversaţiile cu ei. Nu că vreunul ar fi vrut să stea de vorbă cu el, după ce se prezenta. Se duse în rezerva piloţilor doar cât să ia nişte ziare, apoi se aşează confortabil într-un fotoliu dintr-un colţ al sălii. Citi ambele secţiuni sportive. Încercă să rezolve o integramă, dar nu ajunse prea departe. Urmări fără interes un meci de fotbal de copii, transmis la televizor.

Când se făcu ora mesei, îşi luă un cheesburger şi ieşi într-o curte interioară, în care se putea mânca. Mâncă în timp ce urmărea avioanele decolând de pe Hobby. De câte ori unul se desprindea de pistă, simţea acel fior bine cunoscut în adâncul stomacului. La fel de mult ca orice, ba poate chiar mai mult, îi lipsea adrenalina

propulsiei, acel impuls care era aproape sexual. Fusese ca un drog pentru el, de care se lăsase dintr-odată.

În cele din urmă, căldura din Houston îl trimise înapoi în clădirea cu aer condiţionat. Se întoarse pe fotoliul lui şi, din pură plictiseală, deschise romanul lui Bellamy Price şi începu să citească.

Prologul îl lăsă împietrit. După cinci capitole, era furios. Când ajunse la ultimul capitol, vedea roşu în faţa ochilor.

capitolul 2

Era calmul de dinaintea furtunii, cunoscut şi ca orele de dinaintea cinei, la Maxey's.

Restaurantele surori din New York şi Boston îi stabiliseră deja reputaţia, aşa că, aproape imediat ce se deschisese Maxey's Atlanta, cu cincisprezece luni în urmă, în zona pretenţioasă din Buck-head, devenise locul preferat al celor frumoşi şi bogaţi – şi al aspiranţilor – pentru a vedea şi a se face văzuţi.

Coproprietarul Steven Maxey stătea la barul din crom, uitându-se peste specialităţile maestrului bucătar pentru acea seară şi pregătindu-se sufleteşte pentru asaltul ce avea să înceapă de îndată ce se deschideau uşile, la 17.30. Când telefonul mobil vibră, se uită să vadă cine îl sună şi răspunse cu un sentiment de groază:

– Bună, mamă.

– Ştiu că eşti ocupat.

– Nu contează. E vorba de Howard?

– Suntem în Houston. Am venit să vedem ce opţiuni avem pentru continuarea tratamentului.

Opţiunile erau din ce în ce mai puţine, dar nici unul din ei nu avea inima să o spună cu voce tare.

– Transmite-i toate cele bune din partea mea, spuse Steven.

– Voi avea grijă să o fac. Doarme acum. Bellamy e cu el. Eu am ieşit doar ca să te sun.

Își dădea seama că avea mai multe să-i spună, deși, preț de câteva clipe, nici unul nu zise nimic, creând o tăcere apăsătoare. Apoi:

– Am venit cu un avion particular.

Propoziția aceasta, deși aparent nevinovată, era încărcată de subînțelesuri. Steven așteptă.

– Bellamy a aranjat zborul. Ghicești cine a fost pilotul?

Steven simți cum i se pune un nod în stomac.

– Te rog, spune-mi că nu a fost...

– Dent Carter.

Steven își sprijini cotul pe bar, își înclină capul înspre mână și își frecă fruntea cu vârfurile degetelor, în încercarea de a preveni migrena pe care această veste avea cu siguranță să i-o producă.

– Am încercat să o fac să se răzgândească, continuă Olivia. Era hotărâtă.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– A zis ceva despre o încheiere, despre îndreptarea trecutului... Știi cum e sora ta vitregă.

– Mereu face pe mediatorul.

– Vrea ca totul să fie... plăcut.

– Și a fost?

– Cine, Dent? Nu. Nu a fost cu nimic mai bucuros să ne vadă decât am fost noi să-l vedem pe el.

– Atunci, de ce a acceptat să vă ducă?

– Bătrânul acela care deține aerodromul...

– Mai trăiește?

– El a aranjat zborul, se pare că fără să-i spună lui Dent cine-i sunt clienții. Când și-a dat seama cine eram, a fost la fel de neplăcut și de arogant ca întotdeauna. Nu există simpatii de nici o parte.

– Știa de cartea lui Bellamy?

– Din câte a spus ea, nu. Dar e posibil să se prefacă sau să nu fi înțeles aluziile. Cine știe? Trebuie să ne întoarcem tot cu el, după ce terminăm aici.

Steven auzi un suspin și își dădu seama exact cât de supărată era mama lui.

– Nu voiam să îl mai văd vreodată.

Continuă să se plângă în legătură cu imposibilitatea situației. Steven o înțelegea perfect. Propriile lui emoții oscilau între uimire, alarmă și furie, așa cum se întâmplase din ziua în care fusese publicată *Înainte de furtună*. Neliniștea lui crescuse în clipa în care identitatea lui Bellamy și caracterul biografic al cărții fuseseră făcute publice.

William Stroud, partenerul lui de afaceri, îl bătu pe umăr și-i făcu semn că era timpul să deschidă. Recepționera își ocupase locul de lângă ușă. Personalul era împrăștiat prin tot salonul, adăugând ultimele retușuri aranjamentelor de pe masă. Somelierul era în apropiere, gata să răspundă la întrebări legate de vasta gamă de vinuri oferite.

– Mamă, spuse Steven, întrerupând-o, îmi pare rău, dar trebuie să închid. Ne pregătim să deschidem pentru cină.

– Iartă-mă, ar fi trebuit să-mi dau seama...

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Firește că ai fost afectată. Bellamy nu ar fi trebuit să te pună în situația de a da ochii cu Dent Carter. De parcă nu ai deja destule probleme.

– Și-a cerut scuze de mii de ori, Steven. Nu a avut niciodată intenția să se știe că povestea ei se bazează pe... o realitate.

– Sunt sigur că scuzele ei sunt sincere, dar cui mai folosesc? A ales să scrie cartea asta. A riscat să i se descopere identitatea. Dar a riscat și să ne expună pe noi, ceilalți. Asta nu a fost deloc în regulă.

– Își dă seama acum, spuse Olivia, cu un oftat adânc. În orice caz, răul a fost făcut.

– Da, așa e. Dar ultimul lucru de care aveai nevoie era să-ți amintești încă o dată de Dent Carter. Scoate-ți-l din minte și concentrează-te asupra lui Howard. Nu uita să-i transmiți salutările mele.

Închise înainte să se mai spună ceva, apoi se duse la capătul barului, ca să facă loc primilor clienți nerăbdători. În mod discret, îi ceru unui chelner să-i toarne o votcă cu gheață. Privi cum se umple restaurantul, cum se aglomerează barul. După ce trecu valul inițial

de agitaţie, William veni lângă el şi îşi dădu seama - probabil după paharul din mână şi după dispoziţia lui - că telefonul îl tulburase.

- Tatăl tău vitreg se simte mai rău?

Steven îl puse la curent cu evoluţia stării lui Howard.

- Asta e trist, dar nu e tot. Dent Carter a apărut în peisaj.

William ştia povestea, aşa că nu era cazul să-i dea detalii sau să-i explice de ce îl supăra acest lucru.

- La invitaţia lui Bellamy, una peste alta.

Steven îi povesti cum se desfăşurase revederea. William clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- Ce i-o fi venit să îl contacteze acum? De când a plecat din New York şi s-a întors în Texas, a suspendat întreaga campanie publicitară pentru cartea ei şi practic a dispărut de pe scena publică. De ce începe iar să facă valuri?

- Să mă baţi dacă ştiu.

Îngrijorat, William îl întrebă:

- Ce-ai de gând să faci?

- Ce-am făcut aproape toată viaţa, zise Steven, dând pe gât ce mai rămăsese în pahar. O să minimizez efectele.

Bellamy îşi dădu seama că Dent se uitase după limuzină din interiorul clădirii. Chiar înainte ca maşina să apuce să se oprească, era acolo, făcându-i semn şoferului să deschidă portiera din spate. Bellamy îşi dădu acordul şi, în clipa următoare, Dent îi îndesă sub nas exemplarul din *Înainte de furtună*.

- Vreau să ştiu de ce ai scris chestia asta, pentru numele lui Dumnezeu!

Se întrebă dacă faptul că spumega de furie era un semn bun sau rău. Bun, presupunea, pentru că dovedea că nu minţise atunci când îi spusese că nu ştia nimic despre cartea ei, ceea ce însemna că probabil nu el fusese cel care îi trimisese şobolanul împachetat ca un cadou.

Dar era furios, şi Bellamy trebuia să îl calmeze înainte să atragă atenţia celor din jur şi cineva să o recunoască.

Se întorsese în Texas ca să scape de atenţia mediatică. Până acum, reuşise. Îl ocoli şi intră pe terminal.

– Îmi cer scuze că nu te-am sunat când am plecat de la spital. Pur şi simplu am uitat. Remarcând mesele de lângă bar, spuse: O să aştept aici până faci toate pregătirile necesare pentru decolare. Anunţă-mă când eşti gata.

O porni înspre bar, dar, de data asta, Dent făcu un pas lateral şi îi blocă drumul.

– Nu schimba subiectul. Vreau să ştiu de ce ai scris asta.

Bellamy privi în jur, stânjenită.

– Vrei să cobori vocea, te rog?

– Ca să faci bani? Nu îţi ajunge averea lui tăticu'? Sau soţul ţi-a risipit deja toată moştenirea?

– Nu o să vorbesc cu tine despre asta, nu într-un loc public şi nu atâta vreme cât îmi ţipi în faţă.

– Vreau să ştiu...

– *Nu este momentul acum, Dent!*

Poate din cauza vocii ei ridicate şi a tonului răstit, poate pentru că îi spusese pe nume sau poate că văzuse lacrimile care începuseră să i se strângă în ochi şi îşi dăduse seama că era supărată şi că se întorsese singură.

Dădu înapoi, aruncă o privire pe fereastră înspre limuzina care se îndepărta, apoi se întoarse spre ea şi remarcă cu voce tare ceea ce era evident:

– Părinţii tăi nu sunt cu tine.

– Tata a fost internat în spital. Olivia a rămas cu el.

Dent nu mai spuse nimic, şi Bellamy profită de acest moment de calm.

– O să te aştept acolo.

Îl ocoli şi nici măcar nu privi în spate ca să vadă dacă venea după ea. La cât era de furios, nu era exclus să plece fără ea, lăsând-o baltă, să se întoarcă în Austin cu un avion comercial. Şi asta ar fi fost în regulă. Ba poate că ar fi fost chiar mai bine.

Aşa cum remarcase Olivia de mai multe ori în acea zi, reîntâlnirea cu el după atâţia ani fusese o greşeală. Bellamy crezuse că era ceva necesar pentru liniştea ei sufletească, însă acum regreta faptul că nu ascultase sfatul

Oliviei de a lăsa lucrurile aşa cum erau. Îşi făcuse încă un duşman.

Îşi umplu un pahar de carton cu cola dietetică de la un automat, apoi se aşeză la una din mese, uşurată să constate că, momentan, nu mai era nimeni altcineva la bar. Fusese o zi care o epuizase emoţional. Îşi simţea nervii întinşi la maximum. Avea nevoie de câteva momente de linişte ca să îşi recapete forţele pentru inevitabila înfruntare cu Dent.

Prin ferestrele mari, îl vedea cum face verificările dinaintea zborului, cu cartea ei strânsă sub braţ. Bellamy nu ştia nimic despre avioane, dar al lui era alb, cu dungă albastră, şi avea două motoare, câte unul pe fiecare aripă. Dent supraveghe alimentarea şi verifică ceva pe aripa stângă. Se aplecă să inspecteze roţile şi echipamentul de aterizare. Apoi se ridică, îşi scutură mâinile de praf şi înconjură aripa, îndreptându-se spre coada avionului. Toate mişcările lui erau exersate şi eficiente.

Câţi ani avea acum? Treizeci şi şase? Treizeci şi şapte? Cu doi ani mai mult decât ar fi avut Susan.

Bellamy fusese curioasă să vadă cum îl afectase trecerea anilor. Dacă făcuse burtă, dacă avea chelie, dacă începuse să se îndrepte spre confortabila vârstă mijlocie. Dar nu avea nici un semn evident de îmbătrânire.

Părul şaten deschis era încă des şi răvăşit. La colţurile ochilor, avea riduri fine, apărute ca o consecinţă a faptului că privise în soare, prin geamul cabinei, cea mai mare parte a vieţii lui. Maturitatea – şi fără îndoială anii de viaţă grea şi de nopţi pierdute – îi făcuse faţa mai subţire şi mai ascuţită. Dar nu era cu nimic mai puţin atrăgător acum decât fusese la optsprezece ani, când o făcea să i se încurce limba în gură şi să se simtă jenată de coşurile de pe faţă şi de aparatul dentar.

După ce termină verificarea, făcu echipei un semn cu degetul mare ridicat, apoi, cu paşi lungi şi hotărâţi, se îndreptă spre clădire. O rafală de vânt îl însoţi înăuntru, făcându-le pe tinerele din spatele biroului de recepţie să îşi oprească activitatea şi să îi arunce priviri apreciative, în timp ce îşi punea nervos cravata la loc şi o întindea peste abdomenul încă plat. Îşi scoase ochelarii de soare,

îşi trecu nepăsător degetele prin părul răvăşit de vânt, apoi se îndreptă înspre locul în care îl aştepta Bellamy.

Îşi luă o cafea şi veni cu ea la masa la care îl aştepta Bellamy. Se aşeză în faţa ei şi trânti cartea pe masă. Aterizează cu o bufnitură de nicovală.

Preţ de câteva clipe rămase fără să spună un cuvânt, încă fumegând. Îşi amintea ochii lui gri-verzui. Presăraţi cu pete maronii, aveau culoarea mușchiului sălbatic. Culoarea lor îi era cunoscută. Furia din ei era ceva nou. În cele din urmă, spuse:

– E rău de tot?

– Tata? Foarte. Medicul oncolog i-a prescris încă o rundă de chimioterapie, dar tratamentul este atât de dur, încât el şi Olivia se întreabă dacă mai merită. În orice caz, doctorul a considerat că e prea slăbit ca să se întoarcă acasă în seara asta.

– Încă o serie de chimioterapie s-ar putea să-l ajute.

– Nu, spuse ea încet. N-o să-l ajute. Cu sau fără, o să moară curând.

Dent privi în altă direcţie şi se foi stânjenit în scaun.

– Îmi pare rău.

Bellamy sorbi din cola şi îl aşteptă să se uite din nou la ea, înainte să spună:

– Nu spune lucruri pe care nu le simţi.

Dent îşi trecu mâna peste gură şi peste bărbie.

– Scoatem mănuşile? Bine. E păcat ca un om să moară în felul ăsta, dar tatăl tău nu mi-a făcut niciodată vreo favoare.

– Nici tu lui.

– Ce i-am făcut eu vreodată? Oh, stai. Dacă vreau să aflu, pot să-ţi citesc cartea. O să aflu acolo.

Împunse furios cartea cu un deget.

– Dacă citeşti din ea...

– Am citit destul.

– ... o să vezi că personajul modelat după tine...

– *Modelat* după mine? Doar numele nu mi l-ai folosit.

– ... Este şi el prezentat ca o victimă.

– Pe dracu'!

Se aplecase peste masă, înspre ea, dar, după această replică succintă, se trânti înapoi pe spătarul scaunul

şi îşi întinse picioarele, fără să-şi ceară măcar scuze când o lovi pe sub masă.

- De ce ai zgândărit iar povestea asta?

- De ce-ţi pasă ţie? i-o întoarse ea.

- Chiar trebuie să întrebi?

- S-a întâmplat acum mult timp, Dent. Te-a afectat, cât, vreo câteva săptămâni? Două luni? Ai mers mai departe, ţi-ai văzut de viaţa ta.

Dent scoase un sunet disprețuitor.

- Ai familie?

- Nu.

- Nu te-ai căsătorit niciodată?

- Nu.

- Ai avionul tău.

- Încă muncesc ca să fie al meu.

- În mod evident, eşti încă apropiat de domnul Hathaway.

- Da. Am fost, până azi. În momentul de faţă, i-aş putea adresa lui Gall toate înjurăturile pe care le-am auzit vreodată.

- Nu ţi-a spus că e vorba de noi?

- Nu. Nici măcar atunci când mi-a dat cecul.

- Numele Bellamy Price nu ţi-a spus nimic?

- M-am uitat doar să văd dacă era suma corectă.

- Mă gândeam că poate m-ai văzut la televizor.

- Ai apărut la televizor?

Dădu uşor din cap.

- Ca să vorbeşti despre asta?

Arătă cu bărbia înspre cartea de pe masă.

Din nou, Bellamy îi răspunse înclinând din cap.

- Grozav. Nemaipomenit.

Ridică la gură ceaşca de cafea, dar o aşeză înapoi pe masă fără să bea şi o împinse la o parte cu un gest atât de brusc, încât vărsă cafeaua din ea.

- Timp de câteva săptămâni, a fost o companie publicitară destul de intensă, spuse ea, apoi adăugă, murmurând: Nu ştiu cum de n-ai văzut.

- Îmi imaginez că am avut noroc.

Nici unul din ei nu mai spuse nimic preţ de un minut întreg.

Oameni care aveau treabă prin zonă dintr-un motiv sau altul, treceau pe lângă bar fără să se oprească, de parcă ar fi simţit ostilitatea dintre ei şi le-ar fi oferit intimitate pentru a-şi rezolva problemele. De câte ori se uita înspre femeile de la bar, Bellamy le surprindea privindu-i, pe ea şi pe Dent, cu o curiozitate pe care nu se oboseau să o mascheze.

El fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea adâncă:

- Şi? De ce ai ales să zbori cu mine? Puteai să găseşti şi altă metodă de a-l aduce pe tatăl tău aici. Cu alt avion privat. Nu aveai nevoie de mine şi de micuţa mea Cessna.

- Am vrut să văd ce s-a întâmplat cu tine. Nu am mai auzit nimic despre tine de când cu povestea cu... linia aeriană.

- Ah! Deci, ştii despre asta?

- A ajuns la ştiri.

- Ştiu, zise el sec. Vrei să scrii o carte şi despre asta?

Îl săgetă cu privirea.

- Pot să îţi ofer foarte mult material. Să vedem... Îşi mângâie bărbia cu un gest gânditor. Ce zici de ziua în care tânăra văduvă m-a angajat ca să o duc în Nantucket? La mare distanţă de aici. Când am ajuns pe coasta statului Massachusetts, se făcuse noapte şi începuse furtuna. Nimeni nu a fost ucis, însă doamna şi-a dat toată silinţa să mi-o tragă până am rămas fără suflare.

Bellamy se încordă la aceste cuvinte, dar refuză să îl lase să o intimideze, ştiind prea bine că asta era intenţia lui. Fără să trădeze nici o emoţie şi cu o răbdare intenţionată, zise:

- Te-am luat pe tine pentru că am vrut să aflu dacă mi-ai citit cartea şi, dacă da, care a fost reacţia ta.

- Ei bine, acum ştii. Te-a costat două mii jumate plus combustibil ca să afli. A meritat?

- Da.

- Bine. Îmi place ca pasagerii să simtă că nu au dat banii degeaba. Cu văduva a fost foarte clar.

Îi rânji răutăcios, dar Bellamy îl ignoră. Apoi rânjetul se transformă în încruntare şi Dent mormăi o înjurătură.

– Dacă Gall îşi imaginează că-şi va mai vedea partea din banii de pe zborul ăsta, se înşală amarnic.

– Poate că nu ţi-a spus pentru că...

– Pentru că ştia că aş fi refuzat!

– Pentru că a crezut că ţi-ar face şi ţie bine să ne vezi.

– Cum îţi imaginezi că mi-ar putea face bine?

– Ne-a dat ocazia să îndreptăm lucrurile.

– Să îndreptăm lucrurile?

– Da. Să lăsăm totul în urmă. Să uităm...

– *Să uităm?* Se aplecă din nou înspre ea, de data aceasta cu un gest atât de brusc, încât făcu masa să se clatine. Asta tot fac de optsprezece ani încoace! Cel puţin asta *încerc* să fac. Ai spus că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ei bine, nu destul de mult, cucoană. Nu destul de mult ca eu să pot lăsa totul în urmă. Ca să pot să uit. Ca să uite toţi cei din jurul meu. Şi acum tu, *tu* vii şi scrii nenorocita asta de carte, în care acţiunea se petrece fix de Ziua Comemorării...

– A fost publicată ca ficţiune. Nu am avut nici o clipă intenţia...

– ... Şi toată tărăşenia este din nou expusă pe tapet, ca să se poată zgâi la ea întreaga lume. Ai vrut să scrii o poveste? Foarte bine! De ce nu ai inventat una? Lovi cartea cu pumnul. De ce a trebuit să scrii povestea *asta?*

Nu îi plăcea că trebuia să îi dea socoteală şi că se trezea nevoită să îi răspundă cu aceeaşi furie.

– Pentru că şi eu vreau să uit!

Dent râse fără umor, cu un sunet ce-i amintea de lătratul unui câine.

– Ciudat mod de a uita, punând totul pe hârtie.

– Aveam doisprezece ani când s-a întâmplat. Întreaga poveste a avut un efect dramatic asupra mea. Am reuşit să depăşesc momentul, în mare, dar aveam nevoie să-l expulzez din mine.

– Să-l *expulzezi?* făcu Dent, ridicând dintr-o sprânceană. Numai cuvântul ăsta face cinci dolari. L-ai folosit în carte?

– Am avut nevoie să scriu totul ca să devină ceva tangibil, ceva ce să pot apoi arunca la gunoi.

– Ei, aşa mai merge. Eşti invitata mea. Împinse cartea înspre ea. Poţi să începi cu exemplarul ăsta. Aruncă-l

în primul tomberon pe care îl găseşti. Se ridică în picioare şi se întoarse spre uşă, spunându-i peste umăr: Să mergem!

- Vezi...? Dent? Suntem bine?

Erau primele cuvinte pe care pasagera lui le rostise de când urcase la bord. În eventualitatea în care avea nevoie să îi spună ceva în timpul zborului, o instruise cum să folosească echipamentul.

- Tot ce trebuie să faci este să bagi firul ăsta aici şi pe ăsta aici. Îi demonstră, legând firele la cască. Pune microfonul lângă gură, aşa. Îl apropie de faţă, aproape atingându-i buza de jos. Şi vorbeşte. Ai înţeles?

Bellamy încuviinţase din cap, dar Dent îşi spuse că nu conta dacă înţelesese sau nu. Oricum, nu ar fi avut nimic să-i spună. Ceea ce îi convenea de minune.

Dar acum, după ce trecuseră aproximativ douăzeci din cele patruzeci de minute de zbor, întâlniseră nişte turbulenţe minore şi Bellamy i se adresa pe un ton neliniştit. Întoarse capul, ca să poată vedea în cabină. Strângea cu putere braţele scaunului şi privea speriată pe fereastră. Se vedeau câteva fulgere în partea de vest, sfâşiind o pătură de nori negri. Zburau în paralel cu furtuna, dar Bellamy stătea ca pe ace.

Ştia foarte bine care era situaţia meteorologică, putea vedea pe radar unde anume era furtuna, în ce direcţie se îndrepta şi cu ce viteză. Îşi făcuse planul de zbor ţinând cont de aceste aspecte.

- Nu avem nici un motiv de îngrijorare, spuse el în microfon. Furtunile astea sunt la mile depărtare şi oricum nu sunt cine ştie ce.

- Mă gândeam... am putea să urmăm altă rută?

- Am completat un plan de zbor.

- Ştiu, dar... Nu am putea zbura undeva mai departe de furtuni?

- Am putea. Dar prefer să mă feresc de o furtună decât să mă trezesc că mă muşcă de fund un MD80 care nu ştie că sunt acolo. Se întoarse, ca Bellamy să îi poată vedea faţa şi nu ceafa. Dar aşa sunt eu.

Îl săgetă cu o privire de gheaţă, smulse cablul din prizele de lângă scaun şi îşi scoase căştile. Dent se concentră la ce avea de făcut, dar, când turbulenţele deveniră mai violente, privi în spate, ca să vadă cum se simte. Avea ochii închişi şi buzele i se mişcau. Fie se ruga, fie făcea incantaţii. Sau poate că îl blestema.

Gall, pe care îl anunţase că se apropie, aprinsese luminile de pe pistă. Aterizã cu uşurinţa şi îndemânarea unui pilot experimentat şi se îndreptă spre hangar, în a cărui gură larg căscată putea vedea silueta lui Gall.

Opri avionul şi stinse motoarele. Gall veni să pună piedici roţilor. Dent se ridică de pe scaun şi trecu în cabină, deschise uşa, ieşi primul din avion, apoi se întoarse ca să o ajute pe Bellamy să coboare treptele dificile. Aceasta ignoră mâna pe care i-o întinsese. Chestie care îl enervă. Îi apucă mâna şi îi îndesă un bon în ea.

– Îmi datorezi banii pentru alimentarea din Houston.

– Domnul Hathaway are cartea mea de credit. Scuză-mă, am nevoie la baie.

Intră grăbită în clădire. Gall apăru din spatele aripii şi privi în cabina goală.

– Unde-s ai ei?

– Au rămas la Houston.

– Nu mă surprinde. Bătrânul părea să fie cu un picior în groapă. Dincolo de asta, cum a mers?

– Nu te gudura pe lângă mine, Gall. Nu-ţi imaginezi ce furios sunt pe tine.

– Eşti mai bogat în seara asta decât...

– Vreau un răspuns direct. Ştiai de cartea ei?

– Carte?

– O carte. Ştii tu, din aia care se citeşte.

– Are poze?

– Nu.

– Atunci nu ştiu nimic de ea.

Dent privi adânc în ochii lui Gall – erau apoşi, dar lipsiţi de orice umbră de înşelăciune.

– O să te omor mai târziu. Acum vreau să-mi pun avionul la culcare şi să mă retrag.

În timp ce-și punea lucrurile în ordine, Bellamy și Gall își încheiau afacerile în biroul hangarului. Dar rămăsese cu ochii pe ei și, în clipa în care Bellamy ieși din birou, îi tăie calea. Bățoasă, îi spuse:

– Mulțumesc.

Nu avea de gând să o lase să scape atât de ușor.

– Poate că nu folosesc eu cuvinte sofisticate, dar știu să zbor. Sunt un pilot bun. Nu ai avut nici un motiv să te temi.

Fără să îl privească direct în ochi, spuse:

– Nu de zbor mi-era frică.

capitolul 3

Împreună, Dent și Gall duseră avionul în hangar. Dent urcă din nou, ca să-și recupereze ochelarii de soare și iPad-ul, și zări exemplarul din *Înainte de furtună* rămas pe scaunul pe care îl ocupase Bellamy.

– Pe toți dracii!

Apucă nervos cartea și, de îndată ce ieși pe ușa avionului, se îndreptă direct spre mașină. Gall, în fața ușii deschise a frigiderului său zgomotos, se întoarse spre el cu un bax de șase sticle de Budwiser.

– Mă gândeam să deschidem vreo două... Unde te duci?

– După ea.

– Cum adică, *după ea?*

Dent urcă la volan și porni motorul, dar, în clipa în care se pregătea să trântească portiera, Gall apăru lângă el, cu baxul de bere într-o mână, cu cealaltă ținând deschisă ușa mașinii.

– Nu te duce s-o cauți cu lumânarea, campionule.

– Oh, asta-i chiar tare! Tu mi-ai aranjat întâlnirea cu ei.

– Am greșit.

– Crezi?

Trase de portieră.

– Dă-i drumul.

– De ce te duci după ea?

– Și-a uitat cartea. Vreau să i-o dau înapoi.

Trase și mai tare de portieră, și Gall îi dădu drumul.

– Ar trebui s-o lași baltă.

Dent nu luă în seamă avertismentul. Băgă maneta schimbătorului în viteza întâi, apoi ieși din hangar cu scrâșnet de roți. Cunoștea drumul, ceea ce era bine, pentru că, în timp ce ținea volanul cu o mână, și-o folosi pe cealaltă pentru a-și scoate portofelul din buzunarul de la spate. Scoase cecul și, după ce citi adresa, accesă o aplicație GPS de pe iPad. În doar câteva minute, avea harta înspre adresa ei.

Orașul Georgetown, la mai puțin de patruzeci și cinci de kilometri nord de Austin, era renumit pentru arhitectura sa victoriană. Piața mare și aleile mărginite de copaci etalau structuri dichisite, făcute parcă din turtă dulce.

Bellamy locuia într-o astfel de casă. Ascunsă în mijlocul unui pâlc de nuci, avea o verandă adâncă, ce se întindea pe toată lățimea casei. Dent parcă pe aleea din față și, luând cartea cu el, o apucă pe o cărare pietruită, mărginită cu flori, ce ducea la scările spre verandă. Le urcă câte două odată și se întinse pe lângă o ferigă în ghiveci pentru a ajunge la sonerie. Văzu apoi că ușa de la intrare era larg deschisă. Ciocăni.

– Bună?

Auzi un zgomot, dar nu era un răspuns.

– Bună... Bellamy?

La cât de repede condusese, nu putea să fi ajuns cu mult înaintea lui.

– Mă auzi?

Apăru în deschizătura ușii, lăsându-i impresia că se sprijinea de toc pentru a se ține pe picioare. Avea ochii mari și umezi și fața palidă, creând un contrast puternic cu pistruii presărați pe nas și pe obraji, pe care nu îi observase mai devreme.

Își umezi buzele.

– Ce cauți aici?

– Ești bine?

Dădu din cap în semn că era, dar Dent nu o crezu.

– Arăți... Făcu un gest spre fața ei. Din cauza zborului? Atât de tare te-a dat peste cap?

– Nu.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Ezită, întrebându-se de ce nu îi dădea pur şi simplu cartea, cu sugestia să o îndese în acea parte a corpului pe care nu o vede niciodată soarele, aşa cum avusese intenţia atunci când venise acolo, după care să se răsucească pe călcâie şi gata. Gata pentru totdeauna. În vecii vecilor, amin.

Avea un presentiment puternic că, dacă mai rămânea şi numai o secundă în plus, avea să regrete. Dar, în ciuda impulsului de a pleca dracului de acolo şi de a se depărta de orice avea legătură cu familia Lyston, împinse încet în uşă. Bellamy nu se dădu la o parte. Împinse mai tare, până când cedă şi uşa se deschise de perete.

– Ce mama dracului? exclamă el.

Holul central din spatele ei arăta ca şi cum ar fi fost scena unei parade. Podeaua din lemn lăcuit era acoperită cu bucăţele de hârtie. Dent se strecură pe lângă ea, intră în casă, se aplecă şi ridică de jos una dintre bucăţile mai mari. Era colţul unei pagini, pe care era tipărit numele T.J. David, împreună cu un număr de pagină.

– Ai găsit casa aşa când ai ajuns?

– Am ajuns cu doar câteva minute înaintea ta, răspunse Bellamy. Nu am trecut mai departe.

Primul gând al lui Dent fu că intrusul ar fi putut să mai fie încă în casă.

– Sistemul de alarmă?

– Casa nu are alarmă. M-am mutat de doar două săptămâni. Arătă înspre cutiile sigilate, înşirate pe lângă perete. Nici n-am apucat să-mi desfac toate lucrurile.

– Soţul tău nu e aici?

Întrebarea păru să o nedumerească la început, apoi îi răspunse, bâlbâindu-se.

– Nu. Adică... eu nu... sunt divorţată.

Ha! Dent îşi propuse să reflecteze mai târziu asupra acestui amănunt.

– Sună la 911. Mă duc să arunc o privire.

– Dent...

– Nu păţesc nimic.

Așează exemplarul din cartea ei pe măsuța de la intrare, apoi înaintă de-a lungul holului, trecu de sufragerie și de camera de zi, care se deschideau de-o parte și de cealaltă a coridorului. Holul îl conduse în spatele casei, unde găsi bucătăria și debaraua. Ușa care dădea în curte era deschisă. Sistemul de închidere atârna dintr-o gaură rotundă în ușă.

O pisică vărgată întinse curioasă capul de pe pervazul ferestrei. Când îl văzu pe Dent, se sperie și alunecă. Atent să nu atingă nimic, Dent păși pe veranda de beton, unde un sac mare de pământ de flori și mai multe ghivece stăteau sprijinite de zidul exterior al casei. Unul dintre ghivece fusese spart. Bucățile de teracotă erau înșirate pe treptele care coborau în grădină. Curtea împrejmuită de gard era goală.

Dent nu credea că spărgătorul mai reprezenta în acel moment o amenințare, dar voia totuși să verifice și încăperile de la etaj. Se întoarse pe unde venise, prin bucătărie și înapoi în coridorul larg. Bellamy stătea în același loc în care o lăsase, cu telefonul mobil în mână.

– Cred că a intrat și a ieșit prin camera de serviciu. Mă duc să verific la etaj.

Urcă repede. Prima ușă pe stânga era a unui dormitor de oaspeți, pe care Bellamy avea în mod evident intenția să îl folosească pe post de birou. Computerul așezat pe masa cu picior nu părea să fi fost atins, dar, la fel ca la intrare, pagini întregi din cartea ei fuseseră transformate în confetti și aruncate peste tot. Se uită în dulap, dar nu era nimic acolo, doar cutii pline cu echipamentul standard de birou.

La jumătatea holului, două uși nostime, din sticlă, erau deschise de perete. Dent păși prin ele și ajunse în dormitorul lui Bellamy. Acolo, rămase împietrit. Încăperea fusese vandalizată, dar nu cu confetti.

Verifică în grabă dulapul, în care găsi haine și pantofi, câteva cutii nedesfăcute și un miros floral ce părea să plutească în jur. Baia era și ea goală, cu excepția sticlelor de săpun și șampon de culoare crem, a unor prosoape pufoase și a câtorva obiecte tipic feminine pe măsuța de toaletă.

Se întoarse în uşa dublă a dormitorului şi îi strigă:

– Nu e nimeni, dar cred c-ar fi mai bine să urci.

Peste câteva momente, Bellamy păşi în dormitor şi avu aceeaşi reacţie pe care o avusese şi Dent în clipa în care intrase în încăpere. Rămase înmărmurită, cu ochii măriţi.

– Înţeleg că nu face parte din decor.

– Nu, spuse ea, cu voce răguşită.

Pe un perete, cineva mâzgălise cu vopsea roşie: „O să-ţi pară rău".

Vopseaua se scursese, lăsând în partea de jos a fiecărei litere nişte dâre care aminteau izbitor de mult de sânge. În loc de pensulă, cel care scrisese mesajul folosise o piesă din lenjeria ei intimă. Semnificaţia acestui gest era clară pentru amândoi.

Dent arătă înspre bucata de mătase îmbibată cu vopsea şi aruncată pe podea.

– Sunt ai tăi?

Când Bellamy îi confirmă înclinând din cap, continuă:

– Ce bolnav nenorocit! Poliţia e pe drum?

Bellamy se ridică, îşi dezlipi privirea de la mesajul de pe perete şi se uită la el.

– Nu am chemat poliţia.

– De ce dracu' nu?

– Pentru că nu vreau să se facă mare caz din povestea asta.

Dent era convins că nu o auzise bine şi probabil că expresia lui trăda acest lucru.

– A fost o farsă, zise ea. Când m-am mutat, un vecin m-a prevenit că se întâmplă astfel de lucruri în zonă. A fost o adevărată explozie. Nişte adolescenţi fără ocupaţie. Poate vreun fel de ritual de iniţiere. Împrăştie gunoaie pe peluze. Dărâmă cutiile poştale. Am înţeles că au lovit un cartier întreg într-o noapte, luna trecută.

Dent se uită la peretele vandalizat, la lenjeria de pe jos, apoi se întoarse spre ea:

– Ţi-a folosit chiloţii ca să scrie un mesaj de ameninţare pe peretele dormitorului tău şi tu crezi că e totuna cu a împrăştia gunoaie sau a răsturna cutii de scrisori?

– Nu chem poliția. Nu au luat nimic. Cel puțin, nu din câte pot să-mi dau seama. A fost doar... o glumă foarte proastă.

Se răsuci repede pe călcâie și ieși din încăpere. Dent se duse după ea, coborând cu zgomot scările în urma ei.

– Când am ajuns aici, tremurai ca o frunză. Acum vrei să crezi că a fost doar o farsă?

– Sunt convinsă că doar atât a fost.

Ocoli stâlpul de susținere și se îndreptă spre bucătărie, cu Dent la doar jumătate de pas în spatele ei.

– A-a. Nu te cred. Pentru ce anume o să-ți pară rău?

– Habar nu am.

– Ba eu cred că ai.

– Nu e treaba ta. Și, chiar așa, ce cauți aici?

Târî un scaun de la masa din bucătărie până în dreptul și îl sprijini de ușă, ca să o închidă.

– Pisica vecinilor vine în vizită neinvitată.

Când se întoarse, Dent era acolo, blocându-i drumul.

– Mai că-mi vine să chem chiar eu poliția.

– Să nu îndrăznești! Presa ar afla cu siguranță și-atunci ar însemna să mai am încă o problemă pe cap.

– *Încă* o problemă? Pe lângă ce anume?

– Nimic. Doar... te rog, lasă lucrurile așa. Aștept telefonul care să mă anunțe că tatăl meu a murit. Nu pot suporta mai multe acum. Nu poți să înțelegi asta?

Dent înțelegea că femeia din fața lui era pe punctul să se prăbușească. Ochii îi erau umbriți de ceva. Teamă? Vocea îi tremura, gata să clacheze. Se ținea cu unghiile de marginea prăpastiei, dar se ținea, și Dent trebuia să o admire pentru asta. Continuă pe un ton mai blând:

– Ascultă, mulțumită familiei tale, nici eu nu mă dau în vânt după polițiști. Dar tot cred că ar trebui să raportezi ce s-a întâmplat.

– O să vină cu sirene și semnale luminoase.

– Probabil.

– Nu, mulțumesc. Prefer să mă lipsesc de spectacol. Nu chem poliția.

– Bine, atunci sună un vecin.

– Pentru ce?

– Întreabă dacă poţi să dormi acolo.

– Nu fi ridicol.

– Un prieten? Cineva care să vină şi...

– Nu.

– Atunci cheamă poliţia.

– Vrei s-o chemi tu, n-ai decât! Dar te descurci tu cu ei. Eu n-o să mai fiu aici. Îl împinse la o parte şi ieşi din nou în hol. Mă duc acasă la ai mei.

– Cu ideea asta sunt de acord. Ar însemna să fii nebună să rămâi singură aici. Dar aşteaptă o oră. Lasă să vină poliţia şi...

– Nu. Vreau să ajung înainte să înceapă furtuna.

– Nu ajunge furtuna aici.

Bellamy aruncă o privire înspre fereastră.

– S-ar putea să ajungă.

Se aplecă să-şi ia geanta de umăr de pe jos, unde se pare că o lăsase atunci când venise. Îşi trecu bareta peste umăr.

– Tot nu mi-ai spus de ce-ai venit după mine.

– Ca să-ţi aduc nenorocita aia de carte.

Arătă înspre măsuţa pe care o lăsase. Apoi îşi răsuci vârful ghetei prin mormanul de pagini rupte.

– Se pare că mai e cineva care o apreciază chiar mai puţin decât mine.

Păru că vrea să-i spună ceva, dar se opri şi întoarse capul, apoi se răsuci brusc şi deschise uşa de la intrare. Dent întinse o mână peste umărul ei şi o închise la loc. Bellamy se răsuci înspre el, nervoasă, dar Dent vorbi primul:

– Povestea asta are legătură cu cartea, nu-i aşa?

Nu îi răspunse, dar nici nu era nevoie. Expresia ei vorbea de la sine.

– Eşti speriată până în măduva oaselor, aşa e?

– Eu...

– Pentru că ştii la fel de bine ca mine că asta nu a fost o farsă de adolescent.

– Nu ştiu nimic de genul ăsta.

– Pentru ce altceva să-ţi pară rău? Ai scris cartea asta şi se pare că cineva s-a supărat extrem de tare.

- N-am spus niciodată...

- Suficient de tare cât să te ameninţe şi se pare că tu iei această ameninţare în serios. Îmi dau seama, pentru că eşti speriată. Nu nega. Se vede. Deci, ce se întâmplă? Care-i treaba?

- Ce-ţi pasă ţie?

- Să zicem că sunt băiat bun.

- Dar nu eşti!

Aici nu putea să o contrazică. Preţ de câteva secunde se săgetară cu privirile, apoi Bellamy îşi lăsă capul în faţă şi rămase aşa câteva momente. Când îl ridică, dădu la o parte o şuviţă de păr care îi scăpase din coada de la spate.

- Dent, am avut o zi cum nu se poate mai proastă. Mai întâi, a trebuit să mă întâlnesc cu tine, care ai avut o atitudine evident ostilă şi ai refuzat să accepţi orice ofertă de împăcare. A trebuit să stau deoparte, fără să pot face nimic, în spitalul ăla nenorocit şi să-l privesc pe tata, pe care îl iubesc mai mult decât pe oricine altcineva pe lume, cum suferă dureri şi umilinţe inimaginabile. Nu am vrut să plec, dar a inventat o problemă de afaceri care trebuie neapărat rezolvată mâine-dimineaţă, imediat ce se deschide firma. Dar adevărul motiv pentru care m-a trimis înapoi a fost ca să nu mă lase să îl văd în felul ăla. Apoi, pe drumul de întoarcere, a trebuit să fac eforturi considerabile ca să-mi reprim un uriaş atac de panică nu doar înfricoşător, ci şi umilitor, pentru că erai şi tu de faţă. Am ajuns acasă şi mi-am găsit locuinţa devastată, după care ai apărut tu şi ai început să-mi ţii predici. Mi-a ajuns. Plec. Tu poţi să rămâi, sau să pleci, sau să te duci dracului. Sincer, puţin mă interesează.

Când ieşi, apăsă butonul principal, care stingea lumina în toată casa, lăsându-l pe Dent cufundat în beznă.

Ray Strickland era un bărbat de evitat şi făcea eforturi pentru a păstra această impresie.

Înfăţişarea răutăcioasă apăruse de la sine, dar îşi dezvoltase în mod intenţionat un comportament pe măsură. Fruntea îi era încreţită într-o cută permanentă, care-i

ținea în umbră ochii afundați în orbite. Umerii largi și brațele musculoase i-ar fi dat un aspect impresionant, dacă picioarele nu i-ar fi fost la fel de îndesate.

Nu se rădea în cap, dar îl tundea cu grijă, la zero, cu aparatul electric în fiecare dimineață. O cruce de fier, ca medalia de război germană, îi era tatuată pe ceafă. Brațele și pieptul îi erau la rândul lor decorate de alte tatuaje. Era deosebit de mândru de șarpele cu colții dezgoliți din care picura venin, care i se răsucea în jurul brațului stâng, de la umăr până la încheietură.

Șarpele ascundea cicatricile.

La centură, avea o teacă din piele în care ținea în permanență un cuțit, pregătit pentru cazul în care cineva nu ținea seama de avertisment și hotăra să se pună cu el.

Emana o aură ce părea să spună: „Lasă-mă dracului în pace!" Aproape toți cei cu care se intersecta păreau bucuroși să-i facă pe plac în această privință. În această seară, era într-o dispoziție deosebit de proastă.

Barul în care se oprise ca să se relaxeze era aglomerat și înăbușitor, trupa cânta prea tare și prost. Fiecare persoană care intra prin ușa cu geam opac nu făcea decât să-i sporească iritarea lui Ray. Îi limitau spațiul și îi luau aerul. Își lăsase vesta din piele deschisă, dar tot se simțea încorsetat.

Îi făcu semn chelneriței să-i mai aducă un pahar de tequila. Fata purta o pălărie neagră de cowboy, un sutien din piele neagră și blugi cu talie joasă. În buric avea un inel de argint de care era prins un lănțișor care atârna direct înspre *acolo*.

Ray o lăsă să vadă că observase.

– Îmi place lănțișorul.

– Mersi, îi răspunse fata, cu o privire tăioasă ce adăuga: „Las-o moartă!"

După ce-i turnă băutura, se întoarse cu spatele la el și se îndreptă, unduindu-și șoldurile, spre celălalt capăt al barului, lăsându-l să-i admire nestingherit posteriorul în formă de inimă.

Respingerea îl înfurie dincolo de orice limită. Nu că n-ar fi fost obișnuit. Femeile nu păreau să îl agreeze,

cu excepția cazurilor în care le îmbiba cu suficient lichior ieftin cât să smulgă puțină prietenie și cooperare din partea lor. Nici una nu îl găsea vreodată atrăgător.

Pur și simplu nu avea acest dar. Nu ca fratele lui mai mare, Allen. Ei da, Allen era un adevărat donjuan. Nu trebuia decât să îndrepte degetul către o femeie și aceasta îi pica la picioare. În doar câteva minute, Allen știa să o îmbrobodească și să-i dea jos chiloții. Iubea femeile, și femeile îl iubeau la rândul lor.

Una singură îl respinsese vreodată pe Allen.

Susan Lyston.

După nenorocita aia, nu mai existaseră femei pentru Allen. Nu mai existase *nimic*.

Ray întinse mâna după pahar și dădu peste cap lichidul care-i arse gâtul.

Dacă nu ar fi fost Susan Lyston, Allen ar fi fost cu el în seara asta, alergând după fete, îmbătându-se, distrându-se așa ca altădată. Sigur, pe atunci fuseseră doar niște copii nebuni, dar Ray nu avea nici un motiv să creadă că treaba nu ar fi fost la fel de distractivă acum pe cât fusese cu optsprezece ani în urmă. Dar nu avea să afle niciodată, nu? Nu. Din cauza lui Susan Lyston.

Acum sora ei mai mică o apucase pe aceeași cale distrugătoare. Scrisese o carte despre toată povestea, pe toți dracii! Sigur, schimbase numele, și-l schimbase chiar și pe al ei. Totul se întâmpla într-un oraș fictiv. Dar toate aceste camuflaje subțiri nu foloseau la nimic dacă știai ce se întâmplase cu adevărat. Personajele erau prea ușor de asociat cu persoanele reale.

Ray simțea cum îl arde furia de câte ori își amintea cum descrisese personajul care îl reprezenta pe Allen. Îi spusese „lingușitor". Ray nu era sigur ce însemna asta, dar nu suna bine. Fratele lui era ridiculizat și insultat de nenumărate ori în paginile nenorocitei aleia de cărți. Și, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, sora lui Susan, care era mare acum și ar fi trebuit să-și dea seama ce face, apărea la televizor și scotea bani din povestea care îi distrusese viața lui Allen.

Pe toți dracii, asta nu putea fi corect. Ray nu avea de gând s-o lase să scape așa ușor.

De cum auzise că se întorsese în Austin, pornise o campanie pentru a-i face viaţa liniştită mai puţin tihnită. Voia să o ştie îngrijorată, agitată, speriată, aşa cum se simţise Allen atunci când fusese arestat. Aşa cum se simţise Ray atunci când fusese arestat Allen.

Apoi, după ce se distra cu ea, avea s-o facă să regrete faptul că scrisese chiar şi un singur cuvânt despre fratele lui.

Astăzi se hotărâse să-i transmită un avertisment. Deşi ura gândul că o ajuta să scoată şi mai mulţi bani din cartea asta, cumpărase un exemplar şi se distrase făcându-i paginile fâşii cu cuţitul. Cumpărase o cutie de vopsea roşie şi o pensulă de la un magazin Ace Hardware. Fusese uşor să intre în casa ei, la fel şi să-i găsească dormitorul.

Şi aici venea partea cea mai bună: în ultima clipă, îi venise ideea de a folosi o pereche de chiloţi de-ai ei în loc de pensulă. Îi găsise lenjeria frumos împăturită într-un sertar al comodei. Nu se grăbise, alesese perechea care îi plăcea cel mai mult. Chiloţii nu absorbiseră prea bine vopseaua, dar îşi făcuse treaba cu ei.

Când terminase, se dusese în bucătărie şi se aşezase comod, să o aştepte până venea acasă. Temperatura crescuse, la fel şi umiditatea, dar nu pornise aparatul de aer condiţionat. Nu-şi putea explica de ce, dar i se părea important să nu se simtă confortabil. Nu voia să fie uşor. Făcea asta pentru Allen.

Venise noaptea, dar temperatura nu scăzuse odată cu apusul soarelui. Până când îi auzise maşina intrând pe alee, blugii i se udaseră de transpiraţie şi vesta i se lipise de corp. O ascultase descuind uşa de la intrare şi ştiuse exact clipa în care văzuse dezastrul din hol. Strigătul ei îl făcuse să vrea să izbucnească în râs.

Fusese tentat să iasă în trombă din bucătărie, cu un răcnet de Tarzan care să îi provoace un atac de inimă. În schimb, fusese isteţ. Aşteptase, cu auzul încordat ca să-şi dea seama unde avea să se ducă sau ce avea să facă, înainte să-şi hotărască următoarea mişcare.

Apoi îi ajunsese la urechi huruitul înfundat al unui motor de maşină. O portieră trântită. Paşi pe alee.

„La dracu'!" Ray înşfăcase punga de plastic în care pusese cutia de vopsea şi o ştersese dracului de acolo. Nu se oprise nici măcar să închidă uşa. Sărise peste ghiveciul pe care îl spărsese când forţase intrarea din spate. Sărise dintr-un salt peste gard şi străbătuse în fugă curtea din spate a unei case învecinate.

În cele din urmă, reuşise să străbată cele câteva străzi până în locul în care îşi lăsase maşina. Gâfâia şi transpira din toţi porii în momentul în care ajunsese la camionetă, dar era mai degrabă furios decât speriat. Cineva se amestecase în planul lui.

Riscase trecând cu maşina prin faţa casei ei, dar oamenii de genul lui riscau şi sfidau pericolul în fiecare zi. Întâmplător, de data asta chiar meritase. Îl identificase pe nenorocitul care-i stricase distracţia.

Dent Carter.

La început, lui Ray nu-i venise să-şi creadă ochilor în clipa în care îl văzuse scăldat în lumina din faţa uşii de la intrarea casei lui Bellamy Price. Dar el era, fără îndoială.

– Îngâmfatul dracului, mormăi acum Ray, aplecându-se peste bar şi răsucind paharul gol între mâini.

Simţea furia bolborosind în el. Dent Carter era unul dintre nenorociţii ăia pe care puteai să-i târăşti oricât prin rahat, că la sfârşit tot a trandafiri miroseau. Ray ştia că suferise nişte lovituri grele de-a lungul anilor. Fusese dat afară de la o companie aeriană. Ceva legat de o prăbuşire evitată în ultimul moment.

Dar, ca de fiecare dată, Dent aterizase în picioare. În faţa casei lui Bellamy, era parcată o maşină Corvette roşie şi Ray îl văzuse cu ochii lui pe Dent urcând la volan. Şi ce era de mirare? La urma urmei, în cartea ei Bellamy prezentase personajul lui Dent ca pe un adevărat armăsar.

Întreaga poveste îl umplea de furie pe Ray.

Îi făcu semn chelneriţei şi scoase un teanc de bani din buzunarul din faţă. Îmblânzindu-se la vederea banilor, fata veni numaidecât lângă el, aducând cu ea sticla de Patron.

– Mai vrei una, frumosule?

Oh, acum era frumos? Cu siguranţă, banii aveau darul de a schimba perspectiva oamenilor. Se întrebă cât de departe îl puteau ajuta să ajungă cu fata asta. Cât de prietenoasă ar fi fost dacă ar fi întins mâna şi ar fi tras-o de lanţ? Tare. Probabil că ar fi urlat ca din gură de şarpe.

- Toarnă-mi un dublu.

Chelneriţa întinse mâna după un al doilea pahar şi îl umplu şi pe acesta.

- Ce sărbătoreşti?

- Sunt la un priveghi privat.

- Oh, îmi pare rău. Cine a murit?

- Nimeni. Îşi ridică paharul spre ea. Încă.

capitolul 4

Dent scotoci după mobilul care începuse să sune, miji ochii ca să vadă cine îl apelează, apoi răspunse mârâind.

- Îţi baţi joc de mine? Două dimineţi la rând?

- Mişcă-ţi fundul aici.

Gall închise fără să mai spună nimic, ceea ce nu-i stătea în fire. El trăia ca să se certe. Era în elementul lui atunci când se certa cu Dent. Ceva se întâmplase.

Dent aruncă la o parte cearşaful şi repetă procedura din ziua precedentă, doar că nu se bărbieri şi îşi puse o cămaşă cambrată de cowboy în locul cămăşii albe, cu cravată. Ieşea pe uşă în cinci minute.

În mai puţin de douăzeci de minute, era la pista de decolare. Gall îl aştepta în hangar, lângă avionul lui Dent. Avea mâinile în şolduri şi molfăia de zor între dinţi trabucul umezit.

În timp ce Dent se îndrepta spre el, Gall arătă cu un gest dezgustat înspre aparatul de zbor, însă Dent văzuse avaria din clipa în care coborâse din maşină. Parbrizul din faţa pilotului fusese crăpat. În fuzelaj erau adâncituri mari cât nişte mingi de tenis. Roţile fuseseră înţepate. O lamă a unei elice fusese îndoită. Cele mai grave

erau tăieturile de pe fiecare aripă, făcute parcă cu un desfăcător de conserve uriaș.

Înconjură încet avionul, examinând daunele făcute intenționat și cu răutate, simțind cum furia începe să se ridice în el. Când ajunse din nou lângă Gall, trebui să facă un efort să-și descleștеze maxilarul și să întrebe:

- Defecțiuni mecanice?

- Nu am verificat nimic încă. M-am gândit să las totul așa, până când vin băieții de la asigurări. Am sunat și la biroul șerifului. Au spus că trimit pe cineva. Numai aripile sau elicea în sine, cu oricare ar fi fost destul de greu. Dar amândouă...

Dent se uită la el. Gall ridică din umeri, apoi spuse cu tristețe:

- O lună, cel puțin. Probabil mai mult.

Dent înjură cu patimă. Pentru el, nu era doar un avion. Sau doar ce făcea ca să-și câștige existența. Era *viața* lui. Dacă ar fi fost atacat cu un ciocan sau cu o sabie ascuțită, nu ar fi simțit-o mai personal.

- Cum a intrat?

- A tăiat lacătul cu cleștele. Aveam de gând să îl înlocuiesc cu un model mai nou, dar știi tu... N-am mai apucat.

- Nu te învinovăți, Gall. Nu tu ai făcut asta. Dacă pun vreodată mâna pe cel sau pe cei responsabili...

- Promite-mi să-l lași pe nenorocit puțin și pe mâna mea. Își aruncă trabucul în canistra de benzină de o sută cincizeci de litri, care-i servea pe post de tomberon. Uite că vine și detectivul de serviciu.

Următoarele nouăzeci de minute le petrecură împreună cu ajutorul de șerif trimis să investigheze cazul, care părea destul de capabil, însă Dent își putea da seama că incidentul nu avea să ocupe un loc de maximă prioritate pe lista cazurilor de rezolvat. Întrebările ofițerului sugerau că actul de vandalism fusese un gest de răzbunare față o situație de care Dent se făcea responsabil.

- Aveți vreo datorie neplătită, domnule Carter?

- Nu.

- Nu mă refer la datorii oficiale, la bancă. Vreun agent de pariuri, poate? Vreun cămătar...?

– Nu.

– Duşmani? Aţi avut vreo altercaţie în ultima vreme? Aţi călcat pe cineva pe bătături? Ştiţi pe cineva care să vă poarte pică?

– Nu.

Îl măsură cu privirea din cap până-n picioare, ca şi cum nu ar fi fost convins de acest fapt, dar, descurajat de expresia încruntată a lui Dent, nu insistă. Începu să îi adreseze întrebări lui Gall, în timp ce Dent se duse să discute cu reprezentantul agenţiei de asigurări, care sosise la scurt timp în urma ajutorului de şerif.

Era un bărbat bătos, cu cămaşă apretată încheiată până în gât, genul de jucător de echipă corporatist pe care Dent îl disprețuia. Îi puse o mulțime de întrebări, cele mai multe dintre ele inutile sau stupide, după părerea lui Dent. Îşi notă multe detalii într-un carneţel, făcu multe fotografii şi completă multe formulare, punând apoi totul în servieta lui cu o eficienţă enervantă, dar fără a-i adresa măcar un singur cuvânt de compasiune.

– O să mă tragă pe sfoară, îi spuse Dent lui Gall, în timp ce maşina individului se îndepărta. Stai numai să vezi.

– Ei bine, te ajut eu cu costul pieselor şi cu reparaţiile, aşa că n-o să ieşi în pierdere.

Dent zâmbi trist, recunoscător că avea măcar un aliat care înţelegea cât de profund îl afecta această întâmplare, şi nu doar din punct de vedere financiar. Nu avea soţie şi copii, nici măcar un animal de companie. Avionul era puişorul lui, dragostea vieţii lui.

– Du-te şi ia-l la puricat. Te sun mai târziu să-mi spui cum stăm.

Dent se îndreptă spre maşină, însă Gall îl opri.

– Nu te grăbi. Intră o clipă în birou.

– De ce?

– Nu ţi-ai băut cafeaua încă.

– După ce-ţi dai seama?

Gall se mulţumi să pufnească şi să se îndrepte înspre biroul său improvizat, făcându-i semn cu braţul lui Dent să îl urmeze. Acesta ardea de nerăbdare să plece, dar ştia că Gall se simţea prost în legătură cu lacătul

care fusese prea uşor de spart. Putea să sacrifice câteva minute pentru el.

Umplu o cană ciobită şi pătată cu lichidul aproape negru şi tare de a-i fi crezut că-i o substanţă chimică, o luă cu el în birou şi se aşează pe scaunul din faţa mesei, având grijă să nu se lase prea mult pe piciorul şubred din spate.

– Ştiu ce i-ai spus şerifului, zise Gall. Acum spune-mi mie dacă ai idee cine ar fi putut face asta.

Evita să îl privească în ochi şi se trăgea de lobul lung al urechii, semn sigur că lăsa ceva nespus.

– La ce te gândeşti?

Gall îşi desfăcu un trabuc nou şi îl plasă în colţul gurii.

– Înainte să plec de acasă azi-dimineaţă, am văzut-o la televizor. La o ediţie extrem de matinală. Ziceau că e un interviu preînregistrat.

Dent nu spuse nimic.

– Cartea asta pe care a scris-o... *Înainte de furtună...?*

– Da.

Bărbatul mai în vârstă oftă din greu.

– Da.

Dent sorbi din cafea. Gall îşi mută trabucul în celălalt colţ al gurii, apoi spuse:

– N-am ştiut nimic despre asta, altfel nu aş fi aranjat niciodată cursa. Mă crezi, nu-i aşa?

– Nu te stresa, Gall. Oricum aş fi aflat de carte, mai devreme sau mai târziu. De fapt, a spus că nu ştie cum de am reuşit să nu aud nimic despre ea până acum.

– Drăguţ din partea ta să mă ierţi atât de uşor, zise Gall, dar mie, personal, îmi vine să-mi dau palme că nu i-am închis în nas în clipa în care m-a sunat şi mi-a cerut să-i aranjez o cursă cu tine. După o pauză, întrebă: Ai citit prostia aia?

– În mare. Aşa, mai pe sărite.

– Spune toată povestea?

– Destul de fidel. Sfârşitul este ambiguu. Dent se opri o clipă. Exact ca în realitate.

– Nu a fost deloc ambiguu, dacă e să mă întrebi pe mine, mormăi Gall.

– Ştii la ce mă refer.

Gall dădu din cap, cu o expresie posacă.

– Nu mă mir că păreai pe punctul să o strângi de gât aseară, când ai plecat valvârtej de aici. Ai prins-o?

– Da, dar nu a mers aşa cum mă gândisem.

Dent îi povesti ce găsise acasă la Bellamy.

– Nenorocitul folosise o pereche de chiloţi de-ai ei ca să scrie cuvintele pe perete.

– Dumnezeule! Gall îşi trecu degetele de la ambele mâini prin părul rar. Crezi că ce s-a întâmplat aici are vreo legătură?

– Sigur. Casa ei. Avionul meu. Aceeaşi noapte. Ar fi prea de tot să credem că e o coincidenţă.

Îşi aşează cana goală pe birou şi se ridică.

– Unde te duci?

– Să vorbesc cu ea despre asta.

– Dent...

– Ştiu ce o să spui. Nu te mai obosi.

– Ţi-am spus acum optsprezece ani să stai la distanţă de fata aia. Nu m-ai ascultat.

– Acum e vorba de altă fată.

– Care se pare că este la fel de otrăvitoare ca şi sora ei mai mare.

– Chiar despre asta vreau să vorbesc cu ea.

Bellamy îşi simţi inima sărindu-i în piept în clipa în care sună telefonul. Îl ţinuse la îndemână întreaga noapte, la fel şi dimineaţa, îngrozită la gândul de a primi un telefon de la Olivia, pe de altă parte nerăbdătoare să afle ce se mai întâmplase.

– Alo?

– Unde eşti?

– Cine este?

Nu catadicsi să-i răspundă.

– Ce vrei, Dent?

– Avionul meu a fost vandalizat noaptea trecută.

– Poftim?

– Unde eşti?

– La biroul tatei.

– Ajung în mai puţin de jumătate de oră. Vin acolo şi urc la tine şi să nu te gândeşti că o să poţi să mă ţii la poartă.

Închise.

Lyston Electronics avea sediul într-o clădire de sticlă, cu şapte etaje, ce făcea parte dintr-un grup de clădiri cu arhitectură contemporană ale unui parc de afaceri MoPac. Produsele lor de comunicare erau de cea mai înaltă tehnologie şi foarte râvnite de concurenţă, aşa că, toţi cei care lucrau acolo purtau ecuson de identificare, şi paza era strictă.

Bellamy sună la poartă şi aranjă ca Dent să fie lăsat să intre.

– Vă rog să îl direcţionaţi spre biroul tatălui meu.

Douăzeci de minute mai târziu, era adus în birou de asistenta tatălui ei, căreia Bellamy îi făcu semn să plece, înclinând capul în gest de mulţumire. Rămase aşezată în spatele biroului în timp ce Dent examina pe îndelete încăperea, privirea oprindu-i-se asupra capului de elan prins pe perete şi a vitrinei de sticlă în care era expusă nepreţuita colecţie de sculpturi în jad a tatălui ei. Portretul de familie care domina unul dintre pereţii biroului păru să-i atragă în mod deosebit atenţia. Se duse în dreptul lui şi îl studie în detaliu.

Fotografia fusese făcută cu ocazia ultimului Crăciun în care familia fusese completă. Howard, aşezat în faţa unui brad uriaş, încărcat de luminiţe, era din cap până-n picioare imaginea patriarhului mândru. Olivia, splendidă în catifea roşu-închis şi cu diamante galbene, avea un braţ trecut printr-al lui. Steven, un adolescent recalcitrant de paisprezece ani, îşi ţinea mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor gri, de bumbac. Susan stătea pe covorul oriental, în faţa celorlalţi, cu toată fusta întinsă în jurul ei. Zâmbea larg, încrezătoare în frumuseţea şi farmecul ei. Bellamy era lângă ea. Nu zâmbea, din cauza aparatului dentar şi era practic ascunsă în spatele terrierului scoţian cu blană neagră pe care îl ţinea în braţe.

Dent se întoarse spre ea.

– Ce s-a întâmplat cu câinele? Cu Scooter?

– A trăit până la treisprezece ani.

– Şi fratele tău? Ce mai face acum?

– Tehnic vorbind, Steven este fratele meu vitreg. Eu aveam zece ani, el doisprezece şi Susan paisprezece atunci când s-au căsătorit tata şi Olivia. În orice caz, Steven s-a mutat din Austin după ce a terminat liceul. S-a dus să facă facultatea în est şi a rămas acolo.

Dent răspunse doar cu un *ha* indiferent.

– Şi ce-ai vrut să spui cu „avionul meu a fost vandalizat"?

Dent veni lângă birou, se aşeză – se trânti, mai degrabă – într-unul din scaunele din faţa acestuia, părând să nu conştientizeze sau să nu-i pese de nota discordantă pe care o făcea cu blugii lui şi cămaşa western, ieşită din pantaloni, într-un loc în care toţi directorii erau îmbrăcaţi la sacou şi cravată. Pe de altă parte, nu ţinuse el niciodată prea mult seama de etichetă. Îşi împreună degetele şi îşi aşeză mâinile pe stomac.

– Ce anume nu ai înţeles?

– Termină cu prostiile, Dent. Spune-mi ce s-a întâmplat cu avionul tău.

– Cineva a intrat prin efracţie în hangar noaptea trecută şi l-a lovit cu o bâtă. Îi descrise daunele. Şi asta e doar ce am putut vedea la suprafaţă. Gall nu a verificat încă sistemele.

– Îmi pare foarte rău.

– Ţie-ţi pare rău, dar eu sunt ţinut la sol. Asta înseamnă că nu pot să iau curse. Ceea ce înseamnă că nu voi avea venituri. Pentru tine... La dracu', probabil că tu nici măcar nu înţelegi conceptul.

Dispreţul lui ustura pentru că adevărul era că Bellamy nu suferise în viaţa ei din cauza lipsei de bani. În familia ei, banii nu fuseseră niciodată o problemă.

– Banca nu o să mă lase în vacanţă cât timp avionul este la reparat. O să plătesc rate pentru un avion pe care nu pot să-l pilotez. Asta până când o să rămân complet fără bani şi n-o să mai pot să plătesc deloc, şi atunci o să vină să-mi ia avionul. Dacă îmi iau avionul, voi rămâne la sol definitiv. Aşa că părerile tale de rău nu-mi sunt de mare ajutor, nu crezi?

- Regret din tot sufletul. Ştiu că ai nevoie să lucrezi.

O săgetă cu o privire intensă, apoi râse sec şi întoarse capul. Dar, când se uită din nou la ea, ochii îi erau înceţoşaţi de furie.

- Carevasăzică, m-ai verificat. Ai descoperit că abia mă târăsc de la o zi la alta. Ţi-a fost milă. Asta s-a întâmplat ieri? I-ai aruncat un os bietului Dent?

- Ţi-am spus motivul pentru care te-am contactat.

Continuă să o sfredelească cu privirea până când bătu în retragere.

- Bine, da. Am citit că ai fost dat afară de la compania aeriană în urma incidentului.

- Greşit. Să ştii că mi-am dat singur demisia, în urma incidentului.

- Pensie? Ajutoare sociale?

- Au trebuit sacrificate atunci când le-am spus să şi le vâre pe toate undeva. Îşi trase picioarele lungi şi se aplecă înspre ea. Dar nu despre problemele mele financiare o să vorbim acum. O să discutăm despre motivul pentru care cineva mi-a vandalizat avionul, după ce a intrat în casa ta şi ţi-a lăsat ameninţări pictate pe pereţii dormitorului.

- Ce te face să crezi că există vreo legătură?

Îi aruncă din nou o privire încărcată.

- Recunosc, este ciudat.

- Nu, dă-mi voie să-ţi spun eu ce-i ciudat. Ciudat este că aseară, când am ajuns la tine acasă, erai leşinată de frică. Îngrozită. Dar sub nici o formă n-ai vrut să chemi poliţia. *Asta* e ciudat. Şi nu mă lua cu bazaconiile alea despre publicitate, nu după ce ai apărut la televizor ca să trâncăneşti despre cartea ta. Gall a văzut un interviu preînregistrat azi-dimineaţă.

- Nu mi-am dorit publicitatea! exclamă ea.

Îi spuse de Rocky Van Durbin de la *EyeSpy*.

- De când mi-a dat numele şi fotografia în porcăria aia de ziar şi a anunţat lumii întregi că romanul meu se bazează pe o întâmplare adevărată, nu am mai avut o clipă de linişte. Nu mi-am dorit celebritatea.

- Ei, haide acum, pufni el. Ajută la vânzarea cărţii, nu-i aşa?

– Nu neg că vânzările au crescut în mod impresionant de când am apărut în peisaj şi am început să promovez cartea. M-am pricopsit cu o mulţime de admiratori.

– Şi cu un duşman.

Bellamy se ridică repede şi ieşi din spatele biroului pentru a se duce la fereastră. Preţ de câteva momente, urmări traficul aglomerat de pe ambele sensuri ale arterei principale, apoi se întoarse cu faţa spre încăpere. Privirea lui Dent era fixată asupra lui Bellamy, în timp ce aceasta se îndreptă spre canapeaua de piele de sub portretul de familie cu scena de Crăciun şi se aşeză. Miji privirea şi spuse încet:

– Ştii cine-ţi face toate astea.

– Nu, nu ştiu. Îţi jur că nu ştiu. Dacă aş fi ştiut, nu crezi că aş fi luat măsuri până acum, ca să-l fac să înceteze?

– Să înceteze? *Ce anume* să înceteze? S-a mai întâmplat şi altceva, înainte de seara trecută? Ce? Când?

– Nu e problema ta, Dent.

– Pe dracu' nu e!

Se ridică din scaunul pe care stătea şi îl târî până lângă canapea, îl puse direct în faţa ei, apoi se aşeză cu greutate pe el. Îşi aşeză antebraţele pe genunchii larg depărtaţi şi se aplecă înspre ea.

– Cineva mi-a aranjat urât de tot avionul. Prin urmare, este problema mea.

– Îmi pare extrem de rău că te-am implicat.

– Da. Şi mie.

Bellamy oftă.

– Sincer. Îmi pare rău. Înţeleg de ce eşti furios. Ai tot dreptul să fii. Dacă aş putea să schimb lucrurile...

– Dar nu poţi. Sunt implicat şi, pe legea mea, o să aflu cine e răspunzător de treaba asta, şi atunci poţi fi sigură că n-o să mă bazez pe justiţia locală ca să-l pedepsească pe nenorocit. O să mă ocup personal de treaba asta. Acum, hai, spune-mi ce se petrece.

Bellamy se simţea prinsă, dar îşi dădea seama că nu avea să renunţe până când nu-i dădea mai multe informaţii. Îşi dădea seama în acelaşi timp ce uşurare ar fi fost pentru ea să poată în sfârşit spune cuiva coşmarul pe care îl trăia de câteva săptămâni.

– A început în New York.

Își trecu palmele umede în sus și-n jos pe coapse, uscându-le pe materialul pantalonilor largi. Când observă că Dent o privea, urmărindu-i cu interes mișcările, își strânse mâinile în pumni și-și cuprinse talia cu brațele. Mesajul gesturilor ei nu-i scăpă lui Dent.

– Ți-e frică de mine?

– Nu.

Îi examină chipul preț de câteva clipe, apoi o întrebă ce se întâmplase la New York. Ezitând, poticnindu-se, Bellamy reuși în cele din urmă să-i povestească despre cutia împachetată ca un cadou care fusese livrată la apartamentul ei.

– Un șobolan mort era destul de oribil, dar când am văzut că mișcă din coadă și mi-am dat seama că era viu...

Chiar și acum, amintirea momentului o făcu să se cutremure. Dent se ridică. Cu mâinile în șolduri, se învârti într-un cerc strâmt și își trecu o mână peste ceafă.

– Ce persoană bolnavă...?

Se opri în mijlocul propoziției și mormăi un șir de obscenități.

– Nici nu mi-am mai strâns lucrurile, zise ea. Am fugit. Numai așa s-ar putea descrie. Mi-am înșfăcat geanta și am ieșit ca o nebună din apartament. M-am oprit în holul clădirii doar cât să îl întreb pe portar ce-mi putea spune în legătură cu pachetul livrat. Nu observase numele vreunei companii, nu văzuse vreo mașină. Doar „un bărbat în uniformă și șapcă cu echipa Yankees". Nu mi-a putut da mai multe detalii. I-am spus că trebuia să cheme deratizarea în apartamentul meu, i-am spus că voi fi plecată pentru o perioadă nedeterminată, apoi am luat din stradă un taxi până la aeroport și am urcat în primul avion disponibil. L-am sunat pe Dexter, impresarul meu, din taxi și i-am spus să-mi anuleze toate apariții-le și interviurile programate. A trebuit să închid în timp ce el încă mai continua cu tornada de argumente pentru care eram nebună să abandonez un asemenea val de publicitate. Nu am mai dat nici măcar un singur interviu de atunci. Am evitat presa locală. În cele din urmă, reporterii au încetat să mai încerce să mă contacteze.

Ridică din umeri. Au renunţat. Sau a apărut o poveste mai bună. Nu-mi pasă. Mă bucur doar că am scăpat de sub lumina reflectoarelor.

Dent analiză în gând toate acestea.

– Bine, aşadar, te-ai întors valvârtej în Austin. Cu siguranţă tatălui şi mamei tale vitrege trebuie să li se fi părut ciudat să te vadă apărând aşa, din senin. Le-ai povestit faza cu şobolanul?

– Nu. Şi au fost într-adevăr surprinşi de decizia mea de a părăsi New Yorkul o vreme. Chiar şi mai surprinşi când am închiriat casa din Georgetown, chiar a doua zi după ce m-am întors. Sincer, şi pe mine asta m-a luat uşor prin surprindere, adăugă ea, gânditoare. Le-am spus că mă săturasem de oraş şi că aveam nevoie de o pauză. Nu mi-au cerut alte explicaţii pentru că ştiu care este adevăratul motiv. Că vreau să fiu aici, aproape de tata, până când moare. Dar este mai bine pentru toată lumea să nu stau la ei. Se ridică şi se duse la un bar încastrat în peretele opus. Apă?

– Sigur.

Îi aduse o sticlă şi deschise încă una pentru ea, aşezându-se înapoi pe canapea. Dent se sprijini de spătarul scaunului.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum aproximativ trei săptămâni. Când am plecat din New York, am crezut că las în urmă vreun nebun care mă urmărea. În lipsă de alt cuvânt. Cineva care să-mi poarte pică sau cineva pe care să îl fi ofensat în mod neintenţionat.

Când se opri, Dent se aplecă din nou spre ea.

– Dar?

Îşi strânse braţele în jurul taliei.

– Dar am avut adesea sentimentul că sunt privită. Urmărită. La început, nu i-am dat atenţie. Am crezut că povestea cu şobolanul îmi stârnise în minte tot felul de scenarii melodramatice, că mă afectase prea tare, că devenisem paranoică. Apoi, acum vreo săptămână, cineva mi-a spart maşina în timp ce eram într-un supermarket. Nu a luat nimic, dar aproape că-mi doresc să o fi făcut.

– Poate că hoțul a fost întrerupt. A reușit să deschidă mașina, dar i s-a făcut frică și a fugit.

Bellamy clătină din cap.

– A intrat în mașină. Am simțit numaidecât. Mirosea a transpirație înăuntru. Foarte tare.

Simțea un val de greață ridicându-i-se în stomac chiar și acum, când își amintea mirosul. Dent se încruntă.

– A vrut doar să-ți violeze spațiul personal. Să te sperie.

– Ceea ce este chiar mai sinistru decât un furt.

Dent se lăsă pe spătarul scaunului și luă câteva înghițituri de apă. În timp ce punea la loc capacul sticlei, o întrebă:

– Și nu ai idee cine e ciudatul ăsta urât mirositor?

– Nu. Dar, cum ai spus și tu aseară, trebuie să fie cineva căruia nu-i place cartea mea. *Chiar* nu-i place.

Întoarse capul, dar nu reuși să ascundă expresia vinovată.

– Oh, înțeleg acum, zise el, tărăgănând cuvintele. Ai crezut că *eu* eram. De-asta m-ai angajat pentru cursă. Toate rahaturile alea despre cum ai vrut să vezi ce s-a întâmplat cu mine au fost exact asta – rahaturi! Ai vrut să vezi dacă eu eram nenorocitul care se juca cu nervii tăi.

– Dent, eu...

– Nu te obosi, spuse el nervos, ridicându-se din scaun. Nu-i de mirare că te zbârlești toată ori de câte ori mă apropii de tine. Ți-e frică să nu te pocnesc.

Îi aruncă o privire piezișă.

– Așa, ca să știi, nu am fost la New York în ultima vreme. Nu aș atinge niciodată un șobolan, fie el mort sau viu. În cea mai mare parte a timpului mă spăl și mă dau cu deodorant și, categoric, nu aveam cum să fiu în două locuri deodată ieri. Am fost în Houston, cu tine, nu în Austin, la tine-n dormitor. Și dacă mâna mea o să-ți atingă vreodată o pereche de chiloți, crede-mă că n-o să fie ca să pictez cu ei.

Bellamy simți valul de căldură ridicându-i-se în obraji și blestemă în gând tendința ei de a roși ușor.

Urmară câteva clipe lungi de tăcere, timp în care aproape că putea simți valurile de furie radiind dinspre el. În cele din urmă, îl întrebă încet:

– Ai terminat?

– Mai importat, *tu* ai terminat?

– Ce vrei să spui?

– Aici. Făcu un gest larg înspre cameră. Ai terminat treaba pe care o aveai aici?

– Da, răspunse ea, ușor reținută. De ce?

Se aplecă spre ea și îi cuprinse brațul cu mâna, ridicând-o de pe canapea.

– Lista persoanelor pe care le-ar fi putut supăra cartea ta nu e lungă. Vreau să ne întoarcem la tine acasă și să văd scena pe lumină. Poate găsim vreun indiciu care să ne ajute să identificăm vinovatul.

Bellamy se prefăcu de amorul artei că protestează, dar, de fapt, chiar asta avea și ea de gând să facă, fără el, așa că îl lăsă să o scoată pe ușa biroului. În clipa în care urcară în ascensor, Dent o întrebă dacă avea vreo veste din Houston și, când îi spuse că nu, zise că probabil că asta era un lucru bun.

Conversația banală îi ajută să depășească momentele stânjenitoare de a se afla unul lângă altul într-un spațiu îngust, apoi ajunseră la parter.

Aflară, soarele era atât de puternic încât o orbi în prima clipă, așa că nu îl văzu pe Rocky Van Durbin până când reporterul nu-i răsări direct în cale.

– Bună ziua, domnișoară Price. Nu ne-am văzut de mult.

Îi zâmbi îngâmfat, apoi îl măsură din priviri pe Dent, încet și fără vreo jenă, din cap până-n picioare. Înclinând capul înspre el, o întrebă pe Bellamy:

– Cine-i cowboy-ul?

– Cine-i bădăranul?

capitolul 5

Trecuse abia o fracțiune de secundă între întrebarea lui Van Durbin și replica lui Dent. Bellamy nu le răspunse nici unuia, în schimb îl întrebă pe Van Durbin:

– Ce cauți aici?

– E o țară liberă. Privi în spatele lor, la fațada de sticlă a clădirii. Așadar, acesta este sediul afacerii familiei.

– Este o întrebare? Pentru că, în acest caz, cred că știi deja răspunsul.

Van Durbin își dezgoli dinții în caracteristicul lui zâmbet îngâmfat.

– Ce m-a trădat?

Cu evidentă repulsie, Bellamy trecu pe lângă el.

– Scuză-ne.

Dar reporterul era insistent.

– Vreau doar câteva clipe din timpul tău. Te rog frumos? Au trecut câteva săptămâni. Avem multe de recuperat.

În noaptea în care Bellamy fugise din New York, un star rock internațional fusese găsit mort în apartamentul unui hotel din Manhattan, aparent victima unei supradoze de droguri. Speculațiile dacă fusese sau nu o sinucidere dominaseră zile întregi cotidienele de scandal de genul *EyeSpy*.

Povestea asta fusese urmată de afirmația unui supermodel cum că un membru al familiei regale, al cărui nume nu era dezvăluit, era tatăl gemenilor ei. Se dovedise că acuzațiile nu erau decât o manevră publicitară, menită să îi lanseze cariera, dar îi ținuse ocupați pe Van Durbin și pe colegii lui, care se plimbaseră de pe un continent pe altul pentru a-și vâna victimele.

Bellamy sperase că, ocupat cu alte subiecte, interesul jurnalistului față de ea mai scăzuse, dacă nu chiar dispăruse cu desăvârșire. Faptul că apăruse astăzi aici demonstra că se înșelase.

Încercând să nu lase să se vadă cât de mult o deranja prezența lui acolo, spuse rece:

– Nu am nimic de zis.

Apoi trecu pe lângă el.

Dent o urmă mai încet. Îl privea pe Van Durbin cu o expresie neîncrezătoare și încărcată de dispreț, iar Bellamy spera din tot sufletul să nu facă sau să spună ceva ce să-i stârnească curiozitatea reporterului. Răsuflă ușurată în clipa în care Dent o ajunse din urmă, fără să se fi întâmplat ceva.

Totuşi, Van Durbin n-avea de gând să se dea bătut cu atâta uşurinţă. Mai ales că venise după ea până în Texas.

- O să menţionez din nou cartea ta în rubrica mea de mâine, spuse el. În ciuda inexplicabilei tale dispariţii din zona publicitară, cartea ocupă încă o poziţie de vârf în topul celor mai bune vânzări. Doreşti să comentezi?

Bellamy i se adresă peste umăr:

- Ştii politica mea în ceea ce priveşte rubrica ta. Fără comentarii.

- Eşti sigură?

Nota sâcâitoare din vocea lui fu îndeajuns cât să o facă să se răsucească pe călcâie, cu faţa spre el. Îşi lovea carneţelul cu un creion, cu un aer de evidentă satisfacţie.

- Adevărat sau fals? zise. Te-ai întors în Texas ca să-ţi îngrijeşti tatăl aflat pe patul de moarte.

Avu impulsul de a se năpusti asupra lui şi de a-l strânge de gât pentru că îi punea o întrebare atât de lipsită de orice urmă de bun-simţ. Dar se răzgândi, sperând că, dacă îi oferea ceva, poate s-ar fi mulţumit şi nu ar fi insistat asupra subiectului.

- Tatăl meu urmează un tratament pentru o tumoare malignă. Este tot ce sunt dispusă să spun pe această temă, cu o singură excepţie: cât timp va fi bolnav, sper că vei respecta intimitatea familiei mele.

- Bine, zise reporterul, notându-şi ceva în carnet.

- Acum cară-te! mârâi Dent, luând-o uşor de braţ pe Bellamy şi conducând-o spre parcare.

- Încă o întrebare?

Nu se opriră.

- Au trimis pe cine trebuia la închisoare, în cazul crimei surorii tale?

Bellamy se întoarse atât de repede, încât se împiedică de Dent. Van Durbin râneja.

- Voi ridica această întrebare mâine, în rubrica mea. Doreşti să comentezi?

- Olivia?

Închise telefonul şi se întoarse spre patul de spital al lui Howard.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că vorbesc atât de tare cât să te trezesc.

– Nu dormeam. Mă odihneam doar.

Se lupta cu somnul, pentru că se temea că n-o să se mai trezească. Voia să scape de durere şi de trupul acesta care se autodevora, dar nu era încă pregătit să moară. Înainte să renunţe la viaţă, existau chestiuni tulburătoare pe care le voia rezolvate şi întrebări îngrijorătoare la care voia răspunsuri.

– Cu cine vorbeai?

– Cu Bellamy.

– Este la birou?

– A terminat treaba acolo şi mi-a spus să-ţi transmit că totul este în ordine. Îi luă mâna şi o strânse între ale ei. Mă tem că nu ai reuşit să o păcăleşti.

– Nici nu credeam c-o să pot. Dar am ştiu că o să pretindă că mă crede şi o să-mi facă pe plac, ca să mă scutească de mai multă suferinţă.

– Încercaţi să vă scutiţi unul pe celălalt, şi o ştiţi amândoi.

– Nu vreau să stea aici şi să mă privească cum mor. Îi strânse mâna cu toată forţa de care era în stare. Nici pe tine n-aş vrea să te pun să treci prin asta.

Olivia se aşeză pe marginea patului şi se aplecă şi-l sărută pe frunte.

– Nu te las. Nici măcar o clipă. Şi dacă m-aş putea lupta cu boala asta cu mâinile goale, aş face-o cu plăcere.

– Nu am nici cea mai mică îndoială.

Preţ de câteva clipe, nu spuseră nimic, privindu-se în ochi şi pretinzând că lacrimile din ochii lor nu erau lacrimi de disperare.

Nu îi punea la îndoială iubirea şi devotamentul absolut. Nici astăzi, nici în ziua în care stătuseră în faţa altarului, însoţiţi de copiii lor, şi îşi rostiseră unul celuilalt jurămintele. Ziua în care îşi uniseră familiile şi vieţile fusese una dintre cele mai fericite pe care le trăise.

Se cunoscuseră cu un an în urmă, la un eveniment caritabil cu ţinută festivă. Howard era unul dintre principalii donatori, a cărui generozitate fusese recunoscută

în acea seară. Olivia era una dintre voluntarele care primeau invitaţii.

În clipa în care îi întinsese cartonaşul cu masa la care fusese aşezat, remarcase că papionul îi stătea strâmb. Howard îl pipăise, stânjenit.

– N-am o soţie care să verifice detaliile de genul ăsta când plec de acasă.

– Soţul meu, Dumnezeu să-l ierte, spunea că mă pricep destul de bine să-i îndrept cravatele. Îmi permiţi?

Nu îi lăsase senzaţia că flirtează, nici nu făcuse vreun gest nepotrivit în clipa în care venise din spatele biroului şi îi aranjase cu eficienţă papionul. Apoi se dăduse un pas în spate şi îi zâmbise.

– Nu se cade ca unul dintre invitaţii de onoare ai serii să fie văzut cu papionul strâmb.

Lui Howard i-ar fi plăcut să continue conversaţia cu ea, însă fusese chemat în sala principală, unde programul era pe cale să înceapă. Nu o mai văzuse în seara aceea.

Îi trebuise o săptămână să-şi facă curaj să sune la fundaţia de caritate şi să întrebe cum o chema. În cei şapte ani de când îi murise soţia mai ieşise din când în când la întâlniri. Cu câteva dintre femeile cu care ieşise ajunsese până în dormitor, deşi nu le adusese niciodată acasă, unde erau Susan şi Bellamy.

Dar nu se îndrăgostise până în seara în care o întâlnise pe Olivia Maxey, iar atunci se întâmplase brusc şi până peste cap.

Mai târziu, Olivia îi mărturisise că fusese la fel şi pentru ea. Când spusese „Dumnezeu să-l ierte" după ce se referise la soţul ei, o făcuse anume ca să-i dea de înţeles că era disponibilă.

– Când am venit şi ţi-am îndreptat papionul, a fost cel mai curajos lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar pur şi simplu trebuia să te ating, ca să văd dacă erai adevărat.

După un an de întâlniri, se căsătoriseră.

Howard nu se temea în mod deosebit de moarte. Dar nu putea suporta gândul de a pleca de lângă ea. Trebui să-şi dreagă vocea înainte să poată vorbi.

– Şi despre ce altceva ai mai vorbit cu Bellamy?

– Oh, m-a întrebat dacă am reuşit să mă odihnesc vreun pic azi-noapte. Voia să ştie...

– Olivia! Îi rostise numele încet, dar pe un ton care o mustra pentru că încerca să îi ascundă ceva. Nu sunt chiar atât de ameţit de medicamente. Te-am simţit încordată în timp ce vorbeai cu ea. Ce s-a întâmplat?

Olivia oftă în semn de resemnare şi îşi coborî privirea asupra mâinilor lor împreunate.

– Reporterul ăla îngrozitor...

– Rocky Van Durbin? E prea mare onoare pentru el să-i spui *reporter*.

– A sărit pe Bellamy când ieşea de la birou.

– Este în Austin? Credeam că a scăpat de el, că am terminat cu povestea asta.

– Din păcate, se pare că nu. Încă mai e în vizorul lui. În rubrica de mâine, vrea să pună o întrebare cititorilor. Şi ei, într-un fel.

– Ce întrebare?

– A fost pedepsită persoana cu adevărat vinovată pentru uciderea lui Susan? Au închis pe cine trebuia? Ceva de genul ăsta.

Howard analiză informaţia, apoi oftă din greu.

– Dumnezeu ştie la ce speculaţii o să mai dea şi asta naştere!

– A fost destul de rău când i-a deconspirat identitatea lui Bellamy.

Săptămâni întregi după aceea fuseseră asaltaţi de telefoane, li se solicitaseră comentarii şi interviuri. Câţiva reporteri locali apăruseră chiar în faţa casei lor sau la birou. Refuzaseră toate invitaţiile şi, în cele din urmă, delegaseră un avocat să îi reprezinte în aceste situaţii.

– Ce mă supără pe mine cel mai mult este faptul că viaţa noastră va fi iar sub lupă, luată la bani mărunţi de tabloidul ăla nenorocit.

Se ridică de pe pat şi, evident prea agitată ca să poată sta jos, începu să se plimbe în spaţiul îngust din faţa ferestrei.

– Secretarul de comerţ a desemnat Lyston Electronics ca fiind o corporaţie model. Unde era Van Durbin atunci? Sau atunci când ai implementat programul

de împărţire a profitului cu fiecare angajat? Nici unul din aceste evenimente nu a ajuns la ştiri.

- Pentru că nu sunt subiecte incitante.

- Dar circumstanţele legate de moartea lui Susan sunt?

- În mod tragic.

- Poate pentru noi. Pentru toţi ceilalţi, e un subiect de distracţie. Şi, de acum înainte, tot ce-şi va aminti lumea despre familia Lyston va fi acea crimă savuroasă din Austin. Începu să plângă de-a binelea. Simt că însăşi fundaţia vieţii noastre se prăbuşeşte sub mine. Pur şi simplu, simt că nu pot să mai fac faţă.

Howard bătu uşor cu mâna pe pat, lângă el, făcându-i semn să se întoarcă. Olivia veni lângă el şi îşi aşeză capul pe umărul lui.

- Poţi să faci faţă, zise el blând. Poţi să faci faţă la orice. Iar de tine lumea îşi va aminti ca de cea mai iubitoare, cea mai minunată, cea mai frumoasă soţie la care ar putea visa un bărbat. Când te-am făcut soţia mea şi mama fetelor mele, a fost cea mai deşteaptă hotărâre pe care am luat-o vreodată. Întoarse capul şi îi sărută părul. Toate astea o să dispară. Îţi promit.

Preţ de câteva momente, rămaseră îmbrăţişaţi, sprijinindu-se unul de celălalt. Îi spuse toate lucrurile pe care ştia că vrea să le audă. Îi spuse că Van Durbin şi colegii lui vor exploata cât de curând tragedia altcuiva şi că, până atunci, aveau să îşi găsească forţa unul în celălalt, cum o făcuseră întotdeauna.

În cele din urmă, Olivia se ridică şi îşi şterse ochii.

- Mai este ceva. Nu ştiu dacă să-ţi spun, pentru că este aproape la fel de deranjant ca şi povestea cu Van Durbin.

- Ce-ar putea fi atât de rău?

- Bellamy este cu Denton Carter.

Nu se aşteptase la asta. Fusese la fel de şocat ca şi Olivia când Bellamy îi informase că îl angajase pentru cursa spre Houston. Existau unele situaţii pe care era mai bine să nu le zgândări. Dar, după ce simţise animozitatea de ambele părţi, fusese convins că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Denton Carter.

– Când spui că este „cu" el, la ce te referi, mai exact?

– Nici nu vreau să mă gândesc. Mi-a spus că Van Durbin i-a confruntat, pe ea *şi pe Dent*, în timp ce ieşeau din clădire. Cred că nu avea de gând să-mi spună, dar i-a scăpat, pentru că i-a tremurat vocea, apoi a început să vorbească repede despre altceva şi nu a mai adus vorba de el.

Howard îi strânse mâna, într-un gest liniştitor.

– S-ar putea să existe o explicaţie foarte simplă pentru motivul pentru care se afla acolo. Poate venise să-şi colecteze plata pentru zbor? Nu căuta probleme cu tot dinadinsul.

Olivia îl privi cu subînţeles.

– Ce este? întrebă el.

– Mi-ai spus exact acelaşi lucru când Susan a început să iasă cu el şi eu am vrut să o opresc. Nu trebuie să caut problemele, Howard. El însuşi este o problemă. Iar eu, personal, încă îl mai consider vinovat pentru ce s-a întâmplat cu fata noastră.

– Asta ar trebui să ţină.

Lăcătuşul testă încuietoarea nou instalată de la camera de serviciu, apoi se dădu la o parte şi îl invită pe Dent să o testeze şi el. Mulţumit, acesta dădu din cap.

– Vă mulţumim că aţi venit atât de repede. Cât costă?

Dent plăti cu banii jos şi îi dădu şi zece dolari bacşiş pentru că acceptase să considere situaţia o urgenţă. După ce îl văzu pe lăcătuş dispărând pe uşa din spate, se duse în camera de zi, unde Bellamy discuta cu doi ofiţeri de poliţie, care răspunseseră apelului lor.

Era aşezată pe canapea. Ofiţerii stăteau în picioare, printre cutiile cu cărţi şi tot felul de nimicuri pe care nu apucase încă să le despacheteze. Dent, care avea o puternică aversiune faţă de poliţişti, nu se aventură mai mult în încăpere, ci îşi propti umărul în cadrul uşii, loc care îi oferea un punct bun de observare.

O urmase pe Bellamy acasă de la Lyston Electronics, cu un ochi la drum şi cu celălalt în oglinda retrovizoare. Nu credea că Van Durbin se ţinuse după ei, dar probabil că nici nu avea nevoie s-o facă. Fără îndoială

că *EyeSpy* avea o întreagă armată de trepăduşi de internet prost plătiţi care să le facă toate cercetările necesare. Cu siguranţă nu ar fi fost o problemă să găsească noua adresă a lui Bellamy.

Când intraseră în casa ei şi văzuseră din nou dovada celor întâmplate cu o seară în urmă, Dent spusese:

– Cu Van Durbin în oraş, ai mai multe probleme decât felul în care va prezenta presa locală toată problema. Cheamă poliţia.

Bellamy capitulase fără să se mai împotrivească, aparent convinsă că nu era totuşi o idee rea ca spargerea să fie în mod oficial înregistrată. Doi ofiţeri în uniformă sosiseră zece minute mai târziu. Le puseseră întrebări amândurora, intraseră prin toate camerele, ieşiseră în grădină, îşi băgaseră nasul peste tot. Chemaseră încă un ofiţer ca să caute amprente. Acesta venise şi plecase deja.

Întrebările care îi erau acum adresate lui Bellamy erau asemănătoare cu cele pe care ajutorul de şerif i le pusese lui Dent ceva mai devreme, la aerodrom, părând să sugereze că actul de vandalism era urmarea a ceva ce făcuse ea.

– Aţi avut vreun schimb acid de replici cu vreun vecin? Cu menajera? Cu grădinarul?

Bellamy clătină din cap în semn că nu.

– Cu vreun coleg de la serviciu?

– Eu nu am colegi.

Unul dintre poliţişti se uită spre Dent.

– Spuneţi că aţi urmat-o acasă seara trecută?

– Am dus-o ieri până la Houston şi înapoi. A uitat ceva în avion. Am venit să-i returnez acest obiect.

Poliţistul dădu din cap şi, cu o sprânceană elocvent ridicată, schimbă o privire cu subînţeles cu partenerul lui. Întorcându-se la Bellamy, spuse:

– Am... ăă... am luat obiectul de lenjerie. Reprezintă o probă în dosar. Faptul că a folosit un obiect vestimentar atât de intim pentru a scrie pe perete... Ei bine, doamnă, sugerează că persoană în cauză vă cunoaşte în mod intim.

– Sau că mi-a citit cartea.

Chipul unuia dintre ofiţeri se lumină şi bărbatul pocni din degete:

- Mi s-a părut mie că vă ştiu de undeva. Sunteţi autoarea aia...

Se întoarse spre partenerul lui şi spuse:

- E celebră.

Bellamy îi dădu un exemplar din *Înainte de furtună* ofiţerului care nu o recunoscuse.

- Este povestea unei crime. Bazată pe un fapt real. Victima a fost sora mea. Chiloţii ei au devenit un element-cheie în investigaţie.

- Aveţi idee la ce anume se referă avertismentul?

- Nu este evident? zise Dent, începând să-şi piardă răbdarea. Individul ăsta reprezintă un pericol.

Nici unul din cei doi ofiţeri nu răspunse în vreun fel la remarca lui, însă unul dintre ei o întrebă pe Bellamy dacă mai primise şi alte astfel de ameninţări sau avertismente. Le spuse despre şobolan şi despre faptul că cineva îi intrase în maşină.

- Aţi raportat aceste incidente?

- Nu. Nu păreau să aibă legătură. În state diferite... Am crezut că au fost întâmplătoare. Dar, după asta, cred, într-adevăr, că este posibil ca totul să fie legat. Iar elementul comun este cartea mea.

- De ce credeţi asta?

- Din cauza momentului, pentru început. Nu mi s-a întâmplat niciodată nimic de genul ăsta înainte să fie publicată cartea. În plus, nu mă pot gândi la nimic din ceea ce-am făcut care să genereze astfel de reacţii maliţioase.

După o pauză considerabilă şi încă o privire aruncată lui Dent, unul dintre ofiţeri spuse:

- Poate că nu are nici o legătură cu cartea dumneavoastră. E posibil să vă poarte pică cineva din viaţa personală? Fostul soţ? Un iubit de care să vă fi despărţit recent? Cineva de genul ăsta?

Dent era şi el curios să afle răspunsurile la aceste întrebări.

– Fostul meu soţ locuieşte în Dallas, le spuse Bellamy. Divorţul nostru a fost amiabil. S-a recăsătorit. Tocmai m-am mutat aici din New York. Nu mă văd cu nimeni.

– Dar acolo?

– Nu. Am avut doar relaţii extrem de platonice.

Cei doi schimbară o privire şi părură să cadă de acord că acoperiseră totul.

– Vom trece casa dumneavoastră pe ruta de patrulă. Ofiţerii noştri vor sta cu ochii pe ea. Sunaţi-ne numaidecât dacă se întâmplă ceva, oricât de nesemnificativ ar părea.

– Mulţumesc, aşa voi face.

– Ar trebui să vă instalaţi un sistem de alarmă.

Bellamy le spuse că va face asta, apoi se ridică şi îi conduse. În clipa în care ofiţerii trecură pe lângă Dent, îşi atinseră borurile pălăriilor, dar expresiile lor nu-i creară o stare prea plăcută. Plecară cu promisiunea de a o anunţa pe Bellamy dacă investigaţiile lor se concluzionau cu o arestare.

– Mai repede o să îngheţe iadul, mârâi Dent, după ce Bellamy închise uşa în urma lor. Dar cel puţin spargerea este înregistrată la poliţie şi este posibil să fi lăsat vreo amprentă. Având în vedere ce dezastru au făcut, sper să iasă ceva din asta.

Îşi trecu degetul prin dâra care rămăsese pe piciorul scării spiralate, apoi se şterse pe un crac al blugilor.

– Au luat amprente şi din avionul meu. Dacă nenorocitul ăsta va fi vreodată arestat, o să-l poată lega de ambele incidente şi poate şi de povestea cu şobolanul.

– Poate că ar fi trebuit să le spunem şi despre avionul tău.

– Şi să intrăm în atâtea detalii?

Dent clătină din cap.

– Nici eu n-aş fi vrut asta.

– Lasă-i să găsească mai întâi un suspect. După aceea, putem să facem noi legăturile pentru ei.

Bellamy îşi cuprinse mijlocul cu braţele, strângându-şi coatele cu mâinile în timp ce privea în susul scării, în direcţia dormitorului ei.

– Chiar începea să-mi placă aici. Acum totul e murdărit.

– O să se curețe. Dar proprietarul? N-ar trebui să-l anunțăm?

– Nu e aici.

– E plecat din oraș?

– E în Afganistan. Când a fost trimis pe front, soția s-a dus să stea la părinții ei, în Arizona. Am închiriat pe un an. Nu văd nici un motiv să îi îngrijorez. Voi acoperi eu cheltuielile.

Dent scoase o carte de vizită din buzunarul cămășii.

– Cumnatul lăcătușului se ocupă de curățenii generale în case și apartamente. Inclusiv zugrăveli. Pentru un preț cinstit și un exemplar cu autograf din cartea ta, casa o să arate ca nouă. Și mi s-a spus că, pentru o nimica toată, instalează și un sistem de alarmă.

Bellamy luă cartea de vizită.

– O să-l sun.

– Mai întâi, vino în bucătărie.

– Ce-i acolo? Alte probleme?

– Nu. Mi-e foame.

Cinci minute mai târziu, încropiseră un prânz din sendvișuri cu unt de arahide și jeleu și pahare cu ice-tea. Dent deschise o pungă de Fritos pe care o găsise în cămară și, când Bellamy refuză chipsurile, își îndesă mâna până la cot. Printre îmbucături, întrebă:

– Ceva veşti din Houston?

– Am sunat-o pe Olivia în drum spre casă. Tata a optat pentru încă o rundă de chimioterapie. Se agață de speranța că, de data asta, va folosi la ceva.

– I-ai spus ce s-a întâmplat aici?

– Nu, nu am vrut să o împovărez cu încă o grijă. Dar i-am spus despre Van Durbin. N-aș fi vrut să o fac, dar cel puțin i-am pregătit. Nu vor fi luați prin surprindere de articolul de mâine.

– I-ai spus de avionul meu?

– Nu.

– Așadar, din câte știe ea, ne-am despărțit aseară, după ce am aterizat.

– De fapt, când i-am povestit cum am fost acostată de Van Durbin, m-am dat de gol că eram cu tine.

– Hmm. Mă întreb ce o fi supărat-o mai mult. Faptul că iar te-ai pricopsit cu nemernicul ăla sau că eram și eu acolo.

– Nu fi provocator, Dent.

– Nu am provocat nimic. Ieri m-am purtat cu maximum de profesionalism, dar mama ta vitregă s-a purtat mereu cu mine de parcă aș fi fost o mizerie dintr-un bol de punci, ceva care să-i contamineze viața. Ziua de ieri nu a făcut excepție. Nu că mi-ar păsa vreun pic.

– Ei, vezi, tocmai atitudinea asta este provocatoare.

I-ar fi putut spune mai multe despre Olivia, dar se hotărî să nu o facă. La urma urmei, soțul femeii era pe moarte. În plus, nu se perpelise niciodată de grijă în legătură cu ce credea Olivia Lyston despre el, și nu avea de gând să o facă acum.

– Cum a reacționat când i-ai spus de articolul de mâine al lui Van Durbin?

– Nu prea bine. Ciupi o bucățică de coajă de pâine și o răsuci între degetul mare și arătător, privind intens cocoloșul care se forma. Nu pot spune că o învinovățesc în privința asta.

– Dacă nu voiai să-ți superi familia, nu trebuia să publici o carte în care să speli toate rufele voastre murdare.

Îi aruncă o privire rece.

– Ți-am spus de ce am scris-o.

– Da, ca să transformi o perioadă nasoală din viața ta în ceva concret, pe care să-l poți atinge, apoi arunca. Ca să poți să uiți. O fi o terapie bună pentru tine. Dar foarte neplăcută pentru toți cei din jur. De ce nu ai scris tot ce aveai pe suflet într-un jurnal pe care să-l încui și-apoi să arunci cheia, sau să-l îngropi în grădina din spatele casei, sau să-l arunci în mijlocul oceanului? De ce a trebuit să-ți transformi terapia într-un bestseller?

Dând la o parte farfuria goală din fața lui, își puse brațele pe marginea mesei și se aplecă înspre ea.

– Noi, restul care am trăit povestea pe viu, suntem destul de iritaţi să ne vedem expuşi aşa, în lumina reflectoarelor.

Bellamy se ridică de pe scaun.

– Mi-ai mai spus. Nu e nevoie să repeţi.

Dent se ridică şi ocoli masa, oprindu-se la doar câţiva centimetri în faţa ei.

– Ba da, este. Pentru că cineva a depăşit faza de iritare. Cineva este de-a dreptul scos din sărite. Şi o să fie şi mai rău mâine, când cineva o să-i sugereze că poate cazul nu a fost chiar atât de bine rezolvat pe cât îşi imaginează el. Cazul lui Susan o să fie readus în prim-plan şi reexaminat în detaliu. Am o bănuială că treaba asta n-o să-i prea convină individului care ţi-a mâzgălit mesajul de pe perete.

Îl privea sfidător, negând fiecare cuvânt.

– Crezi că mă înşel? o întrebă.

Deschise gura să vorbească, dar, dintr-odată, toată rigiditatea o părăsi. Îşi coborî capul şi îşi frecă tâmplele cu vârful degetelor.

– Aş vrea tare mult, dar nu, nu cred.

Dent dădu înapoi.

– Bine, zise el pe un ton mai blând. Cine este musafirul misterios?

– Nu ştiu.

– Trebuie să afli, înainte să apuce să se întreacă cu gluma.

Bellamy îşi coborî mâna de pe faţă şi se uită la el.

– Genială idee. Şi cum sugerezi să facem asta?

– Plecăm de la persoanele care au fost direct implicate. Pornim de la jucătorii principali şi îi eliminăm unul câte unul, până când nenorocitul rămâne singur, expus.

– *Noi* să facem asta? Şi poliţia?

– Crezi că ăia doi caraghioşi de mai devreme o să se-apuce să scormonească într-un dosar vechi de optsprezece ani?

– Se investighează şi cazuri mai vechi.

– Nu şi când vinovatul a fost prins şi condamnat.

– N-ar fi prima oară când se revine asupra unei condamnări.

– Dar trebuie să aibă un motiv al dracului de bun ca să redeschidă dosarul. Poţi să le oferi unul?

Bellamy clătină din cap.

– Exact. Să-ţi spun ce cred eu? O să aştepte până când eşti agresată fizic sau ucisă înainte să ia ameninţarea asta în serios, pentru că au tras probabil concluzia că trebuie să aibă legătură cu mine. Şi crezi şi tu că am dreptate. Altfel le-ai fi spus întreaga poveste când au fost aici. Nu te-ai mai obosit pentru că nu ai mai multă încredere decât mine că vor da de capăt poveştii ăsteia. Ceea ce înseamnă că depinde de noi.

– Ce ştii tu despre investigaţiile de poliţie?

– Doar că nu am încredere în ele.

– Eşti dispus să laşi baltă totul şi...

– Oricum sunt consemnat la sol, ai uitat? Nu am nimic altceva de făcut. În plus, am un interes legitim să-l găsesc pe nenorocitul ăsta. Şi, când o să dau de el, o să-i crăp capul pentru ce a făcut avionului meu.

– Minunat. Şi te aştepţi să-ţi fiu complice?

– Pricepe un lucru. Făcu un pas, apropiindu-se şi mai mult de ea. Nu sunt un băiat drăguţ, Bellamy. N-am fost niciodată.

După un moment încordat, Bellamy fu cea care întoarse capul.

– Bine. Momentan cel puţin, ne vom ajuta reciproc. Dar de unde să începem? Cu cine să începem?

Dent se duse la scaunul de pe care Bellamy se ridicase cu câteva clipe în urmă şi i-l trase, invitând-o să ia loc.

– Începem de la tine.

capitolul 6

– *De la mine?* exclamă Bellamy.

– Ai fost la fel de apropiată de Susan ca oricine altcineva. Ai fost cu ea tot timpul în acea zi, până cu puţin înainte de a fi ucisă. Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, din perspectiva ta.

– Am făcut asta cu personajul principal din cartea mea. Am scris întreaga poveste din perspectiva unei fete de doisprezece ani.

– Am sărit peste paragrafele mai lungi şi am citit doar dialogurile.

– Totuşi, ştii ce s-a întâmplat.

– Nu şi detaliile din spatele scenei.

– Alea erau în paragrafele mai lungi.

– Există ceva ce nu vrei să ştiu?

– Nu, fireşte că nu.

– Bine atunci. Eu nu am fost la petrecere, mai ştii? Îmi trebuie detaliile.

– Ai putea să iei iar cartea şi să citeşti paragrafele pe care le-ai sărit.

– Sau ai putea să-mi spui tu.

Bellamy îşi muşcă buza. Dent îşi lăsă capul într-o parte, îndemnând-o să vorbească. Apoi, începu dintr-odată, ca şi cum s-ar fi temut să nu se răzgândească dacă nu spunea totul chiar atunci.

– Tata începuse tradiţia petrecerii de Ziua Comemorării cu doi ani în urmă. Era prima petrecere pe care o găzduia împreună cu Olivia, de când se căsătoriseră. Tata voia să profite de ocazie ca să consolideze poziţia de noua doamnă Howard Lyston a Oliviei şi ca să-l prezinte pe Steven drept fiul său adoptiv.

Dent ridică mâna.

– Detaliu. Dacă tatăl tău l-a adoptat, de ce nu şi-a schimbat numele în Lyston?

– Cred că Olivia ar fi preferat să o facă. Dar Steven voia să-şi păstreze numele, în onoarea tatălui său.

– Hmm. Bine. Aşadar, grătarul devenise un eveniment anual. Cotlete şi costiţe, baxuri de bere, muzică live, dans. Bannere în roşu, alb şi albastru.

– Îngheţată Blue Bell. Artificii la nouă şi jumătate.

– Un eveniment în toată regula.

– Totuşi, nu era chiar totul roz. Bellamy urmări cu vârful degetului o dâră de condens care se scurgea pe paharul de ceai. Ne certasem de dimineaţă, la micul dejun. Steven nu voia să vină la petrecere. Zicea că toată şarada e o prostie. Olivia i-a spus că trebuia să vină,

prostie sau nu. Susan era cât se poate de nesuferită, din cauza... Ridică privirea spre el. Din cauză că se certase cu tine.

– Venisem pe motocicletă dimineaţa devreme...

– Şi treziseşi toată casa...

– Cineva trebuia să activeze poarta, ca să pot să intru.

– Eu ţi-am deschis.

– Vezi? Un detaliu pe care nu-l ştiam. În orice caz, fusesem nevoit să vin devreme, pentru că Susan nu răspunsese la telefon. Nu voiam să-i las un mesaj, dar trebuia să-i spun că o să întârzii la eveniment.

– Te duceai să zbori cu Gall.

– Făcuse nişte reparaţii la un avion şi voia să îl ridice în aer, să vadă cum merge. Mă întrebase dacă vreau să vin cu el. Nu puteam rata aşa o ocazie. I-am spus lui Susan că ne vedem direct la grătar, după ce ne întorceam la sol.

– Şi n-a primit prea bine vestea.

– Puţin spus. A făcut o criză şi mi-a dat un ultimatum. Să vin cu ea la petrecere de la bun început sau să nu mai vin deloc. I-am spus că mă duceam să zbor cu Gall. A zis că era în regulă, că o să se distreze mai bine fără mine.

– Era nervoasă. Mi-a spus... Bellamy ezită, apoi continuă: Mi-a spus că mai bine moare decât să fie pe locul doi în faţa moşului ăluia. Aceste cuvinte fură urmate de câteva momente de tăcere, apoi Bellamy reluă povestea: Era hotărâtă să-ţi dea o lecţie. Deşi tata nu îi dăduse voie, şi-a luat maşina şi s-a dus în parc. A plecat înaintea noastră şi-mi amintesc câte de frumoasă mi s-a părut în timp ce ieşea furioasă pe uşă. Avea o rochie nouă, pe care i-o cumpărase Olivia special pentru petrecere. Era albastră şi îi scotea ochii în evidenţă. Avea picioarele fine şi bronzate. Părul îi era ca de aur – sclipitor, perfect. De fapt, mie mi se părea perfectă din toate punctele de vedere. Râse încet. Probabil pentru că eu eram atât de *imperfectă*.

– Te-ai schimbat. Mult.

Își însoți complimentul cu o privire șăgalnică, dar își dădu seama că aceasta o făcea să se simtă frustrată.

– Nu încercam să-ți smulg un compliment.

– Ei bine, l-ai primit oricum.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Îi adresă un rânjet răutăcios, apoi se întoarse la natura serioasă a subiectului. Deci, Susan a plecat înainte.

– Da. În ciuda dorinței exprese a tatei și a Oliviei de a sosi împreună și de a prezenta imaginea unei familii unite. A insistat să facă așa cum voia ea. Îi admiram îndrăzneala, pentru că eu eram exact opusul. Nu eram niciodată neascultătoare, făceam mereu ce voiau părinții mei de la mine, ce se așteptau să fac. Eram cuminţica familiei.

– Ai o fire cooperantă?

– Sau poate sunt doar lașă. Eram atât de fericită să am în sfârșit o mamă, încât nu voiam să fac nimic care să perturbe armonia noii familii.

– Câți ani aveai când a murit mama ta?

– Trei. Susan avea șapte. Mama ne-a lăsat cu menajera și s-a dus la supermarket. S-a prăbușit pe un culoar din magazin. Un anevrism cerebral. Au spus că a murit pe loc. După câteva clipe de pauză, adăugă: Sper că așa a fost. Sunt sigur că ar fi fost groaznic pentru ea să-și dea seama că moare și că ne lasă fără mamă.

– Ți-o amintești?

– Uneori, mi se pare că da, spuse Bellamy, cu gândul dus. Dar s-ar putea să fie doar imagini formate din poze cu ea și povești pe care mi le-a spus tata despre ea. Când am început școala, faptul că nu aveam mamă mă făcea diferită de ceilalți. Nu-mi plăcea. Am fost încântată când tata s-a căsătorit cu Olivia.

– Dar Susan?

– Ea era mai reținută, pentru că era mai mare și și-o amintea pe mama noastră. Dar trebuie să recunosc că Olivia a avut foarte mult tact și a fost foarte răbdătoare cu noi. Și cu Steven, de altfel, care, dintr-odată, nu mai era singurul copil și trebuia să-și împartă mama cu două surori. Acum, ca adult, îmi dau seama cât de dificilă

trebuie să fi fost întreaga situaţie. Dar nu au existat evenimente majore.

Povestea de familie a lui Dent nu era nici pe departe atât de plăcută. Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi ales de el dacă Gall nu l-ar fi luat sub aripa lui. La figurat vorbind. Se foi în fotoliu şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Cumineţica familiei se duce la petrecere...

Bellamy tresări.

– Nu într-o rochie nouă, atenţie, ci într-o pereche de pantaloni albi, largi, cu turul prea jos, şi un maiou roşu, cu dungi, care-mi tot cădea de pe umerii slabi. Râse cu autoironie. N-am avut cea mai graţioasă adolescenţă.

Dent zâmbi, amintindu-şi cât de ciudat arăta pe atunci.

– Îmi amintesc că, o dată, am trecut cu Susan pe lângă bucătărie. Erai la masă, îţi făceai temele. Susan ţi-a strigat că eşti o tocilară şi că stai prea mult cu nasul în cărţi. I-ai spus să-şi ţină gura. Dar nu s-a oprit. Ai luat o pungă...

– Cu creioane colorate. Lucram la o hartă a Europei.

– Ai tras mâna în spate ca s-o arunci spre ea, dar ţi-ai dărâmat în schimb paharul cu lapte. Ai izbucnit în lacrimi şi ai ieşit în fugă din cameră.

– Nu pot să cred că-ţi aminteşti asta. Îşi îngropă faţa în mâini. A fost atât de umilitor!

– De ce? Susan merita să şi-o ia peste nas pentru că râsese de tine. Chiar te-am admirat pentru că ai luat atitudine în faţa ei.

– Dar nu am reuşit decât să vărs laptele. În faţa ta. Asta era cel mai rău.

– Pentru că erai îndrăgostită de mine, în secret.

Faţa ei prinse o culoare roz aprins.

– Ştiai?

Dent ridică un umăr.

– Simţisem.

– Oh, Dumnezeule! Acum chiar că sunt jenată. Nu credeam că ştii nici că exist.

Ştiuse. Dar pasiunea ei adolescentină nu avusese mare importanţă până în acea Zi a Comemorării,

şi atunci căpătase o semnificaţie care îl deranja chiar şi acum.

Dar nu voia să vorbească despre asta. Nu înaintea ei. În schimb, îi zâmbi.

– Ce-ţi plăcea la mine?

– Erai mult mai mare. *Optsprezece ani!* Aveai motocicletă, zburai cu avioane, foloseai cuvinte urâte. Încălcai toate regulile, iar părinţii mei ziceau că eşti nesăbuit, bădăran şi indisciplinat.

– Şi aveau dreptate.

Bellamy râse uşor.

– Erai băiatul rău şi periculos. Visul oricărei fete cuminţi.

– Aşa? Se aplecă spre ea şi coborî vocea. Şi ce părere ai despre mine acum?

Numaidecât, Bellamy îşi reveni şi îi susţinu privirea preţ de câteva clipe, apoi răspunse încet:

– Cred că încă eşti periculos.

Repede, îşi trase scaunul şi începu să strângă masa. Dent o urmări învârtindu-se prin bucătărie şi observă cât de bine umplea acum turul pantalonilor. La fel şi maioul din material moale şi elastic. Nu prea mult. Doar cât trebuie.

Astăzi îşi purtase părul lăsat. Era negru, des şi strălucitor şi, ori de câte ori se mişca, şuviţele mai lungi îi atingeau sânii nici prea mari, nici prea mici şi, de câte ori se întâmpla asta, simţea o furnicătură caldă şi plăcută sub curea.

Ieri, după ce îşi scosese ochelarii, observase că avea ochii de culoare albastru-deschis, conturaţi de gene negre. Avea tenul deschis şi începeau chiar să-i placă pistruii ei, presăraţi pe nas şi pe pomeţii obrajilor, care creau un contrast obraznic cu un chip altfel foarte solemn. Când va veni momentul, o să-l distreze s-o necăjească în legătură cu pistruii aceştia, la fel şi cu felul copilăresc în care roşea. Se întrebă ce oare nu mersese bine între ea şi fostul ei soţ şi dacă divorţul lor fusese într-adevăr atât de amiabil pe cât susţinea.

Se întoarse la scaunul ei, de cealaltă parte a mesei, în fața lui, și, ca și cum și-ar fi dat seama că o urmărea și i-ar fi ghicit gândurile, își reluă numaidecât povestea.

– Grătarul a fost exact așa cum l-ai descris. Susan a fost sufletul petrecerii, dar asta era ceva obișnuit. Dar în acea zi părea să facă eforturi deosebite ca să atragă atenția.

– Voia să se asigure că o să aud eu.

Bellamy înclină scurt din cap.

– Râdea tare la orice glumă și se desfășura pe ringul de dans cu fiecare bărbat care o invita, nu conta cât de tânăr sau de bătrân.

– Allen Strickland.

– Da. Dar nu s-au cuplat decât abia mai târziu, după ce Susan băuse destul de mult. Ea și un grup de copii mai mari părăsiseră pavilionul principal și coborâseră la debarcader. Aveau niște beri ascunse acolo și Susan era amețită rău. Fiindcă eram curioasă și, recunosc, puțin geloasă, m-am dus după ei, să-i spionez. Susan m-a văzut furișându-mă și m-a amenințat că mă omoară dacă îi spun Oliviei sau lui tati. I-am răspuns că nu trebuia să le spun eu, că dacă mai bea mult în ritmul ăla o să-și dea și singuri seama, după comportamentul ei. Mi-a zis să dispar. Așa am făcut.

– Le-ai spus părinților?

– Nu. De data asta, când se cufundă în gânduri, urmări cu vârful degetului buza paharului. Mai târziu, am regretat că n-am făcut-o. Dacă nu ar fi fost pe jumătate beată, nu s-ar fi uitat niciodată la un individ precum Allen Strickland.

– De ce spui asta?

– Era dintr-o clasă inferioară.

– Și eu nu?

– Tu... ei bine, tu erai altfel.

– Eu aveam motocicletă și pilotam avioane. El conducea camioneta de la serviciu. Din câte văd eu, diferența dintre noi consta în vehicule.

– Când vine vorba de un iubit în adolescență, este o diferență uriașă.

– Bine, continuă.

- Unde rămăsesem?

- Te învinovăţeai pentru ceea ce a făcut Susan. N-ar trebui. A făcut propriile alegeri în acea zi.

- Dar era sora mea. Ar fi trebuit să am grijă de ea.

- Ea avea grijă de tine?

Bellamy coborî privirea şi probabil că hotărî să nu insiste prea mult asupra acestui aspect, pentru că trecu peste el.

- M-am întors în pavilion şi am încercat să atrag cât mai puţină atenţie cu putinţă. Prietenii lui Susan au început în cele din urmă să se întoarcă de la debarcader. M-am îngrijorat când n-am văzut-o împreună cu ceilalţi. M-am întrebat dacă nu cumva se îmbătase atât de tare încât să i se facă rău. M-am dus înapoi la debarcader, să văd ce-i cu ea. Sau... Închise ochii şi îşi frecă tâmplele. Sau poate că asta s-a întâmplat mai târziu? Clătină încet din cap. A trecut atât de mult timp, încât, uneori, îmi este greu să-mi amintesc ordinea evenimentelor.

Privind-o atent, Dent spuse:

- N-ai avut problema asta când ai scris cartea. Acolo, fata nu se întoarce la debarcader decât după ce începe tornada.

- Da, zise ea vag. Apoi, cu mai multă hotărâre: Da. Totuşi, se încruntă şi făcu o pauză înainte să continue: Susan a fost printre ultimii care s-au întors în pavilion. Arăta mai plină de viaţă şi mai frumoasă ca niciodată. Majoritatea femeilor nu se ţin prea bine atunci când exagerează cu băutura, dar pe ea alcoolul o făcea parcă... să strălucească. Allen Strickland a invitat-o la dans. Era un dansator excelent. Unul dintre acei oameni care chiar ştiu să se mişte, care fac ca paşii să pară fluizi şi fără efort. Cu un control total asupra lui şi a partenerei. Ştii genul?

- Nu prea, zise el sec. Nu am obiceiul să privesc bărbaţi dansând.

- Atunci crede-mă pe cuvânt. Era bun. Şi Susan la fel. Un cântec a trecut în altul, şi Allen Strickland a rămas partenerul ei. Felul în care se mişcau împreună era ostentativ de sexy şi toată lumea a observat. Mâinile lui erau pe tot corpul ei, iar Susan nu făcea nimic ca să-l

descurajeze. Ba chiar dimpotrivă. Făcu o pauză lungă, pierdută în amintiri. Apoi, cu voce înceată, spuse: Având în vedere cum s-au frecat unul de celălalt pe ringul de dans, nu-i de mirare că Allen Strickland a fost prima persoană pe care a interogat-o poliţia.

– Aici te înşeli, scriitoareo, zise Dent, pe un ton amar. Eu am fost primul.

La câteva sute de kilometri depărtare, fostul detectiv la Criminalistică al Poliţiei din Austin, Dale Moody, îşi amintea şi el primul interviu cu Denton Carter. După atâţia ani, îşi amintea de parcă ar fi fost ieri. Parcă ar fi derulat o înregistrare în minte.

– Băiete, te-aş sfătui să ne spui adevărul, pentru că oricum o să iasă totul la iveală, mai devreme sau mai târziu. Ai scăpa de multă bătaie de cap şi ai beneficia de bunăvoinţa noastră dacă ai mărturisi de pe acum. Ce zici?

– Nu am avut nimic de a face cu asta.

– Tu şi Susan v-aţi furişat în pădure ca să fiţi singuri, am dreptate? Lucrurile s-au încins. Apoi, cum fac uneori fetele, ţi-a cerut să te opreşti. La dracu', înţeleg cât de tare te-a enervat chestia asta, Dent. Şi eu urăsc când mi se întâmplă aşa ceva.

– Sunt convins. Şi sunt convins că ţi se întâmplă des. Dar nu mi se întâmplă mie. Şi poţi fi sigur că nu mi s-a întâmplat aseară, la grătar, pentru că nici măcar nu am fost acolo.

– Ba ai fost, Dent, ai fost.

– Abia după ce s-a dezlănţuit tornada. Înainte de asta, am fost la un zbor cu Gall. Întrebaţi-l.

– Am trimis un ofiţer care discută chiar acum cu el.

– În cazul ăsta, ar trebui să se termine aici. Nu am fost la petrecere şi nu am omorât-o pe Susan. Era iubita mea.

– Cu care te certaseşi chiar în acea dimineaţă.

Tăcere.

– Familia ei mi-a spus despre cearta voastră, Dent. Au zis că a fost foarte aprinsă. Susan a trântit uşa când s-a întors în casă. Tu ai plecat ca din puşcă pe motocicletă, într-un nor de praf. Am sau nu dreptate?

– Ai. Şi ce dacă?

– De ce v-aţi certat tu şi Susan?

– Pentru că nu veneam la petrecere împreună cu ea. Asta încerc să-ţi spun. Ce mama mă-sii, nu am fost acolo!

– Ai grijă cum vorbeşti, băiete. Ştii cu cine stai de vorbă?

– Oh, scuze. Dă-mi voie să reformulez. N-am fost acolo, ce mama mă-sii... dobitocule!

Dale plescăi din limbă, ca şi cum ar fi închis un aparat video. Ştia întreg dialogul pe dinafară. Nu îl uitase niciodată, cum nu uitase nimic în legătură cu cazul lui Susan Lyston. Era blestemat cu o memorie extraordinară. Dar, dacă exista vreun detaliu asupra căruia să nu fie complet sigur, nu avea decât să-şi consulte exemplarul bine răsfoit din *Înainte de furtună*.

Ceea ce şi făcu acum, dând paginile până când găsi pasajul în care personajul construit după el încerca să smulgă o mărturisire de la prietenul victimei. Bellamy Lyston nu fusese în camera de interogatoriu, dar felul în care prezentase scena era cutremurător de aproape de adevăr.

De fapt, fiecare scenă din cartea ei era straniu de precisă. Şi avea un talent de a spune povestea într-un mod care-l ţinea pe cititor lipit de paginile cărţii. Dale îşi dorea doar ca această poveste captivantă să nu fi fost tocmai povestea *lui*.

Aflase despre carte doar dintr-o pură întâmplare. Avea televizorul pornit pe o emisiune matinală. Aştepta să se facă cafeaua şi nu acordase mare atenţie la ce spuneau gazda emisiunii şi invitata acelei dimineţi. Dar, când îşi dăduse seama că autoarea cea drăguţă era Bellamy Lyston Price, acum mare şi al naibii de atrăgătoare, se oprise din ceea ce făcea ca să asculte mai bine.

Spunea că romanul ei era despre uciderea unei fete de şaisprezece ani la o petrecere dată de Ziua Comemorării. În acel moment, stomacul lui Dale începuse să bolborosească şi, când în cele din urmă interviul se încheiase, făcea eforturi considerabile să nu dea afară whisky-ul pe care îl băuse cu o seară în urmă. I se ridicase totuşi din stomac, cu gust acru şi arzându-i gâtlejul.

Se adunase şi se dusese la cel mai apropiat Walmart, cumpărase un exemplar din carte şi începuse să citească de îndată ce se întorsese acasă. Nu era atât de rău pe cât se temuse.

Era mai rău.

Se simţea ca şi cum burta i-ar fi fost spintecată cu unul dintre acele instrumente de tortură folosite în Evul Mediu, cu măruntaiele expuse pentru ca oricine avea chef să vâre mâinile până la cot şi să vadă ce găseşte printre ele.

Mâinile îi tremurau acum în timp ce-şi aprinse ţigara, îşi turnă un pahar de Jack, îşi ridică pistolul şi îl luă, împreună cu paharul de whisky, pe veranda din faţă – verandă fiind un nume prea pretenţios pentru platforma de lemn tristă şi bătută de vreme. Se potrivea cu restul cabanei: veche, neglijată şi deteriorându-se considerabil de la o zi la alta.

Caracterizare care îl descria de altfel pe însuşi Dale Moody. Ar fi fost interesant să vadă ce avea să cedeze mai întâi: veranda, plămânii sau ficatul lui.

Dacă avea noroc şi veranda se prăbuşea sub el, era posibil să-şi rupă gâtul şi să moară pe loc. Dacă ar fi avut cancer la plămâni, ar fi lăsat boala să-l pună la pământ fără să se împotrivească. La fel şi cu ciroza. Dacă nici una, nici cealaltă nu se întâmpla curând... Ei bine, acesta era motivul pentru care avea mereu la îndemână revolverul S&W 357.

Într-o bună zi, poate că reuşea să-şi facă destul curaj cât să pună ţeava în gură, apoi să apese pe trăgaci. De câteva ori, când fusese foarte beat, jucase Ruleta rusească cu el, dar de fiecare dată câştigase. Sau pierduse. Depinde din ce perspectivă privea.

Era o după-amiază încinsă şi apăsătoare, tăcerea sufocantă întreruptă doar de zumzăitul insectelor. Umbra pe care o găsea sub acoperişul de tablă de deasupra verandei îi oferea un mic adăpost faţă de zăpuşeală. Printre chiparoşi, suprafaţa nemişcată a lacului Caddo părea o placă de alamă.

Cabana în care locuise singur timp de cincisprezece ani era situată pe o peninsulă acoperită cu o pădure

deasă. Golfuleţul pe care îl forma părea întunecat şi neprimitor, cu bolta joasă a copacilor acoperiţi de muşchi şi apele vâscoase ale mlaştinii. Puţini pescari se aventurau în intrândul neprimitor. Lui Dale Moody îi plăcea asta. Căutase singurătate atunci când cumpărase locul ăsta, cu banii jos, completând actele cu un nume pe care îl luase de pe o piatră de mormânt veche de o sută de ani.

Se aşeză în balansoarul de răchită fragil şi care scârţâia, sorbi din whisky, trase din ţigară şi simţi cu plăcere greutatea liniştitoare a revolverului pe care şi-l aşezase pe picior.

În timp ce stătea aşa, de-abia făcând efortul de a mişca balansoarul, se întrebă, aşa cum făcea aproape în fiecare zi, cum ar fi arătat viaţa lui acum dacă Susan Lyston nu ar fi fost ucisă în acea zi. S-ar fi remarcat ca detectiv de criminalistică, ar fi primit felicitări şi strângeri de mână din partea primarului, ar fi rămas la poliţia din Austin până când ar fi ajuns la pensie? Ar mai fi fost căsătorit şi ar fi păstrat legătura cu copiii lui? Ar fi ştiut cum îi arată nepoţii?

Dar Susan Lyston fusese ucisă în acea cumplită Zi a Comemorării, cu optsprezece ani în urmă. Data nu marca doar moartea ei, avea şi o semnificaţie meteorologică. Prima tornadă care lovise Austinul în aproape jumătate de secol făcuse ravagii prin oraş şi îl transformase într-un adevărat infern, lăsând în urmă numai distrugere şi moarte. Unul dintre locurile cel mai puternic afectate fusese parcul în care familia Lyston dădea petrecerea anuală pentru angajaţii companiei.

Participanţii la eveniment se distrau atât de bine, încât puţini observaseră norii ameninţători şi nu erau îngrijoraţi decât de faptul că ploaia ar fi putut să anuleze focul de artificii programat pentru acea seară. În cele din urmă însă, oamenii începuseră să se îngrijoreze când văzuseră că cerul se întunecă prea devreme, când remarcaseră scăderea puternică a presiunii barometrice, nemişcarea nefirească şi culoarea verzuie a cerului.

Părinţii începuseră să-şi adune copiii care se împrăştiaseră în diferite zone ale parcului pentru a profita

de jocurile şi de activităţile organizate de familia Lyston. Doamna care îi picta pe faţă îşi strânsese pensulele şi vopselurile. Membrii formaţiei opriseră interpretarea şi îşi încărcaseră instrumentele şi boxele în dubă, ca să aştepte furtuna. Cei de la firma de catering acoperiseră tăvile cu salată de cartofi şi fasole la cuptor.

Dar toate aceste mărunte măsuri de siguranţă nu mai folosiseră la nimic în momentul în care se dezlănţuise urgia. Chiar dacă ar fi fost timp să se facă mai mult, experţii au căzut de acord mai târziu că nu ar fi contat prea mult în faţa tornadei late de un metru şi mânată de vânturi care atingeau aproape trei sute de kilometri la oră.

Austin era situat la sud de zona geografică pe care o cunoşteau sub numele de Aleea Tornadei, aşa că mulţi dintre locuitori nu erau la fel de familiarizaţi cu astfel de pericole precum vecinii lor din nord. Sigur, văzuseră imagini cu ce rămânea în urma unui astfel de fenomen. Văzuseră filme la televizor şi se minunaseră de cruzimea şi imprevizibilitatea acestei progenituri a mamei natură.

Dar niciodată nu poţi fi cu adevărat pregătit pentru puterea şi furia de care este capabil un nor de tornadă. E ceva ce trebuie să trăieşti pe propria piele pentru a-ţi da seama ce înseamnă cu adevărat, iar mulţi dintre cei care au avut această experienţă n-au mai apucat s-o povestească. Câţiva nesăbuiţi ignoraseră sirenele de alarmă şi ieşiseră să vadă norul. Doi dintre ei dispăruseră pentru totdeauna. Nimic nu se mai găsise vreodată din ei.

În întregul oraş se înregistraseră şaizeci şi şapte de morţi. Nouă victime se număraseră printre participanţii la grătarul organizat în parc.

La douăsprezece ore după furtună, oraşul era nemişcat şi în stare de urgenţă. Întreg Travis County fusese declarat zonă calamitată. Toţi angajaţii poliţiei căutau şi salvau victime, împreună cu cei de la departamentul de pompieri, de la secţia şerifului, de la Garda Naţională şi de la Crucea Roşie, pe lângă o mulţime de voluntari.

Erau ocupaţi până peste cap încercând să reunească familii, căutând persoane dispărute sau moarte, ducând răniţii către unităţile medicale, restaurând legea şi ordinea

acolo unde vandalii se puseseră pe treabă, organizând adăposturi pentru supraviețuitorii ale căror case fuseseră distruse și dând la o parte resturile care blocau drumurile, ca să poată trece vehiculele de urgență și mașinile utilitare.

Spre zorii dimineții următoare, după o noapte petrecută în mijlocul pandemoniului, Dale fusese chemat la morgă, chestie care, ținând cont de situația în care se aflau, îl deranjase peste măsură.

Dar răspunsese apelului. Când ajunsese acolo, fusese întâmpinat de medicul legist-șef, care părea și el sleit de puteri și la un pas să cadă din picioare. Întreg personalul era copleșit de numărul de cadavre care încă mai erau aduse, unele în bucăți, făcând ca identificarea să fie o provocare ce întindea la maximum chiar și obiectivitatea celor mai experimentați profesioniști.

Amănunt care îl lăsase pe Dale și mai nedumerit cu privire la motivul pentru care medicul ceruse un detectiv, insistând să lase baltă orice făcea și să vină de urgență.

– Suntem amândoi ocupați, domnule detectiv, așa că voi fi scurt. Avem o fată aici, o adolescentă, al cărei cadavru a fost găsit în parc.

– A fost la petrecerea Lyston Electronics?

– Făcea parte din familia Lyston. Este vorba de fiica lor, Susan.

– Iisuse!

– Mi s-a spus că i-au găsit cadavrul sub crengile unui copac scos din rădăcini. Doar că, vedeți dumneavoastră, domnule detectiv, și acesta este motivul pentru care v-am chemat, nu copacul a ucis-o. Rănile apărute în timpul tornadei sunt post-mortem.

– Cum ați spus?

– A murit prin asfixiere. A fost strangulată.

– Sunteți sigur?

Medicul îi arătase cadavrul.

– Urmele de aici, de pe gât, indică strangularea. Acolo unde a zgâriat-o sau a tăiat-o copacul când a căzut nu a sângerat. Are traume severe asupra mai multor

organe, ceea ce ar fi putut fi fatal, dar era deja moartă când au fost făcute.

Fusese sarcina lui Dale să le dea vestea părinţilor fetei, deja copleşiţi de durere şi în stare de şoc în urma pierderii fiicei lor, pe care o considerau însă o victimă a furtunii. Îi văzuse pe Howard şi pe Olivia Lyston prăbuşindu-se. Să afle că fiica lor fusese ucisă le sporise însutit durerea.

Tragedia lor îl pricopsise pe Dale Moody cu un caz de crimă.

Fusese de o zădărnicie aproape ilară să cerceteze locul crimei în speranţa de a găsi vreo dovadă. Tornada făcuse ravagii în întreaga zonă. Copacii care nu fuseseră complet smulşi din rădăcini rămăseseră fără nici o frunză, cu crengile golaşe rupte şi aplecate înspre pământ ca nişte scobitori. Investigatorii trebuiseră să sape printre resturi doar ca să ajungă la scena crimei. Zona mai fusese şi călcată în picioare de cei care ajunseseră primii la faţa locului sau de supravieţuitori cuprinşi de panică, în căutarea celor dragi.

Dacă fusese o crimă premeditată, ucigaşul nu ar fi putut aranja ceva mai bun decât o tornadă uriaşă care să mătură locul în care fusese omorâtă Susan Lyston.

Dale şi ceilalţi detectivi încercaseră să stea de vorbă cu toţi cei care participaseră la eveniment şi fuseseră în apropiere în momentul crimei. Intervievaseră cât mai multe persoane putuseră găsi. Dar atât pavilionul, cât şi casa debarcaderului fuseseră culcate la pământ. Parcarea cu pietriş, unde fuseseră mai bine de două sute de vehicule, se transformase într-un peisaj apocaliptic, cu bucăţi de oţel răsucite şi cioburi de sticlă împrăştiate peste tot.

Prin urmare, zeci de oameni dintre cei care scăpaseră de moarte ca prin urechile acului suferiseră răni grave. Mulţi erau internaţi în spital cu leziuni interne, traume craniene, fracturi multiple, tăieturi şi contuzii sau în stare de şoc. Fusese nevoie de săptămâni în şir ca să-i găsească pe toţi şi să discute cu toată lumea.

Între timp însă, Dale îl pistonase pe Denton Carter.

Iubitul lui Susan cu care fata avusese o ceartă violentă chiar în acea zi trecuse numaidecât în capul listei posibililor suspecți. De la bun început, Dale și echipa lui de detectivi îl crezuseră vinovat. Puștanul de optsprezece ani era o pramatie obraznică și avea probleme cu recunoașterea autorității. Dale aflase acest lucru de la personalul liceului pe care Dent îl absolvise cu doar o săptămână în urmă.

– Este un băiat inteligent, îi spusese lui Dale consilierul școlar. A terminat cu o medie destul de mare și probabil că ar fi putut și mai mult dacă ar fi vrut. Dar asta era problema. Nu voia. Avea o atitudine îngrozitoare. Băiatul ăsta e mereu cu capsa pusă.

Dale descoperise acest lucru, la rândul lui, când îl chemase pentru prima oară pe Dent Carter la interogatoriu. După ce folosise un limbaj vulgar, Dale îl băgase după gratii, gândindu-se că o noapte la închisoare i-ar putea îmbunătăți bunele maniere. Dar, a doua zi dimineața, îl întâmpinase cu un zâmbet îngâmfat și ridicase spre Dale degetul mijlociu, atunci când detectivul venise să îl elibereze.

Dale strânsese din dinți în timp ce îl privise plecând, dar nu avea nici o dovadă în a cărei bază să-l poată reține. Cum nu avea să aibă nici multe zile mai târziu, după o investigație amănunțită și interogatorii repetate. Povestea puștiului nu devia niciodată cu nici măcar un milimetru de la varianta pe care le-o spusese prima oară. Nimeni nu putea depune mărturie că îl văzuse la petrecerea din parc, iar bătrânul de la aerodrom îi oferea un alibi. Dale nu avusese încotro și trebuise să-l lase în pace.

Interesul i se mutase asupra lui Allen Strickland.

Acum, Dale cântări pistolul în mână, enumerând în minte toate faptele care indicaseră vinovăția lui Strickland. Fuseseră destule cât să fie pus sub acuzație. Dar nu existase nici măcar o singură dovadă solidă care să demonstreze că o omorâse pe fată.

Procurorul desemnat să urmărească respectivul caz, Rupert Collier, un dement hotărât să obțină cu orice preț o condamnare, construise cazul doar din dovezi

circumstanţiale. Îşi susţinuse pledoaria finală cu patosul unui evanghelist care predică Sfânta Scriptură. Ca şi cum s-ar fi temut că vor ajunge direct în iad dacă nu îl găseau vinovat pe acuzat, juraţii avuseseră un verdict în mai puţin de două ore.

Allen Strickland fusese închis.

Dale Moody se apucase de băut.

Optsprezece ani mai târziu, Bellamy Lyston Price scrisese o carte care adusese în prim-plan toate îndoielile pe care Dale le avusese vreodată cu privire la ce se întâmplase în acea zi în pădure, chiar înainte să lovească tornada istorică.

Şi lucrul care îl enerva şi mai tare era faptul că se putea ca nenorocita asta de carte să trezească îndoieli şi în minţile altora. Se termina în coadă de peşte, lăsând loc unor multitudini de speculaţii. Cititorii puteau să înceapă să se întrebe dacă nu cumva detectivul care investigase cazul fusese neglijent, dacă nu cumva ambiţia covârşitoare a procurorului îl intimidase pe avocatul desemnat din oficiu, dacă nu cumva nu Allen Strickland fusese totuşi ultima persoană care o văzuse pe Susan Lyston în viaţă.

Una era ca Dale să analizeze în minte cazul lui Susan Lyston întreaga zi. Zi după zi. Dar nu voia să facă şi alţii treaba asta.

Nu se simţise decât puţin mai bine atunci când aflase că romanul lui Bellamy Price îl neliniştise şi pe Rupe. Rupe Collier ajunsese acum mare şmecher în Austin. Cu siguranţă nu-i pica bine să fie înfăţişat în carte ca un tânăr procuror nemilos, care nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să obţină o condamnare, deşi exact asta fusese şi exact asta făcuse.

Şi acum îl căuta pe Dale.

Donald Haymaker, un prieten de pe vreme când Dale încă mai lucra la poliţia din Austin şi una dintre puţinele sale cunoştinţe care ştia unde să-l găsească, îl sunase cu câteva săptămâni în urmă, la numai câteva zile după ce identitatea lui T.J David fusese deconspirată.

După clasicul schimb de politeţuri, îl întrebase:

–Ăă, Dale, ai aflat de cartea asta?

Nu era nevoie să-i spună la care carte se referea. Dale îi spusese că citise *Înainte de furtună*, de Bellamy Price.

– Și eu, recunoscuse Haymaker, cu evidentă stânjeneală. Cred că a citit-o toată țara. Inclusiv Rupe Collier. M-a... m-a sunat, Dale. A bătut apa în piuă preț de vreo zece minute, apoi, pe un ton indiferent – mult prea indiferent – m-a întrebat dacă știam unde ești și cum putea lua legătura cu tine.

– Sper că nu i-ai dat numărul meu, nu?

– Evident că nu! Dar ce crezi că vrea secătura aia vicleană de la tine, după atâția ani? Trebuie să aibă legătură cu cartea asta, nu crezi?

Și exact asta credea și Dale. Cu siguranță, cartea lui Bellamy Price era un mare ghimpe în stomac pentru Rupe. Sigur detesta întreaga poveste și toată vâlva făcută pe lângă ea, chiar mai mult decât Dale. Iar Dale le detesta din toată ființa lui.

Bellamy Lyston Price, fata aia urâțică și slăbănoagă, cu mutră de șoricel, declanșase o mare dandana. Și avea tot potențialul să ajungă cireașa de pe tortul detestabil în care se transformase viața lui Dale Moody.

Își termină whisky-ul dintr-o sorbitură, aruncă mucul de țigară pe verandă, își cântări pistolul în palmă și își dori cu fiecare celulă a trupului său ca o dată, o singură dată înainte să moară, să poată savura acel moment în care să știe cu absolută certitudine că ajutase la condamnarea adevăratului criminal.

capitolul 7

– *Eu* am fost primul, spuse Dent încă o dată, accentuând cuvintele.

O privi fix în ochi pe Bellamy preț de câteva momente, apoi, mormăind o înjurătură, se ridică și începu să se miște agitat prin bucătărie. Lovi cu pumnul într-o ladă cu ustensile mici pe care nu o despachetase încă și în cele din urmă se duse lângă chiuvetă și rămase sprijinit de ea. Își îndesă mâinile, cu palmele în afară, în buzunarele

din spate ale blugilor şi privi pe fereastră în grădina din spatele casei ei.

- Este un ghiveci spart pe trepte, spuse. L-am găsit aseară.

- Cred că a fost îngrozitor pentru tine.

- Ei, nu chiar, era doar un ghiveci. Am depăşit momentul.

- Mă refeream la faptul că ai fost considerat suspect.

Întoarse capul şi îi vorbi peste umăr.

- Am depăşit momentul.

- Oare?

Sesizând îndoiala din spatele întrebării, Dent întoarse din nou capul spre fereastră, îşi scoase mâinile din buzunare şi le aşeză pe marginea chiuvetei, sprijinindu-se de aceasta.

- Ai fost vreodată interogată de poliţie?

- În afara situaţiilor în care m-au oprit pentru viteză, nu.

- Te fac să te simţi vinovat, chiar dacă nu eşti. Este cel mai rece, cel mai cumplit sentiment. Te simţi singur pe lume.

- Tatăl tău...

- Nu s-a sinchisit să vină cu mine la secţie.

- L-ai avut pe Gall Hathaway de partea ta.

- Poliţia ne-a interogat separat. Nu a participat la interogatoriile iniţiale.

- Dacă-mi amintesc eu bine, ţi-a făcut rost de un avocat.

- Nu de la început. Nu a crezut că va fi nevoie de un avocat. Atunci, la primele discuţii cu ei, am fost singur.

- Şi au fost duri?

- Se poate spune asta, da. Era convins că eu am omorât-o pe sora ta.

- Cine, detectivul?

- Moody. Tu i-ai spus Monroe în cartea ta, dar îl chema Dale Moody. De îndată ce mi-a aflat numele de la părinţii tăi - care mă credeau, la rândul lor, vinovat - a venit la mine acasă, ne-a trezit pe mine şi pe tata şi a întrebat dacă puteam discuta despre Susan. Dar nu şi-a exprimat cererea sub forma unei întrebări politicoase.

În momentul ăla, nici nu știam că fusese ucisă. Am aflat asta de la el, în timp ce încerca să mă facă să mărturisesc.

– Cum a fost? Să se facă presiuni asupra ta ca să recunoști o crimă?

Dent plecă de la fereastră și se duse la frigider, luă carafa de ceai și o aduse înapoi pe masă. Bellamy clătină din cap în semn că nu voia, atunci când o ridică deasupra paharului ei, apoi Dent își turnă doar lui și se așeză din nou pe scaunul din fața ei. Totuși, în loc să bea, își așeză degetele ambelor mâini pe sticla paharului și începu să le miște în sus și-n jos.

– Dent?

– Ce e?

– Te-am întrebat ceva.

– Te-am auzit.

– Ei? Cum te-ai simțit?

– Tu cum crezi? Ca dracu'. Ajunge.

– Nu prea cred.

– De ce?

– Pentru că este o ocazie să-ți exprimi furia și cred că vrei să o faci.

– După tot timpul ăsta? E cam târziu.

– Ieri spuneai că nu a trecut timp destul.

Își luă mâinile de pe pahar și își șterse degetele ude de pantaloni. Se încruntă iritat spre Bellamy, însă aceasta păstră o expresie calmă și întrebătoare. Mârâi încă o înjurătură, apoi spuse:

– Fata cu care mă sărutam cu două zile în urmă era acum pe o targă, la morga de stat. O chestie de genul ăsta îți cam dă mințile peste cap, nu crezi?

– Ba da, cred.

– Făceam eforturi să accept faptul că Susan fusese ucisă de tornadă, când acest detectiv aspirant spre glorie apare în casa mea și începe să mă întrebe din ce motiv ne-am certat, când o văzusem ultima oară, unde mă aflam în timp ce Susan murea strangulată. Observând grimasa lui Bellamy, Dent arătă spre fața ei. Da, exact așa. Așa m-am simțit.

– Am încercat să redau emoțiile astea conflictuale în cartea mea.

– Ai descris foarte bine întreaga scenă, chiar şi atunci când nu l-ai amestecat pe taică-meu.

– Nu am introdus personajul pentru că nu ştiam ce să spun despre el.

Dent râse sec.

– Nu eşti singura. Eu am locuit cu el şi nici eu n-aş şti ce să-ţi spun despre el. Din toate punctele de vedere practice, omul parcă ar fi fost o fantomă.

Lui Bellamy i se păru interesantă formularea.

– Explică-mi ce vrei să spui cu asta.

– De ce? Strângi material pentru încă o carte?

Bellamy lovi cu palmele în masă în timp ce se ridica repede în picioare.

– Bine, atunci nu-mi explica. Tu ai sugerat să facem plimbarea asta printre amintiri, nu eu. Ştii unde e uşa.

În clipa în care trecu pe lângă el, Dent ridică braţul şi o prinse de încheietură, oprind-o brusc, foarte aproape de el.

Contactul o surprinse, o făcu să i se taie respiraţia. Rămaseră aşa preţ de câteva clipe, fără ca vreunul din ei să se mişte, apoi Dent îşi relaxă braţul şi îl retrase încet, atingându-i spatele cu vârful degetelor. Îi spuse încet:

– Stai jos.

Bellamy înghiţi şi începu din nou să respire.

– Ai de gând să te porţi ca un bădăran?

– Probabil. Dar tu ai vrut să auzi.

Îi făcu semn din cap înspre scaun. Bellamy se aşeză la loc, îşi puse cuminte mâinile în poală şi îl privi, aşteptând. Dar, după câteva clipe, Dent ridică din umeri.

– Ei? Întreabă-mă.

– Trebuie să scot eu povestea de la tine? Nu spui nimic de bunăvoie?

– Ce vrei să ştii?

– Ce s-a întâmplat cu mama ta?

Întrebarea îl luă prin surprindere şi Bellamy se bucură să vadă că, pentru moment, Dent era cel care părea că nu ştie ce să spună. Îşi mută privirea, se foi în scaun, ridică din umeri într-un gest defensiv.

– Mi s-a spus că a murit când eram încă bebeluş.

Continua să se uite la el, cu o expresie ce cuprindea zeci de alte întrebări. În cele din urmă, Dent spuse:

– N-am văzut niciodată vreun certificat de deces. Bătrânul nu m-a dus niciodată la mormântul ei. Nu aniversam niciodată ziua ei de naştere sau ziua în care murise. Nu am avut bunici din partea mamei. Nimic. Nu ştiu nici măcar cum arăta, pentru că nimeni nu mi-a arătat vreodată o fotografie. Era ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Aşa că eu cred că m-a lăsat cu el. A fugit. Şi-a luat tălpăşiţa. Pur şi simplu tata nu a avut curajul să-mi spună.

– Poate că nici el nu s-a împăcat niciodată cu ideea.

– Nu ştiu. A rămas un mister nerezolvat. De câte ori îl imploram să-mi spună ceva despre ea, zicea doar: „A murit". Şi aici se termina discuţia.

– Aşadar, eraţi doar voi doi?

– Da, dar n-aş spune că era un mediu prea intim.

– Vorbeşti despre el la trecut. Nu mai trăieşte?

– Nu. Apoi, pe un ton amar: Nu că felul în care a trăit s-ar fi putut numi viaţă.

– Era o fantomă, spuse Bellamy, folosind cuvintele cu care Dent îşi descrisese ceva mai devreme tatăl.

– Ştii, dacă mă gândesc mai bine, nu e o descriere potrivită. Pentru că ocupa spaţiul. Nu era invizibil. Pur şi simplu nu era *acolo*. Îmi oferea ce-mi trebuia. Un acoperiş deasupra capului, mâncare pe masă, haine... Avea grijă să ajung la şcoală în fiecare zi. Ochii de culoarea muşchiului de pădure se întunecară. Dar nu a participat niciodată la vreun eveniment şcolar. Nu mi-a cunoscut nici un prieten. Nu a venit niciodată să mă vadă jucând vreun sport, şi le jucam pe toate. Îmi semnam singur carnetul de note. Funcţiona. Atâta tot. Nu avea vreo pasiune pentru sporturi, femei, religie, grădinărit, colecţii de timbre, coşuri de răchită. Nimic. Nu bea, nu fuma. Conversaţiile cu el se compuneau din cel mult trei propoziţii, inclusiv cele pe care le avea cu mine. Se ducea la serviciu în fiecare zi, venea acasă, punea masa, se uita la televizor preţ de vreo două ore, apoi se ducea la el în dormitor şi închidea uşa. Nu am mers niciodată în vreo vacanţă. Nu mergeam niciodată

nicăieri. Nu la film, nu la meciuri, la biliard sau oriunde altundeva.

Se opri şi trase aer în piept.

– Nu făceam nimic împreună. Făceam prostii, uneori lucruri chiar foarte rele, doar ca să văd dacă pot obţine ceva de la el, măcar să-i schimb expresia feţei. Nu spunea nimic când făceam ceva rău. Dar nici când făceam ceva bun. Nu-i păsa, nici într-un fel, nici în celălalt. A fost un ticălos consecvent, trebuie să recunosc. Când a murit, era o enigmă pe care ştiu că nu o s-o rezolv niciodată şi, sincer, a încetat de mult să-mi mai pese. Tot ce ştiu despre el este că, oricare ar fi fost motivul care l-a făcut să se închidă definitiv, l-a închis şi faţă de restul lumii.

– Inclusiv faţă de tine.

Dent ridică din umeri.

– Nu contează.

Bellamy nu credea că acest dezinteres parental îi era chiar atât de indiferent pe cât se prefăcea, dar, pentru moment, nu insistă.

– Când l-ai întâlnit prima oară pe domnul Hathaway?

– Nu i-ar plăcea să te audă că-i spui aşa.

– Bine, când l-ai cunoscut pe Gall?

– Pe la doisprezece, treisprezece ani. Cam aşa. Într-o zi, după şcoală, nu voiam să mă duc acasă, aşa că m-am dus să hoinăresc cu bicicleta. Fără vreo destinaţie anume. Voiam doar să pun o distanţă între mine şi casa mea. Când am ajuns destul de departe, am văzut un avion micuţ plonjând şi dispărând preţ de câteva clipe, apoi apărând din nou la orizont. Am luat-o înspre el şi m-am trezit la aerodrom, unde Gall dădea instrucţiuni unui elev. Exersau ridicările. Doamne, cât i-am invidiat! Îmi doream nespus să fiu în avionul ăla.

– Dragoste la prima vedere?

Îndreptă degetul arătător înspre ea.

– La fix, autoareo. Se vede că-ţi ştii meseria.

– Te-ai îndrăgostit de zbor în acea zi.

– M-am îndrăgostit nebuneşte. Am rămas acolo, privindu-i, până au aterizat. Tipul care lua lecţia a plecat. Gall mă observase, mi-a făcut semn să intru în hangar. Am crezut că o să-mi spună că sunt pe proprietatea lui

şi că o să-mi ceară să mă car de acolo. În schimb, mi-a oferit un Dr Pepper. M-a întrebat dacă-mi plăceau avioanele şi i-am spus că da – deşi nu o ştiusem până în acea după-amiază. A arătat cu mâna afară, înspre avionul cu care zburase, şi m-a întrebat dacă fusesem vreodată într-un avion cu un singur motor. Nu fusesem în nici un fel de avion, dar am minţit şi i-am spus că da. Mi-a arătat fiecare piesă în parte şi mi-a spus cum se numeşte. M-a lăsat să stau pe scaunul pilotului şi mi-a explicat pe scurt la ce foloseau instrumentele de pe bord. L-am întrebat dacă era greu să pilotezi. S-a uitat la mine şi a râs. Dacă era greu, m-ar mai fi interesat? Apoi m-a întrebat dacă voiam să ne ridicăm în aer. Am crezut că o să fac pe mine. M-a întrebat dacă părinţii mei ar avea ceva de spus şi i-am zis că nu. Era adevărat. Aşa că am făcut schimb de locuri şi am decolat, zburând direct înspre soarele la apus. Am făcut un cerc larg şi eram înapoi pe pământ în mai puţin de cinci minute. Dar fuseseră cele mai frumoase minute din viaţa mea de până atunci.

Zâmbea amintindu-şi şi rămase pierdut în gânduri preţ de câteva clipe, înainte să continue.

– Gall m-a lăsat să îl ajut să securizeze avionul. Până am terminat, se întunecase. Când m-am urcat pe bicicletă, m-a întrebat unde stau şi când i-am explicat, în mare, a spus: „Aşa departe? Zău aşa, puştiule, nici măcar nu ai far la bicicleta aia. Cum o să ajungi acasă?" Cred că i-am răspuns ceva de genul: „Am reuşit să ajung până aici, nu!" A zis că sunt un puşti zevzec, cu gură mare, a urcat în camionetă şi a condus în spatele meu, ca să pot vedea drumul la lumina farurilor. A fost prima oară...

Se opri, lăsându-şi ideea neterminată.

– Prima oară când ce?

Privi în altă direcţie şi mormăi:

– Prima oară când cineva a fost îngrijorat pentru mine.

Bellamy presupunea în sinea ei că zborul nu fusese singura iubire pe care Dent o găsise în acea zi. Fusese ziua în care începuse să îi iubească pe Gall, care îi acordase atenţie, vorbise cu el, avusese o atitudine protectoare faţă de el. Dar ştia că bărbatul în care

se transformase adolescentul neglijat ar fi respins orice discuţie pe această temă, aşa că reveni la subiectul lor original.

– Detectivul Moody te-a strâns zdravăn cu uşa.

Revenindu-şi din reveria nostalgică, Dent se încruntă.

– De mai multe ori. I-am spus în repetate rânduri că eu şi Gall făcusem nişte teste de zbor cu un avion, că nu fusesem la petrecere şi că nu ajunsesem în parc decât abia după tornadă.

– Dar de ce ai mai venit în parc?

– Erau furtuni în jur, care ne-au forţat, pe mine şi pe Gall, să ne întoarcem mai devreme decât era prevăzut. Aşa că m-am gândit să încerc să dreg lucrurile cu Susan. Totuşi, dacă aş fi avut de ales, aş fi rămas în aer. Fiecare clipă pe care am petrecut-o în avionul ăla era mai frumoasă decât orice moment pe pământ.

– Mai frumoasă chiar decât clipele pe care le petreceai cu Susan?

Dent rânji.

– Grea alegere.

– Era chiar atât de bună? Te fascina la fel de mult ca zborul?

– Susan, nu. Sexul... hmm. Este singurul lucru care se apropie.

– La ce oră ai ajuns în parc?

– Stai o clipă. Îşi puse braţele pe masă şi se aplecă înspre ea. Hai să dezvoltăm puţin subiectul ăsta.

– Ce subiect?

– Sexul şi zborul. Sexul şi orice altceva. Sexul şi, să zicem... scrisul. Îşi aţinti privirea asupra gurii ei. Dacă ai avea de ales, chiar în clipa asta, ce ai prefera să faci?

– Flirtezi cu mine?

– Tu ce crezi?

Bellamy credea că obrajii îi erau atât de fierbinţi, încât probabil că Dent le putea observa roşeaţa. Râjnetul lui era sugestiv şi lipsit de orice remuşcare şi o făcea să se simtă ca şi cum ar fi avut din nou doisprezece ani.

– N-o să-ţi folosească la nimic, îi spuse. Pentru că, şi dacă aş fi deschisă către o comparaţie între sex şi munca mea, nu mi-aş dori să fiu comparată cu fosta mea soră.

Rânjetul lui Dent dispăru, privirea i-o căută din nou pe a ei.

- Nu aş face asta.

- Ba sigur că da.

- Ba nu. În orice caz, nici măcar nu-mi mai amintesc cum era cu ea.

- Pentru că au fost atât de multe de atunci?

- Sunt burlac şi am un apetit sexual normal. Le explic foarte clar femeilor cu care mă culc că nu există sfori ataşate de patul meu. Ne potolim reciproc hormonii, apoi fiecare îşi vede de drumul lui. Nimeni nu are de suferit.

- Eşti sigur? Le-ai întrebat vreodată?

Dent se lăsă să alunece încet înapoi pe scaun. După o clipă, spuse:

- Uite ce-ţi propun eu. Îţi spun mai multe despre viaţa mea sexuală după ce-mi spui tu ce nu a mers în căsnicia ta.

Refuzând să muşte momeala, Bellamy zise:

- La ce oră ai ajuns în parc?

Dent pufni, apoi râse încet.

- Evident. Apoi continuă: La ce oră am ajuns în parc? Nu ştiu. Nici lui Moody nu am putut să-i dau niciodată o oră exactă, lucru pe care acesta l-a luat drept un element incriminatoriu. În timp ce mă îndreptam spre parc, am văzut norul în formă de pâlnie. Mi-am dat seama că parcul era în calea tornadei. Eram la doar câteva minute în spatele ei şi, când am ajuns acolo, iadul se dezlănţuise deja. Arăta ca şi cum - ei, ştii foarte bine cum arăta. Oamenii ţipau. Mulţi dintre ei erau plini de sânge şi aveau fracturi. Isterie. Panică. Şoc. În afară de război, e cel mai cumplit lucru pe care l-am văzut vreodată.

- Ai fost în război?

- Forţele aeriene. Irak. Baza noastră a fost atacată cu rachete şi nenorociţii au avut noroc cu ţinta. Ne-au lăsat nouă, supravieţuitorilor, mult de curăţat. Expresia îi deveni gânditoare. Războiul arată cu totul altfel de la o altitudine de câţiva kilometri decât atunci când strângi de pe jos un terci roşu care a fost cândva copilotul tău.

Întinse mâna după paharul de ceai şi luă o gură. Nu se uitară unul la celălalt şi nici unul nu spuse nimic o vreme, apoi Bellamy întrebă ce altceva îşi amintea să fi văzut în acele prime momente de după tornadă.

– Pe tatăl tău. Alerga de jur împrejur ca un apucat, cu mâinile pâlnie la gură, strigându-vă pe voi. Steven a apărut primul. Arăta ca un zombi şi se purta ca unul. Howard l-a zgâlţâit, a încercat să-l scoată din starea de şoc. Apoi a apărut Olivia. Era... Ei bine, a fost prima oară când am văzut emoţie autentică pe chipul femeii ăsteia. L-a înşfăcat pe Steven şi l-a strâns cu putere la pieptul ei, ca şi cum nu ar fi avut de gând să-i mai dea vreodată drumul. Tatăl tău îi îmbrăţişa pe amândoi. El şi Olivia plângeau de uşurare că se găsiseră unul pe celălalt nevătămaţi. Dar îmbrăţişarea nu a durat prea mult, pentru că tu şi Susan nu fuseseraţi încă găsite. Când m-au văzut, Olivia a venit în fugă la mine. Fusesem cu Susan? O văzusem? Unde era? Ţipa în faţa mea, nu era foarte coerentă, mă certa că nu venisem la întâlnirea pe care o stabilisem cu Susan, mă învinovăţea pe mine pentru faptul că nu o mai găseau, mă acuza că le creasem probleme, ca întotdeauna.

– Probabil că era înnebunită de grijă.

Dent tăcu şi privi în gol preţ de câteva clipe, apoi spuse:

– Da, dar mai târziu, după ce a fost descoperit cadavrul lui Susan, m-am gândit la ce-mi spusese. Şi, într-un fel, avea dreptate. Dacă aş fi fost cu Susan atunci, aşa cum era planul, nu s-ar mai fi dus în pădure cu Allen Strickland. Poate că ar fi fost rănită sau chiar ucisă de tornadă, dar cel puţin nu ar fi fost strangulată până la moarte.

– Presupun că suferim amândoi puţin de remuşcarea supravieţuitorului.

– Poate. Dar nu i-am spus niciodată lui Moody asta. Ar fi interpretat greşit. Era destul de rău că mă aflam la treizeci, patruzeci de metri de trupul lui Susan când l-a găsit pompierul. Căutam prin pădure, împreună cu echipa. La fel şi alţi încă vreo zece bărbaţi, dar nici unul dintre aceştia nu a devenit suspect. Doar eu. Mai

târziu, Moody a spus că era ca şi cum m-aş fi întors la scena crimei, aşa cum fac ucigaşii. Rahaturi dintr-astea, adăugă Dent, mormăind. În orice caz, când mi-am dat seama că Susan era moartă, nu doar leşinată, am vomitat. Apoi m-am dus să-i caut pe ai tăi, dar, când i-am găsit, m-a lăsat curajul. Nu le-am putut spune. Le-am indicat doar direcţia în care fusese găsită.

Aici Dent se opri şi, când deveni evident că nu mai avea de gând să continue, Bellamy îl îmboldi:

- Şi apoi?

- Apoi nimic. Eram supărat că iubita mea murise, dar ştiam că ai tăi nu ar fi dorit să primească condoleanţe din partea mea şi nu ar fi vrut să rămân pe acolo, ca şi cum aş fi făcut parte din familie. Aşa că m-am dus acasă şi m-am culcat. A doua zi dimineaţă, Moody a venit la uşa noastră. Ştii restul. Discutase cu părinţii tăi şi ajunsese la concluzia că eu eram ucigaşul. Nu avea nici un fel de dovadă fizică împotriva mea, dar am fost tratat ca un criminal. Săptămâni la rând, numele meu a apărut la fiecare ediţie de ştiri şi pe prima pagină a tuturor ziarelor. Zi după zi. Eram „suspectul în cazul uciderii lui Susan Lyston". La naiba, nici măcar la înmormântarea ei nu am putut să vin, de teamă să nu fiu asaltat de mulţime. Îşi strânse degetele de la o mână şi bătu cu pumnul în blatul mesei. Partea cea mai a dracului este că nu s-a terminat. Nici după ce Allen Strickland a fost arestat, nici după ce a fost condamnat, spuse Dent, strângând din dinţi. Vezi, scriitoareo, cum merge treaba? Chiar dacă eşti, în mod oficial, achitat de orice bănuială, stigmatul de a fi fost cândva suspect îţi rămâne întipărit pe frunte. E ca un miros urât de care nu poţi să scapi. Oamenii trebuie să accepte faptul că eşti nevinovat, dar rămâne în permanenţă o îndoială dacă, într-adevăr, nu ai avut chiar nici un amestec. Am aflat asta în timpul investigaţiei de la Comisia pentru Siguranţa Transporturilor. Cineva a dat peste articolele astea vechi şi le-a împrăştiat pe peste tot. După aceea, companiei aeriene i-a fost ruşine cu mine. Nu dă deloc bine la public să ai ca angajat un presupus criminal.

Bellamy se simţea foarte stânjenită sub apăsarea privirii lui şi se văzu nevoită să admită că, da, din păcate, avea dreptate.

– Îmi pare rău, Dent.

– Poţi să fii mai specifică? Pentru ce-ţi pare rău, mai exact? Pentru grămada veche de rahat din care mă zbat să ies de atunci sau pentru cea proaspătă, din care trebuie să ies acum? Îţi ceri scuze în avans pentru ce o să se întâmple atunci când ziarul lui Van Durbin o să ajungă mâine pe tarabe şi toate speculaţiile o să înceapă să se învârtă din nou în jurul meu?

– De ce s-ar întâmpla asta?

– Trebuie să mai întrebi? Înainte să renunţe la povestea asta, poţi fi sigură că Van Durbin o să încerce să identifice „cowboy-ul". Probabil că o să dea pe spate când o să afle că este nimeni altul decât „suspectul principal".

– Care a fost reabilitat.

– Poate că în cartea ta, nu şi în realitate.

– Gall ţi-a oferit alibiul care a dovedit că nu tu ai ucis-o.

– Moody a crezut că Gall a minţit.

– Nu avea nici o dovadă împotriva ta.

– Sigur. Singurul lucru care m-a salvat a fost faptul că nu au fost găsiţi chiloţii lui Susan asupra mea.

capitolul 8

Rupe Collier îşi verifică imaginea în oglinda de înălţimea unei persoane de pe spatele uşii biroului său. Îşi aranjă cu degetele părul rar, ca să acopere chelia din ce în ce mai extinsă din creştetul capului, se asigură că diamantele montate în butonii de aur în forma statului Texas străluceau satisfăcător, zâmbi larg pentru a se asigura că nu-i rămăseseră resturi de mâncare între dinţii rari, apoi, mulţumit de ceea ce vedea, ieşi din birou.

Intră nonşalant în camera de prezentare, unde mai multe reflectoare strategic poziţionate îşi aruncau razele de lumină pe noile modele, proaspăt ieşite din fabrică.

În mod normal, nu se ocupa personal de vânzări, dar unul dintre oamenii lui îi spusese că un client insista să discute direct cu „omul de sus", iar acesta era cu siguranţă Rupe.

Clientul, pe care agentul de vânzări i-l arătă lui Rupe, era aplecat şi privea prin geamul din sticlă fumurie – o opţiune disponibilă contra unui cost suplimentar – în interiorul de lux al unui sedan vârf de serie.

– Rupe Collier. Cu cine am plăcerea să fac cunoştinţă?

Clientul îşi îndreptă spatele şi îi zâmbi la rândul său lui Rupe în timp ce îi strângea mâna întinsă. Rupe constată cu plăcere că butonii lui de aur nu trecuseră neobservaţi. Celălalt bărbat nu era nici pe departe la fel de bine îmbrăcat sau la fel de dichisit. Şi exact aşa îi plăcea lui Rupe să fie. Îi oferea un avantaj distinct, atunci când începea tocmeala. Pentru a fi câştigător, era necesar să arăţi ca atare.

Bărbatul interesat de o achiziţie îi lăsă mâna lui Rupe şi arătă înspre maşină.

– Cu cât m-ar da înapoi minunăţia asta?

– Face până la ultimul bănuţ din preţul afişat, *dar* eu vă pot face cea mai bună ofertă din ţară.

– Garanţie de treizeci de zile?

– Pentru oricare dintre maşinile vândute de noi. Am încredere în marfa mea.

– Continui să susţii politica de relaţie cu clienţii pe care şi-a întemeiat afacerea tatăl dumitale, acum patruzeci de ani.

Zâmbetul lui Rupe se lărgi.

– Sunteţi bine informat.

– Reclamele voastre apar întruna la televizor.

– Cred în publicitate, în a ne face numele cunoscut.

Rupe îl împinse uşor pe interlocutorul său cu pumnul în umăr.

– Şi eu la fel, domnule Collier. Gândim la fel.

– Spuneţi-mi Rupe.

– Îmi pare bine să te cunosc, Rupe. Numele meu este Rocky Van Durbin.

Rupe avu senzaţia că îi arsese un pumn în stomac.

Ziaristul de articole de tabloid scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept al sacoului sport cumpărat dintr-un magazin de duzină şi i-o întinse. Recunoscând pe loc numele, Rupe îşi dădu seama că fusese prins cu dibăcie în capcană. Se hotărî însă să intre în joc şi pretinse că citeşte cartea de vizită.

– New York City? Nu ne vin prea mulţi clienţi tocmai de acolo. Sunt onorat.

Băgă cartea de vizită în buzunar cu toată indiferenţa de care era în stare.

– Dacă doriţi într-adevăr să vă cumpăraţi o maşină nouă, domnule Van Durbin, nu aţi putea face o alegere mai bună decât...

– Nu, mersi. Mă uitam doar.

– Sigur, sigur, zise lejer Rupe. Staţi cât doriţi. Bob, băiatul care v-a întâmpinat când aţi venit, vă va răspunde bucuros la orice întrebare şi vă va ajuta cu tot ce-i stă în putinţă. Pe mine însă va trebui să mă scuzaţi. Din nefericire, întârzii la o întâlnire.

Van Durbin râse.

– Am des parte de reacţia asta. Apoi miji din ochii mici, ca de dihor. De la oamenii care se tem să discute cu mine.

Practic îi spusese direct în faţă că e laş, iar Rupe nu primi prea bine insulta. Simţi impulsul de a-l prinde pe ziaristul ăsta jegos de gâtul slăbănog şi de a-l zgâlţâi până începeau să-i zdrăngănească creierii în cap. Dar nu-şi exersa degeaba zâmbetul în oglindă în fiecare dimineaţă. Reuşi să îl păstreze intact.

– Îmi face plăcere să discut cu oricine din New York. Dar aştept cât de curând pe cineva. Să stabilim o întâlnire...

Van Durbin i-o reteză:

– Ei, vezi, asta este problema, Rupe. Cât de curând, trebuie să fiu şi eu în altă parte. În plus... Îl lovi în umăr, imitând gestul pe care Rupe îl făcuse mai devreme. Ai scris practic manualul despre cum să finalizezi o vânzare. Dacă tot sunt aici? Doar câteva momente din timpul tău? Ce zici?

Rupe simţea că începe să-i amorţească buzele din cauza efortului de a menţine zâmbetul forţat.

– Ce-ar fi să discutăm în biroul meu?

– Grozav! Mersi.

Rupe o luă înainte şi, deşi păstra atitudinea detaşată de dragul aparenţelor, în special pentru Van Durbin, nu era nici pe departe relaxat. Vizitatorul nedorit fluieră încet în clipa în care păşi în sanctuarul personal al lui Rupe.

– *Drăguuuţ!* Se pare că afacerile cu maşini merg bine.

– Nu mă plâng.

– Mama mea, Dumnezeu s-o odihnească, a încercat să-mi spună că nu mi-am ales bine cariera. „Nu poţi scoate bani din jurnalism." Cred că mi-a spus-o de mii de ori. Îi aminteam că Hearst a scos bani frumoşi. Murdoch la fel. Dar – oftă – mama avea dreptate. Ei au fost excepţia de la regulă.

Încercând să nu pară prea nerăbdător, Rupe spuse:

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Van Durbin?

Atenţia lui Van Durbin fusese deja atrasă de exemplarul romanului *Înainte de furtună*, de pe birou. Rupe scrâşni din dinţi, frustrat. Ar fi trebuit să arunce afurisita aia de carte după ce o citise. Cel puţin nu ar fi trebuit să o lase aşa, la vedere. Van Durbin se îndreptă acum spre biroul şi luă cartea, apoi, cu gesturi teatrale, frunzări ca un evantai cele patru sute şi ceva de pagini.

– Ei uite, fata asta de pe aici s-a descurcat destul de bine ca autoare, nu crezi? Cartea ei se vinde ca pâinea caldă.

Rupe era un actor înnăscut şi-şi folosise la maximum acest talent, întreaga sa viaţă. Spera din tot sufletul să nu-l trădeze tocmai acum. Se duse în spatele biroului său şi se aşeză în fotoliul din piele de vacă, făcându-i semn lui Van Durbin să ia loc pe scaunul din faţă.

– Am o bănuială că nu ai venit tocmai din New York pentru a discuta despre maşini. Cartea asta te-a adus aici. Merg chiar mai departe şi presupun că ştii deja că eu am fost procurorul în cazul crimei lui Susan Lyston şi că despre asta vrei să discutăm.

Van Durbin ridică braţele.

– M-ai prins. Pot să-ţi pun câteva întrebări în legătură cu cazul împotriva lui Allen Strickland? Voi analiza acest aspect în rubrica de mâine.

Rupe simţi fierea ridicându-i-se în gât, dar încercă să nu trădeze nimic.

– S-a întâmplat acum mult timp. Voi face un efort să-mi amintesc cât pot mai bine.

– Mulţumesc, Rupe.

Van Durbin scoase un caiet mic, cu spirală, şi un creion galben, pe care se vedeau nenumărate urme dezgustătoare de dinţi.

– Nu ţine seama de asta. Trebuie să îmi notez câte ceva, altfel uit.

Rupe se îndoia profund că aşa era cazul. Se îndoia că nenorocitul din faţa lui uita vreodată ceva. Era viclean şi era periculos. Rupe se gândi o clipă să cheme agenţii de pază ai firmei şi să le ceară să-l conducă pe Van Durbin afară din clădire. Atunci însă ar fi lăsat impresia că avea ceva de ascuns. Ar fi pierdut totodată orice urmă de control asupra a ceea ce urma să scrie Van Durbin despre el.

Nu, mai bine să-şi joace rolul în continuare, să lase impresia că e cooperant şi să-i dea ceva ziaristului, în speranţa că Rupert Collier va fi descris în mod favorabil în rubrica lui. Începu prin a-i spune lui Van Durbin că era un mare admirator al presei.

– S-ar putea spune că sunt dependent de ştiri. Aşa că vă voi răspunde bucuros la orice întrebare. Daţi-i drumul!

– Foarte bine, foarte bine. Să începem cu motivul pentru care ai ieşit din procuratură.

– Oh, asta e uşor. Din vânzarea de maşini se scot mai mulţi bani. Mult mai mulţi. Nu aş avea nici pe departe un birou atât de *drăguuuţ* la procuratură.

Van Durbin râse înfundat.

– Te-ai hotărât dintr-odată că e mai profitabil să culegi roadele muncii tăticuţului?

Rupe înţelese pe deplin zeflemeaua înţepătoare, dar ridică degetele mari, într-un gest de bună dispoziţie.

– Tăticuţul nu a crescut copii proşti.

– Așa este. Ai fi fost un fraier să rămâi în serviciul public.

Era una dintre acele întrebări capcană, care nu sunt atât o întrebare cât mai degrabă o afirmație. Rupe era suficient de versat cât să sesizeze capcana.

– Acum servesc comunitatea într-un alt mod.

– Oh, sunt convins de asta. Van Durbin îi adresă un rânjet nesuferit. Pe vremuri însă, erai hotărât să „cureți străzile din Travis County de toate elementele criminale". Am trișat. Am citit undeva cuvintele astea.

– Mi-am făcut treaba cât am putut eu de bine.

Van Durbin dădu în spate câteva pagini din caietul pe care-l ținea în mână și citi ceva ce scrisese mai demult:

– Oh, mi-am notat câteva întrebări pe care vreau să ți le pun. Oh, uite. Cartea domnișoarei Price a fost corectă? Strickland a fost condamnat pentru ucidere din culpă? Nu omor?

– Exact.

– De ce nu omor?

– Am ajuns la concluzia că nu a fost un fapt premeditat.

– Cu alte cuvinte, nu a plănuit să o omoare. Tipa a făcut ceva care l-a scos din sărite și a murit din cauza asta.

Încă o capcană atent camuflată.

– Domnule Van Durbin, sunt sigur că nu vreți să sugerați că „a căutat-o cu lumânarea".

– Nu, nu. Nici măcar nu aș insinua vreodată una ca asta.

Dar rânjetul lui răutăcios părea să spună exact contrariul.

– Strickland și-a pierdut controlul, a ucis-o într-un moment de pasiune? Asta vrei să spui?

– Dacă doriți să vă clarificați diferența dintre acuzațiile de ucidere din culpă și omor, intrați pe internet și accesați codul penal al statului Texas.

– Mersi, s-ar putea să fac asta. Doar așa, ca să-mi fie mie clar. Își lovi ușor tâmpla cu guma din capătul

creionului. Dumneata şi detectivul ăla de la Criminalistică... Cum îl chema?

- Hm, cel care a investigat cazul? Rupe se încruntă, ca şi cum ar fi făcut un efort să-şi amintească. Nu-mi aduc aminte acum. Eram procuror, lucram şaptezeci, optzeci de ore pe săptămână. Îmi aruncau cazuri pe cap din toate direcţiile. Multe de natură penală. Am colaborat cu mulţi poliţişti, cu nenumăraţi detectivi...

Van Durbin pocni din degete.

- Moody! Dale Moody!

„La dracu'! La dracu'! La dracu'!" Cu voce tare însă spuse:

- Cred că aveţi dreptate. Parcă Moody îl chema.

- Aşa-l chema. A verificat asistenta mea şi a încercat să dea de el. L-a căutat la poliţia din Austin, dar s-a pensionat, şi cei de-acolo nu i-au dat nici o informaţie în legătură cu el. Nu are o adresă în Austin. Nu îi apare numele nici la Fisc. Nu ştii, din întâmplare, dumneata, unde l-aş putea găsi, nu?

- Până acum câteva secunde, nu-mi mai aminteam nici cum îl cheamă.

- Vrei să spui că nu?

- Vreau să spun că îmi pare rău, mi-ar plăcea să vă pot ajuta, dar nu pot.

Van Durbin tăie ceva în agenda lui.

- Aşadar, dacă aş vrea să-l întreb ceva în legătură cu investigaţia şi cu procesul lui Strickland, să înţeleg că n-aş avea noroc?

- Mă tem că nu.

Van Durbin îşi puse glezna pe genunchiul opus şi începu să bâţâie din picior.

- Dacă nu cumva vrei să mă ajuţi dumneata. Să-mi spui dumneata toată povestea.

Rupe arătă înspre carte.

- Domnişoara Price a acoperit destul de bine toate aspectele.

Van Durbin se încruntă.

- Dar nu ţi s-a părut...? Desigur, e foarte posibil să fie doar o interpretare personală, dar nu ţi s-a părut

că a lăsat finalul cam deschis? Oarecum interpretabil? Nu ţi-a lăsat aceeaşi impresie?

Rupe îşi forţă trăsăturile într-o expresie gânditoare preţ de câteva clipe, apoi clătină din cap.

- Nu. N-aş putea spune acest lucru.

- Hmm. Van Durbin îşi trecu privirea peste tot ce-şi notase, înainte să închidă caietul. Îl puse, cu tot cu creion, înapoi în buzunarul de la piept, apoi se ridică. Ei bine, cred că asta e tot. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru cele câteva minute pe care mi le-ai oferit din preţiosul dumitale timp.

- Cu plăcere. Deşi nu am senzaţia că v-aş fi ajutat prea mult.

Mereu cu zâmbetul pe buze, Rupe se duse la uşă şi o deschise. Van Durbin aproape că trecuse pragul, când se răsuci şi împunse cravata de mătase a lui Rupe cu degetul arătător.

- Dacă aş fi în locul tău, Rupe, ştii ce nu mi-ar da pace?

Rupe avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu dea la o parte acel deget, cu cuticulele neîngrijite şi cu unghia roasă până în carne.

- Ce anume?

- Nu mi-ar da pace faptul că arma crimei nu a fost niciodată găsită. Tu şi Moody aţi ajuns la concluzia că fata a fost strangulată cu proprii ei chiloţi, nu-i aşa?

Rupe dădu din cap, cu o expresie care nu trăda absolut nimic.

- Dar nu aţi găsit niciodată chiloţii respectivi, nu-i aşa? Şi nu pentru că nu aţi fi depus toate eforturile ca să-i căutaţi.

- În mod evident, juraţii nu au fost de părere că ar fi fost o probă absolut esenţială pentru condamnare.

- În mod evident, zise şi Van Durbin, încruntându-se. Dar nu-mi place când o problemă rămâne aşa, nelămurită. Nu eşti de aceeaşi părere, Rupe?

Subiectul chiloţilor lui Susan părea să fi ridicat temperatura în bucătăria lui Bellamy. Fusese inevitabil să introducă acest element vital în discuţia lor despre

crima care avusese loc, dar Dent își dorea să o fi lăsat pe Bellamy să deschidă subiectul.

Prea agitat ca să mai poată sta locului în tăcerea încordată, se ridică de la masă și înconjură încă o dată bucătăria, până când atenția îi fu atrasă de un bol de ceramică de pe blat, în care se găseau mai multe instrumente de bucătărie, fiecare reprezentând pentru Dent un mister în parte. Scoase unul, îl ridică și îl învârti între degete.

– La ce folosește asta?

– La scos cotorul din măr.

– Tu nu mănânci în jurul cotorului?

Dar, fără să uite despre ce discutau, Bellamy întrebă:

– Ți-au percheziționat casa?

Dent puse ustensila înapoi în bol.

– Dacă prin asta se înțelege că mi-au dat întreaga casă peste cap, atunci da, au *percheziționat-o*. Moody și o armată de polițiști au apărut cu un mandat, căutând în mod specific o pereche de chiloți ai lui Susan. Au făcut un adevărat dezastru. Mi-au confiscat până și motocicleta. Au demontat-o bucată cu bucată. Am dus-o la reasamblat, dar nu a mai fost niciodată la fel și până la urmă a trebuit să o vând.

Ridică privirea spre Bellamy, care părea să-i soarbă fiecare cuvânt. Dar nu spuse nimic, și Dent continuă:

– Perechea aia de chiloți era Sfântul Graal pentru investigația lui Moody. Era convins că bărbatul în a cărui posesie vor fi găsiți era perversul care îi folosise ca să o sugrume.

Bellamy privi gânditoare în gol.

– Dintre toate umilințele, toate aspectele crude pe care tata și Olivia au fost nevoiți să le îndure după moartea lui Susan, cred că ăsta a fost cel mai greu pentru ei. Cu siguranță, a fost cel mai jenant. Aducea după sine tot felul de implicații oribile. Fie că fusese agresată, fie...

– Fie, accentuă Dent, că îl lăsase de bunăvoie pe bărbatul respectiv să îi scoată. Sau că și-i scosese singură. Eu, unul, asta tind să cred.

– De ce?

Dent se opri din mers şi îi aruncă o privire cu subînţeles.

– Prima oară când am ieşit cu ea.

Bellamy îşi coborî privirea înspre faţa de masă.

– Şi nu s-a găsit nici o urmă de molestare sexuală, continuă Dent. Nu avea vânătăi, nici vreo leziune acolo. Nu s-au găsit urme de muşcături. Nici spermă. Orice a avut loc înainte să fie ucisă a fost de comun acord. Până şi Moody credea asta.

– Chiar şi aşa, chiloţii dispăruţi au adăugat un element lasciv întregii poveşti, ceea ce a făcut ca totul să fie cu atât mai oribil.

– Şi totuşi... Dent îşi aşeză cu greutate palmele pe masă, se aplecă înspre Bellamy şi îi spuse în şoaptă: Fata din cartea ta este strangulată în acelaşi mod.

– Pentru că aşa s-a întâmplat.

– Şi în acelaşi timp condimentează povestea, iar asta duce la mai multe cărţi vândute.

Ochii lui Bellamy aruncau fulgere de mânie.

– Du-te la dracu'!

– Am fost deja la el, i-o întoarse Dent.

Bellamy se ridică atât de brusc, încât scaunul i se răsturnă pe spate, izbindu-se cu zgomot de duşumeaua care vibră, făcându-i pe amândoi să tacă, şocaţi.

Bellamy se întoarse să ridice scaunul, dar Dent ocoli masa şi îl aşeză la loc înaintea ei. O adusese în stadiul în care fierbea mocnit. O provoca în mod intenţionat şi nu ar fi putut spune de ce, dar putea spune cu siguranţă că nu se plăcea pentru ceea ce făcea. Începu să observe cât arăta de obosită. Ţinând cont de starea tatălui ei şi de felul în care îşi găsise casa la întoarcerea din Houston, se îndoia că dormise prea multe ore noaptea trecută. Semicercurile vineţii de sub ochii ei trădau că trecuse mult timp de când avusese ultima oară un somn bun. Dintr-un impuls, spuse:

– Vrei să luăm o gură de aer?

Ridică spre el o privire întrebătoare.

– Afară. Aer curat. Hai să facem o plimbare!

Bellamy se duse la fereastră, trase perdeaua şi privi cerul.

– E înnorat.

– Un strat superficial.

– Mie mi se pare destul de gros.

– Clima nu e la fel de bună aici.

Îi luă braţul şi o scoase pe uşa din spate, nelăsându-i timp să protesteze. Odată ajunşi pe trotuar, începură o plimbare în pas lejer. Ba chiar trase adânc aer în piept, cu o expresie mulţumită.

– Vezi? zise Dent. Aveai nevoie să ieşi câteva minute de acolo. Atmosfera devenise prea încărcată.

– Se pare că ne călcăm pe bătături unul pe celălalt.

O privi mijind ochii.

– Am putea să încercăm să ne *călcăm* şi în alt fel.

Aşteptă să o vadă roşind şi nu fu dezamăgit. Avea nevoie de o pată de culoare în obraji. Îi stătea bine.

– Te las pe tine prima, se oferi el, necăjind-o. Dacă nu cumva vrei să o iau eu înainte. Mă ofer cu mare plăcere.

Bellamy îşi dădu ochii peste cap.

– E un parc la câteva străzi de aici.

Cinci minute mai târziu, erau aşezaţi unul lângă celălalt în nişte leagăne de model vechi, cu pat de scândură şi suspendate cu nişte lanţuri masive. Erau singurii oameni de lângă leagăne. Puţin mai departe, doi bunici de vârstă mijlocie se jucau cu nepoţelul cu mingea.

– Aruncă-i mingea lui bunicu'! spunea femeia.

Şi mai departe, patru adolescente în pantaloni foarte scurţi şi maiouri mulate îşi exersau mişcările de majorete. Cel mai aproape de Dent şi de Bellamy erau doi îndrăgostiţi, aşezaţi sub o bancă la umbra unui copac, privind pierduţi unul în ochii celuilalt.

Dent îşi mişcă leagănul într-o parte ca să lovească uşor într-al lui Bellamy.

– Eu ţi-am povestit experienţa mea din acea zi şi tot ce s-a întâmplat după aceea. Dar tu te-ai oprit în punctul în care Susan s-a întors în pavilion de la debarcader şi a început să danseze cu Allen Strickland.

Bellamy îşi făcu vânt în leagăn.

– Ce vrei să ştii?

– Ai văzut-o cu ochii tăi pe Susan ieşind din pavilion împreună cu el?

– Da.

– Te-ai luat după ei?

– Nu.

– Bine...

Lungi cuvântul, invitând-o să continue. Bellamy îşi făcea vânt mai departe şi ajungea din ce în ce mai sus, de fiecare dată.

– Bine, ce?

– Ce ai făcut?

Deschise gura de mai multe ore, până ce reuşi să articuleze cuvintele.

– Am luat-o spre debarcader.

– De ce spre debarcader?

– Cred... Cred că m-am dus după Steven.

– *Crezi* că te-ai dus după el?

Leagănul mai pendulă de câteva ori, înainte ca Bellamy să spună:

– Cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Îl văzusem pe Steven îndreptându-se spre lac şi voiam să fiu sigură că îşi dăduse seama că venea furtuna. Mă gândeam că ar trebui să se întoarcă în pavilion.

– Însă nici unul din voi nu aţi mai apucat să vă întoarceţi la timp. Tornada a picat direct din nori, v-a prins pe amândoi la debarcader şi v-aţi adăpostit acolo.

Bellamy dădu din cap.

– Şi Susan?

Bellamy întoarse capul spre el în clipa în care leagănul trecu prin dreptul lui.

– Ce-i cu ea?

– Nu îţi făceai griji şi pentru ea?

– Ba sigur că da.

– Dar nu te-ai dus să o cauţi.

– Era cu Allen.

– Un motiv în plus să te duci după ea.

– Poate că m-am dus. Am...

– Ai spus că te-ai dus după Steven.

– Da, da. Aşa ca în carte.

– Mai las-o naibii de carte.

Dent se ridică brusc din leagănul care începu să se răsucească nebunește. Se așeză în fața lui Bellamy și prinse lanțurile, făcând leagănul să se oprească brusc, și își înfipse o coapsă între picioarele ei ca să îl țină sus în aer.

– Ce faci?

– Mai corect ar fi să-mi spui ce faci tu, zise el. Este a doua oară pe ziua de azi când te împotmolești în punctul ăsta. De ce? Cum se face că ai reținut atât de multe detalii despre hainele purtate în acea zi, despre bretele care cădeau de pe umeri, dar te bâlbâi și vorbești evaziv când e vorba să-ți amintești ce ai făcut și unde ai fost din momentul în care ai văzut-o pe Susan întorcându-se de la escapada cu băutură de la debarcader și clipa în care te-au scos de sub acoperișul care se prăbușise peste tine?

Bellamy îl privi cu ochi mari.

– Am depus mărturie la procesul lui Allen Strickland că m-am dus să îl caut pe Steven. Eram în casa de la debarcader în clipa în care a lovit tornada. Nu am fost foarte grav rănită, dar eram traumatizată de spaimă, în stare de șoc. De aceea am fost printre ultimele persoane găsite, la câteva ore după furtună, chiar și după ce fusese descoperit cadavrul lui Susan. Auzeam oameni – îmi auzeam părinții – strigându-mi disperați numele, dar nu puteam să răspund. Eram literalmente paralizată de frică.

– Se potrivește cu ce ai scris în carte.

Bellamy dădu din cap.

– Atunci, de ce nu te cred?

Îi văzu bărbia ridicându-i-se o idee.

– Poți să mă crezi sau nu, este problema ta.

– Poți fi sigură că este. Cineva mi-a distrus avionul și este numai vina ta și a cutiei ăstei de viermi pe care ai deschis-o. Iar viermele ăsta îndeosebi este mare și gras și se zvârcolește. Te poticnești de câte ori te întreb dacă te-ai dus sau nu după Susan și Allen Strickland.

– Nu m-am dus.

– Ești sigură?

– Nu. Adică – da, sunt sigură. Nu, nu m-am dus după ei. M-ai zăpăcit mai devreme și asta încerci să faci

şi acum. Când am ieşit din pavilion, m-am dus în goană spre debarcader.

– Bine, şi de ce ai ales să îl previi pe Steven că se apropie furtuna şi nu şi pe sora ta?

– Nu am ales aşa ceva! exclamă ea.

– Ba ai ales, Bellamy. Tocmai ai spus. Te-ai dus la debarcader pentru că îl văzuseşi pe Steven luând-o în acea direcţie.

– Aşa este.

– Oare?

Se lăsă în jos pe marginea leagănului, încercând să atingă pământul cu vârfurile picioarelor.

– L-ai găsit pe Steven? Ai putut să îl avertizezi să caute adăpost?

– Nu.

– Eşti sigură de asta?

– Fireşte că sunt sigură. De-asta eram singură atunci când m-au găsit printre dărâmături.

– Nu te-ai dus după Susan? Nu ai mai văzut-o după ce a ieşit din pavilion?

– Nu şi nu.

– Şi în legătură cu asta ai depus mărturie cu mâna pe Biblie?

– Nu a fost nevoie.

– Pentru că?

– Pentru că nu m-a întrebat nimeni. Până *acum*, zise ea, evident nervoasă.

– Aşadar, ţinând cont că nu ai spus altceva sub jurământ, este posibil să te fi ţinut după Susan şi Allen, în pădure.

– Dar n-am făcut-o.

– Nu?

Încleştă dinţii cu încăpăţânare şi refuză să răspundă. Dent zgâlţâi lanţurile leagănului.

– Scriitoareo? zise el, pe un ton sacadat. Ţi-ai înghiţit limba?

– De ce încerci să mă intimidezi?

– Încerc doar să aflu adevărul absolut.

– Ţi-am spus adevărul absolut.

– Nu te-ai dus după Susan?

- Nu.
- Nu sunt convins.
- Păcat.
- De ce te deranjează amănuntul ăsta?
- Nu mă deranjează.
- Ba da. De ce? Trebuie să existe un motiv.
- Lasă-mă jos, Dent!
- Te-ai dus după Susan?
- Nu.
- Nu te-ai dus?
- Nu!
- Bellamy?
- *Nu știu!*

Rămase cu gura deschisă, uluită de propria mărturisire și, preț de câteva clipe, stătură amândoi înlemniți, cu fețele la doar câțiva centimetri una de cealaltă, privindu-se fix în ochi. Apoi își lăsă capul să-i cadă în față și repetă, pe cel mai chinuit ton cu putință.

- Nu știu. Și ăsta este adevărul absolut.

O presase ca să obțină o lămurire, dar nu se așteptase la astfel de consecințe. Dacă ar fi fost să o ia de la capăt, poate că ar fi lăsat-o baltă. Acum însă, trebuia să se lămurească ce era cu toate implicațiile îngrijorătoare ale acestei mărturisiri.

Își desprinse degetele din jurul lanțurilor și, cu aceeași mână, o prinse de sub bărbie și îi ridică fața spre el. Lacrimile curgeau pe pistruii de pe obrajii ei. Ochii îi erau umezi, adânc tulburați, bântuiți.

- Nu pot să-mi amintesc, spuse ea, cu voce răgușită. Dumnezeu mi-e martor că am încercat. Timp de optsprezece ani am încercat să umplu acest gol. Dar acea porțiune de timp pur și simplu nu există în mintea mea.

- Exact, ce anume îți amintești?

- Exact? Îmi amintesc că am coborât la debarcader și am văzut-o pe Susan bând cu prietenii ei. Îmi amintesc că s-a întors, a dansat cu Allen Strickland și s-a dat în spectacol. Îmi amintesc că i-am văzut cum părăseau pavilionul împreună. Se uită la el și spuse neajutorată: Dar este... ca linia întreruptă de pe autostradă. Există

porțiuni de timp în care nu-mi amintesc ce am făcut sau ce am văzut. Suspină cu un sughiț. Ieri ți-am spus că am scris cartea ca să pot să o arunc și să uit totul. Dar am mințit. Am scris-o în speranța că o să-mi *amintesc*. Și ce cred acum... de ce mă tem acum... este că cineva a citit cartea și știe pasajele pe care le-am omis. Știe acele lucruri pe care eu nu mi le pot aminti. Și nu vrea să mi le amintesc.

capitolul 9

Dent ar fi vrut să o poată liniști, însă și el ajunsese la aceeași concluzie îngrijorătoare. Cineva se temea că repetarea constantă a poveștii va aduce la suprafață o amintire ce fusese închisă adânc în subconștientul lui Bellamy timp de aproape douăzeci de ani.

Bellamy-copilul, cu memoria afectată, nu reprezentase o amenințare serioasă pentru respectivul individ. Dar Bellamy-femeia, care scrisese o carte ce se vindea în sute de mii de exemplare, cu siguranță da. „O să-ți pară rău" părea acum mai puțin o amenințare și mai degrabă o promisiune.

Totodată Dent se temea ca nu cumva această amintire pe care Bellamy își dorea cu atâta disperare să o recapete să nu fie una care era de preferat să rămână închisă în străfundurile subconștientului. Exista un motiv pentru care psihicul ei o blocase. Era posibil ca mai târziu să regrete că aflase motivul pentru care mintea ei încercase să o protejeze.

Dent avea însă motive egoiste pentru care își dorea totuși ca Bellamy să-și amintească, în principal propria lui reabilitare. Așa că, pentru moment, avea să păstreze îngrijorările pentru sine și să continue să o ajute.

Îi șterse lacrimile de pe obraz cu degetul mare, apoi, ținând leagănul în loc cu coapsa, o prinse de subsuori, o ridică și o așeză încet pe pământ. Chiar și atunci, avu o ezitare în clipa în care își retrase mâinile.

Privi cu băgare de seamă în jur. Trecuseră cinci minute de când cei doi îndrăgostiți se opriseră ca să respire.

Tataie și soția lui abandonaseră jocul cu mingea, își urcaseră nepotul în mașină și plecaseră. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în cămașă și pantaloni, își parcase sedanul prăfuit la marginea parcului, coborâse din mașină și se dusese direct la o masă de picnic, la care se așezase și își deschisese imediat atât gulerul de la cămașă cât și telefonul mobil. În timp ce vorbea la telefon, le privea languros pe majoretele care exersau mișcările de spectacol. Dent era sigur că își programase vizita în parc pentru momentul când știa că vor fi acolo.

Nimeni nu era interesat de el și de Bellamy. Se întoarse spre ea și o întrebă:

– Cine mai știe de blocajul tău de memorie?

Îl privi cu o expresie mai mult decât grăitoare. Când înțelese ce îi spunea de fapt, Dent rămase cu gura căscată.

– Îți bați joc de mine!

– Nu, zise ea încet. Doar tu. N-am spus niciodată nimănui. Părinții mei erau atât de supărați din cauza pierderii lui Susan, din cauza întregii povești... nu am vrut să complic situația. Când Moody a venit să discute cu mine, i-am povestit varianta pe care am scris-o până la urmă și în carte și, din câte știam eu, era foarte posibil ca acesta să fie adevărul. Am încercat să-mi amintesc. Îți jur că am încercat. Apoi însă l-au arestat pe Strickland. Moody și Rupe Collier păreau siguri că au rezolvat cazul, așa că nu mi s-a mai părut atât de important să-mi amintesc totul. La procesul lui Strickland nu mi s-a cerut să depun mărturie decât în legătură cu felul în care au dansat, cât de senzuale fuseseră mișcările lor, iar la întrebările acestea am putut să răspund sincer. Nu aș fi putut să îl arăt cu degetul pe Strickland și să spun cu totală certitudine că el era ucigașul surorii mele. Dar nici nu aș fi putut nega acest fapt. Nici eu, nici nimeni altcineva din sala de judecată.

– A fost condamnat strict pe baza unor dovezi circumstanțiale.

– Un număr foarte mare de astfel de dovezi.

– Dar nici o dovadă fizică.

– ADN-ul s-a potrivit, argumentă ea.

– Câteva fire din părul lui. Dar pe hainele lui Susan s-au mai găsit şi câteva urme din mătreaţa domnului Aşa-şi-aşa şi câteva celule din pielea domnului Cum-i-o-mai-zice. A dansat cu mulţi bărbaţi. Ara acoperită cu foarte multe urme de ADN.

– Dar saliva lui Strickland...

– A recunoscut că a sărutat-o şi că şi-a pus gura pe sânii ei.

– Vrei să spui că tu nu crezi că Allen Strickland a omorât-o?

– Nu. Spun doar că a fost cea mai bună soluţie a lui Moody. Dar, dacă Allen Strickland a fost într-adevăr vinovat şi a fost trimis la Huntsville să-şi ispăşească pedeapsa timp de douăzeci de ani, înseamnă că s-a făcut dreptate, nu? În cazul ăsta, de ce încearcă cineva să te bage în sperieţi pentru că ai atras atenţia lumii asupra acestei poveşti? Şi că veni vorba... Îşi trecu braţul peste umerii ei şi o trase lângă el, apoi începu să se îndepărteze de leagăne. Mă întreb cine o fi individul din camionetă.

– Care individ? Unde?

– Nu te uita. O strânse mai tare lângă el, ca să o forţeze să privească în faţă. Continuă să mergi.

– Ne urmăreşte cineva?

– Nu sunt sigur. Dar aceeaşi maşină a trecut de două ori pe aici în ultimele cinci minute. Nu i-aş fi dat prea mare importanţă, doar că văd că vine acum pentru a treia oară. Este un parc frumos, dar nu cred că admiră iazul cu răţuşte sau foişorul. Nu pare genul.

– Ce gen pare?

– Nu pot să-i disting trăsăturile, dar maşina pare să fie de băiat rău. Multe amortizoare, autocolante cu cranii şi oase încrucişate, cauciucuri care te avertizează să nu-i stai în cale. Aş putea să pun pariu că are şi o armă în bord.

– Ai remarcat toate astea?

– Sunt obişnuit să cercetez orizontul, ca să depistez eventuale aparate de zbor pe care să le evit, care de cele mai multe ori nu se văd decât ca nişte puncte în mişcare. Un model de camionetă mare cât aproape tot

apartamentul meu este uşor de observat. Cunoşti pe cineva care să conducă o astfel de maşină?

Îi aruncă o privire.

– Nici nu credeam.

Se opri şi se aplecă, lăsând impresia că vrea să culeagă o păpădie, dar profitând de ocazie ca să arunce o privire în lungul străzii, la timp pentru a vedea maşina cu pricina dând colţul la câteva străzi distanţă.

– A plecat.

Bellamy privi în direcţia în care se uita Dent, dar prea târziu ca să mai apuce să vadă ceva.

– Ar fi putut fi oricine, dar cred că am ajuns să sufăr grav de paranoia.

– Cred că suferim amândoi de paranoia.

– Nu încerca să faci pe grozava cu mine, scriitoareo. Ai avut un moment de colaps acum câteva minute. Eşti speriată şi pe bună dreptate. Singură ai spus că individul nostru nu vrea să-ţi aminteşti ce s-a petrecut cu adevărat în acea zi.

– Am spus asta, da, fiindcă eu ştiu că e ceva ce nu-mi amintesc. Dar el nu ştie.

– Ceea ce înseamnă că este cu atât mai disperat să înţeleagă ce se petrece şi care este motivul pentru care nu ai spus nimic până acum.

– Dacă aş fi ştiut ceva de importanţă crucială pentru caz, aş fi spus totul în momentul investigaţiei. Aş fi povestit tot ce văzusem.

– Nu şi dacă ceea ce văzuseşi te speriase de moarte.

Privi adânc în ochii ei şi-i spuse ceva ce probabil că ştia, dar nu avea curajul să recunoască, nici măcar faţă de ea însăşi.

– Cum s-ar fi putut întâmpla dacă erai martoră la uciderea surorii tale.

Bellamy se dădu înapoi.

– Dar n-am fost!

– Cineva crede că e posibil să fi fost. Şi eu cred acelaşi lucru.

– Ei bine, te înşeli. Mi-aş fi amintit asta.

– Bine, zise el, nevrând să o tulbure şi mai mult. Dar trebuie să verificăm tot ceea ce-ţi aminteşti sau crezi că-ţi

amintești. Trebuie să găsim pe cineva care a fost acolo, care să umple golurile pe care nu le putem umple nici tu, nici eu. Ezită. Trebuie să vorbim cu părinții tăi.

– Despre asta? În nici un caz, Dent!

– Trebuie să știe.

– Nu o să le readuc în minte cele mai cumplite clipe din viața lor.

– Ai făcut-o deja.

– Da, și mulțumesc frumos că mi-ai amintit, pufni ea. Când am început să scriu *Înainte de furtună*, nu știam că o să fie publicată în momentul în care tata avea să lupte pentru viața lui.

– E foarte posibil să lupți cât de curând și tu pentru a ta, iar ăsta e un amănunt pe care și-ar dori să-l știe.

– Ai văzut un băiat rău într-o mașină tunată. De parcă ar fi o raritate în Texas! Dar, dintr-odată, viața mea e în pericol? Exagerezi cu toată povestea asta.

– Oh, ai trecut la faza de negare? Foarte sănătos.

Avu bunul-simț să-și ferească privirea, în semn de mărturisire.

– Părinții tăi trebuie să știe de potențialul pericol.

Bellamy scutură cu fermitate din cap.

– Howard are mulți bani. Ți-ar putea angaja o gardă de corp.

– Ți-ai pierdut mințile? N-am de gând să-mi iau o gardă de corp.

Dent nu insistă asupra acestui aspect.

– Spune-le, Bellamy.

– Nu.

– Dacă discuți cu ei despre asta, s-ar putea să-ți amintești ceva.

– Am spus nu. Și cu asta, basta! Încetează.

Nu își imaginase că o să o convingă, însă încăpățânarea ei era enervantă. Își puse mâinile în șolduri și suflă aerul din piept.

– Bine, atunci vorbește cu Steven. Și, înainte să-i dai zor cu toate motivele pentru care nu vrei să faci asta, ascultă-mă. Voi doi ați fost cel puțin în aceeași zonă în clipa în care a lovit tornada, moment care coincide cu punctul din care nu-ți mai amintești nimic.

În mod logic, este cea mai indicată persoană cu care să discutăm.

Fără prea multă convingere, Bellamy mormăi:

- Probabil.

- Te-a ajutat să găseşti detaliile lipsă când ai scris cartea?

- Ne-am întâlnit o dată, în New York. Am luat prânzul împreună.

Dent aştepta mai multe detalii, dar când Bellamy nu mai spuse nimic, zise:

- Nu mă interesează ce-aţi mâncat.

- Steven nu era prea dornic să-mi împărtăşească amintirile lui în legătură cu acea zi.

- De ce nu?

- Nici asta nu a fost prea dornic să-mi spună.

Dent se încruntă.

- Nu citi în asta mai mult decât e cazul, spuse ea. A fost un moment cumplit şi pentru el. Acum face parte din trecut. S-a terminat. Totul e îngropat. Nu pot să-l condamn că nu a vrut să vorbească despre asta.

- Ai spus că s-a întors în est când a plecat din Austin. Unde s-a dus?

- E în Atlanta acum.

- Atlanta. Se uită la ceas, apoi o luă din nou din loc, dar grăbi pasul. Dacă ne grăbim, încă putem prinde zborul de patru treizeci.

- De unde ştii că e...

- Am fost pilot pe cursa asta.

Ray Strickland lăsă în urmă parcul şi cartierul lui Bellamy Price. Nu credea că le-a atras atenţia, nici ei, nici lui Dent Carter, dar nici nu voia să rişte. Voia să aştepte până când era pregătit să-şi facă mişcarea. Şi atunci, da, atunci cu siguranţă o să le atragă atenţia.

Ascultându-şi stomacul care începuse să protesteze zgomotos, se opri la un 7-Eleven de la intrarea pe autostradă şi îşi cumpără un burrito şi un Big Gulp. Se întoarse în maşină şi, în timp ce mânca aşezat la volan, trecu în revistă ce văzuse pentru a hotărî ce trebuia să facă acum.

N-o mai vedea pe afurisita aia fluturându-şi cartea pe ecran ori de câte ori dădea drumul la televizor. Dar oare conta asta? Nu prea. După părerea lui Ray, răul fusese făcut în clipa în care cartea ajunsese pe rafturi. Era acum răspândită prin lume, citită de mii de oameni în fiecare zi.

Muşcă nervos din burrito.

Îl descrisese pe fratele lui mai mare ca pe un filfizon, în cel mai bun caz, sau ca pe un criminal, în cazul cel mai rău. Trebuia să moară pentru asta. Dar, fiindcă nu voia ca totul să fie atât de uşor, avea de gând să se joace puţin cu ea, înainte să o omoare.

Îi făcuse deosebită plăcere să urce în maşina ei şi să-şi frece mâinile de scaunul de piele, cald încă de la fundul ei. Fusese aproape la fel de bine ca atunci când îi umblase prin chiloţii din sertar.

Dar, deşi toate aceste mici distracţii fuseseră amuzante, era acum pregătit să treacă la treabă. Aproape că-l auzea pe Allen şoptindu-i în ureche: „Bate fierul cât e cald".

Iar Ray asculta întotdeauna sfatul lui Allen.

Pilotul ăla sâcâitor era un motiv în plus să grăbească lucrurile. Ray şi-ar fi dat unul dintre tatuaje, cu excepţia şarpelui, să-i fi putut vedea faţa lui Dent Carter în clipa în care văzuse ce se întâmplase cu avionul lui. Cu siguranţă făcuse o criză. Lui Ray nu-i era frică de el. La dracu', normal că nu-i era. Dar era o complicaţie în plus de care trebuia să ţină cont.

Ray îi ţinuse casa sub supraveghere întreaga dimineaţă şi, deloc surprinzător, când se întorsese, Dent fusese cu ea. Văzuse poliţia venind şi plecând, dar Ray nu-şi făcea prea multe griji în privinţa asta. Fusese foarte atent când intrase în casa ei. În plus, nu avea cazier. Nu i se luaseră niciodată amprentele.

Ba chiar, în afara locului de muncă, puţini oameni ştiau măcar că există. Nu s-ar fi putut spune că avea un cerc mare de prieteni. Se ducea la muncă. Se întorcea acasă. Îşi făcea exerciţiile fizice acolo, cu propriul set de greutăţi. Dacă ieşea în oraş, să mănânce sau ca să vadă un film, se ducea singur. Dacă simţea nevoia să vorbească

cu cineva, îşi imagina că Allen era acolo, că-l ascultă, că râde, că-i dă sfaturi.

Continuă să supravegheze casa lui Bellamy în timp ce orele se scurgeau. Ray începu să se întrebe ce făceau înăuntru. Curăţau mizeria pe care o lăsase el în urmă, sau făceau ceva mai interesant? Fără îndoială că superarmăsarul Dent îşi dorea să guste puţin şi din sora mai mică, aşa, ca să facă o comparaţie cu cealaltă.

Chestia care-l enervase însă cel mai tare fusese mica lor plimbare în parc. Păreau lipsiţi de orice grijă, când ar fi trebuit să se simtă ameninţaţi de el, să-l simtă pândindu-i, chiar dacă nu-l văzuseră.

Se dăduseră în leagăne, ce mama dracului! Ca doi copii care nu au nici o grijă pe lume. Cu capetele apropiate. Ce-şi tot şuşotiseră acolo? Cât de fraier fusese Allen Strickland? Ray simţi cum începe să-i fiarbă sângele.

Voia răzbunare pentru Allen şi o voia acum. Gata cu prosteala! Era un om de acţiune. Jean-Claude Van Damme n-ar fi aşteptat. Vin Diesel n-ar fi lăsat pe mâine ce putea face azi.

Îşi îndesă în gură ce-i mai rămăsese din burrito, mototoli şerveţelul în mână şi-l aruncă pe jos, prin maşină, apoi sorbi jumătate din Big Gulp prin paiul de plastic.

Tocmai se pregătea să pornească motorul când îi sună telefonul. Era şeful lui, îl suna iar. Era cam a zecea oară în acea zi când încerca să dea de el, însă Ray ignorase apelurile pentru că ştia de ce îl sună. Voia să ştie motivul pentru care Ray nu apăruse la muncă a treia zi consecutiv.

Pentru că Ray Strickland avea treburi mai importante, uite de-asta! Nu trebuia să dea socoteală nimănui. Hotăra singur pentru el.

Ridică telefonul şi mârâi un „Du-te dracului!" înspre ecranul pe care apărea numele, apoi îl dădu pe vibraţii ca să nu îl mai sâcâie.

Porni maşina, ieşi din parcarea de la 7-Eleven şi o luă înapoi înspre cartierul pe care îl părăsise recent. Înconjură parcul de două ori. Nu mai erau acolo. O luă apoi înspre casa ei, mânat de setea de sânge, fără vreun plan anume în afară de intenţia de a o face pe Bellamy Price

să nu mai respire. Dacă reușea să-l elimine și pe boul ăla de Dent Carter cu ocazia asta, cu atât mai bine. Era un bonus. Allen ar fi fost încântat.

Dar, în clipa în care Ray intră pe strada lui Bellamy, Corvette-ul trecu pe lângă el ca o săgeată roșie. Tot ce apucă Ray să observe fu că erau două persoane în mașină.

Lipi accelerația de podea și făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade cu prima ocazie. Dar camioneta lui nu se putea întrece cu un Corvette la viteză și ușurință în manevrare. Când Ray reuși în sfârșit să se îndrepte în direcția corectă, Corvette-ul dispăruse.

De îndată ce avionul se ridică în aer, Bellamy îi spuse lui Dent:

– Nu pot să cred că te-am lăsat să mă convingi să fac asta.

– Să iei bilete la clasa întâi?

– Să mergem în Atlanta.

– O să ajungem la timp ca să luăm cina, să dormim bine peste noapte, să ne întâlnim cu fratele tău mâine la prima oră și să ne întoarcem. În mai puțin de douăzeci și patru de ore.

– Timp în care voi fi la foarte mare distanță. Mi-e teamă să nu se întâmple ceva cu tata.

– Dacă primești un telefon, ne întoarcem cu un charter privat.

– Ție ți-e ușor să vorbești.

– Îți permiți. Ești bogată și continui să te îmbogățești.

Nu-i răspunse.

– Dar nu mă simt bine că nu le-am spus că plecăm.

O sunase pe Olivia în drum spre aeroportul din Austin și vorbise și cu tatăl ei. Amândoi o asiguraseră că Howard se simțea confortabil, că medicamentele atenuau efectele secundare ale tratamentului recent de chimioterapie și că, pentru moment, se ținea bine. Chiar și așa, oncologul insistase să rămână în spital, ca să poată fi monitorizat îndeaproape.

– Sunt de acord că e cel mai bine așa, îi spusese Bellamy tatălui ei. Dar mi-e dor de tine.

– Şi mie mi-e dor de tine, scumpo. M-am obişnuit să te văd aproape în fiecare zi.

Deşi adoptase o atitudine curajoasă, lui Bellamy îi păruse slăbit, ceea ce nu făcuse decât să-i sporească sentimentul de vinovăţie că pleca din Austin fără să le spună, lui şi Oliviei, că se ducea să-l vadă pe Steven.

În ritmul impus de Dent, se întorseseră aproape în fugă din parc la ea acasă, unde nu îi lăsase decât cinci minute ca să arunce un schimb de haine şi câteva obiecte de toaletă într-o geantă, înainte să o zorească înspre maşina lui.

Se strecurase prin traficul infernal din Austin cu peste o sută la oră, ceea ce ar fi paralizat-o de frică dacă nu ar fi fost ocupată să navigheze la rândul ei printre liniile de rezervare de la aeroport, la fel de haotice.

Coada de la porţile de securitate nu fusese niciodată atât de lungă şi de înceată. Ajunseseră la poarta de îmbarcare cu doar câteva minute de rezervă. Bellamy insistase să stea pe locul de lângă culoar, spunându-i lui Dent că nu-i plăcea fereastra. Spusese că ferească sfântu' să se uite afară şi să vadă vreun nor.

De atunci, se ciorovăiseră întruna.

Acum îi spuse:

– Nici nu mi-ai lăsat timp să mă gândesc.

– Dacă te-ai fi gândit, n-ai mai fi venit.

Privi în jurul cabinei de clasa întâi.

– Unde e însoţitoarea de bord?

– N-au stins încă semnul pentru centura de siguranţă.

Vorbea absent, pentru că mintea îi era în altă parte.

– Bărbatul din maşină...

– Nu l-am văzut foarte bine.

– Nici eu. Conduceai prea repede. N-am putut să văd decât o frântură dintr-un braţ acoperit de tatuaje, fiindcă îşi scosese cotul pe fereastra deschisă. Făcu o pauză, apoi continuă: Putea fi o coincidenţă că se ducea în direcţia casei mele.

– Putea fi.

– Dar nu crezi că a fost.

– Maşina aia s-ar încadra foarte bine în câteva zone din Austin. Dar în cartierul tău, în parcul municipal... Dent clătină din cap. Ce căuta un astfel de individ la plimbare pe cele mai simandicoase străzi din oraş? Îşi căuta pitbullul pierdut?

Orice altceva ar fi spus, ar fi fost simple speculaţii, aşa că nu avea rost să discute mai departe. În plus, agitaţia lui Dent devenise enervantă.

– Ce e cu tine? îl întrebă.

– Nimic.

– Ai nevoie la baie?

– Nu.

– Atunci... Oh. Dintr-odată, îşi dădu seama de ce era atât de neliniştit. Nu-ţi place să fii pasager. Ai vrea să pilotezi avionul.

– Ba bine că nu.

– Mai eşti calificat?

– Calificat, da. Dar nu mai am licenţă pentru un avion de asemenea mărime.

– Dar ai putea să-l pilotezi.

– Oricând.

– Pari sigur pe tine.

– Nu vrei să zbori cu un pilot care nu e sigur pe el.

– Nici cu unul prea încrezător în propriile forţe n-aş vrea să zbor.

Îi susţinu privirea preţ de câteva clipe.

– Vrei să mă-ntrebi ceva, scriitoareo?

Ar fi vrut să-l întrebe despre incidentul care îl costase cariera în zborurile comerciale, însă expresia lui dură o intimidă şi renunţă.

– Vine stewardesa.

– Era şi timpul.

Când ajunse în dreptul lor, femeia îi zâmbi uşor lui Bellamy.

– Este o plăcere să vă avem la bord, domnişoară Price. Mi-a plăcut foarte mult cartea dumneavoastră.

– Mulţumesc.

– Sunteţi într-un turneu?

– Nu, mi-am luat ceva timp liber.

– Să nu ne lăsaţi să aşteptăm prea mult cartea următoare. Doriţi ceva de băut?

– O cola dietetică, te rog.

Stewardesa se întinse peste ea ca să aşeze două şervetele de cocktail pe cotiera dintre Bellamy şi Dent.

– Şi pentru dumneavoastră, domnule? Ceva mai tare?

– Mi-ai citit gândurile.

– Mă pricep la asta.

– Nu am nici o îndoială, zise Dent, cu un zâmbet languros. Bourbon cu gheaţă.

– Asta aş fi ghicit şi eu.

– Să fie dublu.

– Din nou, aş fi ghicit şi asta, spuse fata pe un ton îndrăzneţ, apoi se retrase şi o apucă înspre capătul culoarului.

Bellamy îl privi ridicând dintr-o sprânceană.

– Dacă tot nu pot să controlez sforile zmeului, spuse Dent, măcar pot să beau.

– Nu-i vorba de asta. E...

Privi în urma stewardesei apetisante care continua să se îndrepte spre capătul culoarului.

– Întotdeauna ţi-a fost uşor, nu-i aşa?

Înţelegând unde bate, Dent spuse:

– Să flirtez? Şi ţie ţi-ar fi uşor dacă ţi-ai da voie.

– Niciodată. Nu sunt echipată pentru asta.

O privi mijind un ochi.

– Echipamentul tău nu are nici o problemă. Ba dimpotrivă. Dar ai aerul ăsta de RTZ care...

– RTZ?

– Restricţie temporară de zbor. Parcă i-ai sfida pe toţi să nu îndrăznească să intre în spaţiul tău. Se întoarse uşor în scaun şi o studie mai bine. De unde bariera asta?

– Presupun că aşa este firea mea.

– Mai încearcă.

– Bine, dă vina pe gene.

– Adică?

– Susan a moştenit toate genele cu vino-ncoace. Când am apărut eu, nu mai rămăsese nici una.

– Nu cred o iotă din ce spui. Vrei să ştii cred eu?

– Sincer, nu.

– Cred că fostul tău soţ e de vină.

Stewardesa se întoarse cu băuturile înainte ca Bellamy să aibă ocazia să-i răspundă. Dent îi mulţumi absent pentru băuturi, însă atenţia îi rămase concentrată asupra lui Bellamy, pe care privirea lui fixă părea să o deranjeze. Îşi turnă cola peste gheaţa din pahar şi sorbi. În cele din urmă, pentru că nu ceda, se întoarse cu faţa spre el.

– Mori de curiozitate?

– Mhm.

– Era un inginer electronist foarte promiţător din compania noastră. Genial. Inovativ. Muncitor. Chipeş în felul lui.

– Cu alte cuvinte, urât.

– Să zicem că avea o frumuseţe mediocră.

– Dacă vrei tu...

– Am început să ieşim împreună după şedinţele de la firmă, mai întâi cu un grup, apoi doar noi doi, până când, în cele din urmă, ieşirile s-au transformat în întâlniri romantice. Tata şi Olivia erau sută la sută de acord. Era o companie plăcută, era bine-crescut, era foarte natural, în orice situaţie. Ne înţelegeam de minune. Ne-am logodit de Crăciun şi ne-am căsătorit în iunie. Nuntă frumoasă cu tot dichisul. Privi în jos, înspre cotieră. Ţi se topeşte gheaţa.

Nu părea să fi observat înainte să-i atragă ea atenţia. Bellamy luă ambele sticluţe de Bourbon şi i le goli în pahar.

– Mersi.

– Cu plăcere.

Sorbi din cola. Dent luă o gură de bourbon. În cele din urmă, spuse:

– Dacă aşa se termină povestea, înseamnă că încă mai eşti măritată cu inginerul tău electronist, genial, muncitor şi plăcut, care mie personal mi se pare îngrozitor de plictisitor. Probabil că la fel a fost şi căsnicia voastră.

Bellamy trase adânc aer în piept înainte să continue:

– Lucrurile au mers într-o legănare plăcută preţ de vreo doi ani. Eram compatibili. Nu ne certam niciodată. Zâmbi vag. Dacă stau acum să mă gândesc, poate că ar fi trebuit să ne certăm. Nu eram nefericiţi.

– Doar...?

– Doar că nu părea să ne aştepte nimic altceva în viitor, doar ani întregi plini de aceleaşi lucruri.

– Monotonie.

– M-am gândit că un copil ne-ar fi ajutat relaţia...

– Să întrerupă plictiseala.

– Să creeze o legătură nouă, mai puternică între noi. A fost de acord. De fapt, ne încânta ideea de a avea un copil. Ne-am pus serios pe treabă şi, două luni mai târziu, am fost răsplătiţi cu două dunguliţe roz pe un test de sarcină făcut acasă. Luă paharul şi clătină cuburile de gheaţă, dar nu bău din el. Tata şi Olivia erau în al nouălea cer. Îşi doreau extrem de mult un nepot. Toată lumea era încântată. Discutam despre cum să decorăm camera copilului, ne gândeam la nume. Apoi... După o pauză lungă, spuse: În a zecea săptămână, am pierdut sarcina.

Se uita în paharul de cola, dar putea simţi privirea lui Dent asupra ei. În cele din urmă, se uită la el şi ridică din umeri.

– Şi ăsta a fost sfârşitul. Eu m-am ales cu un chiuretaj de urgenţă. Soţul meu s-a ales cu o nouă iubită.

capitolul 10

Dale Moody îşi privi suspicios telefonul mobil care suna şi se gândi preţ de câteva momente dacă să catadicsească sau nu să răspundă. După trei apeluri, se uită să vadă cine îl sună. Haymaker. Care îl avertizase recent că Rupe Collier îl căuta.

În mod normal, treceau luni între discuţiile telefonice dintre el şi Haymaker. Nu era semn bun că îl suna din nou atât de curând.

Răspunse.

– Care-i treaba, Hay?

– Rupe Collier a venit iar să adulmece.

– Când?

– Azi după-amiază. Şi de data asta n-a mai sunat. A parcat direct în faţa casei mele, când eram afară şi udam grădina. Nu aveam cum să-l evit. I s-a rărit părul. Nu-ţi dai seama de la televizor.

– Ce voia?

– Acelaşi lucru ca şi data trecută. Pe tine. Spune că este foarte important – *vital*, ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit – să discute cu tine până mâine.

– Ce se întâmplă mâine?

– Ai auzit de *EyeSpy*?

– Jocul ăla de copii?

– Tabloidul.

Dale ascultă cu crescândă disperare cum vechiul lui prieten îi relata povestea lui Rupe despre un ziarist şmecher care scria rubrici de scandal pentru un tabloid foarte citit. Se părea că Dale Moody era singura persoană vorbitoare de limba engleză de pe planetă care nu citea articolele lui Van Durbin şi nu avea măcar idee despre ce era vorba în ele.

– Din câte spune Rupe, articolul de mâine al acestui Van Durbin este despre romanul *Înainte de furtună* şi despre povestea reală pe care se bazează cartea. Vrea să ridice publicului întrebarea dacă băiatul care a fost condamnat este sau nu cu adevărat vinovat de această crimă. Îţi dai seama că l-a pus pe ace pe Rupe. A zis despre ziarist că este o secătură, ceea ce a chiar amuzant, venind din partea cuiva ca Rupe.

Dale nu reuşea să vadă nimic amuzant în tot ceea ce se întâmpla. De fapt, dacă ar fi fost mai puţin bărbat, s-ar fi trântit la pământ şi ar fi început să urle.

– În orice caz, continuă Haymaker, e foarte înfierbântat şi ţine morţiş să discute cu tine, înainte să te găsească ziaristul ăsta din New York.

– Să mă găsească?

– Nu ţi-am spus încă partea asta. Rupe zice că Van Durbin s-a interesat de tine. Că l-a întrebat dacă ştie unde eşti, dacă ştie cum ar putea să ia legătura cu tine.

I-a pus pe oamenii din departamentul lor de cercetare să verifice toate pistele la care s-a putut gândi.

– La dracu'!

– Dintr-odată, eşti un băiat foarte căutat, Dale. Dar, din câte am văzut eu, aş zice că Rupe îşi dorea mai degrabă să te împiedice să vorbeşti cu acest Van Durbin, decât să discute personal cu tine.

Cel mai cumplit coşmar al lui Rupe ar fi fost ca Moody să discute cu media despre cazul lui Susan Lyston şi despre procesul lui Allen Strickland.

– Hei, i-ai spus...?

– Nu i-am spus absolut nimic. După o uşoară ezitare, adăugă: Singura chestie e că... Vezi tu, Dale...

– Ce?

Fostul poliţist scoase un sunet dezgustat.

– Rupe mă are la mână cu o hârtie pentru o maşină second-hand pe care am cumpărat-o de la el anul trecut. Nevastă-mea a vrut o maşină mare, de familie. Mie nu-mi place deloc, dar a ţinut musai să o cumpărăm. Băncile nu ne-au acordat un împrumut suficient de mare, dar Rupe ne-a ajutat să o luăm direct din lot, fără nici un ban jos. Dobânda s-a ridicat până la cer, dar nevastă-mea... Ştii cum e. Apoi, la două luni după ce am devenit mândrii proprietari ai maşinii, a fost dată afară de la muncă. Nu pot s-o vând...

– Eşti în urmă cu ratele, şi Rupe te strânge cu uşa ca să mă dai de gol.

Tăcerea lui Haymaker era în sine o confirmare. Dale desfăcu dopul sticlei de Jack Daniel's de pe măsuţa de televizor şi luă o duşcă fără să-şi mai toarne în pahar.

– Cât timp ţi-a dat?

– Până la opt.

– Dumnezeule mare, s-ar părea că lui Rupe chiar îi e frică de Van Durbin ăsta.

– Cred că mai are puţin şi face pe el de frică. Se teme că o să te găsească înaintea lui.

– Cât îi datorezi?

– Hei, Dale, nu-ţi face griji pentru asta. N-aş vinde un tovarăş poliţist nenorocitului ăstuia. Ţi-am spus doar ca să înţelegi cât de mult îşi doreşte Rupe să te găsească.

Eu, unul, n-o să-i spun nimic, dar poţi fi sigur că nu sunt singura lui sursă. Sunt convins că o să apeleze la toate cunoştinţele şi o să amintească toate favorurile pe care le-a făcut la procuratura şi în primăria din Austin. Nu toţi colegii noştri au un ghimpe împotriva lui, aşa cum ai tu. Aşa că ia-o ca pe un avertisment. Şi, Dale, e posibil ca Rupe să nu se oprească la forţări de mână. Când a lucrat în procuratură, a căzut la înţelegere cu tot felul de figuri dubioase. Ştiu un astfel de individ care lucrează acum pentru el, face muncă de teren. Băiatul are la el o drujbă cu care să-i convingă sursele mai timide şi, crede-mă, nu te mint.

Dale înţelese pe deplin avertismentul ascuns din vorbele lui Haymaker. Ştia că fostul procuror era în stare de orice.

– Apreciez că mi-ai spus, Hay.

– Mi-ai acoperit spatele de mai multe ori, iar asta e ceva ce nu se uită.

– O să fii în regulă?

– Te referi la maşină? Nu-ţi face griji. Băiatul meu o să-mi dea banii.

– Eşti sigur?

– Ticălosul ăla mic e mereu bucuros să mă ajute. Are ocazia să-mi aducă aminte că n-am reuşit să asigur niciodată un trai decent familiei mele.

Înainte să închidă, Haymaker promise să-l sune cu detalii, pe măsură ce acestea apăreau. Dale aruncă telefonul pe una din tăviţele de metal de lângă televizor, îşi aprinse o ţigară şi trase adânc din ea, în timp ce privea gânditor sticla de whisky pe jumătate goală.

Rupe Collier se temea că viaţa lui era pe cale să o ia razna. Ei, foarte bine. Era şi timpul ca nenorocitul ăla să suporte consecinţele pactului pe care îl făcuse cu diavolul. Dale trăia cu ele de optsprezece ani.

Pistolul încărcat era o tentaţie căreia abia îi putea rezista.

Dar, pentru încă o singură seară, rezistă.

– Cum ai spus?

– Atlanta.

– Texas sau GA?

– Georgia.

Dent ar fi putut la fel de bine să-i spună lui Gall că se dusese în Timbuktu. Stătea pe marginea unui pat dintr-o cameră de hotel, cu coatele pe genunchi, cu privirea fixată pe vârful ghetelor. Dându-și seama că era poziția unui copil care așteaptă un perdaf din partea părinților, își îndreptă spatele.

– Ne-am gândit...

– *V-ați* gândit? Tu și mai cine? Sau nu cumva știu deja?

– Ai de gând să mă mai întrerupi mult? Fiindcă, în cazul ăsta, să știi că o să închid.

Dent și-l putea imagina pe mentorul lui mușcând apăsat din trabuc și încruntându-se.

– Mulțumesc, spuse Dent politicos, apoi continuă, apăsând cuvintele: Eu și *Bellamy* încercăm să reconstituim cele întâmplate în acea Zi a Comemorării. Cine ce a făcut și când.

– Cum ați ajuns la asta?

Dent îi povesti cum fuseseră acostați de Van Durbin și care avea să fie subiectul rubricii de a doua zi a ziaristului.

– Nu are importanță dacă întrebarea lui este sau nu fundamentată. Simplul fapt că atrage atenția asupra subiectului sugerează că ceva a fost în neregulă. E un nenorocit. Are un rânjet enervant, de parcă ți-ar spune că a văzut-o goală pe maică-ta. Îmi vine să-i rup capul. Și *ție* ți-ar veni să-i rupi capul. Dar rubrica lui este citită în toată țara și, doar prin felul în care prezintă faptele, poate face cuiva foarte mult bine sau extrem de mult rău.

– Povestea asta devine din ce în ce mai drăguță.

– Mie-mi spui? zise Dent, oftând.

– Așa că, ia zi, de ce te-ai băgat și mai adânc în ea? Pleacă acum.

– Ți-am spus, încercăm să...

– Da, da, dar nu a acoperit domnișoara Price toate detaliile astea în cartea ei?

– E o problemă aici.

Gall scoase un mârâit.

– De-abia aştept s-aud. Ia zi-mi!

– Are pierderi de memorie în legătură cu ce s-a întâmplat în acea zi. A pierdut segmente de timp.

Îi relată pe scurt lui Gall tot ce îi povestise Bellamy. Când termină, Gall spuse:

– Aşadar, nu e sigură că ceea ce-şi aminteşte este şi ceea ce s-a întâmplat?

– Exact.

– Iar ceea ce nu-şi aminteşte...

– Reprezintă, aparent, o ameninţare pentru cineva care a păstrat secretul timp de optsprezece ani şi care nu vrea ca totul să fie dat în vileag acum. Iar asta o pune pe Bellamy în pericol.

Gall suflă prelung aerul, rămânând fără suflu înainte să rămână fără înjurături.

– Şi uite aşa, iată-te din nou cufundat până-n gât în rahatul familiei Lyston.

– Este şi rahatul meu, Gall.

Bătrânul nu îl contrazise. Cum să o facă? Cazul Lyston avusese un rol semnificativ în felul în care compania aeriană îl tratase pe Dent, după incident.

– Bine, şi de ce sunteţi în Atlanta?

Dent îi explică de ce se aflau acolo.

– Bellamy voia să îl sune pe Steven şi să-l anunţe că venim, dar eu m-am gândit că un atac surpriză ne-ar garanta o reacţie mai onestă din partea lui. Nu vreau să-i las timp de gândire.

– Ei bine, e primul lucru deştept pe care l-ai spus de când am început conversaţia asta. Şi când va avea loc această ambuscadă?

– Mâine.

– Aha. Şi cum vă veţi petrece voi doi timpul între acum şi ziua de mâine?

– Asta nu-i treaba ta.

Gall pufni.

– Mă gândeam eu.

– Te gândeai greşit.

– Paturi separate?

– Camere separate. Eşti mulţumit?

Gall scoase un sunet ce putea fi interpretat în mai multe feluri. Fiindcă Dent nu voia să mai discute despre asta, închise subiectul.

- Ce mai ştii de avionul meu?

- Chiar mă întrebam când o să-ţi aduci aminte că ai şi tu problemele tale, destul de serioase.

După câteva minute de schimb de replici în acelaşi registru, Dent primi o estimare completă a daunelor şi a timpului necesar pentru reparaţii.

- Până atunci, o să ajung la sapă de lemn.

- Nu te duce încă să te arunci de pe vreo clădire, zise Gall. Am discutat deja cu un băiat.

Dent deveni dintr-odată suspicios:

- Ce fel de băiat?

- Un băiat care are acces la fonduri considerabile. M-a sunat acum ceva vreme ca să mă întrebe dacă ştiu vreun pilot privat.

- Nici gând.

- Ascultă-mă, campionule.

- Nu e nevoie. Răspunsul meu e nu.

- Are un avion incredibil. Un King Air 350i, nou-nouţ şi strălucitor. Cu toate dotările şi toate brizbizurile pe care le poţi cumpăra. Frumos de rămâi cu gura căscată. Zău, te-ai da la el dacă ai putea.

- Şi cum de nu are încă un pilot pentru el?

- A avut. Nu i-a plăcut.

- De ce nu?

- Nu mi-a spus.

- Semn rău.

- Sau o şansă pentru tine.

- Ştii regula mea de aur, Gall. Nu o să mai zbor niciodată pentru nimeni altcineva decât *pentru mine*. Şi, pe toţi dracii, nu o să mă transform în şoferul unui bogătan. Probabil că o să vrea să mă îndese într-o uniformă cu şapcă.

- Nu trebuie să lucrezi pentru el toată viaţa. Doar până ţi se repară avionul. Şi nici n-ai auzit încă partea cea mai bună.

- Care-i partea cea mai bună?

– Când nu are nevoie de el personal, pentru un procent rezonabil din prețul zborului, te lasă pe tine să-i folosești avionul. Ce zici de asta?

Dent se mușcă de interiorul obrazului.

– Cât de rezonabil este procentul?

– Am zis doisprezece, ca să-l încerc. A fost de acord. Probabil că ar fi fost de acord și cu zece. Banii nu contează pentru el. Vrea ca avionul să fie „dresat" de un pilot bun.

Era o ofertă mai mult decât rezonabilă, mai ales ținând cont de prețul pe care l-ar fi putut cere Dent pe oră, pentru un zbor într-un avion de un asemenea calibru. Dar rezistă tentației.

– Ar însemna să fiu la dispoziția lui. Și să suport toanele nevestei și ale plozilor lui răzgâiați. Pun pariu că mi-ar aduce și vreo potaie în avion.

– N-am spus că e perfect, mârâi Gall. Dar n-ai muri de foame.

Dent detesta ideea de a avea un șef, de a primi ordine, de a lăsa pe altcineva să-i stăpânească timpul și viața. Dar cele două mii și jumătate de la Bellamy nu aveau să țină prea mult. Putea să strângă centura, la propriu, și să sară peste câteva mese, dar trebuia să continue să achite ratele la bancă, altfel pierdea avionul.

– O să discutăm după ce mă întorc, zise el. Cum aterizăm pe Austin-Bergstorm, vin direct la tine.

– Mă găsești aici. Spre deosebire de alții, eu nu am obiceiul să-mi iau tălpășița, fără să anunț pe nimeni.

Dent îl ignoră și, în orice alt moment, ar fi închis pur și simplu. Dar mai avea ceva de discutat cu Gall.

– Ziaristul ăsta, Rocky Van Durbin, e foarte alunecos. Nu știa cine sunt azi-dimineață, dar cu siguranță că a aflat până acum și o să încerce să speculeze cât mai mult cu putință situația. Dacă vine să adulmece pe la aerodrom...

– O să-i dau un șut în fund și-o să-l trimit la plimbare.

Dent rânji, fără să se îndoiască măcar o clipă că Gall era în stare să facă exact asta, și chiar cu foarte mare plăcere. Dar zâmbetul îi dispăru repede, pentru că simțea

nevoia să accentueze importanța avertismentului pe care i-l dădea prietenului său.

– Ascultă-mă, Gall. Mă asculți? Nu este de glumă. Îi descrise camioneta pe care o văzuse ceva mai devreme. Am un sentiment foarte neplăcut. Poate că nu e nimic, dar...

– Dar ai încredere în instinctele tale, și eu la fel.

– Nu ai văzut o mașină ca asta pe lângă casa ta sau pe lângă aerodrom, nu?

– Nu.

– Pe cuvântul tău?

– De ce te-aș minți?

– Pentru că ești încăpățânat ca un catâr. Dintr-o mândrie prost interpretată. Din pură răutate. Să mai zic?

– N-am văzut o mașină ca asta. Îți dau cuvântul meu.

– Bine, dar să fii cu ochii-n patru. Îmi promiți?

– O să-ți promit dacă-mi spui ceva.

– Ce?

– Ce faci tu cu ea?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gall, de câte ori trebuie să-ți spun?

– Am auzit ce mi-ai *spus*. Dar, dacă-mi spui adevărul și nici măcar nu te culci cu ea, atunci ce-ai de câștigat?

– Exonerarea.

După o pauză considerabilă, Gall spuse:

– Mi se pare corect, campionule.

Răspunzând unei bătăi ușoare, Bellamy se duse la ușa care lega camera ei de a lui Dent și își lipi palmele și fruntea de lemnul rece.

– Ce este, Dent?

– Trebuie să te întreb ceva.

– Poți să mă întrebi prin ușă.

Fusese ușor surprinsă că nu insistase să-i dea detalii despre motivul pentru care eșuase căsnicia ei, dar, după ce terminase de povestit, se cufundaseră amândoi într-o tăcere apăsătoare și nu mai schimbară decât vreo câteva cuvinte de complezență pe tot parcursul zborului.

Restaurantul aglomerat și zgomotos în care luaseră cina nu fusese un mediu propice pentru conversații

intime, aşa că se rezumaseră la subiecte cât mai banale şi nepersonale.

Când se cazaseră la filiala locală a unui lanţ hotelier, Dent observase că era rezonabil din punct de vedere economic să împartă o cameră, dar Bellamy ignorase remarca şi, odată ce ajunseseră în camerele lor adiacente, se despărţiseră.

Era mai bine să lase lucrurile aşa. Dar Dent bătu din nou la uşă şi spuse:

- Trebuie să te privesc în ochi când te întreb ce vreau să te întreb.

Bellamy numără în gând până la zece.

- Haide, scriitoareo! Poţi să ţipi şi să mă loveşti cu genunchiul între picioare dacă depăşesc măsura. Dar n-o să fie cazul.

Bellamy mai ezită încă o clipă, apoi, exasperată, descuie şi deschise uşa.

- Ce e?

Îi privi părul prins într-un nod în vârful capului şi faţa proaspăt curăţată de machiaj. Purta un tricou larg şi pantaloni de pijama din flanel, care-i cădeau, lungi, peste glezne. Într-un exces de modestie îşi încrucişă picioarele. Dent îşi înăbuşi râsul.

- Aşa te culci tu?

- Asta era întrebarea?

Rânji.

- Nu că n-ar fi sexy.

- Nu voiam să fiu sexy. Voiam să mă simt confortabil.

Şi Dent se făcuse confortabil. Era în şosete şi ochii lui Bellamy erau acum în dreptul bărbiei, mai degrabă decât al claviculei lui. Câţiva nasturi de la cămaşă erau desfăcuţi. Făcu eforturi să nu se uite la pieptul lui, care se zărea prin crăpătura cămăşii.

- Întrebarea?

Dent duse mâna la spate şi scoase o periuţă de dinţi din buzunarul blugilor.

- Îmi împrumuţi nişte pastă de dinţi?

- De ce n-ai cumpărat şi pastă când ai cumpărat periuţa?

- Ai sau nu ai?

Se răsuci pe călcâie, intră în baie doar atât cât să ia tubul de pastă din trusa de toaletă, dar, când se întoarse, observă că Dent trecuse pragul şi era acum în camera ei. Păstrând distanţa dintre ei, îi întinse braţul cu tubul de pastă de dinţi. Îl luă, dar, în loc să-l desfacă, să pună nişte pastă pe periuţă şi să plece, le puse pe amândouă în buzunar şi rămase acolo.

– Îmi trebuie pasta de dinţi, dar nu asta voiam să te întreb.

Bellamy îşi împreună mâinile la piept şi-l aşteptă să continue.

– Care e planul pentru mâine?

– Oh.

Preţ de câteva clipe, simplitatea întrebării o lăsă fără răspuns. Nu se aşteptase la ceva practic.

– Maxey's este la zece minute de mers cu maşina de aici. Se deschide pentru prânz la unsprezece şi jumătate. M-am gândit să ajungem atunci.

– Ca să nu-i lăsăm timp lui Steven să devină prea ocupat ca să mai stea de vorbă cu noi sau să o şteargă pe uşa din spate.

– Cam aşa ceva.

Dent dădu din cap.

– E un plan bun. Vrei să ne vedem la micul dejun mai înainte?

– O să beau doar o cafea aici, în cameră.

– Nu mănânci de dimineaţă?

– Uneori.

– Dar nu şi mâine.

– Dent.

– Bine, bine. Fără micul dejun. Deci, vrei să ne vedem pe la... cât? Unsprezece şi un sfert?

– Perfect.

– Aici sau în hol?

– Întotdeauna ceri atât de multe detalii?

– Absolut. Piloţii nu au şansa de a repeta un zbor. Avionul poate fi pe pilot automat, dar nu ţi-ai dori să fie şi pilotul la fel, nu?

Ştia că o lua peste picior, dar nu mai spuse nimic.

– În hol.

– Recepționat.

– Asta e tot? Dacă da, e târziu.

Făcu un gest înspre ușa deschisă din spatele lui, dar Dent nu pricepu aluzia.

– Ai vorbit cu Olivia?

– Nici o schimbare.

– Asta e bine.

– Presupun. Tu ai vorbit cu Gall despre avionul tău?

– S-au adăugat încă două săptămâni la timpul necesar pentru reparații.

– Îmi pare rău.

– Da, și mie.

Apoi, preț de câteva momente, rămaseră nemișcați, fără să mai spună nimic. Bellamy înghiți cu zgomot și își dădu seama că probabil auzise și el.

– O să-ți spun noapte bună acum, Dent.

Din nou, făcu semn înspre ușa deschisă.

– Nu ți-am pus încă întrebarea.

– Mi-ai pus mai multe întrebări.

– Dar nu pe cea mai importantă.

– Sunt epuizată. Nu poate aștepta până mâine?

– Ai suferit?

Firește, știa la ce se referă și presupunea că nu avea de gând să renunțe și să plece până când nu primea un răspuns.

– Fiindcă am pierdut copilul, da. A fost groaznic. Fiindcă l-am pierdut pe el, nu. Despărțirea era inevitabilă. Ne despărțiserăm emoțional cu mult înainte să completăm documentele. Și-a anunțat intenția de a se recăsători chiar înainte ca pronunțarea divorțului să fie definitivă. S-a mutat la Dallas împreună cu logodnica lui. Eu m-am mutat la New York și am început să lucrez la carte. Fără explozii, fără artificii. Totul a fost foarte civilizat. După o clipă de gândire, adăugă: Ca și căsnicia noastră.

La un moment dat în timp ce vorbea, Dent micșorase distanța dintre ei. Bellamy dădu înapoi în fața intensității ochilor lui coborându-i pe-ai ei și se trezi acum vorbind către acea deschizătură în formă de triunghi prin

care îi putea zări părul maroniu de pe piept. Cu voce joasă, spuse:

– Îmi pare rău pentru copil.

Bellamy dădu doar din cap. Cu coada ochiului, îl văzu ridicând braţul şi, o clipă mai târziu, clama care îi ţinea părul îi era dată la o parte. Dent prinse şuviţele care căzură pe umeri şi îşi trecu degetele printre ele.

– Dent? Ce faci?

– Întrec măsura.

Apoi braţul lui o cuprinse pe după talie şi capul i se aplecă spre al ei. Buzele îi prinseră suspinul speriat care scăpase de pe ale ei, iar şocul contactului îi readuse cu putere în minte amintirea momentului în care îl văzuse pentru prima oară.

Ea şi Susan erau la un drive-in. Îşi oprise motocicleta lângă maşina lor şi privise peste Bellamy, care stătea pe scaunul de lângă şofer, la Susan, care era la volan.

Zâmbetul leneş pe care i-l adresase lui Susan stârnise furnicături puternice în tot trupul fetei de doisprezece ani. Era o senzaţie pe care o recunoscuse drept sexuală chiar şi cu lipsa ei de experienţă. Fiorii o încântaseră şi o intrigaseră, dar puterea lor uluitoare o speriase.

Încă o mai speria. Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi încercă să-l împingă la o parte.

– Nu ai ţipat, şopti el.

Îşi mişca buzele peste ale ei, abia atingându-i-le. La început. Dar, când tot nu ţipă, când nu scoase nici măcar un murmur de protest, îi cuprinse în palmă ceafa, îi lipi gura de a lui şi sărutul se adânci.

Încă de când era la pubertate şi mai târziu, după ce-şi începuse viaţa sexuală, Bellamy visase să îl sărute pe Denton Carter. Când scrisese cartea, în special scenele de sex dintre el şi Susan, nu sora lui fusese cea pe care o săruta, o mângâia, o cuprindea într-o îmbrăţişare încărcată de pasiune adolescentină. Fanteziile astea o iritau. Cu siguranţă, exagera când îşi imagina cât de bine ar fi fost să facă dragoste cu Dent.

Însă acum îşi dădea seama că nu se apropiase nici măcar pe jumătate de realitate. Sărutul lui era delicios şi de un erotism întunecat. Era încărcat de promisiuni.

Iar această promisiune îi trimise fiori de dorinţă în tot corpul.

Mâna lui îi trecu peste şold şi se strecură pe sub elasticul larg al pantalonilor de pijama, cuprinzându-i cu fermitate fundul, trăgând-o, ridicând-o şi lipind-o de el.

– La naiba, gemu el, eram sigur c-o să fie bine.

Buzele lui îi coborâră arzătoare pe gât, apoi mai jos, lăsându-i tricoul ud acolo unde o sărutase pe sânii care erau atât de încordaţi, încât îşi dădu seama că trebuia să îl oprească numaidecât.

– Dent, nu.

Îl împinse cu forţă în piept. Mâna îi ieşi brusc din pantalonii ei de pijama, şi Dent căzu pe spate, înjurând în clipa în care se lovi de muchia uşii deschise.

– Ce mama dracului?

– Nu vreau să fac asta.

– Nu?

Privi înspre sânii ei, evident ridicaţi sub materialul subţire al tricoului.

– Atunci poate-mi explici...

– Nu-ţi datorez nici o explicaţie.

– Ba eu zic că da. Adineauri mă sărutai de-ai fi zis că sunt ultimele tale clipe pe pământ. După care, brusc, m-ai împins în uşă. Iartă-mă dacă nu înţeleg.

– Ei, ferească sfântul să nu înţelegi tu ceva! Nu vreau să fac sex cu tine. E suficient de clar?

Trupul i se legăna uşor, ca şi cum ar fi fost furios, pe punctul de a-şi pierde cumpătul. Bellamy chiar tresări în clipa în care scoase tubul de pastă de dinţi din buzunar şi îl aruncă pe pat.

– Am minţit. Nu-mi trebuie nimic de la tine.

Apoi se duse în camera lui şi trânti cu putere uşa dintre ei.

capitolul 11

Când ieşi din lift în holul hotelului, câteva minute înainte de ora stabilită, Bellamy îl văzut pe Dent aşezat

într-un fotoliu și citind paginile de sport dintr-un ziar. Se ridică în momentul în care se apropie.

– Echipa Braves a pierdut aseară.

– Nu urmăresc meciurile de baseball decât după ce ajung în World Series.

– Și mai e și asta. Îi întinse ediția din acea zi din *EyeSpy*. Titlul vorbește de la sine. În articol, eu sunt „străinul de o frumusețe aspră, identificat ulterior drept Denton Carter", iubitul surorii tale ucise.

Cu un nod în stomac, Bellamy își trecu privirea peste prima pagină, care era dominată de articolul lui Van Durbin. Textul era însoțit de un instantaneu cu ea alături de Dent. Își dădu seama că fotografia fusese făcută cu o zi în urmă, în fața la Lyston Electronics.

– Fotograful se ascundea și a folosit un obiectiv cu transfocator.

– Nu m-a surprins din unghiul care mă avantajează, zise Dent, privind cu ochii mijiți fotografia nu foarte clară. Dar pe tine te-a luat destul de bine.

Bellamy îndesă ziarul în geanta de umăr.

– Nu pot să citesc asta acum, că o să vomit.

Traficul pe Peachtree Street se mișca înfiorător de încet, din cauza lucrărilor. Rămaseră prinși într-o intersecție unde fură nevoiți să aștepte ca semaforul să se schimbe de trei ori. Dent înjură printre dinți, în timp ce bătea nerăbdător cu vârful degetelor în volan. Cămașa cambrată pe care o purtase cu o zi înainte fusese înlocuită cu una Oxford, de o culoare apropiată cu cea a ochilor lui. Era băgată în pantaloni. Purta curea la blugi.

– De unde ai luat cămașa și cureaua? îl întrebă.

– De la magazinul Ralph Lauren, din mallul de vizavi de hotel. Am fost acolo când s-a deschis. La dracu'! Dacă dobitocul ăla ar intra mai mult în intersecție ca să facă stânga...

Termină cu un șir de înjurături, apoi, din nou, semaforul se făcu roșu înainte să apuce să iasă din intersecție.

– Nu ești nervos din cauza traficului sau a celorlalți șoferi. Ești nervos din cauza mea.

O măsură din priviri.

– Întâlnirea asta cu Steven ar putea fi destul de dificilă. N-ajută la nimic dacă stai botos din cauza a ce s-a întâmplat, mai bine zis nu s-a întâmplat, aseară. Gata. Am spus-o. Hai să nu o transformăm într-o chestiune jenantă, de care să fim amândoi conştienţi, dar pe care nici unul să nu o recunoască.

– Nu-ţi face probleme, scriitoareo. Eu am întrebat, tu...

– Ciudat, eu nu-mi amintesc să fi întrebat.

– Poate că nu într-un mod atât de explicit, dar, ca să-ţi fie mai clar în viitor, când un bărbat te lipeşte strâns de el, te sărută şi-ţi pune o mână pe fund, poţi să fii destul de sigură de intenţiile lui. Te-am *întrebat*, ai spus nu.

Ridică din umeri cu supremă indiferenţă şi îşi întoarse atenţia din nou asupra traficului. Luă piciorul de pe frână. Maşina nu înaintă decât vreo câţiva metri, înainte să fie nevoit să frâneze din nou.

– Ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu e cazul să încerci, zise ea. La urma urmei, ai observat reţinerea mea. Doar că nu este ceva temporar. Nu relaţionez bine cu bărbaţii în felul ăsta. Aşa a fost întotdeauna.

– Ei bine, asta creează o problemă de comunicare pentru noi.

– De ce?

– Pentru că *felul ăsta* este singurul fel în care ştiu eu să relaţionez cu femeile.

Aşteptară ca semaforul să se schimbe din nou, unul lângă celălalt, cufundaţi într-o adâncă tăcere. Apoi Dent spuse cu voce înceată:

– Vreau să-ţi spun ceva totuşi. În legătură cu copilul tău, bebeluşul... când am zis că-mi pare rău că l-ai pierdut?

Se întoarse şi se uită la el.

– Am fost sincer. Nu vreau să crezi c-am spus-o doar că să te înmoi.

Îi aruncă o nouă privire rapidă.

– Oi fi eu un ticălos, dar nu chiar în halul ăsta.

Maxey's era deja ticsit de clienţi când ajunseră. O frumuseţe înaltă şi foarte slabă, cu părul blond platinat, cu fustă neagră şi scurtă şi tocuri de doisprezece

centimetri veni să îi întâmpine. Bellamy ar fi putut fi invizibilă, pentru că ochii albastru-deschis ai tinerei rămaseseră fixați asupra lui Dent. Cu cel mai mieros ton din lume, îi întrebă dacă aveau rezervare.

– Vrem doar să bem ceva, îi spuse Dent.

Odată așezați pe niște scaune de bar ce păreau prea fragile pentru a susține un adult, comandară ceai cu gheață și frunze de mentă. Apoi, în timp ce erau serviți, Dent spuse:

– Bea încet. Paharul ăsta de ceai costă opt dolari. Dumnezeu știe cât cer aici pentru un hamburger!

Apoi privi în jur, înregistrând fețele de masă din satin greu și orhideele de culoare crem din mijlocul fiecărei mese și adăugă:

– Presupunând că fac hamburgeri aici.

– Uite-l!

Bellamy își zărise fratele vitreg, care se întindea peste o masă ca să dea mâna cu doi clienți. Steven fusese un băiat posac, dar frumușel. Când crescuse, se transformase într-un bărbat incredibil de atrăgător. Părul închis la culoare îi era dat pe spate, lăsându-i liberă fruntea înaltă, și lăsat apoi să cadă în bucle lejere până aproape pe umeri, într-un stil evident continental. Purta un costum negru cu cămașă de mătase de o culoare ce părea adaptată la zâmbetul pe care îl adresa clienților, în timp ce trecea de la o masă la alta, ca să-i salute.

– Scuză-mă, dar nu ești Bellamy, sora lui Steven?

Se întoarse spre bărbatul care i se adresase din spatele barului. Avea părul grizonant și un zâmbet plăcut.

– Mi s-a părut mie, zise el. Te-am recunoscut de la televizor. Întinse mâna. Eu sunt William Stroud, coproprietarul restaurantului.

– Îmi pare bine să te cunosc.

Bellamy i-l prezentă pe Dent. Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

– Steven știe că ești aici? o întrebă William.

– Am vrut să-i fac o surpriză.

Zâmbetul bărbatului rămase neschimbat, dar Bellamy observă o umbră întunecând ochii interlocutorului ei.

– Cu siguranţă ar vrea să aveţi cea mai bună masă. Lăsaţi-vă paharele aici, pun pe cineva să vi le aducă. Ieşi din spatele barului şi îi conduse la un separeu dintr-un colţ, undeva în spatele salonului. Steven stă uneori aici, pentru că poate vedea întreaga încăpere. Mă duc să-l chem.

Bellamy îl urmări pe William Stroud strecurându-se printre mese şi ajungând lângă Steven. Nu îi spuse decât vreo câteva cuvinte, înainte ca Steven să privească repede în direcţia lor. Ochii lui se opriră o clipă asupra lui Dent, apoi se fixară asupra lui Bellamy şi continuă să o privească în timp ce-i spunea ceva lui William, care dădu din cap şi se întoarse la bar. Steven începu să se îndrepte spre separeu.

– Nu pare chiar atât de surprins să ne vadă, murmură Dent. Şi nici prea bucuros.

Bellamy, dimpotrivă, era încântată să-l vadă pe Steven. Ieşi din separeu şi aştepta să îl îmbrăţişeze când ajunse lângă ea. Îl strânse cu putere fără să-i dea drumul, nici măcar atunci când îl simţi îndepărtându-se.

Îl iubise din ziua în care Olivia îl prezentase viitoarelor lui surori vitrege. Între ea şi Steven se formase pe loc o legătură şi rămăseseră prieteni apropiaţi până în acea zi care le dăduse tuturor vieţile peste cap. Prietenia lor, oricât de puternică ar fi fost înaintea de moartea lui Susan, nu putuse face faţă presiunilor tragediei. Giulgiul aruncat asupra familiei, şi asupra fiecăruia dintre ei, în mod individual, rămăsese în loc pe tot parcursul procesului lui Allen Strickland şi chiar şi după aceea.

Steven îşi făcea deja planuri să plece de îndată ce termina şcoala.

Când plecase la universitate, Bellamy fusese distrusă, simţind că plecarea lui va fi permanentă şi că despărţirea lor va fi mai mult decât una geografică. Din nefericire, exact aşa se întâmplase.

Îi cuprinse ambele mâini într-ale ei.

– Mă bucur atât de mult să te văd! Mi-a fost dor de tine.

– Howard...?

– Nu, nu, nu de-asta suntem aici, zise ea, eliminând numaidecât această grijă. Prognoza nu este foarte bună, dar încă e cu noi.

– A sfidat şansele trăind atât de mult.

– Nu vrea să o părăsească pe Olivia, zise Bellamy şi Steven dădu solemn din cap, în semn că era de aceeaşi părere. Bellamy arătă înspre Dent. Ţi-l aminteşti pe Denton Carter?

– Desigur.

Cu evidentă reţinere de ambele părţi, cei doi bărbaţi îşi dădură mâna.

– Drăguţ loc, zise Dent.

– Mersi.

Bellamy trase de mâneca lui Steven.

– Poţi să stai puţin cu noi?

Steven privi peste umăr, ca şi cum ar fi căutat un pretext valid ca să se poată eschiva, sau poate vreo salvare, dar, când se întoarse spre ea, zise:

– Pot să iau o pauză de câteva minute. Se aşeză lângă Bellamy, faţă în faţă cu Dent, îşi puse mâinile împreunate pe masă şi privi de la unul la celălalt. Staţi să ghicesc. Sunteţi aici din cauza rubricii care a apărut azi în ziarul ăla de scandal. Am crezut – am sperat – să fi uitat de noi până acum.

– Şi eu speram la fel, zise ea.

Steven atacase direct subiectul principal, fără conversaţie suplimentară, fără s-o mai întrebe ce mai face, lucru care o întrista peste măsură, însă trebuia să îi răspundă la întrebare.

– Am încercat să mă ascund în spatele pseudonimului, Steven. Am vrut să rămân anonimă şi nu mi-am dorit să ştie cineva vreodată că povestea mea are la bază crima în care Susan şi-a pierdut viaţa.

– Zile întregi, după ce ai fost demascată, a trebuit să mă feresc de jurnalişti. Van Durbin şi-a trimis un trepăduş aici, să-mi ia un interviu. Am refuzat, evident. Lucrurile s-au mai calmat când te-ai întors în Texas. Apoi, azi-dimineaţă...

– Ştiu. Îmi pare rău.

– Ei, zise el, şi cuta de pe frunte îi dispăru, lăsând toate astea la o parte, te felicit pentru succesul obţinut. Mă bucur pentru tine, din punctul ăsta de vedere. Sincer.

– Îţi doreşti doar ca succesul meu să nu te fi afectat şi pe tine.

– N-o să te mint, Bellamy. Aş fi preferat să nu fiu un personaj din povestea ta şi să nu fie aflată legătura dintre noi.

Bellamy aruncă o privire restaurantului aglomerat.

– Nu pare să-ţi fi afectat afacerea.

– Nu, trebuie să recunosc că asta nu a avut de suferit.

– Şi succesul tău merită felicitări. Ai acum trei restaurante şi toate trei sunt absolut adorate de toţi criticii culinari.

– Este un parteneriat bun. William se ocupă de bucătărie şi de bar. Eu mă ocup de partea administrativă şi de instruirea personalului.

– O împărţire a sarcinilor foarte productivă.

Bellamy îi zâmbi lui William, care se apropia de separeul lor cu o tavă cu băuturi. Aşeză un pahar de ceai în faţa fiecăruia.

– Pot să vă aduc şi altceva dacă vreţi. Bloody Mary? Vin? Un aperitiv?

– E foarte bine aşa, mulţumesc, răspunse Bellamy. Şi îţi mulţumesc şi că ni l-ai împrumutat pe Steven câteva minute.

– Cu plăcere. Puse o mână pe umărul lui Steven şi i se adresă direct: Dacă ai nevoie de ceva, sunt la bar.

Strânse uşor umărul lui Steven înainte să se îndepărteze.

Steven o privi pe Bellamy privindu-l pe William îndepărtându-se şi îndreptându-se spre bar. Când privirea ei aprinsă se întoarse la el, spuse:

– Da, ca răspuns la întrebarea pe care eşti fie prea politicoasă, fie prea ofensată ca să mi-o adresezi. Eu şi William suntem parteneri nu doar în afaceri.

– De cât timp sunteţi împreună?

– De revelionul trecut am aniversat zece ani.

– Zece ani?!?

Nu-i venea să creadă.

– Nu mă ofensează nimic altceva în afara faptului că nu am ştiut. De ce nu mi-ai spus?

– La ce-ar fi contat?

Duritatea lui o răni adânc. Toate momentele în care vorbiseră şi râseseră împreună, toate acele ocazii în care îşi luaseră unul altuia apărarea împotriva lui Susan – toate aceste experienţe pe care le trăiseră împreună nu însemnaseră nimic pentru el?

Când fusese pe punctul de a pica un examen de algebră, Steven fusese cel care o convinsese că testul acela n-avea să-i definească restul vieţii, dar tot el se ţinuse de capul ei până când reuşise să ia o notă de trecere. Tot el insistase că aparatul dentar abia dacă se observa şi că toate coşurile aveau să-i treacă în cele din urmă. Ori de câte ori era deprimată şi avea o părere proastă despre sine, Steven îi vorbea despre ziua în care avea să fie frumoasă, cu un viitor luminos. Mai luminos chiar decât al lui Susan.

Îl considerase un frate adevărat şi crezuse că şi el simţea acelaşi lucru în ceea ce o privea. Cu toate acestea, o îndepărtase complet din viaţa lui. Nu fusese importantă pentru el, iar această realizare o durea cumplit.

– *Tu* ai fi contat, Steven, zise ea, cu vocea încărcată de emoţie. Tu, viaţa ta, iubirile tale, contau pentru mine.

Steven părea uşor stânjenit.

– Încearcă să înţelegi. Am plecat din Austin, a trebuit să abandonez totul. Era singurul mod în care puteam supravieţui. Trebuia să-mi fac o nouă viaţă, să mă eliberez complet de cealaltă. Dacă aş fi luat orice aspect cu mine, chiar şi pe tine, aş fi rămas legat de restul. A trebuit să mă separ de tot. Fără ataşamente. Cu excepţia mamei, şi până şi pe ea o ţin la o distanţă sănătoasă pentru mine.

– De-asta ai găsit câte o scuză ori de câte ori am încercat să mă întâlnesc cu tine în New York.

– Îmi aminteai de tot ce s-a întâmplat mai groaznic în viaţa mea. Încă îmi aminteşti.

– Văd că tot o secătură ai rămas.

Steven îi aruncă o privire rapidă lui Dent, care vorbise pentru prima oară de la strângerea lor detașată de mână.

– Erai un puști smiorcăit și egoist și deocamdată nu am văzut nici o îmbunătățire.

– Dent! exclamă Bellamy, în șoaptă.

Dar Dent nu terminase.

– S-a dat peste cap ca să poată veni aici. Ai putea măcar să te *prefaci* că te bucuri să o vezi.

Când Bellamy deschise gura să spună ceva, Steven ridică palma.

– E-n regulă, Bellamy, are dreptate. Sunt o secătură. Este o tactică de supraviețuire. N-am avut intenția să te rănesc. Zâmbi trist în timp ce întinse mâna și-i mângâie obrazul fin și, ca și cum i-ar fi citit gândurile pe care le avusese cu câteva clipe mai devreme, murmură: Exact cum îți spuneam, rățușca s-a transformat într-o lebădă. Apoi își coborî mâna și licărul de afecțiune pe care îl zărise în ochii lui dispăru. A fost nevoie de timp, de terapie și perseverență, dar m-am reinventat. Eram mulțumit cu viața pe care mi-o făcusem. Dar acum, cartea ta și toată vâlva din jurul ei mi-au retrezit toate acele amintiri de care încercam să fug. Încă o dată, sunt copilul slăbănog și speriat, interogat de poliție.

– Dale Moody? întrebă ea.

– Un tip masiv. Cu pieptul lat. Cu voce gravă. Mi-a luat mai multe interviuri. Nu s-a ajuns la nimic, dar faptul că am fost suspect, chiar și o perioadă scurtă de timp, m-a speriat de moarte.

– Așa a zis și Dent.

Steven se uită la el, măsurându-l din priviri.

– Iartă-mi curiozitatea. Nu s-ar putea spune că a existat o legătură prea strânsă între tine și familia mea, dar iată-te aici, în Atlanta, cu Bellamy. De ce?

Bellamy vorbi înainte ca Dent să apuce s-o facă:

– Am aranjat un zbor cu Dent, în speranța că voi putea îndrepta lucrurile.

– Nu a mers. Dacă vrei să știi, mama a fost extrem de supărată că l-a văzut din nou.

– Da, știu.

– Așadar, de ce este aici cu tine acum?

După o îndelungată ezitare, Bellamy spuse:

– Cineva mă amenință de câteva săptămâni. Trebuie să aflu cine și de ce. Îi povesti lui Steven tot ce se întâmplase și termină spunându-i: Nu le-am spus Oliviei și tatei. Te rog, nu le spune nici tu nimic. Nu au nevoie de o grijă în plus. Dar noi – eu și Dent – nu credem că actele de vandalism comise acasă la mine și la avionul lui au fost întâmplătoare sau vreo coincidență. Persoana care le-a comis are cumva legătură cu ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Steven se încruntă, cu o expresie sceptică.

– Este o speculație foarte serioasă, nu crezi?

– Eu și Dent nu avem nimic altceva în comun.

Steven îi privi lung pe fiecare în parte.

– Și eu am jucat un rol principal în acea zi. Ai venit să mă acuzi că ți-am pictat mesaje de amenințare pe pereții din dormitor?

– Firește că nu. Se întinse și-i luă mâna. Sper să ne împărtășești câteva din amintirile tale legate de ce s-a întâmplat atunci.

– Cu ce scop? Ai scris deja o carte întreagă despre asta.

Dent pufni auzind această remarcă. Bellamy nu-l luă în seamă. Hotărâse ca, momentan, să nu mai spună nimănui altcuiva despre pierderile ei de memorie. Dar era important ca Steven să umple niște goluri.

– Vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări?

Steven părea enervat.

– Ce-am mai putea schimba acum dacă vorbim despre asta?

– Fă-mi mie pe plac. Te rog.

Se gândi preț de câteva momente, apoi încuviință brusc din cap. Bellamy nu pierdu timpul.

– Cu puțin timp înaintea tornadei, ai plecat din pavilion și te-ai dus la casa de lângă debarcader.

Din nou, Steven dădu scurt din cap.

– De ce? De ce te duceai la debarcader?

– După bere.

– Bere? Ţie nu-ţi plăcea berea. Mi-ai spus că gustaseşi la o petrecere şi că ţi se părea că are un gust oribil.

Steven ridică din umeri.

– Voiam să mai încerc o dată. Umbla vorba că nişte băieţi reuşiseră să ascundă bere în casa de la debarcader. M-am dus să văd, dar nu era nimeni acolo. Doar câteva cutii. Tocmai mă întorceam la pavilion, când cineva a văzut pâlnia tornadei şi toată lumea a început să ţipe. Debarcaderul era mai aproape, aşa că am fugit şi m-am adăpostit acolo.

Bellamy aprobă absentă din cap.

– Când am venit după tine...

– Ai venit după mine?

– Ca să te previn că se apropia furtuna.

– Serios?

Reacţia lui o uluia.

– De ce te surprinde? Am scris în carte. Dacă ai citit-o...

– Am citit-o. Dar m-am gândit că ai zis doar aşa, de dragul poveştii.

– Tu nu-ţi aminteşti tot aşa?

– După ce-am plecat din pavilion, nu te-am mai văzut decât după ce fuseseşi salvată dintre dărâmăturile de la debarcader.

– Nu m-ai văzut acolo mai înainte?

Steven clătină din cap.

– Nu am nici cea mai vagă idee cum ai ajuns acolo.

Bellamy îi aruncă o privire lui Dent. Acesta se uita la ea, cu sprâncenele arcuite în mod grăitor. Întorcându-se la Steven, Bellamy spuse:

– După tornadă, ai reuşit să ieşi de sub dărâmături.

– A fost un mare noroc că nu am sfârşit strivit sub zidurile dărâmate. Dar partea aia din construcţie s-a prăbuşit în afară şi nu înăuntru. Am avut zgârieturi şi eram ameţit, dar nimic grav. Am reuşit să mă târăsc afară dintre dărâmături şi să mă întorc, împleticindu-mă, la pavilion. Mama şi Howard aproape că m-au sufocat cu îmbrăţişările. Dar, desigur, erau în acelaşi timp disperaţi să vă găsească pe tine şi pe Susan.

Amintirile lui Steven în legătură cu ce se întâmplase după furtună coincideau cu ale lui Dent, aşa că Bellamy nu insistă asupra lor.

– De ce te-a interogat detectivul Moody?

– Din cauza aspectelor sexuale ale crimei. A interogat toţi bărbaţii trecuţi de pubertate, mai ales pe cei apropiaţi de Susan. Pe iubitul ei, spuse Steven, înclinând capul înspre Dent. Eu eram fratele ei vitreg, dar asta nu m-a exclus. Până şi Howard a fost interogat.

Bellamy era uluită.

– Tata a fost chestionat? Doar nu vorbeşti serios!

– Sunt sigur că mama şi Howard nu au vrut să afli, din cauza implicaţiilor deranjante.

– Nu sunt deranjante, sunt dezgustătoare.

Steven coborî privirea şi trasă modelul din ţesătură al feţei de masă albe cu vârful degetului.

– Moody nu a fost chiar atât de deplasat.

Cuvintele lui, rostite aproape în şoaptă, avură efectul unor cărămizi căzute din cer. Bellamy era atât de şocată, încât nu mai putea să vorbească. Nici Dent nu spuse nimic, dar îşi puse cotul pe masă şi-şi cuprinse cu mâna bărbia şi gura. Probabil că Steven simţea presiunea privirii lui solemne, pentru că, atunci când renunţă să mai studieze faţa de masă, Dent fu cel căruia i se adresă.

– Nu e cazul să-ţi spun ţie cum era ea, nu-i aşa? Ştii din proprie experienţă că Susan avea o sexualitate ieşită din comun. Ceea ce probabil că era fantastic pentru tine, dar pentru fratele ei mai mic, care încerca să-şi înţeleagă identitatea sexuală, era un adevărat coşmar. Şi mai era şi răutăcioasă pe deasupra.

Bellamy înghiţi cu dificultate şi spuse, cu voce sugrumată:

– Încerci să ne spui că tu şi Susan...

– Nu, zise Steven, scuturând ferm din cap. N-am ajuns niciodată la marele final. Dar nu fiindcă n-ar fi încercat. Aşa stând lucrurile, se mulţumea să mă tortureze.

– Făcând ce anume?

– Eşti sigură că vrei să auzi asta, Bellamy? Nu este deloc plăcut.

– Cred că trebuie să aud.

– Bine. Trase aer în piept. Susan își făcuse un obicei din a se strecura noaptea în camera mea. De două, trei ori pe săptămână. Uneori chiar mai des.

– Când a început?

– În ziua în care mama și Howard s-au căsătorit.

Bellamy scoase o exclamație de uluire.

– Se întindea lângă mine, se freca de mine, vorbea murdar, îmi descria în detaliu tot ce mi-ar fi făcut, dacă mie nu mi-ar fi fost atât de frică să nu fim prinși. Își dădea jos hainele și mă provoca să o ating. Pufni disprețuitor. Dumnezeu mi-e martor, uneori chiar îmi doream să o fac, pentru că începusem să lupt cu realizarea faptului că eram homosexual. În acel punct din viața mea, îmi doream cu disperare să-mi dovedesc mie însumi că nu era așa. Dar, adevărul fie spus, cu cât încerca mai mult să mă ademenească, cu atât îmi provoca mai multă repulsie.

– Știa că ești homosexual?

– Poate. Probabil. Ceea ce nu însemna decât că întreaga poveste era cu atât mai încântătoare pentru ea. Am ajuns în punctul în care nu mai suportam să o văd, nu-i mai puteam suporta nici măcar mirosul, și nu încercam să o ascund. Susan a devenit și mai agresivă, și mai provocatoare. Odată, a intrat peste mine la duș și mi-a spus că mama era pe hol. Mi-a spus că, dacă scoteam un sunet și ne prindea mama, le-ar fi spus, ei și lui Howard, că o forțam să se culce cu mine în fiecare noapte. Știam că era în stare să plângă la comandă și că putea să-i convingă de orice. Privi intens în ochii lui Bellamy. Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cel care-ți distruge iluzia familiei perfecte, dar poate că a sosit timpul să știi adevărul despre iubita ta soră.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Ca să adaugi și detaliul ăsta în cartea ta? Să scrii o poveste și mai savuroasă?

Bellamy tresări ca și cum ar fi plesnit-o.

– Nu merit asta, Steven.

Fratele ei păru să fie de acord, pentru că suflă cu zgomot aerul pe gură.

– Îmi pare rău. Nu era cazul.

– De ce nu mi-ai spus atunci? Aș fi stat lângă tine, orice ar fi urmat.

– N-am vrut să urmeze nimic. Nu voiam să știe nimeni, în nici un caz tu. Erai atât de diferită de ea. Inocentă. Dulce. Mereu împăciuitoare. Și erai prietena și partenera mea. Mă temeam să nu te schimbi, dacă ai fi știut de mine și de Susan.

– Nu m-aș fi schimbat.

– Poate, spuse el, încă îndoielnic. Dar, în orice caz, mi-era rușine.

– Dar nu făceai nimic rău.

– Erau momente în care corpul meu răspundea, fără voința mea. Când nu mă puteam controla. Nu o doream câtuși de puțin, dar eram un adolescent chinuit de hormoni pe care nu aveam cum să-i eliberez. Mă atingea și eu explodam, după care râdea de mine și mă umilea. Sincer, adăugă el gânditor, mă mir că nu s-a lăudat niciodată în fața ta cu ceea ce făcea. Era invidioasă pe tine, știai?

– Imposibil.

– E adevărat. Era invidioasă pe relația specială dintre tine și Howard. Tatăl vostru te prefera, și Susan era conștientă de asta. Era totodată uluită de faptul că, în momentul în care am intrat în familia voastră, între noi s-a format o legătură strânsă pe care nu am avut-o niciodată cu ea și nici nu mi-am dorit-o. Nu că ar fi interesat-o pe ea prietenia mea, dar nu îi plăcea să fie nimeni înaintea ei. Privi din nou peste masă, la Dent. Să știi că nici ție nu-ți era fidelă. Îmi povestea despre toți băieții cu care „te lucra" pe la spate. Era o târfă care oferea mostre gratuite tuturor. A fost potrivit să fie strangulată cu propriii chiloți.

– Steven, te rog, șopti Bellamy.

– Tu ai vrut să auzi, acum o să auzi până la capăt, zise Steven, apăsat. Într-o duminică, în timpul cinei în familie, Susan mi-a dat pe sub masă o pereche de chiloți de-ai ei. Stăteam frumușel între ea și Howard, când mă trezesc că-mi ia mâna și-mi îndeasă chiloții între degete. Am fost atât de oripilat și totodată atât de îngrozit, că am crezut că o să leșin. Și tot timpul cinei a zâmbit,

cu acel zâmbet viclean şi triumfător care-i era atât de caracteristic. Erau genul de glume înjositoare care o făceau să jubileze. Au fost nenumărate alte ocazii în care a făcut ceva asemănător. V-aş mai putea spune multe, dar nu ar folosi la nimic. Nu îmi mai poate transforma viaţa într-un iad. E moartă. Şi mă bucur.

Nu mai spuse nimic preţ de câteva momente, apoi se ridică, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Aruncă o privire în jurul restaurantului şi spuse:

– Trebuie să mă întorc la treabă. În plus, am spus tot ce aveam de gând să spun. În afară de asta. Înainte să continue, se asigură că are întreaga lor atenţie. Moody m-a chestionat exagerat de mult, dar povestea mea a fost mereu aceeaşi. De la primul până la ultimul cuvânt. N-a avut nici o dovadă care să mă plaseze aproape de locul în care a fost găsit cadavrul ei. Şi nici n-a găsit vreun moment în care aş fi putut s-o omor. Dar ce nu m-a întrebat niciodată, ce nu a ştiut este că aveam un motiv al dracului de bun să o fac.

capitolul 12

Pumnul veni din senin şi se izbi în faţa lui Rupe ca o ghiulea de tun.

Ateriză cu putere în fund. Fulgere de durere îi străbăteau capul, ricoşând în pereţii interiori ai craniului. Urechile îi ţiuiau şi era momentan orbit.

Înainte să apuce măcar să strige, se simţi prins de gulerul cămăşii şi ridicat în picioare cu o viteză care-i zgâlţâi oasele şi-i făcu să-i clănţănească dinţii. Planeta se legănă, apoi ieşi de pe orbită, ameţindu-l până în punctul în care simţi că-i vine să vomite. Încercă să-şi stăpânească greaţa care i se ridicase în gât. Capul i se bălăngănea pe gât, fără să îl poată controla. Sângele îi curgea din nasul spart, peste buzele amorţite.

– Hei, Rupe, nu ne-am văzut de mult.

În timp ce era scuturat ca o păpuşă de cârpă, Rupe clipi, încercând să vadă prin rachetele de durere care încă îi mai explodau în interiorul craniului. Pământul

reveni la locul lui şi, în sfârşit, multitudinea de imagini neclare din faţa lui se contopiră scoţând la iveală figura lui Dale Moody, mai masiv, mai urât şi mai bătrân.

Dale ştia cât de puternică era durerea celuilalt bărbat, pentru că îi fusese descrisă cu altă ocazie. O lovitură exact ca aceea pe care i-o dăduse lui Rupe i-o aplicase unui coleg poliţist care descrisese apoi în detalii multiplele niveluri de durere insuportabilă pe care le încercase în momentul în care făcuse cunoştinţă cu pumnul drept al lui Dale.

Ca răspuns la întrebarea lui Dale, Rupe mormăi ceva neinteligibil.

– Poftim? Nu cred că am înţeles.

Dale, cu mâna încă înfiptă în gulerul cămăşii de bumbac mercerizat, îl ridică pe Rupe şi îl împinse în partea din spate a Dodge-ului său ruginit.

– Ce zici, cădem la o înţelegere?

– Mai du-te dracului!

Cu buzele umflate şi nasul rupt, Rupe nu reuşi să pronunţe foarte inteligibil înjurătura pe care i-o adresa fostului poliţist. Dale rânji, dar expresia lui nu era câtuşi de puţin plăcută.

– Să înţeleg că nu.

Ţinându-l pe Rupe cu o mână, o folosi pe cealaltă pentru a deschide uşa din spate a maşinii, dădu la o parte capacul alb al unei lăzi frigorifice din care scoase o pungă de mazăre congelată pe care o adusese anume pentru această ocazie.

– Poate c-o să te-ajute.

Aplică punga pe nasul umflat al lui Rupe.

Rupe scoase un nou strigăt de durere, dar întinse mâna şi smulse punga de mazăre dintre degetele lui Dale. Şi-o aşeză cu mai multă blândeţe pe zona traumatizată, apoi îl privi pe fostul detectiv din spatele pozei cu Uriaşul Verde zâmbitor.

– O să depun plângere pentru agresare.

– Înainte sau după ce o să-ţi umflu ochii? Sper că nu ai vreo reclamă de filmat săptămâna asta. O să arăţi ca dracu' o vreme. Poate găseşti cămăşi care să ţi se asorteze cu vânătăile.

– Eşti un...

– Ştiu foarte bine ce sunt, zise brusc Dale şi orice urmă de umor dispăru din tonul lui. Şi ştiu chiar şi mai bine ce eşti tu. Putem să stăm aici toată noaptea şi să ne insultăm unul pe celălalt. Eu nu am nimic altceva de făcut. Dar tu eşti un om ocupat. Şi tot tu eşti cel care sângerează şi se perpeleşte de durere în momentul ăsta. Cea mai bună alegere ar fi să stai de vorbă cu mine, după cum ştiu că arzi de nerăbdare să o faci. Am condus jumătate de stat ca să ajung la tine. Aşa că hai, vorbeşte, nenorocitule!

Rupe continua să îi arunce priviri otrăvite, dar Dale ştia mai bine decât oricine că fostul procuror era specialist în a-şi păstra calmul în situaţiile-limită. Chiar şi strâns cu uşa, cum era acum, cu siguranţă căuta un unghi care să întoarcă situaţia în avantajul său. Ştiind toate acestea despre el, Dale nu fu surprins când Rupe trecu direct la subiect.

– Fata mai mică a familiei Lyston. Ţi-o aminteşti? Bellamy? A scris o carte.

– Poveste veche, Rupe. *Înainte de furtună.* Ştiu de ea. Mai ştiu şi de ziaristul de scandal care o descoase pe toate părţile. M-am oprit să bag benzină în drum spre tine şi am văzut ediţia de azi într-un stand de lângă casă. Pun pariu că fata de la casă ar fi făcut atac de inimă dacă ar fi ştiut că vinde un exemplar unuia dintre personajele vedetă în articolul de azi. Eu stau ceva mai bine decât tine, Rupe, continuă Dale, pe ton conversaţional. Am fost menţionat doar ca „fostul detectiv însărcinat cu investigarea cazului, indisponibil pentru comentarii". Dar Van Durbin n-a fost zgârcit cu tine. Citind printre rânduri, aş spune că nu a fost foarte impresionat de fosta ta funcţie. A zis că nu i-ai putut da un răspuns „precis" când te-a întrebat despre dovezile concrete, care, în cazul de faţă, înseamnă o pereche de chiloţi de dantelă. Van Durbin a exploatat asta la maximum.

– Am citit articolul.

Rupe îşi ridică pachetul rece de pe nas, privi cu dezgust urma de sânge care rămăsese pe pungă, apoi o aruncă la o parte. Ateriză pe trotuar, la picioarele lui,

cu un zgomot puternic. Rupe se uită la ea și profită de ocazie ca să-și rotească privirea prin parcare.

– Nu e nimeni în jur, îi spuse Dale. Nimeni care să-ți sară în ajutor. Și asta numai din vina ta, pentru că ți-ai lăsat mașina tocmai aici, la marginea parcării. Ce? Te temi să nu observe cineva că vii și pleci din apartamentul domnișoarei de acolo? Sincer, ar trebui să alegi alt loc pentru întâlniri romantice, Rupe, altfel riști să fii prins cu pantalonii în vine. Chiar așa, câți ani are? Optsprezece? Cel mult nouăsprezece. E majoră măcar? Să-ți fie rușine! Ți-o tragi cu o fetișcană care nu are nici măcar vârsta legală să-și cumpere o bere. Și când te gândești că mai ești și diacon la biserică!

Dacă privirile ar fi putut ucide, Dale ar fi fost mort.

– Prietenul tău, Haymaker? șuieră Rupe. El m-a turnat?

Ignorându-l, Dale continuă să-l tachineze doar de amorul artei, așa, ca să se distreze.

– Nevastă-ta știe că ți-ai tras o puicuță? Dar, dacă stau să mă gândesc, s-ar putea să nu fie chiar așa de afectată. Poate c-o să se bucure să afle că încă ți se mai scoală. Dale se aplecă spre Rupe și șopti: Dar să sperăm că n-o să afle Van Durbin despre asta.

Rupe strâmbă din nas.

– Are o rubrică într-un ziar ieftin, pe care oamenii îl folosesc drept așternut în litiera pisicii. Ei și? Ce rău mi-ar putea face, cu adevărat?

– Regelui Mașinilor din Austin? făcu Dale, disprețuitor.

Rupe șterse o picătură de sânge care i se scurgea din nas, apoi și-o scuturâ de pe degete.

– A fost ideea băiatului de la marketing.

– Cum zici tu, Rupe, cum zici tu. Te-ai descurcat frumușel. Dar totul ar putea să dispară într-o clipă.

Pocni din degete la nici trei centimetri de fața tumefiată a lui Rupe.

– Crezi că mi-e frică de Van Durbin?

– Nu, dar ți-e groaznic de frică de mine, i-o întoarse Dale, strângând menghina. Mai întâi cartea, apoi Van Durbin... au tulburat niște ape care se limpeziseră. Dar eu sunt cel care ar putea într-adevăr să te tragă la fund.

– Te-ai scufunda odată cu mine.

– Eu nu mai am nimic de pierdut.

Cu ambele mâini, Rupe împinse în pieptul lat al lui Dale. Dale se dădu un pas în spate şi Rupe măsură cu o privire dispreţuitoare atât pe fostul poliţist, cât şi maşina lui.

– Asta e mai mult decât evident.

Dale ignoră insulta.

– Tu, pe de altă parte, ai ieşit mult în evidenţă. Mass-media ar fi încântată să te întindă pe cruce.

– Mai lasă ameninţările. Dacă ai încerca să mă distrugi, nu ai reuşi.

– Sunt de altă părere.

– Eşti deja înfrânt, doar că nu-ţi dai seama, zise Rupe. De-asta am încercat să dau de tine. Ca să-ţi spun că, dacă începi să devii prea sentimental în legătură cu Allen Strickland, legea, justiţia şi stilul american, o să-ţi sapi propriul mormânt şi nu numai pe al tău.

– Dacă ar fi să se redeschidă cazul lui Susan Lyston...

– Vezi, exact despre asta e vorba. Te-am bătut înainte să începi. Se uită la Dale şi clătină dispreţuitor din cap. Crezi că aş fi lăsat dosarul ăsta să zacă aşa la procuratură, ca o bombă cu ceas? Râse sec, dar asta îi aduse o grimasă de durere. Vezi să nu, Dale! Dosarul a dispărut la câteva săptămâni după condamnarea lui Strickland.

Dale strânse pumnii şi scrâşni din dinţi.

– În dosarul ăla erau toate notiţele mele în legătură cu cazul.

– Şi ai fost foarte cooperant când mi le-ai dat pe toate, aşa cum ţi-am solicitat, Dale. Sincer, apreciez asta.

Dale micşoră spaţiul dintre ei.

– Unde este?

– Nu l-am scos doar de la procuratură, Dale. Am aprins un chibrit, l-am privit cum arde, apoi am împrăştiat cenuşa în cele patru puncte cardinale. Dacă cineva ar încerca să-l mai găsească acum, nu ar avea nici o şansă. Din nou, îl măsură din priviri pe Dale şi râse. Ai ieşit din ascunzătoarea ta şi te-ai ambalat atâta pentru nimic. Îmi pare rău, Dale.

Ridică ostentativ din umeri, cu acel aer îngâmfat care-l făcea pe Dale să-l dispreţuiască. Dar Dale aşteptă, ştiind că o să vină. Aşteptă. Aşteptă.

Şi când Regele Maşinilor afişă acel zâmbet de reclamă, Dale îşi înfipse pumnul în dantura perfectă, distrugând-o cu încheieturile lui de fier antrenate de aproape douăzeci de ani de furie mocnită.

Rupe urlă, îşi acoperi gura cu ambele mâini şi alunecă pe lângă maşină.

Cu vârful ghetei, Dale îl împinse de lângă roată, ca să nu-l împiedice atunci când pleca. Apoi, privindu-l de deasupra, zise:

– Dacă-l mai strângi o dată pe Haymaker cu uşa, mă întorc şi-ţi tai boaşele cu foarfeca de grădină. Am avut odată un caz, un tip i-a făcut aşa ceva amicului cu care juca pocher. A primit trei ani pentru asta. Dar i-a dat celuilalt o lecţie despre trişat pe care sigur n-a uitat-o niciodată.

În timpul zborului înapoi spre Austin, nici Bellamy, nici Dent nu avură prea mult chef de vorbă. Despărţirea de Steven o întristase profund, pentru că acum ştia că o exclusese în mod voit din viaţa lui, pe când înainte se păcălise singură crezând că circumstanţele erau de vină pentru ruptura dintre ei.

Dar starea ei de spirit era cauzată în mod special de ceea ce-i dezvăluise în legătură cu el şi cu Susan.

– Cum e posibil să fi trăit în aceeaşi casă cu ei şi să nu fi ştiut?

Nici măcar nu-şi dădu seama că pusese întrebarea cu voce tare, până când nu-l auzi pe Dent răspunzând.

– Erai un copil. Poate că ai simţit că se petrecea ceva între ei, dar nu aveai cum să-ţi dai seama ce era.

– Credeam doar că nu se plac în mod deosebit.

După câteva clipe, Dent spuse:

– E posibil să fi inventat totul.

– Nu ar inventa o astfel de minciună. Este prea dureros şi jenant pentru el.

– Crezi că ar minţi în legătură cu altceva?

Se uită la el cu o expresie întrebătoare.

– Steven nu te-a văzut la debarcader, înainte de furtună, spuse Dent. Dar nici tu nu l-ai văzut pe el, nu-i aşa?

– Poate că l-am văzut. Nu-mi amintesc.

– Bine. Dar ne-a spus că s-a dus acolo ca să ia bere pe furiş, când nici măcar nu-i plăcea berea. Mi s-a părut cam ciudat.

– Crezi că minte când ne spune unde era în momentul în care a fost omorâtă Susan?

Dent ridică din umeri.

– E doar ceva de luat în considerare, atâta tot. A recunoscut că avea un motiv.

– Deci crezi partea asta, că Susan s-a dat la el?

– Da, cred.

Nici unul nu mai spuse nimic. În cele din urmă, Bellamy zise:

– Era egoistă şi înfumurată. Dar nu aş fi crezut că putea fi atât de crudă.

– Nu? Vorbind şoptit, dar cu patos, Dent spuse: Dorinţa ta de a afla adevărul ar putea scoate la iveală şi alte surprize urâte, Bellamy. Eşti sigură că vrei să continui?

– Trebuie.

– Ba nu, nu trebuie.

– Nu mă opresc acum, Dent.

– Poate c-ar trebui. De ce să mergi mai departe pe un teren care ar putea fi înţesat de bombe?

– Nimic nu poate fi la fel de rău ca secretul pe care l-am aflat azi.

Dent o privi câteva clipe lungi, apoi, fără nici un alt cuvânt, îşi îndreptă privirea înainte.

– Ceilalţi băieţi, zise ea ezitând, cei cu care se lăuda că a fost...

– Ce-i cu ei?

– Nu ştiai?

– Ba sigur că ştiam. Îşi dădu capul pe spate şi închise ochii. Nu-mi păsa.

Petrecură restul zborului adânciţi într-o tăcere gânditoare şi nu-şi mai vorbiră decât abia atunci când ieşiră de pe terminalul Austin-Bergstrom, pe poarta care dădea spre parcarea unde Dent îşi lăsase Corvette-ul.

Bellamy se oferi să cheme un taxi ca să o ducă acasă.

– Dacă preferi să nu mai faci un ocol până în Georgetown...

– Te duc eu. Dar aerodromul lui Gall este în drumul nostru. Aş vrea să mă opresc puţin acolo.

Camioneta lui Gall era singurul vehicul din jur. Fanionul de vânt atârna inert pe stâlpul lui, pleoştit de zăpuşeala serii. Dent intră cu maşina în hangar şi, în timp ce el şi Bellamy coborau, Gall se apropie de ei, ştergându-şi mâinile unsuroase pe o cârpă de lucru.

– Ce mai face fata mea? întrebă Dent, referindu-se la avion.

– Începe să-şi revină. Vrei să vezi?

Dent o luă înspre avion. Gall se uită la Bellamy şi înclină din cap înspre birou.

– E mai răcoare acolo. Am dat drumul la aer. Ai grijă la piciorul din spate al scaunului, când te aşezi.

– Mulţumesc.

Bellamy intră în birou şi se aşeză cu grijă pe scaunul cu piciorul şubred. În timp ce-i privea pe Dent şi pe Gall discutând despre avion, îşi scoase telefonul mobil din geanta de umăr.

Avea trei apeluri pierdute de la impresarul ei şi încă două de la publicist. Îşi putea imagina zarva pe care o provocase ultimul număr din *EyeSpy*. Probabil că cei doi savurau din plin explozia de publicitate.

Nu citise exemplarul pe care i-l dăduse Dent de dimineaţă. Recunoştea că avea o curiozitate morbidă în legătură cu ce scrisese Van Durbin, şi doar dacă ştia conţinutul articolului putea să se pregătească să contracareze orice eventuale neadevăruri. Dar nu avea puterea să îl citească acum. După întâlnirea cu Steven, se simţea epuizată emoţional.

Neavând chef de discuţii profesionale, tastă numărul Oliviei. Îi răspunse robotul. Lăsă un mesaj. Încă avea senzaţia că nu făcuse un lucru corect ducându-se să vorbească cu Steven fără a-i spune mai întâi mamei lui. Olivia nu ascundea faptul că îi era cumplit de dor de fiul ei şi se lamenta adesea că nu îl vedea suficient de des.

Bellamy se întreba – ei bine, se întreba multe. Dar erau unele întrebări pe care nu i le putea pune Oliviei fără să-i trădeze încrederea lui Steven. Oricât de curioasă ar fi fost să afle cât anume ştia Olivia despre viaţa lui privată, era hotărâtă să respecte pactul pe care îl făcuseră încă înainte de adolescenţă de a-şi păstra secretele unul celuilalt.

Gall şi Dent se uitau acum la un alt avion, care era parcat în hangar. Gall îi făcu lui Dent semn să se apropie. Acesta păru să ezite, apoi se duse lângă aparatul de zbor.

Gall stătu în faţa lui preţ de câteva secunde, apoi se răsuci pe călcâie şi, lăsându-l pe Dent, veni în birou. Râdea în barbă în timp ce înconjură biroul şi se aşeză.

– Ştiam eu că n-o să reziste.

– Este un avion nou? întrebă Bellamy.

– Are mai puţin de cincizeci de ore de zbor.

– Al cui e?

Gall îi spuse, şi Bellamy recunoscu numele.

– E senator de stat, nu-i aşa?

– Mda. În plus, deţine cam o treime din terenul dintre Fredericksburg şi Rio Grande. Vite.

– Şi petrol, şi motorină, dacă nu mă înşel.

Gall dădu din cap.

– I-a oferit lui Dent un post de pilot privat, dar e prea încăpăţânat şi prea mândru ca să accepte.

Bellamy privi înspre Dent care-şi trecea mâna peste aripa avionului, aşa cum şi-o trecuse cu o noapte în urmă peste coapsa ei. Fusese la fel de lipsită de inhibiţii ca şi sărutul lui, amândouă luând ceea ce voiau.

Amintirea îi făcu obrajii să i se încingă. Prinsă în ceaţa amintirii erotice, rată întrebarea pe care i-o adresase Gall şi fu nevoită să-l roage să repete.

– Te-am întrebat ce crezi despre el.

Încercă să-l privească pe Dent în mod obiectiv, dar era imposibil.

– Încă îmi formez o opinie.

– Ai tăi nu l-au plăcut.

– Aici e vorba de mine.

Gall nu comentă.

– Îl cunoşti de mult timp, remarcă ea.

– Aşa este.

Gall aruncă mucul umezit al trabucului în coşul de gunoi şi îşi desfăcu unul nou.

– Le aprinzi vreodată?

Se încruntă, cu o expresie arţăgoasă.

– N-ai auzit? Tutunul dăunează grav sănătăţii. Dumnezeu ştie că Dent mi-a cântat melodia asta în ureche până când fie mă lăsam, fie îl omoram, doar ca să-l fac să tacă.

– Dent ţi-a ţinut piedici despre fumat când propria lui viaţă este atât de necugetată?

Gall o fixă cu ochii lui umezi şi roşii.

– Necugetată? Presupun că ar putea fi mai atent cu unele aspecte ale vieţii lui.

– Conduce mult prea repede.

– Da, îi place viteza. Şi uneori bea prea mult şi se trezeşte în câte-un pat în care n-ar trebui să fie. Dar află un lucru de la mine! Ţinea trabucul între două degete cu care gesticula prin aer. Este cel mai bun pilot pe care l-am cunoscut vreodată.

Când Bellamy nu comentă, Gall o luă drept o invitaţie de a dezvolta subiectul.

– Unii piloţi învaţă să zboare şi se descurcă suficient de bine cât să nu izbească avionul de pământ. Dacă aparatul e în stare bună şi pilotul nu o dă în bară, o să zboare. Trebuie să-ţi foloseşti mâinile şi picioarele şi trebuie să-ţi ţii bine capul pe umeri şi să ai o anumită doză de bun-simţ, ca să nu faci vreo greşeală stupidă sau să-ţi asumi un risc care te-ar putea ucide. Dar până şi cei mai deştepţi oameni pot fi piloţi foarte slabi. Vrei să ştii de ce? Gândesc totul. Nu o fac din instinct.

Se lovi cu zgomot peste burtă.

– Un pilot bun o face de aici! Simte zborul. Ştie cum se face înainte chiar de prima lecţie. Sigur, trebuie să mai înveţe despre vreme, cum să citească instrumentele. Există multe elemente care pot îmbunătăţi un talent înnăscut, dar, după mine, talentul ăsta – un talent cu care te naşti – este esenţial. Eu nu-l am. Dar îl recunosc atunci când îl văd. Îşi scoase trabucul din gură şi-i studie

capătul în timp ce-l rula între degete. Am avut o dată ocazia să dau mâna cu Chuck Yeager, la o bază aeriană din New Mexico. Eram doar un copil, un puşti bun la toate, dar în meseria mea am avut ocazia să întâlnesc mulţi băieţi care au devenit mai târziu astronauţi şi alte de-astea. Nişte piloţi al dracului de buni. Cei despre care-ţi vorbeam. Care zboară din instinct. Lăsă bărbia în jos şi se uită la Bellamy de sub linia neregulată a sprâncenelor. Dar nu l-aş da pe Denton Carter nici pentru zece ca ei.

Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze ideea, îndesă trabucul înapoi în colţul gurii şi îl prinse bine între dinţi. Amuzată, Bellamy spuse:

- Nu intenţionez să te contrazic.

- Ei bine, mormăi el, doar în caz că aveai de gând. Privi undeva în spatele ei. Bellamy se întoarse ca să poată, la rândul ei, să vadă hangarul unde Dent încă mai inspecta avionul. Doar o femeie dezbrăcată l-ar mai putea fascina în asemenea măsură, remarcă bătrânul, cu un rânjet. Când a început să vină pe aici, era un nesuferit mic şi plin de toane, cu tot felul de ifose în cap şi hotărât să se afirme, gata să se simtă ofensat din orice. Dar când se apropia de avioane, îi vedeam expresia care-i transforma chipul. Era... există un nume pentru asta... Ah... cum îi zice? întrebă el, pocnind din degete.

- Fermecat?

- Da. Fermecat. Precum cineva peste care a căzut o rază de soare, intrată printr-un vitraliu. Aşa arăta Dent ori de câte ori se uita la câte un avion în aer.

- Mi-a povestit cum a fost prima oară când l-ai luat să zboare. A spus că în clipa aceea s-a îndrăgostit iremediabil.

Gall îşi mută privirea de la Dent asupra ei.

- Ţi-a spus el asta?

- Chiar cu aceste cuvinte.

- Nu mai spune! Hah! Îşi înclină capul şi o studie preţ de câteva clipe. Nu cred că a mai vorbit vreodată despre asta.

Bellamy cântări în mintea ei cât de bine era să-i pună următoarea întrebare, dar ajunse la concluzia că altfel nu ar fi știut niciodată răspunsul.

– Ce s-a întâmplat în cabină, în timpul zborului ăluia când avionul a fost la un pas să se prăbușească? Nu cred că povestea a fost făcută publică vreodată.

– Ce ți-a spus Dent despre asta?

– Nimic. Schimbă de fiecare dată subiectul.

– Ei bine, atunci n-o să afli de la mine. Dacă o să vrea să știi, o să-ți spună singur.

Mobilul sună și, când văzu cine o apelează, Bellamy răspunse înainte să apuce să sune și a doua oară.

– Olivia? Ai primit mesajul meu? Cum e tata?

Ca să-i ofere câteva clipe de intimitate, Gall ieși din birou și se duse înapoi în hangar, lângă Dent.

– Recunoaște, campionule, e o bijuterie.

– E un avion drăguț.

Gall pufni, în semn că era mult mai mult decât atât.

– Da, și Marilyn Monroe era blondă naturală! Continuă să admire avionul și spuse: Senatorul te vrea cu tot dinadinsul. Zice că ai fost nedreptățit de compania aeriană.

– Ce știe despre...?

– Vrea să-ți ofere o șansă să dovedești...

– N-am nevoie să dovedesc...

– Taci câteva secunde și ascultă-mă, da? Este dispus acum să ia doar zece la sută din charterele tale și ți-a mărit și oferta de salariu. Considerabil. Crede-mă, e o prăjitură cu multă cremă. Tipul ăsta se dă peste cap ca să te convingă și ar însemna să fii nebun să... Mă asculți?

Dent îl ascultase, dar atenția îi fusese distrasă în clipa în care Bellamy ieșise din birou. Fusese îndeajuns să-i vadă chipul ca să-și dea seama că se întâmplase ceva extrem de rău. Se apropie repede de ei.

– Tata. Trebuie să ajung în Houston. Poți să mă duci acasă chiar acum, ca să pot să-mi iau mașina?

Dent răspunse imediat, apucând-o de braț și împingând-o înspre Corvette.

– Ajungem mai repede dacă te duc eu.

– Am o idee mai bună, interveni Gall. Du-o în zbor! Arătă înspre avionul cel nou. A insistat să te bag în cabină, să te fac să-l testezi.

– N-am asigurare.

– Ți-a făcut el.

– Fără să zboare vreodată cu mine? Fără să mă întâlnească măcar?

– Ca să vezi câtă încredere are în tine. A lăsat avionul aici, special ca să zbori cu el. Zice că altfel o să rugineasc㠄. Iar domnișoara are o urgență.

Dent se întoarse spre Bellamy și îi cuprinse umerii cu mâinile.

– Depinde de tine. Am permis să pilotez un avion de dimensiunea asta, dar n-am intrat niciodată în cabina lui.

Bellamy clătină din cap, cu evidentă confuzie.

– E ca atunci când te sui prima oară la volanul unei mașini noi, zise el. Trebuie să te familiarizezi.

– Cât durează?

– Vreo două ore.

– Nu pot să aștept atât.

– Sau câteva minute. O strânse și mai tare de umeri și spuse, fără ezitare: Eu pot să zbor, dar e decizia ta.

În mai puțin de două ore, ajungeau în camera de așteptare de lângă sala de urgență, unde Olivia stătea singură, cu mâinile strânse în jurul corpului, privind în jur. Sări în picioare în clipa în care o văzu pe Bellamy, dar nu schiță nici un gest față de Dent, atunci când acesta apăru în spatele ei.

Bellamy întrebă:

– Am ajuns prea târziu?

– Nu. Olivia se așează la loc, ca și cum picioarele n-ar fi putut s-o mai susțină. Își mai revine, apoi își pierde din nou cunoștința. Doctorii se tem să nu intre în comă. De aceea te-am sunat. Ar putea fi ultima șansă să vorbești cu el.

Bellamy traversă încăperea și își cuprinse în brațe mama vitregă. Rămaseră îmbrățișate preț de câteva

minute, plângând împreună. În cele din urmă, Bellamy se retrase şi-şi şterse faţa cu un şerveţel.

– Când pot să-l văd?

– Doctorul este acum cu el. Încearcă să-şi dea seama dacă se mai poate face ceva. Asistenta a promis că vine să mă anunţe când putem intra.

Se uită dincolo de Bellamy, înspre Dent, care rămăsese lângă uşă.

– Dent m-a adus cu avionul, îi explică Bellamy. Din fericire, am putut pleca aproape imediat după ce am vorbit cu tine.

Olivia îi mulţumi cu o politeţe rece. Dent îi răspunse cu o înclinare din cap, apoi spuse:

– Îmi trebuie o cafea. Să vă aduc şi vouă?

Ambele femei clătinară din cap în acelaşi timp, în semn de refuz. Apoi, de îndată ce Dent dispăru, Olivia se uită la Bellamy cu un amestec de uluire şi enervare. Bellamy trase adânc aer în piept, hotărând că cel mai bine era să spună totul direct.

– Am petrecut ceva timp cu el şi am ajuns să ne cunoaştem mai bine în ultimele zile. Nu mă aştept să înţelegi.

– Ei, mulţumesc pentru asta, fiindcă, într-adevăr, nu înţeleg. Chiar deloc.

– Atunci ai cel puţin încredere că sunt o persoană adultă şi că pot să iau singură hotărâri în legătură cu cine mă văd. Nu intenţionase să vorbească cu atâta asprime. Îi luă mâna Oliviei şi o strânse într-ale ei. Îmi dau seama de ce tu şi tata nu l-aţi considerat iubitul ideal pentru Susan. Nu era ca băieţii celor din cercurile voastre. Era necizelat şi nepoliticos.

– Nu doar din cauza lipsei lui de maniere nu îl plăceam, Bellamy. Îl considerăm parţial responsabil pentru ce i s-a întâmplat lui Susan.

Era ceva foarte nedrept şi fără nici un fel de bază, dar, în loc să insiste pe tema asta, Bellamy contraatacă într-un stil mai diplomatic.

– Nu a rămas nici el neafectat. Nu a reuşit să treacă peste faptul că a fost considerat suspect. Făcu o pauză, apoi spuse: Cum nu a putut nici Steven.

capitolul 13

Olivia tresări.

- Steven?

- Eu şi Dent am fost să-l vedem.

- În Atlanta?

- Am zburat acolo aseară şi l-am văzut azi.

- Cum mai e?

- Arată minunat. Categoric este în elementul lui. Restaurantul e superb şi era ticsit la ora prânzului.

Olivia îi cercetă ochii o clipă, apoi îşi coborî privirea spre mâinile împreunate.

- L-ai cunoscut pe William?

- Olivia.

Bellamy aşteptă până când cealaltă femeie se uită în ochii ei.

- De ce sunt ultima care află că Steven are o relaţie care pare solidă şi foarte fericită?

- L-ai întrebat pe el?

- Mi-a spus că a tăiat orice legătură cu fosta lui viaţă, inclusiv cu mine.

- Atunci, ăsta-i răspunsul.

- Doare, şopti Bellamy.

Olivia îi mângâie mâna.

- Nu te supăra prea tare. Şi pe mine m-a prezentat lui William abia după ce erau împreună de mai bine de un an.

- Şi nu te-a rănit să fii exclusă?

- Ba sigur că da. Dar nu am avut de ales, a trebuit să respect dorinţa de intimitate a lui Steven. Cu ani în urmă, a ales să se depărteze de familia lui. Zâmbi cu tristeţe. Am acceptat pentru că îl iubesc şi i-am înţeles punctul de vedere. Expresia ei deveni gânditoare. N-a avut o copilărie foarte fericită. Şi-a văzut tatăl murind încet, răpus de o boală chinuitoare. Nici nu ajunsese încă la adolescenţă când m-am măritat cu Howard. Care nu ar fi putut fi un tată mai bun, se grăbi ea să adauge. Dar tranziţia lui Steven în noua familie a fost dificilă.

Olivia nu avea idee cât de dificilă.

– A fost bine cu tine, zise ea. Voi doi v-ați plăcut din prima clipă. Dar el și Susan aveau ciocniri de personalitate. Steven era introvertit, Susan era la polul opus.

Dacă Olivia credea că diferențele de personalitate erau singurele probleme care existaseră între Steven și Susan, atunci era clar că Steven nu le spusese nimic mamei lui sau lui Howard despre abuzurile sexuale ale surorii lui vitrege. Dacă ar fi vrut să știe, le-ar fi spus chiar el, așa că nici Bellamy nu avea să-i trădeze acum secretul.

– Uneori cred... Olivia ezită, dar când Bellamy o îmboldi ridicând întrebător o sprânceană, continuă: Cred că Steven s-a simțit puțin abandonat atunci când m-am măritat cu Howard. Mă avusese numai pentru el timp de ani de zile, apoi, dintr-odată, trebuia să mă împartă cu un alt bărbat. Iar dragostea mea pentru Howard era atât de pasională, atât de puternică, încât probabil că Steven s-a simțit lăsat pe dinafară. Își șterse noile lacrimi care-i apăruseră în ochi și vorbi cu vocea încărcată de emoție. Howard este prințul meu din poveste, să știi. Cavalerul meu în armură strălucitoare. L-am iubit mult și pe primul meu soț, dar ce am simțit pentru el a fost ca o scânteie pe lângă un foc de artificii în comparație cu ce simt pentru tatăl tău. Când ne-am cunoscut, Howard mi se părea prea minunat pentru a fi adevărat. Poți să-nțelegi asta?

Privi în ochii lui Bellamy, căutând o înțelegere ca de la femeie la femeie.

Bellamy dădu din cap. Pe când avea doisprezece ani, și ei i se păruse Dent prea minunat pentru a fi adevărat. Tot așa fusese și în momentele când îl visase mai apoi, cu ochii deschiși.

– Da, știu exact ce vrei să spui.

– Suferința îndelungată a primului meu soț ne solicitase foarte mult financiar. Nu mai rămăsese prea mult în conturi după moartea lui, așa că mă consideram norocoasă că aveam un serviciu la o firmă de contabilitate. Nu eram chiar un caz caritabil, dar nici nu stăteam pe roze. Așa că iată-mă, o mamă singură cu un serviciu solicitant. Și iată-l și pe Howard, un bărbat bogat,

important, cu poziție. Mă încânta și mă înspăimânta în același timp.

– De ce te înspăimânta?

– Am știut de la bun început că se îndrăgostise de mine, că mă voia în viața lui. Mi-a spus acest lucru încă de la a doua întâlnire. Și Dumnezeu știe că și eu îl voiam pe el. Dar mă temeam că nu voi reuși să mă ridic la așteptările lui. Dacă ar fi ajuns să creadă că m-am măritat cu el doar pentru securitatea și beneficiile pe care mi le oferea? L-aș fi iubit oricum și îmi doream cu disperare să-l fac fericit, să-i fac viața la fel de plină și de completă cum mi-o făcuse el mie.

Bellamy îi strânse mâna.

– Ai reușit. Nu există nici cea mai mică îndoială în legătură cu asta, Olivia. Ai fost și ești esența vieții lui. Sunt singurul copil pe care-l mai are și aproape că mă doare să o spun, dar, când își va da ultima suflare, va avea pe buze numele tău.

Cu un suspin, Olivia se aplecă și-și odihni fruntea pe umărul lui Bellamy. O vreme, Bellamy o mângâie pe spate, încercând să o aline pe cât putea în clipa în care Făt-Frumosul ei era pe cale să o părăsească. În cele din urmă, își îndreptă spatele și-și șterse lacrimile.

– Gata, am plâns. Ne-am îndepărtat de la subiect. De ce te-ai dus tocmai acum să-l vezi pe Steven?

– Chiar și când am făcut cercetări pentru carte, nu a vrut să discute cu mine despre acea Zi a Comemorării. Nu am vorbit niciodată despre asta ca adulți. Voiam să-i aflu punctul de vedere.

Căldura pe care o împărtășise cu Olivia cu doar câteva clipe în urmă se răci semnificativ. Olivia își lăsă capul în jos și-și mângâie fruntea încruntată cu vârfurile degetelor.

– Bellamy, eu și Howard nu am spus nimic atunci când ai scris cartea. Nu ne plăcea ideea, dar nu era treaba noastră să ne amestecăm. Dar această... această obsesie a ta este ciudată și deranjantă. Extrem de deranjantă, sinceră să fiu. Nu o înțelegem. Își ridică fruntea și o privi în ochi pe Bellamy. Nu vrei să lași totul în urmă? Să uiți?

– Nu pot, șopti Bellamy, cu sinceritate.

Dar se abținu să-i spună mamei ei vitrege că nu putea uita ceva ce nu-și putea aminti. Fu scutită de la a mai spune și altceva în clipa în care o asistentă intră în încăpere.

– Doamnă Lyston, doctorul va fi disponibil în curând, pentru a discuta cu dumneavoastră. Până atunci, domnul Lyston este conștient, dacă doriți să intrați.

Olivia o împinse ușor pe Bellamy.

– Du-te tu. Sigur vrea să te vadă. Apoi, prinzând-o de mână, adăugă: Dar promite-mi că n-o să-l superi vorbindu-i despre moartea lui Susan.

Bellamy fu șocată să constate cât de mult se schimbase tatăl ei în cele două zile de când îl văzuse ultima oară. Obrajii și orbitele erau adânc înfundate, dându-i feței lui un aspect scheletic. Respira prin buzele întredeschise, lipsite de culoare, chiar dacă primea oxigen suplimentar de la un aparat. Sub pătura subțire, silueta lui părea atât de firavă, încât inspira milă.

Se duse lângă pat și-i luă mâna slăbită într-a ei. Când îi simți atingerea, Howard clipi și deschise ochii.

– Bună, șopti el.

– Hei, frumosule. Ce mai pui la cale?

Era salutul lor special, care o făcuse să chicotească în copilărie, mai ales dacă era însoțit de un ghiont blând între coaste. Acum, zâmbi printre lacrimi.

– Iartă-mă dacă nu mă ridic, zise el.

– Te iert. Se aplecă și-i sărută obrazul. Rămâi lungit.

Având grijă să nu deranjeze multitudinea de tuburi și fire care ieșeau de sub așternut pentru a intra în diverse aparate, Bellamy se așeză pe marginea patului.

– Unde e Olivia? întrebă Howard.

– Așteaptă să discute cu doctorul.

– O să-i spună că e cazul să accepte realitatea și să renunțe. Vocea îi tremura de emoție și lacrimile îi luceau în ochi. Ajut-o să depășească momentul ăsta, Bellamy.

– Știi c-o s-o ajut.

Îi strânse mai tare mâna.

– Trebuie să te rog să mai faci încă ceva pentru mine.

– Nu-ţi face griji în legătură cu afacerea. Este o maşinărie bine pusă la punct, care se conduce practic singură. Dar o să fac orice simţi nevoia să mă rogi.

– Nu are legătură cu compania. Este vorba de Susan.

Bellamy privi peste umăr, aproape aşteptându-se s-o vadă pe Olivia năvălind în salon ca să-i amintească promisiunea făcută.

– Hai să nu vorbim despre ea, tată. Este prea dureros pentru tine.

– Cartea ta...

– Te-a supărat. Ştiu. Îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să...

– Ai ridicat întrebări.

Nesigură unde voia să ajungă, Bellamy nu spuse nimic.

– Ai făcut-o intenţionat?

– Nu, răspunse ea, expirând încet aerul din plămâni. Dar, pe măsură ce se desfăşura povestea, apăreau şi întrebările aferente. Presupun că fuseseră îngropate în subconştientul meu.

– Şi în al meu la fel.

– Poftim?

– Şi eu am avut întrebări.

Bellamy era uluită.

– Cum ar fi?

– În primul rând, mi-am pus aceeaşi întrebare ca şi ziaristul ăla de scandal. Allen Strickland s-a dus la puşcărie pentru uciderea lui Susan. Dar oare chiar a făcut-o? Nu vreau să mor cu această incertitudine, Bellamy.

– Ce te face să crezi că n-a fost el?

– Poate că a fost. Dar nu vreau să îmi petrec eternitatea cu un *poate*. Am nevoie *să ştiu*.

Întâlnirea cu Steven o lăsase cu senzaţia că fusese mult mai bine pentru Bellamy la doisprezece ani să nu ştie chiar tot ce se întâmpla în jurul ei. Ajunsese totodată la realizarea că *Înainte de furtună* fusese scrisă dintr-o perspectivă extrem de naivă.

În acea Zi a Comemorării fuseseră în joc vibraţii puternice, nuanţe pe care, la doisprezece ani, nu le percepuse. Chiar dacă le-ar fi simţit, nu ar fi avut maturitatea necesară pentru a le identifica şi a le înţelege.

Dent o avertizase că orice adevăr pe care îl dezvăluia ar fi putut fi extrem de urât, poate chiar exploziv, mai urât chiar decât ceea ce aflase despre Steven şi Susan. Ajunsese foarte aproape să creadă că cel mai bine pentru liniştea ei sufletească ar fi fost să lase trecutul în pace.

Dar acum, tatăl ei o ruga să sape mai adânc. Cum putea refuza să-i îndeplinească - sau măcar să încerce să-i îndeplinească - dorinţa de pe patul de moarte? Rugămintea lui îi realimentase hotărârea de a continua să întoarcă toate pietrele, indiferent de hidoşeniile pe care le-ar fi putut descoperi dedesubt.

- Şi eu vreau să ştiu sigur, tată. De când am scris cartea, anumite lucruri pe care nu le ştiam au ieşit la iveală.

- Cum ar fi?

- Susan se întâlnea şi cu alţi băieţi, nu doar cu Dent Carter.

- Ai vorbit cu el?

- Cu el şi cu alţii.

- Ai încredere în el?

- Nu mi-a dat nici un motiv să nu am.

- Dar asta era de aşteptat, nu crezi? A încercat încă să te seducă?

Bellamy îşi lăsă ochii în pământ. Înţelegând ce însemna asta, Howard făcu o grimasă.

- Întreabă-te de ce se ţine după tine, Bellamy.

- Tu de ce crezi?

- Vrea să câştige potul cel mare. Să-şi bată joc de noi toţi şi să ne râdă în nas, aducându-te în patul lui. Ca şi cum simplul gând i-ar fi provocat durere, oftă şi închise ochii. Trecură mai multe secunde înainte să-i deschidă la loc. Vorbeşte cu detectivul.

- Cu Dale Moody?

– Începe cu el. L-am urmărit în timpul procesului lui Strickland. Era un om tulburat. Află de ce. Îi strânse din nou mâna. Faci asta pentru mine?

Îi făcu singura promisiune pe care i-o putea oferi.

– O să fac tot ce pot.

– Ca întotdeauna. Întinse mâna și îi atinse obrazul cu degetele de culoarea și textura hârtiei. Întotdeauna ai încercat să-i mulțumești pe ceilalți. Voiai să fie toată lumea fericită. Cred că ai ajuns chiar să te căsătorești cu un bărbat pe care nu îl iubeai, doar pentru că știai că eu și Olivia eram de acord cu el.

– Asta a trecut, tată.

– Nu mă ierta atât de ușor. Nu m-am gândit la fericirea ta nici pe jumătate atât de des pe cât ai luat-o tu în calcul pe a mea. Ai fost cumva pusă în umbră de tragedia lui Susan, care ne-a preocupat, pe mine și pe Olivia, în timpul procesului lui Strickland. Apoi am fost atât de preocupați să ne refacem viața, încât mă tem că am privit doar imaginea de ansamblu și nu am acordat suficientă atenție lucrurilor care erau chiar în fața noastră.

– Tată, nu m-am simțit *niciodată* lăsată în umbră sau neglijată. Îți jur. Eram timidă. Nu voiam să atrag atenția asupra mea. Îl bătu ușor pe mână. Ai fost lângă mine ori de câte ori am avut nevoie de tine și am știut întotdeauna că mă iubești.

Ar fi vrut să se arunce de gâtul lui, să-l strângă tare în brațe, să îl implore să nu o părăsească. După ce murea el, nu i-ar mai fi rămas nici o rudă de sânge, iar acest gând o umplea de disperare și de un groaznic sentiment de finalitate.

Dar refuza să adauge o criză de tristețe și de temeri copilărești suferinței lui. Nu alegea să moară. Nu voia s-o părăsească pe Olivia, nici pe ea, nu voia să renunțe la viață. Cel mai bun mod în care-și putea demonstra iubirea era să-i facă trecerea cât mai împăcată cu putință.

– Dacă fac asta, spuse ea încet, nu pot să stau aici, cu tine.

– Te vreau lângă mine. Dar este mult mai important să afli dacă au pedepsit pe cine trebuia. Şi nu ai prea mult timp.

Ca un fel de promisiune, îi sărută din nou fruntea.

– Înţeleg, tată. Vrei linişte sufletească. Trebuie să ştii.

O ţinu lângă el o clipă în plus şi şopti:

– Şi tu la fel.

Dent muşcă din omleta cu caşcaval şi *jalapeno* şi o dădu pe gât cu o sorbitură de cafea.

– Ai de gând să-mi spui şi mie sau nu?

Aşezată în faţa lui, Bellamy studia şervetul de hârtie pe care şi-l întinsese pe genunchi şi-şi folosea furculiţa pentru a rearanja pe farfurie mâncarea de care, observă Dent, abia se atinsese. În timpul mesei evitase să îl privească în ochi, iar tensiunea dintre ei era aproape palpabilă. Se hotărâse să abordeze subiectul.

– Ce să-ţi spun?

– De ce nu mai vorbeşti cu mine. În timpul zborului de întoarcere, n-ai spus mai mult de trei cuvinte.

– Mă deranja tetiera.

– Nu mi s-a părut să te fi deranjat la dus.

– Ei, uite că la întoarcere m-a incomodat. În pus, nu am vrut să-ţi distrag atenţia. Nu erai familiarizat cu bordul, ai uitat?

– Mersi. Apreciez măsurile de precauţie. Dar, de când am aterizat, ba, de fapt, de când am plecat de la spital, din Houston, ai fost în mod ostentativ necomunicativă. Desigur, nu sunt mai mult decât şoferul tău...

Cu această înţepătură reuşi în sfârşit să o facă să se uite la el.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Încearcă să-ţi dai seama.

– Tu te-ai oferit să mă duci până acolo, Dent.

– Ba nu. Gall m-a oferit.

– Nu erai obligat să accepţi.

– Dar am acceptat. Bucuros. Şi tocmai de aceea mă întreb de ce mă tratezi ca pe un lepros din clipa în care am ajuns acolo.

Bellamy se făcu roşie la faţă, ceea ce-i spuse lui Dent că ştia exact de ce anume era supărat. Ieşise din salonul de Terapie intensivă cu o expresie rănită şi profund nefericită şi, când se dezlipise de zidul coridorului unde o aşteptase, trecuse glonţ pe lângă el.

Din instinct, mâinile lui se strânseseră în jurul ei, într-un gest de consolare, dar, în clipa în care o atinsese, devenise rigidă ca o scândură. Îşi lăsase braţele să cadă, şi Bellamy se dusese lângă Olivia, care stătea în apropiere, plângând încet într-un şerveţel. De când plecaseră de la spital, Bellamy păstrase distanţa.

Nu că i-ar fi păsat. Dar tot îl sâcâia, mai ales după felul în care se gudurase pe lângă el cu o noapte în urmă, doar ca să-l lase apoi cu buza umflată. Şi pentru că încă o mai dorea.

- Dacă nu am fost suficient de amabilă cu tine, spuse ea pe un ton acid, poate că a fost din cauză că mintea mi-era preocupată de altceva. Ca de pildă faptul că este posibil să fi fost ultima oară când mi-am văzut tatăl în viaţă. Ştii, e un gând care poate să nu-ţi dea pace.

„La dracu'!" Acum se simţea ca un dobitoc pentru că o provocase în mod intenţionat. Nu era deloc uşor să fii băiat drăguţ şi, în mod evident, Dent avea mult de muncă până să ajungă acolo.

- Ţinând cont de circumstanţe, îmi dau seama că am fost egoist. Îmi pare rău.

Ridică din umăr, în semn că nu avea importanţă.

- Aţi avut o despărţire emoţională?

Dădu din cap, negând.

- Atunci, de ce v-aţi despărţit?

- Poftim?

- Dacă este atât de aproape de moarte, de ce ai plecat? Credeam că o să mă întorc singur, că tu o să rămâi la Houston ca să fii acolo, lângă el, în ultima clipă. De ce te-ai grăbit atât de mult să te întorci în Austin în seara asta?

Bellamy luă un cartof prăjit de pe farfurie, dar îl puse la loc fără să muşte din el.

- Am avut o discuţie edificatoare. Îi aruncă o privire rapidă. În legătură cu nişte chestiuni private.

– Hmm.

Dar continuă să-i susţină privirea. În cele din urmă, Bellamy spuse:

– M-a sfătuit să n-am încredere în tine.

La dracu' cu încercările de a fi băiat bun! Înfipse furculiţa într-un cârnat, vărsându-şi furia pe mâncare.

– Ultimele cuvinte ale lui Howard Lyston – despre mine! Sunt flatat.

– Nu au fost doar în legătură cu tine. M-a rugat să fac ceva pentru el.

– Să-i alegi costumul pentru înmormântare?

Îl privi pieziş.

– Trebuie să fie ceva urgent, altfel nu te-ai afla aici.

Bellamy mai fumegă preţ de câteva secunde, apoi întoarse capul şi privi pe fereastră înspre parcarea restaurantului. Când se întoarse la el, spuse:

– Înainte să moară, tata vrea să ştie sigur că Allen Strickland a fost bărbatul care a ucis-o pe Susan. Citindu-i expresia bulversată, zise: Da, ai auzit bine.

Îi relată apoi discuţia pe care o avusese cu tatăl ei. Când termină, Dent se încruntă.

– A avut îndoieli în legătură cu vinovăţia lui Strickland în toţi aceşti ani?

– Aşa se pare.

– Şi ridică problema acum? *Acum?* Când e pe patul de moarte? Iisuse!

Sincer, după părerea lui Dent, Howard Lyston făcuse un gest deplorabil când pusese această greutate pe umerii fiicei lui, tocmai în acest moment. Ce tată face aşa ceva? Dar avu grijă să-şi exprime părerea în alte cuvinte.

– Ţi-a dat o sarcină foarte grea. Îşi dă seama de asta?

– A spus că şi eu am nevoie să ştiu adevărul. Sincer, dacă stai bine să te gândeşti, nu m-a rugat altceva decât să continui să fac ceea ce deja începusem.

Da, dar să eşueze într-o sarcină pe care singură şi-o asumase era una. Cu totul altceva era să nu reuşească să îndeplinească ultima rugăminte a tatălui ei. Dent nu îşi exprimă în nici un fel această opinie, fiindcă era sigur că Bellamy se gândise deja şi ea la asta. Asta ar fi explicat

motivul pentru care arăta ca și cum cineva ar fi bătut-o cu un lanț și i-ar fi agățat apoi de gât toate greutățile lumii.

Încercă să-și potolească resentimentele vizavi de Howard Lyston luând o înghițitură de apă cu gheață.

– Bun, și care e următoarea ta mișcare?

Cu un gest obosit, își dădu la o parte o șuviță de păr.

– Tata a sugerat să vorbesc cu Dale Moody.

– Nu-mi vine să cred că există ceva cu care suntem de acord, dar Moody este o alegere bună.

– Trebuie să-l găsesc mai întâi. Am vrut să-i iau un interviu, pentru cartea mea. Este de negăsit.

– Te ajut eu.

Îi aruncă o privire stânjenită.

– Dent, nu pot să-ți cer mereu să...

– Nu mi-ai cerut. O privi mijind ochii. Oh, stai. Nu sunt demn de încredere.

– Eu nu cred asta.

– Nu? Atunci de ce mă privești ca și cum ai încerca să vezi dincolo de o deghizare?

– Știu că vreau să-ți reabilitezi numele.

Dent așteptă mai mult și, când Bellamy nu continuă, se aplecă înspre ea.

– Dar?

– Dar este singurul motiv pentru care rămâi lângă mine?

– Tăticuțul ce zice? Îl asculți și îi respecți opinia. El de ce crede că mă țin după tine?

– Nu mi-a spus.

– Minți. Ce ți-a spus?

– Nimic.

– Da, sigur. Continuă să o fixeze cu privirea, sperând să o determine să-i dea un răspuns, dar buzele ei rămaseră strânse cu încăpățânare. Bine, zise el. Adevărul e că nu-mi pasă câtuși de puțin ce crede tatăl tău despre mine. Dar o să fiu foarte sincer cu tine în legătură cu motivul pentru care îmi doresc o discuție față în față cu Moody: ca să mă răzbun.

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Nu poți...

– Relaxează-te. Nu o să-l agresez fizic. După o clipă, adăugă: Probabil. Arătă înspre farfuria ei. Ai terminat?

Când Bellamy încuviință din cap, Dent ieși din separeu.

Bellamy se scuză și se duse la baie. Dent îi spuse că se ocupă el de notă și că se duce după mașină.

Aerul nopții era dens și sufocant, chestie care nu-i îmbunătățea starea de spirit. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Bellamy, îl interesa foarte mult ce spusese bătrânul Lyston despre el. Nu că ar fi dat doi bani pe opinia lui, dar îi păsa de a lui Bellamy. Imediat după vizita la tatăl ei, devenise distantă și retrasă, ceea ce însemna că Howard Lyston spusese sau făcuse ceva care să o determine să adopte o atitudine precaută față de Denton Carter.

Extrem de nervos, Dent traversă lotul de parcare, ocupat doar pe sfert la acea oră târzie. Scoase cheile din buzunarul blugilor și aproape că ajunsese la mașina lui, când simți o schimbare în curenții de aer, o mișcare bruscă în spatele lui.

Chiar înainte de a înregistra complet aceste senzații, era azvârlit în portiera Corvette-ului, de care se izbi cu o lovitură grea. O mână puternică îl apucă din spate, izbindu-i capul de acoperișul mașinii, cu suficientă forță cât să-și simtă pielea crăpându-i.

Respirația fierbinte îi umplu urechea.

– E o puicuță pe cinste, nu-i așa, armăsarule? Mare păcat că o să moară!

Dent încercă să-și ridice capul, încercă să se desprindă din strânsoarea atacatorului, dar era prins ca într-o menghină. Și, chiar în timp ce evalua situația și își dădea seama că era într-un adevărat pericol, simți împunsătura unei lame ascuțite la baza coloanei vertebrale. Încetă să se mai zbată.

– Bună decizie. Sunt douăzeci de centimetri de lamă de oțel cu tăiș dublu, ascuțită brici. S-ar putea să auzi pocnitura, când o să-ți perforeze coloana. Probabil că va fi ultimul lucru pe care o să-l auzi.

– Ce vrei? întrebă Dent, încercând să câştige timp pentru a găsi o cale de a scăpa din strânsoarea agresorului.

– Ia zi, e bună? Strâmtă şi alunecoasă? Se aplecă şi-l linse pe faţă pe Dent, de la bărbie până la frunte. Nu-ţi dai niciodată seama cu fetele astea bogate. Un lucru însă ştiu sigur, o să aibă parte de o moarte sângeroasă.

Dent, împins de furie şi dezgust, lovi cu piciorul în spate şi reuşi să-l izbească pe celălalt în rotulă, cu călcâiul ghetei. Individul mârâi şi se dădu înapoi, dar numai un pas. Dent profită de acest avantaj. Se răsuci pe călcâie şi-şi înfipse cotul în faţa individului, apoi îi aplică o lovitură în stomac. Dar era ca şi cum ar fi lovit o halcă de vită şi nu reuşi decât să-l înfurie pe agresor, care sări la el cu cuţitul.

Dent reuşi să se salveze, răsucindu-se în ultima clipă. Cuţitul crestă un arc larg în partea de jos a spatelui său. Instinctiv, îşi duse mâna la spate. Cuţitul muşcă din podul palmei şi îi crestă încheieturile degetelor.

– Dent!

Auzi strigătul lui Bellamy, îi auzi paşii alergând înspre ei.

– Nu! îi strigă. Nu te apropia!

Dar continua să înainteze şi, când ajunse în dreptul lui, o împinse la pământ.

– Are un cuţit.

– A plecat! Se ridică repede în picioare şi veni lângă el. Sângerezi!

– Hei! Ce se-ntâmplă aici?

– L-am văzut. Nenorocitul a trântit-o pe femeie la pământ.

Clienţii restaurantului, observând agitaţia, năvăleau acum afară pe uşă şi alergau înspre ei. Dent privi în jur, dar atacatorul lui dispăruse.

– Fă ceva şi ia-ne dracului de aici, îi spuse el lui Bellamy, forţându-se să scoată cuvintele printre dinţi.

Slavă Domnului! Nu se purtă ca o femeie. Nu îi puse întrebări, nu-i ceru nici o explicaţie, nu ţipă şi nu se răţoi la el pentru că o pusese într-o astfel de situaţie. Nu, îşi puse doar braţul în jurul taliei lui însângerate

și aproape că îl cără până la portiera din dreapta a Corvette-ului. Deschise și îl ajută să urce. Apoi îi smulse cheia, trânti portiera și ocoli în grabă mașina prin față. Le strigă cetățenilor bine intenționați din jur:

– Sunt bine. A fost doar o neînțelegere.

Apoi urcă la volan și porni motorul.

– Cât de repede poți să conduci?

Drept răspuns, Bellamy ieși cu scrâșnet de cauciucuri din parcare și, când intră pe stradă, era deja într-a treia.

– L-ai văzut? întrebă Dent.

– Doar în fugă, în timp ce se îndepărta. A vrut să te jefuiască?

– Nu.

Își întoarse gâtul și privi prin geamul din spate.

– Vezi o camionetă în oglinda retrovizoare?

Bellamy se uită în oglindă.

– Nu-mi dau seama. Doar niște faruri. Crezi că ne urmărește?

– Nu știu. Mergi în cercuri.

– Te duc la spital.

– Nu!

Întoarse capul și se uită la el.

– Dar ești rănit. Sângerezi rău.

– Da, și-mi murdăresc tapițeria de piele. Dar tu?

– Eu sunt bine.

– Te-am trântit la pământ. Eram...

– Știu. Voiai să mă ții la distanță de el. Am niște zgârieturi pe palme, dar nimic mai mult. Sunt mai bine ca tine.

Cu un șuvoi de înjurături, Dent trase de cămașă până-și deschise toți naturii, apoi folosi materialul din partea de jos ca să-și șteargă fața, încă plină de salivă.

– Unde să mergem? întrebă Bellamy.

– Deocamdată doar mergi.

Făcu ce-i ceruse, cu o concentrare și o îndemânare surprinzătoare, strecurându-se prin trafic cu agilitate, dar nu atât cât să atragă atenția vreunui polițist. După zece minute și ceva, trecu de pe un bulevard pe altul, tăie două benzi ca să iasă de pe șoseaua principală și,

în clipa în care opri brusc în capătul rampei, nu mai era nici o mașină în jur.

Cu mâinile atât de strânse pe volan încât i se albiseră încheieturile, întoarse capul spre el, cu o privire încărcată de întrebări nerostite.

– Cred că am făcut cunoștință cu prietenul nostru musculos, cu mașina tunată.

Ray era furios. În urechi îi țiuia un sunet la fel de enervant ca șuieratul unei drujbe. Poate că-și auzea sângele clocotindu-i în vene. Inima îi bătea tare, cu furie și frustrare.

Fusese la un pas de a-i despica burta lui Dent Carter. *La un pas.* Nenorocitul îi scăpase în ultima clipă, mulțumită ei și țipătului ei de alarmă, care atrăsese atenția oamenilor din restaurant.

Îl lăsase pe Carter sângerând, dar nu atât cât să moară din asta. Ray ar fi putut să-l termine. Dar nu așteptase atâta timp să își răzbune fratele doar ca să rateze marele final.

Așa că fugise înainte să apuce cineva să-l vadă. Străbătuse în goană cele două străzi până în locul în care își lăsase mașina, apoi plecase dracului din zonă. Nu din lașitate, atenție, ci din precauție.

„Trebuie să știi când să ridici undița și când să lași momeala", îl învățase Allen.

Dar eforturile acestei seri nu fuseseră în întregime zadarnice. Îl făcuse să sângereze. Îi lăsase pe amândoi cu ceva la care să se gândească, și asta în sine era ceva satisfăcător. Cu siguranță erau îngrijorați acum, nu? Îi plăcea să și-i imagineze întrebându-se cine oare era, așteptând cu groază clipa în care va lovi din nou.

Timp de săptămâni întregi, se ținuse după ea ca un ogar de rasă. Fiindcă se săturase, hotărâse în decursul acelei zile să atace cu prima ocazie. Dar le pierduse urma. Toată ziua făcuse ture între casa ei și a lui Carter, dar nu-i zărise.

Dar știa că, mai devreme sau mai târziu, Carter avea să ajungă la aerodromul ăla nenorocit, așa că, la lăsarea serii, Ray își oprise mașina într-un loc care nu putea

fi văzut de pe autostradă și privise de acolo drumul care conducea spre pista aeriană.

Ei, era deștept sau nu? Pentru că, așa cum era de așteptat, în jurul orei zece, Corvette-ul cel roșu apăruse în viteză. Păstrându-se la distanță sigură, Ray îi urmase până la restaurant. Îi urmărise mâncând, prin ferestrele localului. Și, patruzeci de minute mai târziu, când Dent ieșise singur, Ray, nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el, profitase de ocazie.

Nu, Carter nu era mort. Dar Ray reușise să le trimită un mesaj. Începând din această seară, nu schimbase doar regulile jocului. Schimbase jocul în întregime.

capitolul 14

– E o magherniță.

Dent intră în apartamentul lui înaintea lui Bellamy, aprinse lampa, apoi se duse numaidecât lângă pat și trase cuvertura peste cearșafurile și pernele mototolite.

Două perne, observă ea. Fiecare păstrând urma unui cap care dormise pe ea.

– Mă duc să fac un duș, să spăl sângele și să vedem care-i treaba. Fă-te comodă.

Luă o pereche de pantaloni scurți dintr-un dulap cu sertare, apoi intră în baie și închise ușa.

Pe drum, se opriseră la un supermarket. Găsiseră un număr redus de produse de prim ajutor, dar Bellamy cumpărase câte ceva din tot ce aveau, fiindcă nu știa ce anume i-ar fi putut trebui pentru a-i trata rănile.

Acum puse punga pe masa din separeul care forma bucătăria și se așeză pe unul din cele două scaune, apoi aruncă o privire în jur. Dent nu exagerase. Apartamentul era o magherniță. Era o singură încăpere mare, cu diferitele zone deosebindu-se doar prin pardoseala folosită. Zona de dormit avea un covor de altă culoare față de zona ce reprezenta camera de zi. Bucătica de bucătărie era acoperită cu plăci de gresie. Doar baia era separată cu o ușă.

Cu excepţia patului nefăcut, apartamentul era destul de ordonat. Dar piesele de mobilier ieftin păreau să fie din cele de închiriat, cu furnirul crăpat şi tapiţeria agăţată. Robinetul din bucătărie curgea şi pleoscăituri puternice se auzeau la intervale regulate, iar bucăţile de material ce treceau drept draperii atârnau trist de nişte bare strâmbe. Pereţii erau goi. Nu avea cărţi, nici măcar rafturi pe care să ţină vreo carte sau alte obiecte.

Era un loc trist care trăda o viaţă solitară.

Şi mai trist era faptul că singura diferenţă dintre locul acesta şi apartamentul ei din New York era calitatea mobilei. A ei fusese achiziţionată la sfatul unui decorator şi la un preţ foarte mare. Era de bun-gust şi plăcută la vedere.

Dar nu păstra nici o amintire, nu-i trezea nici un sentiment. Nu se simţea acasă acolo. Totul era la fel de lipsit de personalitate ca şi scaunul pe care stătea acum, în bucătăria minusculă a lui Dent.

Comparaţia o făcu să se simtă şi mai deprimată decât era deja.

Dent ieşi din baie îmbrăcat doar în boxerii pe care îi luase cu el. Îşi usca părul ud cu un prosop şi ţinea un altul apăsat pe mijlocul spatelui. Pe faţa lui, pielea îi fusese crestată în două locuri. Tăieturile acestea fuseseră lăsate să sângereze. Îşi înfăşurase o cârpă în jurul mâinii rănite.

– De cât timp locuieşti aici? îl întrebă.

– De doi ani, mai mult sau mai puţin. De când a trebuit să-mi vând casa. Când am plecat de la compania aeriană, nu mi-am mai putut permite stilul de viaţă cu care mă obişnuisem. Piaţa imobiliară era la pământ. Am luat mai nimic pe casă, dar n-am avut încotro.

– Economii?

– Am dat totul la avansul pentru avion. Cu prosopul pe care îl folosise ca să-şi usuce părul, apăsă tăietura de pe obraz, de sub ochiul drept. Sper că nu leşini atunci când vezi sânge. Nenorocitul dracului m-a aranjat, nu glumă.

– Ar fi trebuit să chemăm poliţia.

- Am fi ajuns pe prima pagină de mâine a tuturor ziarelor. Martorii m-au văzut când te-am trântit la pământ. Probabil că aș fi fost arestat, reținut pentru interogatoriu și, până se lămurea toată tărășenia, am fi fost un subiect de senzație doar pentru că suntem cine suntem.

Avea dreptate, desigur, și tocmai de aceea îl lăsase să o convingă să nu îl ducă la un spital. Tatăl ei era pe moarte. Olivia era și ea în prag de colaps. Nu aveau nevoie să deschidă ziarul de mâine și să afle că fiica lor fusese agresată și lovită în parcarea unui local de fast-food, deschis non-stop.

- L-ai recunoaște dacă l-ai mai vedea? îl întrebă ea.

- Un tip masiv. Solid. Are brațul stâng acoperit cu un tatuaj. Un șarpe din ai cărui colți picură venin. Ai spus că individul din camionetă își scosese brațul stâng pe fereastra mașinii și că ai văzut că era plin de tatuaje. Dacă e să adunăm unu cu unu...

O lăsă pe ea să calculeze.

Pe drum, în mașină, îi povestise detaliile atacului.

- Doar că sar peste pasajele murdare.

- Pasajele murdare?

- Peste lucrurile urâte pe care le-a spus despre tine.

Cel mai alarmant, îi spusese ce amenințase atacatorul că va face. Acum, Bellamy zise:

- Vrea să ne omoare.

- Da, așa a spus.

- Dar de ce? Cine ar putea fi?

- Mă gândesc... Doar că încă mai și sângerez.

- Oh, scuze. Îi făcu semn să se apropie de masa la care rămăsese așezată. Întoarce-te.

Se întoarse cu spatele la ea. Pantalonii scurți îi veneau jos pe coapse, lăsând să se vadă o linie roșie, din care supura sânge, ca un rânjet larg pe mijlocul lui.

- Dent, ar trebui să mergi la spital.

Dent aruncă o privire peste umăr, încercând să-și facă singur o părere.

- Mă îndoiesc că vor crede că m-am tăiat în timp ce mă bărbieream.

- Ai putea spune că a fost un accident.

- Ca de pildă?

– Nu știu, zise ea ridicându-și brațele și cu vocea tremurându-i de frustrare.

Se întoarse cu fața spre ea și îi ridică bărbia.

– Hei, ai reacționat cu nervi de oțel și ai condus ca Mario Andretti. Doar nu o să cedezi acum, nu?

Bellamy își ridică bărbia și, așezându-și mâinile pe oasele coapselor lui, îl întoarse, cu un gest nu foarte delicat. Răsturnă punga cu medicamente pe masă și desfăcu o sticlă maro, cu un aspect înfricoșător.

– Sper că antisepticul ăsta o să te usture, nu glumă.

Probabil că îl ustura, pentru că Dent șuieră și înjură în clipa în care îl aplică. Pentru a-i distrage atenția, îi întinse un tampon de vată îmbibat în același lichid.

– Tamponează-ți fața și mâna cu asta. Cum e?

Dent desfăcu grijuliu cârpa din jurul mânii și se uită cu atenție.

– Tăieturile nu sunt adânci. Probabil că o să am degetele amorțite mâine-dimineață, dar ar fi putut să mi le reteze.

Bellamy se înfioră.

– Și nu numai atât. Dar, de ce te-a avertizat? În timpul pe care l-a pierdut cu amenințările, ar fi putut să te omoare.

– Ești dezamăgită?

– Nu glumesc, zise ea, ridicând privirea spre el atunci când îl văzu uitându-se la ea peste umăr.

– Poate că se temea să nu-l urmărească cineva, din restaurant. Sau poate că latră tare și mușcă mai puțin. Sau poate că e un psihopat care nu mai e în stare să raționeze. Putem face mii de speculații până când o să aflăm cine este și ce are cu noi. Se uită la ce făcea. Mai ai mult?

– Nu mai sângerează atât de tare.

– Pentru că aproape ai cauterizat rana cu chestia aia.

Bellamy desfășură o lungime de tifon și o așeză cu grijă peste rană.

– Întoarce-te, îi spuse.

Dent, se răsuci de trei ori, în timp ce Bellamy îi înfășură tifonul în jurul mijlocului, apoi așeză bucăți

verticale de bandă adezivă la intervale regulate, ca să ţină bandajul în loc.

– Îmi prinzi părul în banda adezivă.

– Încerc să nu, dar nu pot să văd ce fac dacă nu-ţi mişti mâinile.

Şi le mişcă, şi Bellamy aşeză ultima bucată la câţiva centimetri distanţă de fâşia de păr mătăsos care-i traversa abdomenul şi dispărea sub betelia boxerilor. Cu o distanţare afectată, spuse brusc:

– Gata, am terminat.

Dar, când îşi lăsă capul pe spate şi privi spre chipul lui, intensitatea cu care se uita la ea îi tăie respiraţia. Cu voce joasă, răguşită şi sugestivă, îi spuse:

– Dacă tot eşti prin zonă, poate te tentează şi altceva...

Cu mişcări încete, întinse mâna şi îi urmări cu degetul mare conturul buzei de jos, apoi îi dădu părul la o parte şi îi frecă uşor lobul urechii între degetele lui. Dorinţa i se aprinse în partea de jos a trupului şi ridică în gâtul ei un geamăt pe care nu şi-l putu stăpâni.

În timp ce se ocupa de spatele lui, încercase să nu se lase impresionată de forma posteriorului său sub materialul subţire al boxerilor, dar acum tentaţia de a-şi pune braţele în jurul lui pentru a testa fermitatea muşchilor încordaţi era aproape prea puternică pentru a-i rezista.

Ar fi vrut să spună „La dracu' cu tot şi toate!" şi să se aplece să sărute panglica aceea de păr atât de incitantă, apoi să o urmărească cu buzele până pe sexul lui, care era atât de seducător de aproape, încât o făcea să se topească de dorinţă. Să-l ia pe Dent în gura ei, să-i simtă gustul...

Un alt sunet scăpă din partea ei, dar, când se mişcă, nu o făcu pentru a-şi pune mâinile pe el sau pentru a-i săruta pielea care mirosea a săpun bărbătesc, a Dent. În schimb, împinse la o parte mâna care o mângâia, se ridică şi se duse în faţa lui.

– Nu te prosti, Dent. Chiar nu e momentul...

Orice altceva ar fi vrut să mai spună – şi mai târziu nu-şi mai putea aminti – rămase nerostit. Întinse mâinile

după ea în clipa în care vru să treacă pe lângă el, o trase spre el şi îi cuprinse maxilarul în mână şi îi ridică faţa spre el.

– Ai ajuns o femeie fantastică, Bellamy. Felul în care ai manevrat schimbătorul de viteze m-a dat pe spate.

Dacă sărutul de seara trecută fusese o invitaţie la a face prostii, cel de acum era o adevărată demonstraţie de măiestrie. Era posesiv, carnal şi dominant în asemenea măsură încât o alarma. Nu că s-ar fi temut de el. Se temea de reacţia ei, de dorinţa interzisă de a primi de la el măcar o parte din tot ce promitea acel sărut.

Dar rezistă şi reuşi să nu se lase complet ameţită, iar el, simţind-o, îşi ridică faţa şi îi dădu drumul din strânsoarea degetelor lui, dar numai pentru a-şi lăsa mâna să-i alunece peste sânii ei. Îi cuprinse în căuşul palmelor şi trase încet de sfârcuri cu vârful degetelor, în timp ce-şi împingea erecţia în îmbinarea coapselor ei.

– Dă-ţi voie să te mai gândeşti şi la altceva o vreme, o îndemnă el, atingându-şi buzele de ale ei. Relaxează-te şi încearcă şi tu să te distrezi.

Apoi îi prinse din nou gura cu a lui. Să se relaxeze? Imposibil. Nu atunci când trupul ei o îndemna să îl tragă spre ea, să îl savureze cu limba ei. Voia să-şi treacă degetele prin părul lui şi să-i ţină capul pe loc în timp ce se pierdea în sărutul lui ameţitor.

În schimb, se forţă să nu facă nici o mişcare, să nu-i răspundă nici cu ardoare, nici cu aversiune. Îşi impuse să rămână absolut nemişcată, fără nici un fel de reacţie.

Dându-şi seama repede că era singurul implicat, Dent îşi dădu capul pe spate şi îi privi faţa.

– Tata a spus că o să încerci să ne dai lovitura de graţie, culcându-te cu mine.

Îi dădu drumul numaidecât.

– Oh, aşadar *asta* a spus tăticuţul. Aşa se explică atitudinea glacială.

Tăieturile de pe faţa lui se deschiseseră iar şi sângerau, făcându-l să pară cu atât mai periculos şi mai furios în timp ce se îndrepta spre şifonier, de unde trase o pereche de blugi de pe un umeraş. Îi îmbrăcă cu mişcări

abrupte, smucite, dar, când încercă să închidă nasturii, îşi ridică neputincios braţele în laterale.

– Ar putea să dureze.

Bellamy se făcu roşie ca racul, dar nu de ruşine. Arătă spre patul mototolit.

– Chiar te aşteptai să sar cu tine în pat, când nici măcar nu ai catadicsit să schimbi cearşafurile după ultima?

Dent îşi trecu degetele prin părul umed.

– Ascultă, am lăsat-o aici în dimineaţa în care v-am dus pe voi la Houston. Nici nu m-am mai gândit la ea până în clipa în care am intrat pe uşă şi am văzut patul. Nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

– Nu ţi-a păsat suficient cât s-o întrebi?

– Nu.

– La fel cum nu ţi-a păsat nici că Susan se culca cu alţi bărbaţi, în timp ce se întâlnea cu tine?

– De ce mi-ar fi păsat?

– Nu o iubeai? Nici măcar puţin?

– *Să o iubesc?* Râse. Pe toţi dracii, nu! Eram un adolescent stăpânit de hormoni şi ea-mi oferea ce voiam.

– Şi asta e tot ce a însemnat sora mea pentru tine?

Dent îşi puse mâinile în şolduri.

– Şi cât crezi că am însemnat *eu* pentru ea?

– Suficient cât să se supere că ai venit prea târziu la petrecere. Cred că ar fi preferat să nu vii deloc decât să...

Tot sângele păru să i se scurgă dintr-odată din cap. Se simţi cuprinsă de un val de ameţeală, dar imaginea din mintea ei era cum nu se poate mai limpede: Dent, pe motocicletă, gesticulând furios înspre Susan care, splendidă, superbă, era cuprinsă de o furie egală cu a lui. Amintirea ţâşnise ca o felicitare tridimensională, ţipătoare şi încărcată de detalii. Respiraţia lui Bellamy, rapidă şi întretăiată, părea să-i urmeze ritmul inimii.

– Ai fost acolo. La debarcader. Cu Susan. Înainte de tornadă.

Înjură şi făcu un pas înspre ea.

– Bellamy...

– Nu!

Își întinse ambele brațe în față, cu palmele ridicate, apoi și le lipi de-o parte și de cealaltă a capului în timp ce transforma amintirile în cuvinte.

– Susan nu s-a întors de la debarcader cu grupul celor care se duseseră să bea bere. M-am îngrijorat, gândindu-mă că poate i se făcuse rău de la prea multă băutură. Era atât de cald, era zăpușeală și m-am gândit că...

– Ascultă! Lasă-mă să-ți explic.

– M-am dus după ea, nu-i așa?

Dent nu spuse nimic.

– Știu că m-am dus. Pentru că... pentru că m-ai văzut cum mă uitam la voi, nu-i așa? *Nu-i așa?*

– Bellamy...

– În tot acest timp, strigă ea, ai fi putut să-mi spui! De ce nu mi-ai spus că-mi aminteam greșit? De ce nu ai...

Răspunsul deveni evident într-un fulger de claritate.

– Nu ai fost cu Gall. Nu ai avut nici un alibi. Ai fost acolo, în parc, și te-ai certat cu Susan.

Preț de câteva clipe, nici unul din ei nu se mișcă, apoi Bellamy se repezi spre ușă și o deschise de perete.

– *La dracu'!* Bellamy!

Ieși pe ușă cu un asemenea avânt, încât singurul lucru care o împiedică să cadă de la etajul al doilea fu balustrada de metal. Se izbi cu putere în ea, lovindu-și osul pelvian atât de tare, încât simți durerea. Scoase un țipăt de durere, apoi încă unul, de frică, în clipa în care mâinile lui Dent o prinseră de partea superioară a brațelor.

Strigătul ei îi făcu pe cei doi bărbați din parcarea de dedesubt să ridice privirea. Stăteau sprijiniți de capota unei mașini, dar figura lui Van Durbin prinse numai decât viață.

– Uite! strigă el și i i-o arătă fotografului, care era deja pregătit.

Blițul aparatului se declanșă într-o explozie de lumină orbitoare.

Dent îi descleștă degetele de pe balustradă și o trase înapoi în apartamentul lui, apoi închise ușa cu piciorul.

*

Îşi vărsă frustrarea pe uşă, lovind cu pumnul în ea ca să-şi accentueze fiecare înjurătură rostită cu tot patosul. Primul lui instinct era să coboare în goană scările şi să-l facă pe Van Durbin să regrete că auzise vreodată de Dent Carter, apoi să se ocupe de fotograf şi să-i distrugă aparatul.

Dar, când trecuse prin ambuscade asemănătoare în urma morţii lui Susan şi, mai târziu, în timpul investigaţiei de la Comisia pentru Siguranţa Transporturilor, Gall fusese lângă el, ca un Neghiniţă în ureche, avertizându-l să-şi stăpânească nervii.

– Nimic nu-i încântă mai mult pe reporteri decât reacţiile nervoase. Vrei să-i baţi la propriul lor joc? Ignoră-i.

Tăietura de pe obraz pulsa de durere şi, când îşi şterse faţa cu dosul palmei, văzu sânge proaspăt amestecându-se cu cel care începuse să-i curgă din nou din tăietura de peste degete. Presupunea că şi tăietura de pe spate i se redeschisese.

Când se întoarse cu faţa spre încăpere, Bellamy tresări, ceea ce-l enervă şi mai rău.

– Dacă-ţi este mai frică de mine decât de ei, ştii pe unde-i ieşirea.

Îi lăsă cale liberă spre uşă în timp ce-şi lua blugii pătaţi de sânge de pe jos şi scotea telefonul mobil din buzunarul acestora. Apoi se duse în bucătărie şi căută numărul administratorului complexului, pe care un fost chiriaş îl scrisese cu creionul pe tapetul decolorat.

Tastă nervos cifrele şi primi răspuns numaidecât.

– Ştiţi anunţul ăla pe care l-aţi pus săptămâna trecută în toate cutiile poştale? Despre tipul care s-a expus gol în faţa unei femei din unitatea de nord? Aha. Ei bine, sunt doi indivizi în parcarea de sud. Fac fotografii prin ferestrele oamenilor cu lentile telescopice. Sunt aproape sigur că sunt aceiaşi bărbaţi pe care i-am văzut vorbind cu nişte fetiţe pe terenul de joacă azi după-amiază. Ar fi bine să chemaţi poliţia. Bine. La revedere!

Închise telefonul şi se uită la Bellamy, care nu se mişcase şi nici nu-şi dezlipise privirea uluită de el.

– Cred că le-am dat o vreme de lucru lui Van Durbin şi trepăduşului său.

Își închise nasturii de la blugi și rupse o bucată de tifon, pe care o împături și o folosi ca să-și oprească sângerarea de pe obraz.

– Eu îmi iau o bere. Vrei și tu una?

Nu-i răspunse.

Luă o cutie de bere din frigider, o deschise și sorbi spuma care se revărsase pe capac, apoi luă o înghițitură apreciabilă. Se trânti pe singurul fotoliu din apartament și continuă să-și bea calm berea, în vreme ce Bellamy se holba la el de parcă ar fi fost un animal exotic, posibil periculos, care ar fi trebuit ținut într-o cușcă.

Cercurile din jurul ochilor ei erau atât de întunecate, încât arătau de parcă cineva i le-ar fi făcut cu pumnul. Chipul ei își pierduse orice urmă de culoare, dar aici era posibil să fie de vină și lumina de neon din tavan. Părea complet dărâmată, dar Dent era într-atât de nervos, încât refuza să fie blând cu ea.

– Ei? făcu el.

– Ce?

Vocea ei era sugrumată, răgușită.

– Nu mă întrebi?

– Nu o să negi?

– Ba da. Dar gândește-te ce idee grozavă ar fi asta pentru *Înainte de furtună: partea a doua.* Ți-ai șoca pur și simplu cititorii. Iubitul era totuși criminalul. Iar acesta, un adevărat pervers, a reușit să scape. Povestea face un salt de optsprezece ani. Individul se dă la sora mai mică, care e acum femeie în toată firea. Și încă ce femeie. Salivează numai când o vede. Îl sărută ca o fată rea, până când bărbatul dă curs invitației, după care se închide ca o călugăriță misionară. Când îl refuză, nenorocitul se repede la ea, o ia cu forța și... Se cutremură cu un gest exagerat. Chestii tari. Garantat să-ți țină cititorii cu sufletul la gură.

Bellamy îi aruncă o privire nimicitoare, apoi se duse la fereastră, unde lumini colorate pătrundeau printre lamelele inegale ale jaluzelelor.

– A venit poliția. Trei echipaje.

– De ce nu dai fuga să le spui că l-ai prins în sfârșit pe ucigașul surorii tale?

– Pentru că nu cred că eşti tu ăla. Deşi, categoric, eşti un mare dobitoc!

Dent pufni.

– Eşti scriitoare, şi asta e cea mai bună insultă de care eşti în stare? Sora mai mică are şi vocabularul unei călugăriţe misionare. Dacă vrei, pot să te ajut eu cu câteva cuvinte urâte.

– Nu mă păcăleşti cu conversaţia asta idioată, Dent.

Îşi termină berea şi aşează cutia goală pe măsuţa de cafea care se clătina. După o vreme, Bellamy zise:

– Van Durbin o să le spună că este o acuzaţie falsă.

– Fireşte că o să le spună. Dar va trebui să explice şi ce căuta acolo împreună cu un fotograf, ceea ce înseamnă că va fi forţat să admită că te pândea. Nu-i va fi uşor să jongleze cu toate astea.

– Poliţia o să afle că tu ai sunat.

– Nu are cum. Nu apare numărul atunci când sun. În cele din urmă o să-şi dea seama că a fost o alarmă falsă şi o să le dea drumul, dar lipitoarea aia o să stea ca pe ghimpi până atunci. Dacă există un Dumnezeu, o să-şi găsească şi un iubit cât stă după gratii.

Bellamy plecă de la fereastră.

– Eşti isteţ. Răspunzi repede în situaţii de criză.

– Unul dintre talentele care mă fac un bun pilot. Îşi ţuguie buzele, gânditor. Presupun că m-ar putea face şi un bun ucigaş, nu?

Bellamy se aşeză pe canapeaua de două locuri din faţa fotoliului, rămânând pe margine, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie nevoită să o rupă la fugă.

– De ce ai minţit când ai discutat cu poliţia?

– Nu cred că ar fi fost prea bine pentru mine să le spun că o găsisem pe Susan la debarcader şi că avuseserăm o ceartă de îndrăgostiţi. Şi nu te lăsa păcălită de cuvântul folosit. Nu eram cu adevărat îndrăgostiţi.

– De unde ai ştiut că e la debarcader?

– Veneam cu motocicleta pe alee – o mai ştii? Cea care ducea la pavilion.

Bellamy dădu din cap.

– Susan mi-a făcut semn să opresc. Era singură.

– Ce făcea?

– Se aranja.

– Se aranja?

– Se privea în oglinda pudrierei, se dădea cu ruj, își umfla părul. Cum fac fetele.

– Ți-am povestit cât de bine arăta când s-a întors la pavilion.

– Oh, acum crezi că inventez, ca să se potrivească bine cu povestea ta?

Obosită, Bellamy spuse:

– Zi mai departe.

– I-am spus ceva de genul: „Am venit. Mai bine mai târziu decât niciodată". Dar nu era de aceeași părere. Mi-a spus că își făcuse alte planuri, care nu mă includeau. La început, am încercat să o împac. Mi-am cerut scuze că alesesem un zbor în locul ei. I-am promis c-o să mă revanșez, că n-o să se repete. Aiureli de genul ăsta pe care le spun băieții când...

– ... când nu le cred cu adevărat.

Dent ridică din umeri.

– Nici nu a vrut să audă. Mi-am dat seama că ce mai rămăsese din acea zi începea să se ducă dracului, așa că m-am enervat, i-am spus... Se opri și, când Bellamy ridică sprâncenele, continuă: Alte aiureli pe care le spun băieții atunci când un lucru sigur nu mai este sigur. Spre deosebire de tine, eu am un vocabular... *deocheat*. I-am adresat niște insulte destul de colorate.

Bellamy privi în gol preț de câteva clipe și, când întoarse din nou ochii spre el, zise:

– În mintea mea, vă pot vedea pe voi doi certându-vă. Dar nu-mi mai amintesc nimic după aceea.

– Am încălecat pe motocicletă și am dispărut înspre apus.

– Nu era nici un apus. Cerul era înnorat.

– Încă o figură de stil.

O cută gânditoare îi încreți fruntea lui Bellamy în timp ce se lăsa pe spate, afundându-se în pernele canapelei, făcându-l să se simtă jenat de vechitura aia nenorocită. Era un gunoi, la fel ca întreg apartamentul. Când își vânduse casa cu piscină și grădină de pe deal,

de unde putea vedea întregul oraş, asumase o indiferenţă necesară vizavi de condiţiile de trai.

Închiriase locul ăsta pentru că era tot ce-şi putuse permite. Dormea aici. Uneori şi-o trăgea aici. Făcea duş şi îşi păstra hainele aici. Mânca preparate luate la pachet şi nu folosise aragazul decât de cel mult două ori. Frigiderul era aproape gol.

Nu se gândise niciodată la stilul lui de viaţa până când nu-şi privise habitatul neîngrijit prin ochii lui Bellamy. Şi acum îşi dădea seama că existenţa lui între aceşti pereţi nu putea fi numită viaţă.

Iar asta era exact ceea ce spusese el despre tatăl lui. Asemănarea îl izbi cu putere pe Dent, zgâlţâindu-l, şi o respinse furios. Fu bucuros când Bellamy îi întrerupse firul gândurilor, punându-i încă o întrebare:

- După ce-ai plecat din parc, unde te-ai dus?

- Peste tot. Nicăieri. Gall încuiase hangarul şi plecase odată cu mine, aşa că nu avea nici un rost să mă întorc acolo. Nu voiam să mă duc acasă şi să-l văd pe taică-meu uitându-se la televizor. Aşa că am mers fără ţintă, pufnind şi fornăind, căutând distracţie în altă parte.

- Cine poate confirma asta?

- Absolut nimeni. Dar asta am făcut. Vremea s-a înrăutăţit dramatic, foarte repede. Fulgerele erau cumplite. Când a început grindina, m-am adăpostit sub un pasaj. Cerul a căpătat culoarea aia neagră-verzuie. Eram la câţiva kilometri de pâlnie, dar am văzut-o când a coborât din nori şi mi-am dat seama că era exact deasupra parcului, aşa că m-am suit pe motocicletă şi m-am întors. Întinse mâinile. Restul îl ştii.

Bellamy se cufundă într-un nou moment de tăcere adâncă.

Dent se ridică de pe fotoliu, se duse la fereastră şi privi printre lamelele jaluzelei. Parcarea de jos fusese eliberată de orice activitate. Singurele maşini erau cele care aparţineau locatarilor. Zâmbi imaginându-şi-l pe Van Durbin la mila poliţiştilor, care credeau că au prins un pervers.

Dar zâmbetul îi pieri în clipa în care o împunsătură de durere îi aminti de bărbatul care îl atacase. Îi venea

să-şi verse mateles ori de câte ori îşi amintea cum limba lui îi alunecase pe obraz sau când se gândea la ameninţările încărcate de cruzime pe care le făcuse la adresa lui Bellamy. Înainte să-şi dea seama că strânsese pumnii, Dent se trezi lovind cu ei în coapse.

– Un lucru mă nedumereşte.

Se întoarse spre ea.

– Doar unul?

– E unul mare. Aş fi putut confirma faptul că ai plecat din parc. Te-am văzut plecând. De ce nu i-ai spus lui Moody că te văzusem părăsind parcul, lăsând-o pe Susan încă teafără şi nevătămată?

– N-ar fi folosit la nimic. Îţi pierduseşi memoria.

– N-ai aflat asta decât ieri şi mi s-a părut că ai fost destul de surprins.

Prea târziu, Dent îşi dădu seama că picase în propria capcană.

Bellamy se înclină în faţă.

– În loc să-l minţi pe Moody şi să-l rogi pe Gall să-ţi ofere un alibi, de ce nu i-ai spus pur şi simplu detectivului că puteam să garantez eu pentru tine?

Când tot nu îi răspunse, Bellamy insistă:

– Dent? De ce?

– M-am gândit că ar fi fost mai bine ca Moody să creadă că nu am fost acolo deloc.

Dintr-odată, se ridică, se duse la pat şi începu să scoată aşternuturile. Bellamy veni după el.

– E mai mult decât atât. Sunt sigură.

– Ce te face să crezi asta?

– Faptul că eviţi să mă priveşti în ochi.

Se întoarse brusc spre ea.

– Bun, acum mă uit.

– Ce-mi scapă?

Dent clătină din cap.

– Nu vreau să mai discut în seara asta. Creierul meu are nevoie de o pauză, şi al tău la fel.

Se reîntoarse la îndeletnicirea de a trage cearşaful de pe saltea.

– Trebuie să ştiu.

– N-o să afli în seara asta.

– Ba în seara asta.

– De ce în seara asta?

– Pentru că tatăl meu poate muri în orice clipă.

– Şi atunci nu ai putea să-i îndeplineşti ultima dorinţă.

– Da.

– Păcat. Nu mai stau de vorbă cu tine în seara asta.

Făcu aşternuturile ghem şi le îndesă într-un coş de răchită din baie, apoi se duse la dulap şi începu să cotrobăiască printre lucrurile îngrămădite pe rafturile de deasupra barei de umeraşe.

– Sunt nişte cearşafuri curate pe aici pe undeva.

– De ce nu vrei să umpli golul ăsta pentru mine?

Trecu pe lângă ea, ducând un rând de cearşafuri la pat.

– Ce anume nu vrei să-mi amintesc?

– Nimic.

– Nu te cred.

– Prinde colţul ăla, te rog.

Absentă, trecu cearşaful peste colţul saltelei, apoi îşi îndreptă spatele şi privi patul.

– Ce faci?

– Schimb cearşafurile ca să nu te simţi ofensată când o să te bagi în pat.

Îl privi întinzând pilota peste pat. Ţinu o pernă cu bărbia şi trase o faţă de pernă peste ea.

– Crezi că nişte cearşafuri curate o să mă facă să mă răzgândesc şi-o să mă culc cu tine?

– Nu ştiu ce intenţii ai tu, scriitoareo, dar eu, unul, am de gând să dorm. Sunt epuizat şi, sincer, mi-a pierit tot cheful. O examină cu o privire critică, din cap până-n picioare. În plus, arăţi ca un personaj din videoclipul de la *Thriller*. Fără supărare. Îşi puse mâna peste şliţul cu nasturi al blugilor. Rămâne închis toată noaptea, aşa că nici să nu-ţi treacă prin minte să încerci să mă pipăi în timp ce am ochii închişi. De fapt, mulţumită cretinului cu tatuajul cu şarpe, probabil că va trebui să dorm pe burtă. Arătă spre peretele din cealaltă parte a camerei. Stinge tu lumina.

Se întinse pe abdomen şi mototoli perna până când o aduse la forma pe care o dorea, apoi îşi aşeză capul pe ea şi închise ochii.

Simţindu-se neputincioasă să facă altceva, Bellamy se duse la întrerupător şi stinse lumina, apoi se întoarse bâjbâind până la pat. Îşi scoase pantofii, dar se întinse pe spate complet îmbrăcată şi încordată, conştientă de prezenţa lui lângă ea şi fără a avea prea mare încredere în afirmaţia lui că îşi dorea să doarmă şi nimic mai mult.

După câteva minute, îl auzi mormăind:

- Poţi să te relaxezi. N-am de gând să te sugrum cu chiloţii în timp ce dormi.

- Dacă ai fi vrut să mă omori, ai fi făcut-o până acum.

- Hei, mersi pentru votul de încredere.

Prinsese doar un crâmpei din amintire, dar fusese unul important. Dent îi ascundea restul şi trebuia să afle de ce. Îşi dorea cu disperare să elibereze totul din subconştient, să privească în întregime scena de la debarcader, să audă cearta dintre el şi Susan până la final.

Simţea că această ceartă era elementul care declanşase evenimentele care urmaseră. Dacă şi-ar fi amintit asta, şi-ar fi amintit mult mai multe.

Vorbind încet, în întuneric, spuse:

- Dacă nu ar fi ceva important, mi-ai spune ce-am văzut sau am auzit.

Dent nu zise nimic.

- Ceea ce înseamnă că memoria mea blochează ceva important.

Din nou, nici un comentariu.

- Nu o iubeai pe Susan.

Tăcere.

- Măcar o plăceai?

- Bellamy?

- Da?

- Culcă-te!

capitolul 15

Bellamy se trezi în mirosul de cafea proaspăt făcută. Când întredeschise ochii umflaţi de somn, îl văzu pe Dent aşezat la masă, complet îmbrăcat, sorbind dintr-o cană din care ieşeau aburi în timp ce dădea paginile unei cărţi de telefon. Simţind că s-a trezit, privi înspre pat.

– Ce surpriză! Trăieşti!

Ignorându-i remarca, Bellamy se ridică în şezut şi îşi arcui spatele ca să-şi dezmorţească oasele.

– Cât e ceasul?

– Aproape nouă.

– Nu voiam să dorm atât de mult. Trebuie s-o sun pe Olivia.

– Găseşti căni în bufetul din dreapta chiuvetei.

Găsi cănile, îşi umplu una cu cafea, formă numărul de telefon, apoi lăsă un mesaj atunci când intră robotul.

– Presupun că m-ar fi anunţat dacă ar fi fost vreo schimbare.

Se aşeză la masă, lângă Dent.

– N-am nimic pentru micul dejun. Scuze.

– Cafeaua e suficientă.

Dar nu era. Prima sorbitură o făcu să se strâmbe.

– Reţeta lui Gall, îi explică Dent. Ar putea trânti şi un catâr la pământ.

– Lapte ai?

– Da, dar degeaba. S-a prins.

– Nu contează, zise ea, făcându-şi curaj şi luând încă o sorbitură. În dimineaţa asta, cred c-o să-mi prindă bine.

– Ai dormit bine?

– Buştean. Tu?

– Binişor. Am stat o vreme treaz, sperând că poate-poate ţi se trezeşte interesul. Apoi: Ah, ai roşit iar! Începusem să mă îngrijorez. Aseară te făcuseşi albă ca varul la gândul că ai putea dormi lângă un criminal.

– Dent.

– Te-ai trezit convinsă că sunt inocent?

– Nevinovat. Dar departe de inocent.

– Există vreo diferență?

– După mine, da. Ce-ți mai face spatele?

– Cred că rana s-a închis peste noapte. Nu am văzut sânge proaspăt pe bandaje.

Încă arăta ca un supraviețuitor al unei bătălii lungi.

Tăieturile de pe față începuseră să facă crustă, dar erau umflate și înconjurate de vânătăi.

Arătând spre cartea de telefon, care părea să fie veche de câteva generații, Bellamy îl întrebă pe cine căuta. Evitând întrebarea, Dent își întinse picioarele pe sub masă.

– Ascultă-mă cu răbdare un minut.

– Bine, te ascult.

– Să presupunem că toate astea – de la șobolanul din pachet până la incidentul din parcare de aseară – reprezintă un contraatac.

– La cartea mea?

– La ea și/sau la incidentul care a inspirat-o. Ieri, în bucătăria ta, unul dintre noi a remarcat că nu sunt foarte multe persoane în stare să păstreze o asemenea ranchiună și capabile să meargă atât de departe pentru a se răzbuna.

– Tu ai spus asta sau ceva de genul... M-ai întrebat cine cred eu că a fost musafirul meu misterios.

– Bun, hai să trecem în revistă posibilitățile. Ridică un deget, ca și cum ar fi început să numere. Eu.

– Nu te-ai prefăcut că ai fost înjunghiat.

– Așadar, sunt eliminat? Mersi, zise el sec. Un al doilea deget se alătură primului. Părinții tăi.

– Putem să-i eliminăm și pe ei. Cancerul este un alibi solid.

Dent ridică al treilea deget.

– Steven. Băiatul ăsta are niște probleme serioase și mi s-a părut foarte supărat.

– Dar nu el a tăbărât pe tine aseară. În plus, Steven nu mi-ar face rău, oricât de supărat ar fi din cauza cărții.

– Probabil, zise el, dar nu cu deplină încredere. Aceștia sunt suspecții principali. Dacă nu e nici unul dintre noi, înseamnă că e cineva mai îndepărtat.

– Tangențial.

– Iar folosești cuvinte pompoase. Dar, da.

– Dale Moody?

– Posibil. Dar care să fie problema lui? În afară de faptul că l-ai prezentat drept un personaj nu prea isteț și nici prea competent în cartea ta.

– Tata a spus că părea tulburat în timpul procesului. Ar fi trebuit să fie mulțumit că s-a obținut condamnarea. Care era problema?

Desigur, Dent nu avea răspunsul, dar adăugă gânditor:

– Moody e un bărbat masiv, cel puțin era. Ca matahala care m-a atacat. Hai să punem o bifă lângă numele lui. Altcineva?

– Ce zici de Rupe Collier?

– Cu siguranță n-a fost el în parcare.

– Nu. Atunci, cine mai rămâne?

– Strickland.

Bellamy tresări.

– Nu Allen, zise Dent. Dar poate fratele lui, Roy.

– Ray, îl corectă ea.

Dent arătă înspre cartea de telefon.

– Pe el îl căutam.

– Ce te-a făcut să te gândești la el?

– Procesul de eliminare. Din acest grup de persoane implicate, chiar și tangențial – am zis corect? – el și Allen se apropie de departe cel mai mult de profilul individului cu mașina tunată. Privi linia roșie care-i tăia degetele. Ar putea fi foarte enervat de felul în care l-ai descris pe frate-său în cartea ta.

– A fost o descriere adecvată.

– Pentru un ucigaș. Dar dacă n-a fost el? Un motiv excelent pentru o vendetă este acela ca fratele tău să fi fost trimis la închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o.

– Și apoi să moară acolo.

– Allen nu a *murit*, Bellamy. A fost *ucis*.

Bellamy tresări la auzul cuvântului care păru să vibreze între ei preț de câteva clipe încărcate. La mai puțin de doi ani după ce-și începuse condamnarea de douăzeci de ani de închisoare pentru omor, Allen Strickland

fusese înjunghiat fatal în curtea închisorii Huntsville de către un alt deţinut.

După o tăcere îndelungată, Dent îşi trase picioarele sub scaun şi se aplecă peste masă.

- Am discutat despre toate aspectele poveştii ăsteia, dar nu ai adus niciodată în discuţie ce s-a întâmplat cu Allen Strickland. De ce?

- Din obişnuinţă, presupun, zise ea încet.

- Obişnuinţă?

- Îmi amintesc ziua în care am aflat că fusese ucis. Eram în primul an de liceu. Rupe Collier i-a sunat pe părinţii mei tocmai când mă pregăteam să plec la şcoală.

- Cum au reacţionat când au aflat?

- Nu au primit prea bucuroşi vestea, aşa ceva ar fi fost lipsit de bun-simţ. Dar nici nu au fost atât de ipocriţi încât să manifeste o prea mare tristeţe. Îmi amintesc că tata avea o atitudine... foarte sobră. Îmi amintesc că a spus: „Atunci, s-a terminat". Şi felul în care a spus-o... ca şi cum ar fi fost ceva de care nu mai trebuia să mai vorbim vreodată. Apoi s-a ridicat şi a ieşit din cameră. Olivia s-a dus după el. Din câte ştiu eu, nimeni din familia noastră nu a mai pomenit vreodată numele lui Allen Strickland.

Nici Steven nu spusese nimic despre el cu o zi în urmă. Nici tatăl ei, care făcuse referire la încarcerarea lui Strickland, dar nu şi la moartea lui. Poate că întrebarea ridicată de Van Durbin în articolul publicat cu o zi înainte îi neliniştise pe toţi, făcându-i să se teamă că Allen nu numai că fusese condamnat pe nedrept, dar şi că murise fără vreo vină.

- Am dat de numele lui Ray Strickland în timp ce făceam cercetări pentru carte, îi spuse Bellamy lui Dent. A fost citat în multe articole apărute în timpul procesului, susţinând mereu nevinovăţia fratelui său. Dar, dacă el a fost cel care te-a atacat în parcare, eu nu l-aş fi recunoscut. Bărbatul pe care mi-l amintesc eu din fotografii avea părul stufos şi o mustaţă care-i trecea peste maxilar.

- Le putea rezolva pe amândouă cu un brici în mai puţin de cinci minute.

– L-ai găsit în cartea de telefon?

– Nu. Dar nu cred că va trebui să-l căutăm. O să ne găsească el.

Nu era un gând prea liniştitor.

– Poate că ar fi totuşi mai bine să mergem la poliţie. Am putea raporta agresiunea de noaptea trecută, le-am da numele lui Ray Strickland...

– Şi dacă Ray Strickland, fratele defunctului Allen Strickland, se dovedeşte a fi un cetăţean cinstit, care-şi plăteşte taxele, merge săptămânal la biserică şi locuieşte în suburbii cu soţia şi încântătorii săi copilaşi, înseamnă că ţi-ai mai făcut un duşman. Cu siguranţă ar ajunge la ştiri, iar Van Durbin, presupun că a supravieţuit nopţii trecute...

Bellamy dădu din mâini ca să-l întrerupă.

– Înţeleg unde baţi. În timp ce-şi organiza gândurile, îşi prinse buza de jos între dinţi. E adevărat, nu *ştim* dacă Strickland este individul din camionetă, dar ceva îmi spune că el e.

– Şi mie la fel. *Înainte de furtună* se termină cu Allen primind condamnarea. Nu ai menţionat faptul că a murit în închisoare. Este foarte posibil ca acest lucru să nu i se fi părut corect lui Ray. Din punctul lui de vedere, i-ai exploatat tragedia personală, dar nu ai spus întreaga poveste.

Bellamy îşi aşeză coatele pe masă şi se uită la Dent.

– Dumnezeule, mi-aş cere bucuroasă scuze pentru asta.

– Nu cred că scuzele ar fi suficiente pentru individul pe care l-am întâlnit aseară.

Răsuflă greu.

– Pe de altă parte, e foarte posibil să mă înşel. Principala noastră problemă este că nu ştim cu cine avem de-a face. Bellamy îşi lăsă mâinile înapoi pe masă. Rămâne în continuare Moody.

Dent îşi trecu degetul mare peste paginile răsucite ale cărţii de telefon.

– Am încercat să-l găsesc şi pe el.

– Îţi urez succes.

– Mai devreme, când ai încercat să dai de el, ai contactat sediul de poliție din Austin?

– De acolo am plecat. Mi s-a spus că s-a pensionat, dar asta a fost tot ce-am aflat. Cei de la Resurse umane au susținut că nu au adresa lui și nici vreo altă informație de contact.

– Trebuie să-și încaseze pensia undeva.

– Banii sunt depuși automat într-un cont. Banca are sediul în North Carolina și cei de acolo îmi închid telefonul ori de câte ori le cer informații confidențiale despre clientul lor. Am căutat pe Google și am încercat să-i găsesc numărul de asigurare, dar am renunțat atunci când am dat peste o suspiciune de furt de identitate.

– Familie?

– O fostă soție care a spus că nu știe unde este, dar că speră că e prin vreun cimitir.

– Posibil. Ai verificat registrele de deces?

– Împreună cu cele fiscale, listele de votanți, registrele proprietarilor auto. Clătină din cap. Crede-mă, am căutat. Și nu doar în Texas.

– A fost polițist. Știe cum să facă să dispară.

– Și nu a dispărut numai el, zise ea, pe un ton care-i câștigă întreaga atenție din partea lui Dent. Am mituit un detectiv cu câteva beri ca să mă lase să mă uit prin dosarul cazului Susan Lyston. Am dat banii degeaba. Mi-a spus că dosarul dispăruse.

– Și l-ai crezut? Poate că voia să obțină ceva mai dulce de la tine. Eu așa aș fi făcut.

Răspunse zâmbetului său sugestiv dându-și ochii peste cap.

– Părea sincer uluit, supărat și jenat de eșecul său personal, dar și de al departamentului de poliție, de a găsi dosarul. Cred că își dorea sincer să mă ajute.

– Sau își dorea sincer să ți-o tragă și apoi să fie menționat în cartea ta.

– Nu toți bărbații gândesc ca tine.

– Vezi să nu!

Fu un răspuns instinctiv, fiindcă părea că deja se concentrează la altceva. Avea privirea pierdută și-și lovea unghia mare de dinții din față.

– Cred că știu pe cineva care ar putea avea idee unde este Moody. Se ridică și luă cartea de telefon cu el. Arătând spre cana ei de cafea pe jumătate plină, zise: Ia-o cu tine. Poți s-o termini pe drum.

– Nu pot merge nicăieri fără să trec mai întâi pe acasă. Sunt un dezastru!

O privi din cap până-n picioare.

– Da, bine. Ba chiar îmi convine. Aș vrea să-mi las mașina în garajul tău.

– De ce?

– I-ar sări prea ușor în ochi nenorocitului ăluia care m-a înjunghiat.

Opri pe alee, în spatele mașinii ei.

– Schimb mașinile în timp ce tu te aranjezi.

– Chiar atât de rău arăt?

– Acordă-ți cel puțin cincisprezece minute.

O necăjea, dar zâmbetul lui strengăresc se transformă dintr-odată în încruntare.

– Ce-i asta?

Un plic mare, din hârtie maro, era sprijinit de ușa din față.

– Ieri, când am vorbit cu zugravul, i-am spus să-mi lase o estimare a costurilor în cutia poștală. Presupun că plicul a fost prea mare.

Totuși, când îl ridică și citi eticheta lipită pe partea din față, simți cum i se pune un gol în stomac.

– Van Durbin.

Deschise plicul sigilat și scoase mai multe fotografii mari. Toate cu ea și Dent. Uitându-se repede prin ele, zise:

– Au fost făcute...

– Ieri. La aeroportul din Austin.

Ușor de recunoscut în fundal, era zona de bilete unde se opriseră la un chioșc automat și își ridicaseră permisele de îmbarcare pentru zborul spre Atlanta. O altă fotografie îi înfățișa grăbindu-se înspre coada de la porțile de securitate și încă o alta așteptându-și rândul.

A patra fotografie, făcută de la distanță, cu lentile telescopice, fusese făcută după ce trecuseră de punctul

de securitate şi alergau spre poarta de îmbarcare. Erau cu spatele la cameră.

Iar mâna lui Dent era ferm aşezată pe mijlocul spatelui ei.

Se uită a doua oară peste fotografii, observând acum că o atingea de fiecare dată. Nu îşi amintea să fi fost atât de mult contact fizic între ei, dar avea acum dovada în faţa ochilor.

Fotografia care o luă cel mai mult prin surprindere fusese făcută în timp ce aşteptau la rând, în faţa punctului de securitate. Îi scotea din păr o frunză – rămasă acolo în urma plimbării lor prin parc. Nu i se păruse nimic important în acel moment. Gestul nu durase mai mult de o secundă sau două, dar aparatul îi surprinsese cu feţele apropiate, cu degetele lui în părul ei. Îşi zâmbeau unul celuilalt, cu o expresie mai grăitoare decât remarca cu care o necăjise pe moment, spunându-i că nu putea s-o ducă nicăieri fără s-o scuture mai întâi de praf.

Fotografiile sugerau o intimitate între ei, care o făcea acum să se simtă încinsă, expusă şi bucuroasă că era cu spatele la el. Îşi drese vocea.

– Probabil că Van Durbin le-a lăsat aici ieri, înainte să ne ia urma la apartamentul tău.

– E ocupat băiatul.

Părea distras, şi Bellamy se întrebă dacă şi el era surprins de imaginile atât de grăitoare.

– De ce s-a obosit să le aducă personal? întrebă ea.

– Ca să ne dea de înţeles că putem să fugim, dar nu ne putem ascunde. Sper că nenorocitul a avut o noapte grea după gratii.

Îl simţi aplecându-se să vadă mai bine fotografiile, peste umărul ei. Vorbind cu voce joasă, spuse:

– Ştii, uitându-te la astea, ai crede că...

– Oh! exclamă ea dintr-odată. Ăsta-i Jerry.

– Ha?

– Jerry.

Îi arătă un chip în mulţimea din aeroport. Bărbatul se uita la ea şi la Dent, nu la cameră, dar fusese surprins dintr-un unghi clar.

– Cine dracu' e *Jerry*?

Bellamy râse.

– E... nimeni important. Un admirator entuziasmat. Clătinând uluită din cap, zise: Ce coincidență bizară!

Luă fotografiile sub braț, descuie ușa din față și intrară amândoi în casă.

– Lasă-mă pe mine primul.

Dent o dădu la o parte în timp ce băga mâna sub cămașa largă și scotea un pistol.

Bellamy exclamă:

– De unde-a apărut ăsta?

– De la Pepe's Pawn Shop. Cred că așa-i spunea. S-a transformat în patiserie între timp.

– Dent! Nu vreau să am de-a face cu arme.

– *Armă*. E doar una. Și nu ești obligată să o atingi.

– Ce faci cu ea?

– Încerc să îl descurajez pe prietenul nostru tatuat. Acum stai aici până mă duc eu să verific.

După o verificare rapidă, se întoarse și-i raportă că întreaga casă era în aceeași stare în care o lăsaseră cu zi în urmă. Fu ușurată să constate că pusese pistolul la loc.

– Am verificat cutia poștală și am găsit asta.

Ridică plicul de dimensiuni obișnuite, în care se găsea estimarea zugravului.

– Mi se pare un preț corect. Și îmi place ideea că este cumnatul lăcătușului. Înseamnă că nu trebuie să mai dau și altcuiva cheia de la casă.

Își scoase telefonul, dar Dent spuse:

– Sună-l mai târziu. Vreau să aflu mai multe despre Jerry, admiratorul tău entuziast.

– Spune că e fanul meu numărul unu. Luă fotografia în care apărea Jerry. Aparatul era centrat pe noi, dar sunt destul de sigură că el este.

Dent îl studie pe bărbatul din imagine. Cuta adâncă de pe fruntea lui o făcu pe Bellamy să-l întrebe:

– Ce e?

– Nu știu. Ceva. Mai spune-mi despre el.

– Nu sunt prea multe de spus. Nu-l cunosc, nu-i știu nici măcar numele de familie. A venit la una dintre primele sesiuni de autografe și de atunci l-am văzut mereu, la aparițiile personale și sesiunile de lectură din

New York. Are tot timpul câteva exemplare din carte, pe care-mi cere să le semnez.

- New York? Atunci ce căuta ieri pe aeroportul din Austin?

- Habar n-am.

- Mi-ai spus că te simţi urmărită de când te-ai întors în Austin. Ai simţit vreodată aşa ceva în New York?

- Uneori. Dar m-am gândit că ar putea fi anxietate, având în vedere că eram mereu în mijlocul mulţimii.

- În New York eşti mereu în mijlocul mulţimii.

- Da, dar...

- Era ceva diferit? Şi a început după ce ţi-ai publicat cartea?

Bellamy dădu din cap.

- Prima oară când am avut senzaţia asta, dădeam autografe într-o librărie de romane poliţiste. Am pus-o pe seama atmosferei din jur, a mulţimii de oameni care aşteptau la rând... Am crezut că mi-au creat o stare de panică. Simţeam că nu am aer.

- Jerry era acolo?

- Cred că da.

- Când l-ai văzut ultima oară?

- În ziua...

Se opri brusc. Dent îşi duse mâna pâlnie la ureche.

- În ziua... în care ce?

- În care am plecat din oraş.

- În aceeaşi zi în care ai primit şobolanul. Unde l-ai văzut pe Jerry în ziua aia?

- În faţa studioului de televiziune. Dar sunt sigură că nu există nici o legătură.

- Ei bine, eu nu sunt. Vreau să zic că nu sunt sigur. Poate că Jerry te urmăreşte.

- Cu vreo intenţie criminală? În nici un caz! Este inofensiv.

Dent ridică o sprânceană, ca şi cum ar fi pus la îndoială această afirmaţie.

- Îţi jur, Dent, este la fel de sinistru ca un pahar cu lapte. E un şoarece de bibliotecă. Blând şi manierat. Cu o înfăţişare comună. Nu iese cu nimic în evidenţă.

– Deja-mi este frică. Exact genul de care să te ferești. Un ciudat.

Îi aruncă o privire de dojană.

– Nu l-ai văzut niciodată. De unde știi?

– De unde știi tu că nu-i așa? De unde știi că nu are zece cadavre de scriitoare îngropate în pivnița lui?

– Te rog!

– Bine, atunci explică-mi de ce te-a urmărit până în Texas?

– Cine zice că m-a urmărit? Sunt convinsă că incidentul de ieri a fost o coincidență.

– Este fanul tău numărul unu. Te vede printr-o *coincidență* într-un aeroport, la cincisprezece, douăzeci de state distanță față de locul în care ar fi trebuit să fiți amândoi, și nu dă fuga să vorbească cu tine, să-și anunțe prezența? Nu spune: „Oh, Dumnezeule mare! Nu pot să cred! Autoarea mea preferată e chiar aici, în vest!"

– Dacă pui problema așa...

– Exact.

Îi luă fotografia din mână și se duse cu ea la fereastră, unde avea lumină mai bună. O studie preț de câteva momente lungi, apoi ridică brusc bărbia și se uită la ea.

– Ieri. În parc. Doi îndrăgostiți se giugiuleau pe o bancă. Doi bunici se jucau cu mingea cu nepotul lor. Un grup de majorete își exersau numărul. Și un bărbat care a sosit mai târziu. Un tip absolut obișnuit. A stat cu spatele la noi în timp ce părea că vorbește la telefon. Împunse cu degetul în fotografie. Era Jerry al tău.

Rupe stătuse pe scaunul dentistului până la miezul nopții cu o seară în urmă. Îl sunase chiar înainte de a se duce la spital, în urma întâlnirii violente cu Dale Moody. Din fericire, el și dentistul jucau golf împreună, așa că avea numărul lui de telefon în agendă.

– Nu pot să aștept până la programul tău normal de mâine, spusese, când doctorul încercase să-l amâne. Este o urgență. Ajung la tine la opt.

La spital, medicul de gardă îl recunoscuse, în ciuda chipului tumefiat.

– Hei, nu eşti tu Regele Maşinilor? Ce s-a întâmplat? Ai dat vreo ţeapă cuiva?

– M-am izbit de o uşă.

Trebuia să vorbească încet şi cu grijă, ca nu cumva să îi cadă dinţii desprinşi. Pierduse deja unul, care lăsase o ditamai gaură în dantura lui impecabilă.

– Da, am păţit-o şi eu o dată, comentase doctorul pe un ton acid. Când îi datoram unuia nişte bani.

„Ha-ha. M-am prins." Medicul se dovedise a fi rezident şi, după ce încetase cu aluziile, pe care Rupe le suportase cu fals umor, îi confirmase faptul că nasul lui Rupe fusese într-adevăr „făcut bucăţi şi bucăţele".

În timp ce Rupe scrâşnea din dinţi, în ciuda găurii apărute, medicul îi repoziţionase nasul cât putuse mai bine, i-l bandajase, apoi îi spusese lui Rupe că probabil că va avea nevoie de chirurgie plastică, dacă voia să mai arate vreodată bine.

– Dar nu putem face nimic până ce nu trece umflătura.

– Şi asta cât o să dureze?

– Câteva săptămâni. Şase, poate opt.

Perspectiva unui proces de vindecare lung şi încet părea să-l încânte. Rupsese o reţetă de analgezice dintr-un carnet şi, în timp ce i-o întindea lui Rupe, îi spusese, împingându-şi limba în obraz:

– Sper să ne mai vedem.

„Drăguţ." Era replica cu care Rupe îşi încheia reclamele de televiziune.

Trecuse pe acasă doar cât să dea pe gât două pastile cu un pahar de scotch nediluat şi să-şi schimbe hainele, pe care încă se mai vedeau urmele ghetelor lui Moody. Din fericire, nevasta şi copiii îşi petreceau două săptămâni în Galveston, cu socrii, aşa că nu avusese de dat explicaţii. Până se întorceau ei, n-avea să mai arate chiar atât de rău şi cu siguranţă va fi găsit o explicaţie plauzibilă pentru înfăţişarea lui.

La ora opt, dentistul îl întâlnise la uşa din spate a cabinetului, după care Rupe petrecuse patru ore chinuitoare cu o lumină orbitoare în ochi şi cu instrumente ascuţite în gură.

Când se trezise de dimineață, nasul îi pulsa de durere, ochii îi erau atât de umflați încât abia dacă putea să-i deschidă și, deși dinții îi fuseseră recimentați cât să-l țină timp de o mie de ani, gingiile îi erau prea sensibile chiar și pentru o gură de cafea.

Privindu-se în oglinda de la baie, mormăi:

- Să te ia dracu', Moody!

Apoi își jură că-l va găsi pe fostul polițist și-l va omorî. Cu acest scop, îl sună pe Haymaker.

- Hei, Rupe, răspunse acesta vesel. Ce mai faci?

- Nenorocitule, m-ai dat în gât, nu-i așa?

- Cine? La cine te-am dat în gât? Ce tot spui acolo?

Vocea lui Haymaker era atât de ridicol de nevinovată, încât îl scotea din sărite.

- O să te distrug.

- Dacă puteai, ai fi făcut-o până acum. Știi ce cred eu, Rupe? Cred că ți-ai pierdut îndemânarea. Talentul ăla al tău nu mai e ce-a fost odinioară.

- Îți dau o ultimă șansă, Haymaker.

- Ca să ce? Sunt cu plata la zi la mașină. Am plătit chiar și o lună în avans. Așa că să nu-ți trimiți gorilele după conserva aia ruginită pe care i-ai vândut-o nevesti-mii, că o să te acuz de furt.

- Spune-mi unde e Moody.

- Oooh, făcu Haymaker, lungind cuvântul. Așadar, despre asta e vorba. Moody. Încă nu l-ai găsit?

Rupe putea să jure că Haymaker abia se stăpânea să nu izbucnească-n râs.

- Dacă nu-mi spui...

- Îți jur, Rupe, Dale nu mi-a împărtășit adresa lui curentă. Nu îl găsești, orice-ai face.

- Află unde e. Ai timp până mâine, la ora asta. Dacă nu faci ce-ți spun, o să mă ai dușman pentru tot restul vieții. Și crede-mă, Haymaker, nu-ți dorești asta.

- Hm, Rupe, nu cred că trebuie să-ți faci griji în legătură cu Moody.

- Nu-mi fac griji. Pot să-i închid gura pentru totdeauna. Cum pot să ți-o închid *și ție*. Și nici măcar nu este nevoie să-mi murdăresc mâinile. Nici măcar să părăsesc biroul. Pot să...

– Ce vreau eu să spun, îl întrerupse Haymaker, e că degeaba ne omori, şi pe mine, şi pe Dale. N-o să scapi de probleme. Pentru că, vezi tu, mă uit chiar acum pe fereastră şi ghici cine vine în vizită?

capitolul 16

În timp ce Bellamy îşi făcea duş şi se îmbrăca, Dent schimbă maşina lui cu a ei, apoi făcu pâine prăjită şi omletă, pe care Bellamy le devoră înfometată când i se alătură în bucătărie. Era îmbrăcată mai lejer decât o văzuse vreodată, cu o pereche de blugi strânşi pe picior şi un tricou alb. Arăta bine şi mirosea grozav.

Odată ce ieşiră pe Autostrada I-35, întorcându-se în Austin cu maşina ei, Bellamy îl întrebă unde se duceau.

– La Haymaker. A fost partenerul lui Moody în timpul investigaţiei.

– Cred că mi-l amintesc vag.

– Eu i-am văzut mai mult decât tine şi mi-au lăsat impresia că erau prieteni în afara serviciului. Poate ştie el unde este Moody. Apoi reluă discuţia despre Jerry. Ce părere ai despre faptul că fanul tău numărul unu era ieri în parcul Georgetown, după care se pare că ne-a urmărit până la aeroport?

– Recunosc că nu miroase-a bine. Dacă mai am vreodată ocazia să discut cu el faţă în faţă, o să-i spun că genul acesta de comportament mă deranjează.

– Oh, şi sunt sigur că o să-l sperii de moarte!

Îi aruncă o privire încruntată şi conversaţia luă sfârşit aici.

Donald Haymaker locuia într-unul dintre cele mai vechi cartiere din Austin, care nu fusese cotropit încă de tineri în căutare de case pe care să le refacă şi să le modernizeze. În timp ce se apropiau de veranda micuţă a casei poliţistului, Bellamy întrebă:

– Cum crezi că o să ne primească?

Dent nu avut timp să-și dea cu părerea. Fostul ofițer le deschise ușa înainte să apuce să apese soneria. Îi privi curios în timp ce i se adresau.

Făcuse o burtă rotundă care crea un aspect comic în raport cu picioarele lui crăcănate și fără păr, cu genunchi noduroși. Avea ochi mici și mijiți, nasul cârn și ascuțit la vârf. Dacă-i puneai pe cap un fes caraghios, ar fi arătat exact ca unul dintre spiridușii Rice Krispies. Examină ostentativ tăieturile și vânătăile de pe fața lui Dent.

– Văd că încă mai intri în încurcături.

– Presupun că nu este nevoie să ne mai prezentăm.

Haymaker pufni.

– Pe tine te-aș fi recunoscut oriunde. Chiar și așa, cu fața *aranjată*. Apoi își mută privirea asupra lui Bellamy. Pe tine? Recunosc, nu mi-aș fi dat seama cine ești dacă nu te-aș fi văzut la televizor.

– Putem intra? întrebă ea politicos.

Haymaker ezită doar câteva clipe, apoi se dădu la o parte. În spatele unui hol micuț era o cameră de zi aglomerată, în care trona la mare cinste un televizor mare, cu ecran plat. Fotografii de familie erau aliniate pe șemineu. O potaie dormea în colțul canapelei. O bună parte din spațiu era ocupată de un balansoar din imitație de piele, cu o pată de grăsime ce se potrivea cu mărimea și forma capului lui Haymaker.

Le făcu semn înspre canapea, unde Bellamy se înghesui între Dent și câine, căruia nu i se spuse să-și abandoneze culcușul pentru a le face loc. Haymaker se așeză pe balansoar, pe care îl potrivi la un unghi confortabil, cu suportul pentru picioare ridicat. Tălpile șosetelor lui albe erau gri.

Rânji strengărește.

– Cu ce vă pot ajuta, oameni buni?

Dent trecu direct la subiect:

– Spune-ne unde să-l găsim pe prietenul tău, Dale Moody.

Fostul polițist râse puțin cam prea tare și degajat ca să pară un râs natural.

– Bătrânul Dale, spuse el, clătinând din cap şi însoţindu-şi gestul de un zâmbet afectuos. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el.

– Ei, pentru început, a fost dat afară din Departamentul de poliţie din Austin.

Haymaker se ridică brusc în şezlong şi împunse aerul cu degetul arătător.

– Asta e o minciună! Unde-ai auzit aşa ceva? A fost alegerea lui Dale să plece. Nu a fost dat afară. Nici măcar suspendat nu a fost.

– Aşadar, nimeni nu a aflat niciodată ce mi-a făcut?

Lângă el, Bellamy tresări surprinsă, dar nu spuse nimic. O rugase să-l lase pe el să-l înmoaie pe Haymaker. Nu îi spusese şi cum avea de gând să facă asta.

Haymaker îşi umezi buzele cu limba.

– Bine, recunosc. Dale era un poliţist dur. Nu adopta întotdeauna cele mai ortodoxe metode. Uneori se lăsa luat de val, mai ales când avea de-a face cu derbedei ca tine, care se credeau mai deştepţi decât el.

– *Eram* mai deştept decât el. Mi-am dat seama că e un bluf şi nu am mărturisit, iar Moody nu şi-a pus în practică ameninţarea. Am încă ambii ochi perfect funcţionali. Se întoarse spre Bellamy. Moody a apărut la mine acasă în timp ce tata era la muncă. M-a aplecat peste masa de bucătărie şi mi-a apăsat o şurubelniţă Phillips pe pleoapă. Mi-a spus că, dacă nu recunosc că am omorât-o pe Susan, o să-mi scoată ochiul şi o să-mi distrugă pentru totdeauna orice şansă de a pilota un avion. Eram singur. Nu aveam avocat. Timp de o oră, Moody a încercat să mă forţeze să recunosc crima, ameninţându-mă că mă orbeşte. Se întoarse spre Haymaker. Şi nenorocitul ăsta m-a ţinut în tot acest timp.

Haymaker ridică din umerii înguşti.

– Ei, dar nu ţi-am făcut nimic, nu? Ai scăpat cu bine.

– Nu şi Allen Strickland.

Cuvintele rostite încet de Bellamy avură un impact vizibil asupra lui Haymaker, care începu şi mai mult să se agite, făcând imitaţia de piele să scârţâie sub el.

– Nu e vina lui Dale că Strickland a fost omorât în închisoare. Băiatul a fost judecat cinstit. A fost găsit vinovat de juraţi...

– Strict pe baza unor dovezi circumstanţiale.

– Nu ştiu nimic despre asta, zise repede Haymaker. Am fost prezent doar de câteva ori când l-a interogat Dale, apoi mi s-a dat alt caz.

– Nu i-ai ajutat pe Moody şi pe Rupe Collier să construiască tot cazul împotriva lui Strickland?

– Nu. Apoi, dându-şi seama că picase într-o capcană, Haymaker începu să dea înapoi: Vreau să spus că nu au „construit" nimic. Au avut un caz suficient de solid încât să obţină o condamnare. A fost părerea juraţilor.

– Dar care a fost părerea detectivului Moody?

Ca răspuns la întrebarea lui Dent, Haymaker clipi nervos din ochii ca nişte mărgele.

– Ce vrei să spui?

– Oare a fost o pură coincidenţă faptul că Moody a părăsit departamentul de poliţie la scurt timp după ce Allen Strickland a murit la Hunstville?

Haymaker mijì şi mai mult ochii.

– Dale nu mi-a împărtăşit motivele pentru care s-a retras. Avea... probleme cu băutura. Mulţi poliţişti au, să ştiţi, zise el, defensiv.

– El de ce avea?

– Probleme acasă. Era însurat cu o adevărată scorpie. Nici nevastă-mea n-ar câştiga vreun premiu de popularitate, dar a lui Dale...

– N-am venit să discutăm despre căsnicia lui sau problemele lui cu băutura. Dent se aplecă în faţă, proptindu-şi braţele pe coapse în timp ce se apropia de fostul detectiv, apoi coborî vocea şi-i spuse pe un ton confidenţial: Eu şi Bellamy credem că e posibil ca motivul pentru care Dale Moody a renunţat la meseria de poliţist şi a dispărut, după cum se pare, de pe faţa pământului, este pentru că nu a mai putut trăi cu conştiinţa încărcată.

Lui Haymaker părea să-i fie greu să îi privească pe vreunul în ochi.

– Nu eram nici duhovnicul, nici psihologul lui.

– Dar erai prietenul lui. Singurul lui prieten. Dent îi lăsă lui Haymaker câteva clipe să se gândească de unde știa asta, înainte de a-l lumina: După povestea cu șurubelnița, am vrut să mă răzbun pe Moody, așa că am început să-l urmăresc. Erai singurul prieten cu care ieșea să bea. M-am ținut după voi doi timp de săptămâni întregi, noapte de noapte, din bar în bar. Apoi Gall, de care nu puteam să ascund nimic, mi-a cerut să-i spun ce pun la cale. Când i-am explicat, mi-a zis că sunt un gogoman și că dacă voiam să atac un polițist și să-mi distrug viața era treaba mea, dar că el nu avea de gând să ia parte la așa ceva. Mi-a cerut să plec de pe proprietatea lui și să nu mă mai întorc. Întinse mâinile. Iubeam avioanele mai mult decât îl uram pe Moody. Am renunțat la planul meu de răzbunare, și tot ce am aflat din munca de detectiv amator a fost faptul că detectivul Dale Moody avea un singur prieten. Înclină capul înspre Haymaker. Dacă știe cineva unde este, tu ești acela.

Bărbatul își frecă palmele în sus și-n jos pe șortul larg, în carouri.

– Ce vreți de la el? Uitându-se la Bellamy, spuse: Deja i-ai făcut-o cu cartea ta. Vrei să împingi și mai adânc cuiele pe care i le-ai bătut în palme?

– Am vrut să stau de vorbă cu el înainte să scriu cartea, dar n-am putut să-l găsesc, zise ea. Am fost cât de corectă am putut, bazându-mă pe impresia pe care mi-a lăsat-o când eram mică. Nu a fost intenția mea să îl acuz de ceva pe Dale Moody. De ce aș face asta? L-a prins și a ajutat la condamnarea bărbatului care mi-a ucis sora.

– Ah, asta e! zise Haymaker, lovind cu mâinile în brațele scaunului. Sfârșit!

– Nu, nu s-a sfârșit, spuse ea. Nu dacă spui că „i-am făcut-o" cu cartea mea. Este și părerea lui?

– Nu știu care este părerea lui.

– Minți, zise Dent.

Bellamy îi puse o mână pe genunchi, îndemnându-l să se stăpânească. Pe un ton mai blând, mai puțin certăreț, întrebă:

– Este şi părerea lui Moody, domnule Haymaker? Dacă da, nu ar vrea să-mi dea şansa de a lămuri lucrurile?

– A-a. Nici gând. Nu vrea să discute cu tine!

Haymaker scuturã cu hotărâre din cap.

– De unde ştii?

– Pentru că refuză să vorbească până şi cu mine despre asta, iar eu sunt prietenul lui cel mai bun... singurul lui prieten. După cum ne-au atras atenţia şmecherii aici de faţă.

Îi aruncă o privire acră lui Dent. Acesta nu-i răspunse. Bellamy făcea progrese acolo unde el eşuase, aşa că îi pasă ei mingea. Îl întrebă pe Haymaker:

– Ai încercat să-l faci să vorbească despre asta?

– La dracu', timp de optsprezece ani. Nu ştiu tot ce s-a întâmplat. Dar ştiu că Dale nu a mai fost niciodată acelaşi după ce băiatul ăla a murit în închisoare. După ce s-a întâmplat, a stat beat o lună, după care a venit brusc şi mi-a spus că părăseşte departamentul, că-şi părăseşte familia, că pleacă din Austin şi asta a fost tot.

– Dar ţineţi încă legătura.

Haymaker se foi, se scărpină în cap şi păru să se gândească la cât anume era bine să-i spună. Când se uită la Dent, avea o expresie ostilă, însă răspunse privirii calme a lui Bellamy. Cu un oftat adânc, mormăi:

– Vorbim la telefon. Din când în când. Nu prea des. De cele mai multe ori, nu-mi răspunde şi nu mă sună dacă îi las un mesaj. Îmi fac griji pentru el. Nu este bine. Îi şuieră pieptul ca un cimpoi.

– Mare păcat, i-o reteză Dent. Unde locuieşte?

– Nu ştiu.

Dent privi în jur.

– Ai o şurubelniţă Phillips la îndemână?

– Vă spun că nu ştiu unde locuieşte! exclamă Haymaker. Vă jur pe Dumnezeu că nu ştiu. N-ai decât să-mi scoţi ochii, tot nu ţi-aş putea spune. Apoi îşi ridică bărbia ascuţită într-un gest sfidător. Şi chiar dacă aş putea, chiar dacă ar locui vizavi, tot nu ţi-aş spune. Pentru că ştiu că Dale n-ar vrea să vorbească cu voi. V-aţi pierdut timpul venind aici.

Dent şi Bellamy schimbară o privire, recunoscând fiecare că îl credeau, dar neştiind ce să facă mai departe.

Apoi, cu o mişcare bruscă, Dent traversă spaţiul micuţ care-l despărţea de măsuţa de cafea de lângă cotul gazdei lor şi înhăţă un telefon mobil.

Şezlongul lui Haymaker sări în sus.

– Hei!

Încercă să ia telefonul din mâna lui Dent, însă braţul acestuia era mai lung şi nu putu să ajungă.

– Numărul lui Moody este aici, nu? Sună-l. Spune-i că vrem să discutăm cu el. Spune-i că tu crezi că ar fi o idee bună. Ar avea ocazia să valideze rezultatul investigaţiei lui.

– Nu vrea să valideze nimic.

– Atunci ne poate spune clar acest lucru. Mergând pe o intuiţie de moment, Dent adăugă: Cel puţin ne poate lămuri cum au construit el şi Rupe Collier cazul împotriva lui Allen Strickland.

Ochii de spiriduş ai lui Haymaker se mutau în viteză de la Dent la Bellamy.

– Nu aveţi nici o dovadă.

– Aşadar, au făcut ceva, zise Bellamy.

– N-am spus asta! se bâlbâi Haymaker. Nu-mi pune cuvinte în gură, domnişoară!

– Nu ne interesează chiar atât de mult ce-ai de spus tu, Haymaker. Vrem să vorbim cu Moody. Dent rânji maliţios. Dacă a ocolit regulile, îi oferim o şansă să-şi uşureze conştiinţa. Când o să moară, o să ajungă în rai şi nu în iad. E de bine pentru toată lumea.

– Sună-l, domnule Haymaker, îl rugă blând Bellamy.

Haymaker dezbătu în tăcere ideea timp de câteva momente, apoi ridică mâinile, în semn de capitulare.

– Bine, bine. O să mă gândesc.

– Ai cinci secunde, spuse Dent.

– Hei, dacă vă-ntoarceţi mâine...

Dent scoase un bâzâit, ca la un concurs fulger de întrebări.

– Nu putem aştepta până mâine.

– De ce? Haymaker se uită la Bellamy. De ce atâta grabă?

– Am motivele mele pentru care trebuie să-l văd cât mai repede cu putinţă. Sună-l.

Fostul poliţist continua să se agite, să fiarbă.

– Timpul a expirat.

Degetul lui Dent se plimbă pe suprafaţa ecranului, iniţiind apelul.

– Dacă-l suni tu, eşti un prieten îngrijorat care-i dă un sfat. Dacă-l sun eu, eşti prietenul care l-a trădat. Tu alegi.

Când văzu numele persoanei care îl apela, Steven îi făcu semn lui William să-i ia locul la masa de primire a clienţilor şi se îndreptă repede spre liniştea relativă a biroului din spatele bucătăriei agitate de la Maxey's. Telefonul încetase să mai vibreze până când ajunse să închidă uşa în urma lui, aşa că sună el. Olivia răspunse la primul apel.

– Iartă-mă, nu am putut să răspund la timp, mamă. E vorba de Howard?

– Atârnă de un fir de aţă.

Steven îşi dădea seama, după tonul ei răguşit, că plânsese.

– Şi eu la fel, adăugă ea, cu vocea tremurându-i. Are momente de claritate perfectă, apoi perioade întregi în care cade într-o semiinconştienţă care mă înspăimântă. Mă tem că n-o să-şi mai revină. Arată atât de bătrân şi de slab şi nu pot să cred că e Howard al meu.

– Dumnezeule! Îmi dau seama cât de greu trebuie să fie pentru tine.

Dacă William ar fi fost pe moarte, şi el s-ar fi simţit ca şi cum întreaga lume s-ar fi prăbuşit în jurul lui, fără ca el să poată face ceva ca s-o oprească.

– Îmi pare rău că treci singură prin asta.

– Bellamy a fost aici aseară. Când el nu spuse nimic, Olivia adăugă încet: Ştiu că a venit să te vadă, Steven. Mi-a spus. M-a mirat că s-a dus până acolo, ţinând cont de starea lui Howard. Era disperat să discute cu ea aseară.

– Sunt sigur că se teme că fiecare ocazie când o vede va fi ultima.

– Exact. Iar asta mă face să mă întreb de ce i-a spus să plece.

– Așa i-a spus?

– A stat aici mai puțin de o oră. A discutat singură cu Howard zece, poate cincisprezece minute, apoi a plecat împreună cu Dent.

– Dent era cu ea încă?

– A adus-o cu avionul.

– Se pare că încep să se împrietenească.

– Spre marea noastră mirare. Nu pot să-mi dau seama ce e-n mintea ei.

– Probabil îl găsește un superarmăsar. La fel ca Susan.

Olivia nu răspunse în nici un fel, probabil pentru că se simțea ofensată de idee și nu suporta să se gândească la implicații.

– S-au întors în Austin aseară târziu, continuă ea. Nu știu unde se grăbea, de ce nu a rămas măcar până dimineața.

– Ai întrebat-o?

– Mi-a spus că Howard a trimis-o să facă ceva pentru el, dar când am întrebat-o ce anume a evitat să-mi răspundă clar. Când l-am întrebat și pe Howard, mi-a spus că nu era nimic important.

– În cazul ăsta...

– Dar cred că îmi ascund ceva și mi-e frică.

Începu să plângă.

– Mamă, nu-ți face asta. Vezi complicații acolo unde nu există. Ești obosită și cu nervii la pământ și cine nu ar fi, în situația ta?

– Toată lumea se învârte în jurul subiectului.

– Care subiect?

– Nu știu! exclamă ea și vocea îi cedă. Dar e ceva. Am senzația că sunt singura lăsată pe dinafară. Nu mi-a plăcut atunci când tu și Bellamy v-ați îndepărtat. Sunt încântată că v-ați revăzut. Dar ce era atât de urgent încât să-și lase tatăl pe patul de moarte și să vină să te vadă *acum*? Despre ce ați discutat?

– Despre ce s-a mai întâmplat în vieţile noastre. L-a cunoscut pe William. I-am povestit de restaurantele mele, am felicitat-o pentru succesul cărţii. Cam asta.

– De ce mă minţi, Steven? Bellamy mi-a spus chiar ea că s-a dus să te vadă ca să discutaţi – ca adulţi – despre ce s-a întâmplat în acea zi.

Steven lăsă capul şi închise ochii, strângându-şi nasul cu degetele până când începu să-l doară.

– Ei bine, da. Bellamy a vrut să afle perspectiva mea, pentru că se pare că sunt lucruri pe care nu le ştie.

– Nu înţeleg de ce o preocupă atât de mult. Chiar nu înţeleg. S-a întâmplat demult...

– Nu şi pentru ea. Pentru ea, totul e în prezent.

– Şi crezi că e sănătos? Pentru oricare dintre noi?

– Nu.

– Şi-atunci ce i-ai spus? I-ai spus...

– Că am fost peştele lui Susan în acea zi?

– Ce lucru îngrozitor ai spus! Şi despre sora ta, şi despre tine.

– Tu cum i-ai spune?

– În nici un caz atât de crud.

– Ei bine, nu i-am spus lui Bellamy despre asta, în nici un fel.

– Nici nu aveai vreun motiv să o faci. Băieţii şi fetele se joacă de-a intermediarii unul pentru celălalt de când există băieţi şi fete. Susan voia să danseze cu Allen Strickland şi te-a rugat pe tine să-i transmiţi mesajul. A avut consecinţe tragice, dar, la acel moment, a fost un gest nevinovat, ceva ce ar fi făcut orice adolescentă.

Doar că Susan nu era *orice* adolescentă şi nu era nici pe departe nevinovată.

Nu le spusese niciodată mamei lui sau lui Howard secretul oribil despre ce se întâmpla în dormitorul lui aproape în fiecare noapte, dar le relatase ce se întâmplase la petrecere.

– Dacă a fost atât de nevinovat, mamă, de ce tu şi Howard nu m-aţi lăsat să spun poliţiei?

– Tot ce-am spus a fost că, dacă Allen Strickland nu aducea vorba atunci când era interogat, nu aveai nici un motiv să le spui tu. Nu avea legătură.

– Detectivul Moody ar fi putut fi de altă părere.

Cu siguranţă ar fi vrut să ştie cât de manipulatoare fusese Susan şi că ea fusese cea care iniţiase întâlnirea cu Strickland.

– Uite-l acolo, cel cu cămaşa albastră. Stă lângă caraghiosul ăla cu mustaţa mare. Cred că sunt fraţi. Ai grijă să te duci la cine trebuie. Ferească sfântul să-l văd pe căpcăunul ăla că vine spre mine cu balele la gură.

– Nu o să le spun nimic!

– Steven...

– Dacă vrei atât de tare să dansezi cu el, du-te singură şi lasă-mă dracului pe mine în pace!

– Steven a spus „dracului"! Steven a spus „dracului"!

Îngânarea ei îl făcuse să vadă roşu de furie. Dar Susan ştia asta şi profită de situaţie.

– Sigur, la cuvinte eşti băiat mare, dar când e vorba să faci o treabă de bărbat, ţi-e frică!

Se aplecase spre el, îşi lipise buzele de urechea lui şi-i şoptise:

– Dar eu ştiu că vrei. Ştiu că vrei cu mine. Şi vrei chiar acum.

Când încercase să plece de lângă ea, îi blocase drumul.

– Du-te şi spune-i băiatului ăluia că vreau să dansez cu el, sau o să le spun Oliviei şi lui tati că ai fost gelos pe Dent şi ai intrat la mine în cameră când eram dezbrăcată şi ai încercat să mă violezi.

– Să te violez? Ce glumă bună!

– Oare pe cine o să creadă?

Îi adresă o privire care sugera că era în stare să prezinte situaţia exact aşa cum voia, iar Steven ştia că, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile.

Spumegând de furie şi de ură, îl abordase pe Allen Strickland în numele ei.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, mama lui spuse blând:

– Băiatul ăla fusese cu ochii după ea toată ziua, Steven. Şi el, şi fratele lui. Mai devreme sau mai târziu, Allen şi-ar fi făcut singur curaj şi ar fi invitat-o la dans, fără nici un ajutor din partea ta.

– Posibil. Dar adevărul rămâne că a avut ajutorul meu.

– Te rog, nu lăsa gândul ăsta să te macine. Deşi ştiu că e greu să dai uitării ce s-a întâmplat în acea zi când nu poţi să scapi de cartea lui Bellamy pe nicăieri. E peste tot. Chiar şi aici, în librăria spitalului.

– Calul a scăpat din grajd, mamă.

– Da, dar am crezut că lucrurile o să se mai liniştească, odată ce a renunţat la publicitate. În schimb, suntem iar prima pagină a tabloidului ăluia nenorocit. Dent Carter s-a strecurat înapoi în vieţile noastre, Bellamy se poartă ca o femeie obsedată şi nu am cum să nu cred că această misiune misterioasă în care a trimis-o Howard are legătură cu toate astea.

Steven se grăbi să intervină, înainte ca mama lui să facă o nouă criză de isterie:

– Mamă, de când sunteţi voi căsătoriţi, tot ce-a făcut Howard fără ştirea ta a fost să-ţi caute vreun cadou fabulos sau să plănuiască vreo excursie extravagantă. Dacă a trimis-o pe Bellamy într-o misiune secretă, înseamnă că e pentru ceva care să te facă să suferi mai puţin.

– Sufăr îngrozitor, Steven.

– Cancerul e crud.

– La fel şi ironia.

– Ironia?

– Eu şi Howard am avut o viaţă aproape perfectă împreună. Umbrită de un singur eveniment tragic. Şi totuşi acum, când timpul nostru împreună e pe cale să se sfârşească şi când ar trebui să ne amintim doar momentele cele mai fericite, moartea lui Susan este cea care-i preocupă cel mai mult mintea. Vocea îi cedă. Şi de ce?

Încet, Steven spuse:

– *Înainte de furtună.*

capitolul 17

Avionul senatorului de stat era deja pe pistă atunci când Dent și Bellamy sosiră la aerodrom. Gall aruncă o privire către fața învinețită a lui Dent și se încruntă.

- Cine dracu' ți-a făcut asta?

- Nu mă doare.

- Nu asta te-am întrebat.

- Mă duc s-o sun pe Olivia. Mă scuzați.

Bellamy intră în hangar și-și scoate telefonul mobil. Dent arătă înspre avion.

- Drăguț din partea lui să ni-l pună la dispoziție. Și aseară, și azi.

- Ți-am spus, vrea să te obișnuiești cu el. A sunat mai devreme azi-dimineață ca să întrebe cum ți-a plăcut. Zice că speră să te îndrăgostești în asemenea măsură de avionul ăsta, încât să accepți să lucrezi pentru el.

Mușcă din trabuc.

- Desigur, dacă te-ar vedea acum, poate că s-ar răzgândi.

- Nu este momentul, Gall. Dent trecu pe lângă el, intră în hangar și se duse la avionul lui. Spune-mi, te rog, cum merg reparațiile?

- Au fost comandate piesele care trebuie înlocuite. Unele ne-au fost promise pentru sfârșitul săptămânii. După altele va trebui să așteptăm ceva mai mult.

Dent bătu ușor aripa avionului cu un gest părintesc, apoi se duse la masa pe care se afla computerul și se așeză.

- Ai verificat aeroportul din Marshall?

- Are două piste. Una de o mie cinci sute de metri. Suficient de lungă.

Când el și Bellamy plecaseră de la Haymaker, Dent îi dăduse un telefon lui Gall ca să-l întrebe dacă avionul senatorului mai era disponibil și, când auzi că era, îl rugase pe vechiul său prieten să i-l pregătească de zbor. Îl mai rugase și să se intereseze de un aeroport din estul Texasului, la cinci sute de kilometri de Austin.

În timp ce el îndeplinea metodic rutina de dinaintea zborului, Bellamy păși de colo-colo pe suprafața

de beton a hangarului, cu telefonul la ureche. Dent se întrebă cu cine vorbea. Conversaţiile ei cu Olivia nu durau niciodată atât de mult.

După ce-şi completă planul de zbor, îi făcu semn lui Bellamy că erau gata de plecare. Aceasta închise telefonul şi se duse la toaleta de lângă hangar, deşi cea din avionul de două milioane de dolari era mult mai frumoasă. Probabil însă că i-ar fi fost ruşine să o folosească în timpul zborului.

Dent, sperând să mai dreagă busuiocul cu Gall, după ce fusese atât de aspru cu el mai devreme, se apropie de banca unde bătrânul îşi făcea de lucru cu o piesă veche.

– Îţi mulţumesc că ne-ai ajutat atât de repede.

Gall se uită la el fără nici un cuvânt, aşteptând o explicaţie pentru această călătorie bruscă, explicaţie pe care Dent consideră că o merita:

– Din Marshall, luăm maşina până la Caddo Lake. E lângă...

– Ştiu unde este.

Gall molfăi agitat trabucul.

– Mergeţi la pescuit?

– Oarecum. Detectivul Moody, acum la pensie, locuieşte lângă lac. A acceptat să stea de vorbă cu noi. Şi nu vreau să-mi ţii acum predici în legătură cu asta.

Gall se opri din mestecat şi scoase din gură trabucul, pe care îl aruncă înspre coşul de gunoi, ratând cu aproape jumătate de metru.

– Îţi ţin predici? zise el batjocoritor. N-ar fi mai bine să-ţi zic câteva cuvinte care să-ţi bage minţile-n cap? Se pare că ţi le-ai pierdut pe undeva în ultimele zile. Sincer, te porţi complet aiurea de când te-ai agăţat de domnişoara aia, care face parte dintr-o familie care era cât pe-aci să-ţi distrugă viaţa. Apari aici în dimineaţa asta ca Rocky. Te duci să vezi un bărbat pe care ai jurat cândva să-l omori. Ai o armă la tine şi-mi spui să nu-ţi ţin predici?

– De unde ştii că sunt înarmat?

– Nu ştiam. Până acum. *Iisuse!* Te duci să discuţi cu Moody şi ai la tine un pistol?

– Vrei să te calmezi? Nu am de gând să-l împuşc. Vrem doar să stăm de vorbă cu el. Nu mai reprezintă o ameninţare pentru mine. E bătrân şi bolnav. Cică ar fi deja cu un picior în groapă.

– De unde ştii toate astea?

– Am sursele mele.

– Are sursele lui, mormăi Gall. Arătă cu bărbia înspre rănile de pe faţa lui Dent. Cine te-a bătut?

– Individul în legătură cu care te-am prevenit.

Îi povesti pe scurt lui Gall cum se petrecuse atacul.

– Te-a tăiat rău?

– E-n regulă.

– Te-a văzut un medic?

– Bellamy s-a ocupat de rană.

– Oh, şi îmi imaginez că e calificată să facă asta.

– N-a fost chiar atât de rău, Gall, îţi garantez.

– Ai raportat incidentul la poliţie?

Dent clătină din cap.

– Ne-am temut să nu ajungă la ştiri. E destul de rău că m-am trezit cu Van Durbin învârtindu-se aseară pe lângă apartamentul meu, fără să ştie măcar de atacul individului cu cuţitul.

– Van Durbin a văzut-o acolo, cu tine?

– A făcut şi poze.

Dacă era să judece după încruntarea lui Gall, nimic din ce-i spunea nu se bucura de aprobarea lui.

– Să ne întoarcem la individul care te-a atacat... Are un nume?

– Mă gândesc că ar putea să fie Ray Strickland, fratele lui Allen. Dar e doar o presupunere.

– Ce motiv ar avea să vină după tine?

– Ca să se răzbune, poate, spuse Dent, ridicând un umăr. E cea mai plauzibilă teorie pe care am putut-o găsi eu şi Bellamy.

– Tu şi Bellamy! Gall mârâi o înjurătură pe care Dent nu o mai auzise de când părăsise serviciul militar. Dent, de ce faci asta?

– Ţi-am spus.

– Ca să-ţi reabilitezi numele. O dată pentru totdeauna. Bine, înţeleg asta. Dar spune-mi. Nu e destul de adânc

rahatul în care eşti afundat în momentul ăsta? Ai nevoie de toate astea, pe deasupra? Nu-i lăsă timp lui Dent să se apere. Ai putea fi omorât. La ce ţi-ar mai folosi numele reabilitat dacă ai fi mort? Cât despre ea, crezi că ar mai vrea să facă echipă cu tine dacă ar şti...

– Ştie.

Gall, amuţit de vocea lui Bellamy, se răsuci pe călcâie şi o găsi în spatele lui.

– Ştiu că a fost în parc şi că s-a certat cu Susan la scurt timp înainte ca sora mea să fie ucisă. I-am văzut. Mi-am amintit acest detaliu azi-noapte, în timpul unei discuţii aprinse.

Gall înghiţi cu zgomot şi, pentru prima oară, păru că nu ştie ce să spună.

– Ei bine...

Bellamy zâmbi şi chiar întinse mâna şi-i atinse mâneca salopetei.

– Ştiu că ai minţit ca să-l protejezi pe Dent. Secretul tău este în siguranţă.

– N-o să-i spui lui Moody?

– Mă interesează mai mult ce ne-ar putea spune el nouă.

– Şi, apropo de asta, zise Dent, dacă nu ajungem cât mai repede, s-ar putea să se răzgândească şi să nu mai vrea să ne vadă.

Ieşiră pe pistă, dar, înainte să urce în avion, Dent îl trase deoparte pe Gall.

– Individul ăsta tatuat, oricine-ar fi el, nu se joacă, Gall. Te rog, ai grijă.

– Nu-ţi face griji pentru mine, campionule.

– Nu-mi fac. Îmi fac griji pentru mine.

– Cum aşa?

– Am de gând să-l fac să sufere pentru ce ne-a făcut, mie şi lui Bellamy. Dar, dacă-ţi face ţie vreun rău, va trebui să-l omor.

– Cu cine ai vorbit atât de mult?

Bellamy acceptase invitaţia lui Dent de a sta în cabină şi, în ciuda faptului că se plânsese că o incomodau căştile, şi le pusese pe urechi şi le activase, ca să poată

comunica. Cu ochii pierduți asupra orizontului, oftă adânc.

– Cu Dexter. Impresarul meu. Mi-a lăsat mai bine de douăzeci de mesaje, în ultimul amenințând că se aruncă de pe podul Brooklyn dacă nu îl sun. Așa că l-am sunat.

– Și?

– A văzut articolul de ieri al lui Van Durbin. A creat foarte multă vâlvă. E de părere că ar trebui să mă întorc în ring și să profit de publicitate. I-am spus că nu vreau. Cartea a urcat deja două locuri în topul bestsellerurilor fără să fac nimic pentru asta. Dexter spune că ar putea urca și mai sus și că ar rezista mai mult pe poziție cu puțină acoperire mediatică. Oferta pentru producția cinematografică ar fi mai bună. Et cetera. Am refuzat. Din nou. Apăsat.

– O să-i caute cadavrul prin East River?

Bellamy râse.

– Când am plecat din New York, a amenințat că o să se arunce de pe Empire State Building. Dar n-a făcut-o încă.

Dent schimbă câteva informații cu controlorii de trafic aerian în momentul în care trecură dintr-o zonă în alta. Comenzile de pe bordul avionului erau la fel de străine pentru Bellamy ca suprafața planetei Neptun. Când fu din nou liber să vorbească cu ea, îl întrebă:

– Cum ai reușit să înveți toate comenzile, fiecare pentru ce este?

– Am învățat pentru că am un respect foarte sănătos pentru gravitație. Pământul este mereu acolo, încearcă să te tragă spre el. Este cel mai important lucru pe care trebuie să-l ții minte.

– De ce sunt prăbușirile puse de cele mai multe ori pe seama unor erori de pilotaj?

– Pentru că piloții fac ultima greșeală și le este greu să se mai justifice și să se mai apere odată ce-au murit.

– Este foarte nedrept, nu crezi?

– Poate fi, da. Piloții nu sunt infailibili. Greșesc și ei. Dar, în mod normal, un avion se prăbușește în urma unei serii de greșeli sau de ghinioane. Se adună

şi echipajul din cabină trebuie să se descurce cu ele. Ai auzit vreodată de teoria şvaiţerului?

– Cred că da, dar aminteşte-mi.

– Ca să aibă loc un eveniment catastrofic, cum ar fi prăbuşirea unui avion, trebuie ca mai înainte să se petreacă o succesiune de evenimente. Gândeşte-te la aceşti factori distincţi ca la nişte felii de şvaiţer, aliniate una lângă cealaltă. Dacă măcar una din găuri nu se aliniază perfect cu următoarea, seria de evenimente se schimbă sau e oprită, şi catastrofa e preîntâmpinată.

– Dar dacă se aliniază toate găurile...

– Uşa spre dezastru este deschisă.

– Greşeala pilotului este gaura din ultima felie de caşcaval.

Dent dădu din cap.

– Să zicem că mecanicul avionului a avut o ceartă cu nevasta lui sâcâitoare, s-a dus şi s-a îmbătat şi a fost mahmur a doua zi când a venit la lucru. În timpul verificării de dinainte de zbor, primul ofiţer – copilotul – varsă cafeaua peste un panou electronic, ceea ce poate duce la un scurtcircuit. Raportează incidentul, mecanicul este chemat să înlocuiască piesa. Nu se simţea bine de la bun început, acum lucrează sub presiune, ştiind bine că ceasul ticăie şi că toată lumea de la bord este nemulţumită de întârziere. Ca totul să fie şi mai rău, vremea începe să se strice şi toţi vor să ridice avionul în aer înainte să înceapă furtuna, care ar ţine avionul la sol încă vreo câteva ore. Panoul este înlocuit. Mecanicul îşi dă OK-ul. Căpitanul şi copilotul sunt conştienţi de apropierea furtunii, dar ştiu amândoi că nu ar fi prima oară când se strecoară printr-o astfel de situaţie. Pornesc motoarele, primesc aprobarea de la turnul de control, verifică radarul pentru ultima oară şi decolează. Pe la aproximativ trei sute de metri, dau peste nişte turbulenţe serioase. Într-un efort de a-i scoate de acolo, controlul de trafic aerian le spune să facă stânga. Căpitanul răspunde. Dar, în timp ce execută manevra, avionul este lovit de fulger, lucru care, ce-i drept, nu provoacă un accident, dar poate complica situaţia. Aşa că acum avionul este înclinat pe stânga, zboară prin turbulenţe, încearcă

să urce deasupra zonei de furtună şi e noapte, pentru că zborul a fost întârziat din cauza înlocuirii panoului. Când... Făcu o pauză pentru efect dramatic şi se uită la ea. Când se aude alarma de foc la motorul din stânga şi se aprinde becul roşu. Căpitanul reacţionează imediat şi face exact ce a fost instruit ani întregi să facă într-o astfel de situaţie. Trage numaidecât maneta semnalizată şi opreşte motorul cu pricina. *Nu ştie* că a răspuns unei alarme false. S-a declanşat din cauza cafelei care se vărsase în locul respectiv, fapt ce trecuse neobservat şi de piloţi şi de mecanic. Turbulenţele, sau lovitura de fulger, sau ceva a făcut alarma să se declanşeze într-un moment critic. Intervenţia rapidă a căpitanului de a corecta o urgenţă, care nu exista, a condus de fapt la crearea uneia. Ţine minte, avionul era deja angajat în virajul spre stânga. Ei bine, *niciodată* nu virezi pe motorul oprit, pentru că cel opus accelerează avionul într-o întoarcere şi mai abruptă. Aripile ajung rapid la verticală. Botul e în jos. Avionul e pierdut. Toţi cei de la bord mor. Dar cine este de vină? Căpitanul a făcut ultima greşeală. Dar la fel de vinovat este ofiţerul neîndemânatic care a vărsat cafeaua. Sau mecanicul care nu a observat că alarma de foc fusese avariată împreună cu panoul pe care l-a înlocuit. E de vină şi nevasta cicălitoare din cauza căreia s-a îmbătat cu o seară în urmă şi l-a durut capul şi nu a mai fost la fel de alert cum ar fi fost în mod normal. Poţi da vina până şi pe Dumnezeu pentru vremea rea şi fulgerul care a lovit avionul. Şirul de evenimente s-a dovedit dezastruos, dar, dacă măcar un singur factor ar fi fost scos din ecuaţie, poate că tragedia nu ar mai fi avut loc. Se opri şi ridică din umeri. Este o explicaţie simplistă, dar înţelegi ideea.

Bellamy ezită, apoi întrebă:

– Ce s-a întâmplat în timpul zborului 343?

Întoarse capul şi o privi preţ de câteva secunde.

– Tocmai ţi-am spus.

Drumul pietruit şerpuia prin pâlcul des de chiparoşi, oprindu-se brusc în faţa cabanei lui Dale. Auzi maşina apropiindu-se cu mult înainte ca aceasta să apară.

Nu putea explica nici măcar faţă de sine însuşi de ce ascultase rugămintea forţată a lui Haymaker şi acceptase să stea de vorbă cu ei. Ar fi trebuit să închidă telefonul sau, mai bine, să nu fi răspuns de la bun început. Dar se trezise ascultând şi, într-adevăr, ce spusese prietenul lui avusese o oarecare logică.

Când Haymaker îşi terminase discursul, sfârşind prin a-i spune lui Dale că o discuţie s-ar putea dovedi foarte benefică pentru liniştea lui sufletească, Dale se surprinsese pe sine însuşi cerându-i lui Haymaker să i-o dea la telefon pe Bellamy.

Nu pierduseră vremea cu schimburi cordiale lipsite de sinceritate. Îi ceruse numele celui mai apropiat aeroport regional şi, când i-l spusese, îl întrebase dacă poate veni să se întâlnească acolo.

– Nu. Închiriază o maşină. Ai un creion? După ce-i explicase cum să ajungă de la aeroport la cabana lui, spusese: Să vii singură.

– Dent Carter o să fie cu mine.

– Nu vorbesc decât cu tine.

– Dent va fi cu mine.

Nu cedase şi ar fi putut folosi condiţia asta ca să anuleze totul. Dar se gândi că, dacă Dent ar fi vrut să-l omoare, aşa cum îl ameninţase cândva, nu ar fi făcut-o de faţă cu martori.

În acest moment, erau singurii oameni de pe planetă care ştiau unde putea fi găsit şi numai gândul acesta îi crea o stare de nelinişte. Dar era prea târziu acum ca să se răzgândească. Cu scârţâit de roţi pe pietriş, maşina se opri.

Moody îi privi de pe veranda dărăpănată cum coboară din maşină, ea cu mai multă agilitate şi nerăbdare decât Dent, care fusese la volan. Dale îşi imagina că, în spatele ochelarilor Ray-Ban, privirea băiatului – a bărbatului – era tăioasă ca laserul. Emana pur şi simplu o atitudine ostilă.

Bellamy era mai puţin rezervată. Urcă treptele ca şi cum nu ar fi observat starea în care erau şi îi întinse mâna fără nici un fel de fiţe. Îi răspunse cu acelaşi gest.

– Mulţumim că ai acceptat să stai de vorbă cu noi.

Dale dădu o dată din cap, dar rămase cu ochii pironiți asupra lui Dent, care urcă treptele până pe verandă cu pași măsurați. Se priviră unul pe celălalt ca niște adversari ce erau.

Bellamy alungă un țânțar de pe braț.

– Poate c-ar fi mai bine să mergem înăuntru, sugeră ea.

Dale se întoarse și deschise ușa cu plasă, care scârțâi anormal de tare. De fapt, toate simțurile lui Dale se acutizaseră din momentul sosirii lor. Își dădu seama cât de leneș devenise de când nu trebuia să mai depindă de istețimea și de atenția constantă la tot ce se petrecea în jur, care, pe când fusese polițist, îi intraseră practic în instinct.

Dale aproximă că tăieturile și vânătăile de pe fața lui Dent nu puteau fi mai vechi decât cel mult o zi. Iar faptul că Dent nu părea să le acorde nici cea mai mică importanță spunea multe despre caracterul lui. Fusese un ticălos dur la optsprezece ani. Maturitatea nu-l înmuiase câtuși de puțin. Iar asta îl făcea pe Dale să fie cu atât mai precaut. El era moale și umflat, în timp ce Dent era iute și plin de mușchi. Ar fi pierdut într-o confruntare. Cel puțin într-una cinstită.

Bellamy era mai drăguță în realitate decât la televizor. Ochii îi erau mai adânci, pielea avea o delicatețe pe care camerele de filmat nu o puteau surprinde. Și mirosea bine, a flori. Dale simți un impuls de dorință de a atinge o femeie, lucru pe care nu mai avusese plăcerea să-l facă de câteva luni. Și trecuseră ani de când se bucurase de această plăcere fără să fie nevoit să plătească pentru ea.

Singurătatea, chiar dacă autoimpusă, avea un gust metalic. Ca țeava albastră, de oțel, a pistolului.

Odată intrați, Dent își scoase ochelarii de soare de aviator și îi băgă în buzunarul de la cămașă.

– Poți să scoți și pistolul, îi spuse Dale. Pune-l acolo, pe masă.

Dent nu îl întrebă de unde știa că era înarmat. Dale presupunea că își dăduse seama că o astfel de întrebare

era inutilă. Un fost poliţist îşi dădea seama. Dent duse mâna la spate şi scoase pistolul din tocul prins la curea.

– După tine, Moody.

Arătă spre mâna stângă a lui Dale, în care ţinuse revolverul .357, ascuns în palmă şi lipit de coapsă. Când ezită, Bellamy spuse:

– Te rog!

Privi în ochii ei mari şi expresivi, poate singura trăsătură care mai rămăsese din fata pe care o cunoscuse, apoi se uită înspre Dent. Nici unul nu dădu înapoi, dar se mişcară simultan şi aşezară pistoalele pe tava de televizor, deja aglomerată cu sticla de whisky, pachetul de ţigări, bricheta şi scrumiera.

Pentru că nu avea un scaun în plus, le spuse:

– Cred că puteţi lua loc pe pat.

Putea să nu se fi obosit să-l facă înainte de sosirea lor. Luase cuvertura de la un târg de vechituri. Nu acoperea complet cearşafurile pătate. Sub tivul destrămat, arcurile care se vedeau scârţâiră în clipa în care musafirii se aşezară pe marginea patului.

Dale ridică sticla de Jack Daniel's.

– Ceva de băut?

Amândoi clătinară din cap.

– Vă deranjează dacă beau eu?

Dar nu aşteptă aprobarea lor înainte să-şi toarne aproximativ trei degete. Sorbi, apoi lăsă paharul pentru a-şi aprinde o ţigară şi, după ce trase adânc, se aşeză în fotoliu – altă vechitură – şi le acordă întreaga lui atenţie.

Bellamy se uită la Dent şi, când acesta nu spuse nimic, făcu semn din cap înspre exemplarul din cartea ei, pe care Dale îl lăsase pe televizor.

– Ai citit-o?

– Da.

– Cum ţi s-a părut?

– Vrei o recenzie? Eşti o scriitoare bună.

– Am redat evenimentele aşa cum ţi le aminteşti?

– Mai mult sau mai puţin.

Dent se foi, făcând patul să se legene.

– Ăsta nu-i un răspuns. N-am bătut atâta drum ca să faci pe grozavul.

Dale luă o gură de whisky.

– Dar pentru ce-aţi venit?

Bellamy se aplecă înspre el.

– Vreau să-mi spui că tu crezi din tot sufletul că Allen Strickland a fost vinovat.

Îi susţinu privirea imploratoare cât timp fu în stare să reziste, apoi plecă ochii şi studie capătul aprins al ţigării.

– Poate că încă mai crede că eu am omorât-o.

Dale, convins că Dent spusese asta doar ca să îl provoace, i-o întoarse:

– Am crezut şi încă mai cred că ai fost în stare.

– N-ai decât să-mi apeşi iar şurubelniţa pe ochi, să vezi dacă de data asta mărturisesc.

Fata îl dojeni doar rostindu-i blând numele. Dar, când Dent îi aminti de metodele dure şi ilegale pe care le folosise ca să-l interogheze, Dale strânse din dinţi:

– N-am crezut nici măcar o clipă în alibiul pe care l-aţi inventat tu şi tovarăşul tău.

– Am mers să zburăm în acea zi.

– Sunt convins de asta. Dar n-am putut dovedi la ce oră v-aţi întors.

– Scria în jurnalul lui Gall.

– Jurnal pe dracu'! Putea scrie orice minciună acolo. Mă crezi prost?

– Nu, te cred deştept. Destul de deştept cât să-i spui lui Rupe Collier că nu putea construi un caz solid împotriva mea. Atunci aţi decis împreună că aveaţi mai multe şanse să obţineţi o condamnare cu Allen Strickland.

Dale sări în picioare atât de repede, încât aproape că dărâmă tăviţa de lângă televizor. Salvă mai întâi sticla de whisky, prinzând-o înainte să se răstoarne. Apoi îşi strivi ţigara în scrumiera plină ochi. Le simţea ochii aţintiţi ca două vătraie încinse în spatele lui în timp ce se duse la uşă şi privi fără să vadă peisajul, de prea mult timp acelaşi, din faţa casei lui.

Şi, dintr-odată, îşi dădu seama că era foarte obosit şi plictisit, şi nu numai de privelişte. Trupul şi sufletul îi erau extenuate. Era sătul până în gât de tot şi toate. Cum spuneau puştii din ziua de azi, *i se acrise.* Trecuseră

aproape douăzeci de ani, era prea târziu să încerce să mai îndrepte lucrurile acum. Dar avea o ultimă şansă la mântuire şi se hotărî chiar în acea clipă să profite de ea.

– Luam prânzul la unul dintre restaurantele alea mexicane bune din estul oraşului. Haymaker m-a sunat şi mi-a spus că Allen Strickland fusese omorât în închisoare în acea dimineaţă. Înjunghiat de trei ori în spate înainte să atingă podeaua. Fiecare împunsătură atinsese un organ. Murise în mai puţin de un minut. Se pare că se înhăitase cu cine nu trebuia şi... Se opri şi le aruncă o privire peste umăr. Trebuie să recunoaşteţi că era un individ libidinos. După gratii, se împrietenise cu alţii ca el. Chipul lui se încruntă din nou. Crima a fost pusă pe seama unui război între bande din închisoare, deşi nimeni nu a fost vreodată acuzat oficial. În orice caz, mi-am lăsat farfuria cu mâncare pe masă, am ieşit din local şi am vomitat. Rău. Până când n-am mai avut nimic în stomac, dar tot nu mă puteam opri. Pentru că ultima oară când îl văzusem pe Allen Strickland, era escortat afară din sala de judecată, după ce-şi primise sentinţa. S-a întors spre locul în care stăteam, în sală, m-a privit în ochi şi mi-a spus: „Nu am omorât-o eu. Dumnezeu îmi e martor". E drept, am auzit sute de bărbaţi şi femei vinovate jurând pe Dumnezeu şi pe toţi sfinţii că nu sunt vinovaţi. Dar pe Allen Strickland l-am crezut. Aşa că nu, domnişoară Price, nu cred din tot sufletul meu că el a ucis-o pe sora dumitale. Nu am crezut niciodată.

Rămase nemişcat, trase adânc aer în piept şi expiră încet. În mod surprinzător, nu se simţea curat, mântuit, aşa cum crezuse că o să se simtă după o astfel de mărturisire. Şi îşi dădu seama că fusese naiv să creadă că va fi atât de uşor.

Se întoarse în cameră şi, aşezându-se la loc, îşi luă paharul şi îl goli. Cei doi oameni care stăteau pe pat, umăr la umăr, îl sorbeau din priviri.

Bellamy vorbi prima:

– Dacă nu ai crezut că e vinovat, cum... de ce...

– Cum şi de ce am convins un judecător să-l pună sub acuzaţie şi un juriu întreg să îl găsească vinovat? Ţi-aş putea da zeci de motive, dar vrei să-l ştii pe cel mai important? Trebuia să aruncăm castana fierbinte din mâinile noastre.

– Tu şi mai cine? întrebă Dent.

– Eu şi Rupe.

– Aşadar, şi el e implicat?

Dale râse ironic în faţa termenului diplomatic pe care Bellamy îl folosise în loc de *corupt*.

– Se poate spune. În orice caz, făcusem public un suspect principal. Se uită la Dent. Tu aveai un alibi. Nu te credeam, dar nu puteam dovedi că mințeai. Şi atunci Allen Strickland a început să pară din ce în ce mai interesant. Ne doream cu disperare să ne ţinem promisiunea faţă de familia Lyston, să dăm bine în faţa organelor legii, în faţa tuturor. Aşa că am făcut rost de un vinovat şi l-am adus în instanţă. Nu puteam lăsa să ne scape un caz atât de important şi de suculent. Fiica unei familii proeminente fusese ucisă la petrecerea dată de propria companie, în timpul celei mai cumplite furtuni din această jumătate de secol. Fata era frumoasă, bogată, fusese găsită fără chiloţi. Şi trebuie să recunoaşteţi că Rupe se pricepe să facă spectacol. S-a referit la implicaţiile sexuale ale cazului ori de câte ori a aruncat câte un os presei. Ştiţi, continuă el gânditor, cred că s-a bucurat chiar că nu am găsit niciodată chiloţii, pentru că asta făcea publicul să se gândească în permanenţă la ei. Fuseseră oare chiloţii arma crimei? Unde erau acum? O să fie găsiţi? Era o nenorocită de telenovelă. Vă aşteptăm mâine, cu următorul episod.

Îşi trecu mâinile peste faţă.

– La un moment dat, Rupe chiar a sugerat să plantăm o pereche de chiloţi care să fie „găsiţi" de un poliţist începător, care să nu speculeze prea mult, ca să pară convingător. Ar fi trebuit să-i arătăm părinţilor tăi, pentru a fi identificaţi. Aceştia ar fi negat, desigur, că erau ai lui Susan, dar tot nu ar fi dat bine pentru tipul asupra căruia ar fi fost găsiţi. L-ar fi făcut să pară un colecţionar.

– Chiar aveați de gând să plantați dovezi pe proprietatea lui Allen Strickland? întrebă Bellamy.

Privirea lui Dale alunecă involuntar către Dent.

– Era la începutul investigației.

Dent îl privi fix preț de câteva clipe, apoi, când în sfârșit înțelese, clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Iisuse!

Se ridică și începu să se plimbe agitat prin cameră, ca și cum ar fi căutat ceva sau pe cineva în care să lovească. Dale crezu că el ar fi putut fi țința, dar Dent se duse lângă o fereastră, își propti umărul în ramă și își aținti privirea undeva pe suprafața întinsă a apei. Dale remarcă un punct de sânge uscat pe cămașa lui, în dreptul taliei. Înainte să poată întreba ce-i cu el, Bellamy spuse:

– Nu mi-a plăcut.

– Cine?

– Rupe Collier. Nu mi-a plăcut când a discutat cu părinții mei în timpul procesului, asigurându-i că-l va trimite după gratii pe ucigașul lui Susan, pentru mult timp. Apoi, când am făcut cercetări pentru carte, l-am sunat și i-am solicitat un interviu. Am stabilit câteva întâlniri cu el, dar pe toate le-a anulat în ultima clipă. Presupun că a rămas fără pretexte, pentru că, în cele din urmă, mi-a acordat zece minute din timpul lui. Era...

– Nu e nevoie să-mi spui mie cum era, zise Dale. Știu mult prea bine.

Își flexă degetele mâinii drepte. Încheieturile îl dureau și erau învinețite în urma contactului cu dinții lui Rupe. Dar primea disconfortul cu plăcere și nu-și dorea decât să-l fi pocnit și mai tare în rânjetul ăla superior.

– Nu ți-a spus nimic, este?

– A fost foarte evaziv, zise Bellamy. În cele din urmă mi-a spus că uitase detaliile cazului și că, în loc să discut cu el, mai bine aș încerca să conving departamentul de poliție să îmi arate dosarul cazului.

Dale ridică bărbia, într-un gest întrebător.

– Am încercat, spuse ea. Din nefericire, dosarul dispăruse.

– Exact.

– Știai?

– Rupe e prea ambițios și prea priceput în a-și proteja spatele ca să fi lăsat să existe un asemenea dosar, zise Dale. Apoi se ridică de pe fotoliu. Iar eu mă pricep prea bine să-mi protejez spatele ca să nu fi făcut o copie după tot ce era acolo.

capitolul 18

Surprinși, Bellamy și Dent se uitară unul la celălalt, apoi la Moody, care se duse în bucătăria cabanei sale, separată de camera principală printr-un bar scurt, acoperit cu plăci ciobite de faianță. Deschise cuptorul de sub blatul unsuros și scoase dinăuntru un dosar de carton, întins peste capacitatea normală. Elasticul original fusese înlocuit cu o bandă groasă de cauciuc.

– M-am tot temut să nu mă îmbăt prea rău într-o noapte și să uit că l-am pus aici și să dau drumul la cuptor.

Luă dosarul, se întoarse cu el până în dreptul patului și i-l întinse lui Bellamy. Apoi se întoarse în fotoliul său, își aprinse încă o țigară și își umplu la loc paharul de whisky.

Dent veni pe pat, lângă Bellamy, în timp ce aceasta desfăcea banda de cauciuc și deschidea dosarul. Cantitatea de material pe care o conținea era descurajantă. Frunzărind cu degetul mare hârtiile deteriorate, Bellamy văzu copii după diverse lucruri: formulare și documente oficiale, foi de agendă subliniate, scrise de mână, transcrieri după interviurile luate și nenumărate hârtii pe care nu erau mâzgălite mai mult de unu sau două cuvinte. I-ar fi trebuit săptămâni întregi ca să sorteze tot ce era acolo.

– Mi-am luat multe notițe, spuse Moody, și am confiscat și notițele altor detectivi. Mi-au trebuit câteva zile să copiez totul pe ascuns, în timp ce Rupe îmi sufla în ceafă să-i predau dosarul. Găsiți acolo și niște chestii de la Haymaker, notițe pe care le-a luat înainte să ceară să fie mutat la alt caz.

Dent își înălță capul și se uită la Moody.

– Povestea cu șurubelnița nu prea a fost pentru stomacul lui, zise fostul polițist.

– Tu ce-ai zis când te-a lăsat baltă?

– E posibil să mă fi enervat, dar nu aveam timp să mă gândesc la asta. Arătă spre dosar. Eram destul de ocupat.

– Da, trebuia să mă faci pe mine să mărturisesc, zise Dent.

Moody ridică din umerii masivi.

– De cele mai multe ori iubitul e vinovatul. Sau cineva la fel de apropiat.

– Cum ar fi tatăl meu sau fratele meu vitreg? întrebă Bellamy.

– Oricine intra în categoria persoanelor de sex masculin apropiate victimei.

– Dar *tata*?

– Ascultă, n-am de gând să-mi cer scuze că mi-am făcut meseria.

Pentru că nu voia să-l supere și să riște să nu le mai spună nimic, Bellamy dădu înapoi.

– Nu înțeleg de ce Allen Strickland nu a fost suspect de la bun început. Chiar și după notițele dumitale... Cel puțin, presupun că e scrisul dumitale.

Ridică o hârtie de deasupra. Moody dădu din cap.

Era o copie după ceva ce părea să fie o pagină ruptă dintr-un caiet cu spirală, plină de însemnări făcute cu un scris apăsat. Cea mai mare parte fusese scrisă într-un fel de stenografie personală, pe care numai Moody ar fi fost în stare să o descifreze. Însă o parte din scris era lizibilă. Ceva fusese subliniat cu un pix roșu: un nume, cu o steluță lângă el.

Bellamy își trecu ochii peste pagină:

– Ai notat numele martorilor care l-au menționat pe Allen Strickland atunci când ai discutat cu ei?

Moody dădu din cap.

– Cel puțin o parte dintre ei trebuie să-și fi amintit felul în care dansaseră el și Susan, zise ea. De ce nu a fost el suspectul principal de la bun început?

În mod evident, nu era o întrebare plăcută pentru Moody. Sub pleoapele grele și umflate, ochii i se fixară pe mai multe puncte din încăpere, inclusiv asupra lui Dent, înainte de a se întoarce la Bellamy.

– Poate că ar fi fost, doar că părinții tăi au fost primele persoane cu care am discutat. Mi-au dat numele lui Dent și mi-au spus despre cearta dintre el și Susan din acea dimineață.

– Așa că am ajuns dintr-odată direct în capul listei.

– Da. Nu m-am întors la Allen Strickland decât abia după ce ai fost eliminat.

– Și Allen era o variantă destul de promițătoare. Dar nici atunci nu ai crezut că el comisese fapta, nu-i așa? zise Bellamy. De ce nu?

Moody sorbi din whisky.

– De ce nu? repetă ea.

– Prima oară când am vorbit cu el, mi-a spus că Susan îl refuzase din prima și că râsese de el pentru că încercase.

– Și l-ai crezut? întrebă ea.

– De obicei un bărbat, mai ales unul ca el, care se crede mare armăsar când vine vorba de femei, nu recunoaște că a fost refuzat, așa că m-am gândit că spunea adevărul. Cel puțin parțial. Apoi mai era frate-său.

Bellamy și Dent schimbară o privire.

– Ce? întrebă Moody.

– Am vrea să auzim mai întâi ce-ai de spus, zise ea. Te rog, continuă.

Moody trase din țigară și suflă fumul înspre tavan.

– I-am interogat separat. Fratele lui Allen – Ray îl chema – mi-a spus că știa care erau planurile lui Allen atunci când a ieșit din pavilion împreună cu Susan. Și a făcut de două ori cu ochiul. Ray a rămas acolo, a mai băut niște bere, a flirtat cu niște fete în speranța că o să se aleagă și el cu ceva. Dar, când vremea a început să se strice, s-a îngrijorat. Nu prea voia să-l întrerupă pe Allen în mijlocul acțiunii, dar...

– Protectorul fratelui său, zise Dent.

Moody ridică paharul parcă în semn de salut.

– Ray le-a spus detectivilor că a luat-o înspre pădure, dar că s-a întâlnit cu Allen pe cărare, în timp ce frate-său se întorcea. Făcu un semn înspre dosar. Găsiți acolo însemnări făcute în timpul mai multor interviuri cu el. Într-unul însă, mi-a spus că Allen era „al dracului" de furios.

– A recunoscut asta?

– Mda. Dar a mai spus și că nu i-o putea lua în nume de rău, pentru că o auzise pe sora ta râzând în spatele lui. Ba chiar i-ar fi strigat: „Nu pleca supărat, Allen!" Apoi i-ar fi spus să se ducă acasă și să se rezolve singur, gândindu-se la ea. Ceva de genul ăsta.

Bellamy simți privirea lui Dent ațintită asupra ei, cântărind-o ca să vadă cum o să răspundă. Încercă să-și controleze reacția.

– În orice caz, amândoi frații, în timpul interviurilor, mi-au spus același lucru. Că Allen o lăsase pe Susan în pădure, râzând de el.

– De ce nu a fost menționată această mărturie în timpul procesului? întrebă ea. Având în vedere că întreg cazul era clădit pe dovezi circumstanțiale, ar fi oferit puternice motive de îndoială.

– Da, așa ar fi fost. Avocatul din oficiu al lui Allen se baza foarte mult pe mărturia lui Ray, spuse Dale. Și tocmai de aceea a făcut o adevărată criză în dimineața în care Ray nu a apărut la ora la care trebuia să vorbească în instanță. Avocatul nu a putut explica unde era martorul, nici n-a avut cum să îi justifice absența. S-a bazat pe mila instanței și a cerut o amânare a procedurii, până după prânz, ca să-și poată găsi martorul. Rupe a sărit până-n tavan. A făcut un circ întreg, susținând că apărarea urmărea să enerveze juriul ca să obțină achitarea. Moody scoase un sunet de dispreț. A fost unul din cele mai reușite numere ale lui.

– Probabil că n-am fost în sală în ziua aceea, spuse Bellamy. Nu-mi amintesc scena.

– Stai să ghicesc, spuse Dent. Judecătorul a respins cererea.

Moody încuviință din cap.

– Iar Ray n-a mai apucat să depună mărturie.

– De ce nu a fost în sala de judecată în acea zi?

– Pentru că era în spital. Fusese grav rănit când mașina îi fusese făcută zob în drum spre tribunal. Au trecut câteva zile până să fie suficient de stabil cât să i se poată lua o declarație, care a fost citită ulterior în sala de judecată, dar nu a avut același impact pe care l-ar fi avut o mărturie directă. Când Ray s-a simțit în sfârșit suficient de bine cât să poată pleca din spital, era prea târziu. Allen fusese deja condamnat și trimis la Hunstville.

– Dumnezeule, șopti Dent. Nu-i de mirare că a luat-o razna.

Moody se aplecă spre el.

– Cum?

– Ray Strickland nici nu a uitat, nici nu a iertat.

Moody înțelese numaidecât unde bătea. Arătă spre fața lui Dent.

– El ți-a făcut asta?

– Arată-i spatele, spuse Bellamy.

Dent se ridică și-și trase cămașa în sus. Îi povestiră lui Moody evenimentele din ultimele zile, care culminaseră cu atacul din seara precedentă.

– Nu mai are mustață, spuse Dent. Arată ca un membru dintr-o bandă extremistă.

– Atunci, de unde știți că e Ray?

– Nu știm. Dar, oricine ar fi, vrea musai să ne vadă morți, pe mine și pe Bellamy, și singurul lucru pe care îl avem noi în comun este acea Zi a Comemorării.

– Și cartea ei, spuse Moody, pe un ton nu prea amabil.

– Dacă e într-adevăr Ray, poate că problema lui a început atunci când n-a putut să depună mărturie la procesul lui Allen, zise Bellamy. Și-a dezamăgit fratele. Cu siguranță povestea cu accidentul îl bântuie până în ziua de azi.

– N-a fost un accident.

Moody vorbise într-un mormăit atât de încet încât, la început, Bellamy nu fu sigură că-l auzise bine. Se uită la Dent, dar acesta era concentrat asupra fostului detectiv și a cuvintelor pe care acesta tocmai le rostise. Moody își ridică spre ei ochii injectați și-și drese vocea.

– N-a fost un accident. Rupe a aranjat totul, a găsit un individ care să-l lovească pe Ray într-o intersecţie. Tipul şi-a luat treaba în serios şi l-a izbit în plin, în mare viteză. Îmi amintesc că Rupe a spus că a fost o minune că nu au murit amândoi... dar şi mare păcat.

Ray scuipă o coajă de sămânţă de floarea-soarelui pe jumătate mestecată pe fereastra deschisă a camionetei. Pe scaunul de lângă el era un binoclu, cu ajutorul căruia îi urmărise pe Dent şi pe Bellamy urcând în avionul alb-albastru, strălucitor, cu steagul statului Texas pictat pe bot, şi dispărând apoi în albastrul cerului.

Îl scotea din sărite faptul că nu-l omorâse pe Dent cu o seară în urmă, când avusese ocazia. Nu numai că rămăsese un obstacol între el şi Bellamy, dar, fără un pilot personal, nu ar fi putut să plece dracu' ştie unde, lăsându-l pe Ray să se întrebe când o să se întoarcă şi când o să mai aibă o şansă de a le face felul?

Dar, dacă ar fi pierdut timpul ca să-l omoare pe Dent cu o seară în urmă, ar fi avut toate şansele să fie prins, iar asta ar fi însemnat să nu-l mai poată răzbuna pe Allen. Trebuia să-şi amintească asta şi să nu mai pună la îndoială decizia de moment pe care o luase atunci când fugise.

Se dusese acasă, dormise câteva ore şi, în timp ce-şi mânca cerealele de dimineaţă, se hotărâse să ţină sub supraveghere aerodromul, unde putea garanta că Dent o să apară în cele din urmă. Era acolo de mai puţin de o oră, când, ca să vezi, apăruseră amândoi. În maşina ei, observase Ray.

Chiar şi prin binoclu, urmele pe care i le lăsase lui Dent cu o seară în urmă fuseseră mai mult decât vizibile. Simţi cum îi creşte inima în clipa în care văzu ce frumos îi aranjase mutra frumuşelului. Râsese gândindu-se cât de tare trebuia să-l doară tăietura de la spate.

Dar nici rănile, nici sperietura pe care le-o trăsese nu erau îndeajuns. Trebuiau să moară, aşa cum murise şi Allen.

Aruncă punga de seminţe pe bord şi coborî din maşină ca să-şi întindă picioarele şi să-şi pună sângele din

nou în mişcare în fundul care-i amorţise de câteva ore bune. Dar era hotărât să nu cedeze şi să rămână acolo până când se întorceau, oricât de plictisitoare s-ar fi dovedit aşteptarea.

De când plecaseră ei, mai multe avioane mai mici decolaseră şi aterizaseră pe aerodrom. Prin binoclu, Ray îl urmărise pe bătrân făcându-şi treaba, umplând rezervoarele, aşezând panourile de marcaj când ateriza câte un avion, stând la palavre cu piloţii înainte să le dea semnalul de pornire. După care dispărea în hangar. Ray îşi imagina că lucra la avionul lui Dent şi gândul la treaba pe care o făcuse acolo îi aducea mereu zâmbetul pe buze.

Şeful continua să îl sune periodic. Mesajele pe care i le lăsase deveniseră mai urâte. „Mai dă-l dracului!" îşi spuse Ray. Gata, de-acum înainte nu mai răspundea nimănui! Era un om cu o misiune, un om cu care nu era bine să te pui, ca eroii din filmele lui preferate.

Mâna i se aşeză fără să-şi dea seama pe bicepsul stâng, masând ţesutul care încă îl mai durea, din când în când. Sub colţii şarpelui tatuat, pielea îi era acoperită de cicatrici. Toată partea stângă, de la umăr la gleznă, fusese serios afectată în accident.

Cel mai mult avusese de suferit braţul stâng. Fusese pulverizat în accident, apoi desfigurat şi mai mult de toate intervenţiile chirurgicale necesare pentru a-l face din nou funcţional. Probabil că i-ar fi fost amputat, dacă nu ar fi intervenit un chirurg vascular care voise să-l folosească pe Ray pe post de cobai.

De îndată ce grefele de piele fuseseră suficient de vindecate ca să reziste acelor de tatuaj, Ray acoperise cicatricile cu desenul cu şarpe. Fusese nevoie de mai multe şedinţe, pentru că erau multe cicatrici, iar şarpele avea un model complicat şi foarte detaliat, fiecare solz fiind în sine o mică operă de artă.

Dar agonia pe care o îndurase în spital şi apoi în timpul lunilor de terapie fizică şi durerea pe care o simţise când îşi făcuse tatuajul nu însemnaseră nimic în comparaţie cu tortura chinuitoare pe care o resimţea la gândul că nu fusese la procesul fratelui său. Nu îi fusese

alături lui Allen atunci când Allen avusese cea mai mare nevoie de el.

Fratele lui mai mare fusese singura persoană pe care Ray o iubise vreodată pentru că, uimitor, Allen îl iubise pe el. Ray era urât şi nu avea nici o personalitate încântătoare, însă Allen văzuse dincolo de toate astea.

Nu îşi cunoscuseră tatăl. Mama lor fusese o femeie înfiorător de rea şi, când murise, cei doi fraţi se îmbătaseră o săptămână, nu de durere, ci de bucurie. După ce o coborâseră în pământ, nu mai rămăseseră decât ei doi, dar pe Allen nu păruse să-l deranjeze să-şi asume rolul de părinte.

Fusese o sursă permanentă de încurajare, spunându-i mereu lui Ray că era în regulă, că existau mulţi oameni mai urâţi decât el, că nu era el prea deştept la carte, dar că avea şcoala străzii şi că asta, după părerea lui Allen, era cea mai importantă dintre toate.

Allen îl făcea să se simtă bine în propria piele.

După ce repetase clasa a douăsprezecea, Ray obţinuse în sfârşit diplomă de liceu şi Allen îl ajutase să obţină o slujbă în acelaşi loc în care lucra şi el: şofer de camion de livrări la Lyston Electronics. Lucrurile mergeau grozav pentru amândoi. Aşteptaseră chiar cu nerăbdare petrecerea de Ziua Comemorării.

Începuse pe cât de grozav se aşteptau, iar lucrurile nu luaseră o întorsătură tragică decât abia după ce Allen se combinase cu târfa aia de Lyston. Floricica aia de frate-său îi transmisese invitaţia la dans şi, fidel principiilor sale de viaţă, Allen acceptase. Până în acel moment, Bellamy Price descrisese exact evenimentele din acea zi.

Dar dăduse să se înţeleagă că Allen o abordase pe Susan, şi nu invers. Lăsase mii de cititori cu impresia că o dusese în pădure, încercase să o violeze, apoi o omorâse când fata opusese rezistenţă.

Dar Allen îi spusese că o lăsase cât se poate de vie, râzând de el, şi, dacă Allen spusese asta, înseamnă că asta se întâmplase.

Dacă nu ar fi fost accidentul, Ray ar fi depus mărturie în sala de judecată cum că se întâlnise cu Allen în timp ce acesta se întorcea în pavilion, venind dinspre

pădure. Ar fi jurat cu mâna pe Biblie. Dar ar fi fost o minciună.

Nu se întâlnise cu fratele lui decât abia după ce tornada distrusese întreg parcul. Ray se dusese împleticindu-se la maşina lor şi căzuse în genunchi de uşurare când văzuse că Allen supravieţuise şi el, adăpostindu-se sub Mustangul pe care îl recondiţionaseră împreună. Alte vehicule fuseseră trase în tornadă şi azvârlite apoi la mare distanţă. Altele fuseseră răsucite şi distorsionate ca nişte simple bucăţi de tablă. Dar maşina lor supravieţuise, şi la fel şi Allen.

Avusese lacrimi în ochi în clipa în care îl trăsese pe Ray într-o îmbrăţişare atât de strânsă, încât îl lăsase fără aer. Fusese atât de bucuros să-l vadă în viaţă, încât îl bătuse pe spate până când începuse să-l doară. Pe Ray nu-l deranjase.

– Unde dracu' ai fost, frăţioare?

– Te... Te căutam pe tine.

Aşa se întâmplase, dar, când Moody apăruse insinuând că Allen o omorâse pe fată, Ray îi spusese, fără nici o ezitare, că, atunci când plecaseră din pădure *împreună*, râsul ei batjocoritor încă le mai răsuna în urechi.

Juriul nu a apucat să-l audă spunând asta. Allen fusese condamnat.

Nimănui nu îi păsase când fusese ucis, doar lui Ray, care plânsese ca un copil atunci când aflase vestea. La mormântul fratelui său, jurase să se răzbune. Dar nu pe puşcăriaşul neidentificat, care înfipsese cuţitul în spatele lui Allen, ci pe cei care îl băgaseră pe Allen în închisoare.

Totuşi, Ray aflase curând că răzbunarea nu era ceva chiar atât de uşor de obţinut.

Familia Lyston părea să fie de neatins. Erau bogaţi şi bine protejaţi şi, după câteva încercări neîndemânatice de a se apropia de ei, lui Ray i se făcuse frică şi renunţase.

Avusese aceeaşi problemă cu Rupe Collier. Tipul era un magnet pentru presă, mereu în centrul atenţiei.

Dale Moody dispăruse.

Cu timpul, după trecerea anilor, determinarea lui Ray, spre marea lui ruşine, începuse să slăbească.

Apoi sora lui Susan scrisese cartea aia şi furia lui Ray ieşise din nou la suprafaţă, din nou pură şi ascuţită ca un diamant. Se concentrase asupra ei. Era mai rea decât toţi ceilalţi. Nu avusese nici măcar bunul-simţ să menţioneze în cartea ei cât de cumplit şi de nedrept fusese sfârşitul lui Allen.

Ray nu putea accepta aşa ceva. Ochi pentru ochi. Trebuia să moară.

Începuse misiunea de a-i lua viaţa. Se pregătise pentru asta din ziua în care aflase de moartea lui Allen. Sfidând şansele pe care i le dăduseră medicii, făcuse tot ce era omeneşte cu putinţă pentru a-şi salva braţul şi a-l readuce la capacitate maximă. Ignorând durerea, lucrase ore întregi cu greutăţi şi benzi elastice, făcând totul, orice, pentru a-şi recondiţiona şi a-şi fortifica muşchii şi tendoanele. Şi, Dumnezeule, anii de antrenament şi răbdare dăduseră roade. Deşi mai în vârstă, era mai deştept şi în mai bună formă decât fusese înainte de accidentul de maşină.

Privi cerul, înspre vest. Soarele avea să apună curând. Apoi venea noaptea. Aerodromul era o locaţie izolată, unde multe lucruri groaznice se puteau întâmpla unei persoane, după căderea nopţii.

Bellamy şi Dent îşi luau tălpăşiţa ori de câte ori le venea cheful şi din cauza asta lui Ray îi era greu să-şi facă vreun plan.

Nici o problemă. Îi venise o idee care să-i facă să stea locului vreo câteva zile. Iar asta îi oferea timp mai mult decât suficient.

Bellamy fu uluită să afle cât de departe mersese înşelătoria lui Rupe Collier.

– A aranjat un accident de maşină în care aproape că au murit doi oameni? Nu îl credeam mai mult decât un clovn egoist, o caricatură lamentabilă a unui vânzător de maşini de mâna a doua.

– Asta este imaginea pe care vrea să o ofere, spuse Moody. Este atât de respingător, încât dezarmează.

– N-o să-i ţină cu mine, zise Dent. De-abia aştept să stau de vorbă cu nenorocitul ăsta, care a vrut să planteze o pereche de chiloţi în casa mea.

– N-o să ajungi nicăieri, spuse Moody. Şi-a aşternut bine patul. Cu tot felul de resurse dubioase. Are câte o plasă de siguranţă din oţel pentru fiecare dintre mişmaşurile pe care le-a făcut. S-a acoperit atât de bine, încât nici măcar CIA-ul n-ar putea ajunge la el.

Deşi nu-i făcea nici o plăcere, Bellamy trebui să admită că, într-adevăr, bărbatul avea o oarecare putere.

– Cum îi convinge pe oameni să-i facă jocurile?

– Găseşte punctul vulnerabil al fiecărei persoane şi apasă butonul.

Dent arătă din cap înspre sticla de whisky.

– Care a fost butonul tău?

– Ambiţia, mormăi Moody în paharul pe care îl duse la buze.

Bellamy nu îl crezu şi-şi putu da seama că nici Dent nu-l credea. Un detectiv ambiţios ar fi încercat să iasă în evidenţă demascând un procuror corupt, nu l-ar fi acoperit.

Moody lăsă paharul şi se uită de la unul la celălalt, apoi oftă din rărunchi.

– Aveam o legătură cu o femeie care lucra în departament. Eram însurat. Ea era tânără. A rămas însărcinată. Rupe mi-a promis că o să muşamalizeze toată tevatura. Fata şi-a dat demisia şi n-am mai văzut-o niciodată.

– Ce i-a făcut? întrebă Dent.

– Nu ştiu. Nu am vrut să ştiu.

Dent mormăi o înjurătură. Bellamy îşi îndreptă din nou atenţia asupra dosarului şi îl întrebă pe Moody:

– Dacă ar fi să citesc absolut tot ce este aici, aş şti cine a fost ucigaşul lui Susan? *Dumneata* ştii?

– Nu. Şi eu *am citit* absolut tot ce e acolo, de mai multe ori chiar. Aproape că am memorat totul, dar persoana care a omorât-o rămâne la fel de misterioasă ca în clipa în care am plecat de la morgă şi m-am dus pentru prima oară la locul crimei.

– Aşadar, din câte ştii sigur, spuse Dent, ar fi putut totuşi să fie Allen Strickland. Poate că Ray a minţit

ca să-și protejeze fratele atunci când ți-a spus că a auzit-o pe Susan râzând.

– Da, presupun că este posibil. Toată lumea minte, spuse el, privindu-l pe Dent cu ochii mijiți. Apoi privirea i se întoarse la Bellamy. Poate mai puțin tu. Nu ai avut prea multe de spus despre nimic.

– Nu-mi aminteam nimic.

Moody mijì ochii.

– Ce vrei să spui?

Mușcându-și buzele, Dent șopti:

– Bellamy!

Dar fata ignoră avertismentul.

– Am pierdut din memorie acea porțiune de timp, îi spuse ea lui Moody.

Moody nu luă nici o înghițitură de whisky și nu trase nici măcar o dată din țigară tot timpul în care Bellamy îi explică pierderea ei de memorie. Când termină, stinse țigara care arsese până la filtru și își aprinse alta.

– Ai depus mărturie la proces.

– Și am răspuns sincer la toate întrebările care mi-au fost puse. Am spus că i-am văzut pe Susan și pe Allen părăsind pavilionul împreună. Rupe Collier m-a întrebat dacă a fost ultima oară când mi-am văzut sora în viață și am spus că da, pentru că ăsta era adevărul. Avocatul lui Allen nu mi-a pus alte întrebări. Probabil că a crezut că nu mai aveam nimic altceva de spus. Și nu aveam.

Moody suflă din nou fumul înspre tavanul care era acoperit cu atât de multe pânze de păianjen, încât aproape că formau o boltă fantomatică.

– Foarte convenabil să-ți dispară tocmai perioada asta de timp din memorie.

– Pentru mine nu-i deloc convenabil. Vreau să-mi amintesc.

– Poate că nu vrei, spuse el.

– Ba vreau.

Se ridică de pe pat și se duse lângă o hartă învechită a statului Texas, prinsă pe peretele cu lambriuri ieftine. Cu degetul arătător, atinse steaua încercuită care reprezenta orașul Austin, apoi își plimbă degetul peste suprafața de culoare verde-închis din mijlocul statului.

– Timp de optsprezece ani, acesta a fost epicentrul vieţii mele. Vreau să ies din el. Întorcându-se spre cei doi bărbaţi, spuse: Poate că aş fi putut depăşi momentul dacă tata şi Olivia mi-ar fi dat voie să mă duc în locul în care a fost găsită Susan. I-am implorat să mă ia cu ei. Au refuzat. Au spus că m-ar tulbura prea tare. Aşa că nu am văzut niciodată locul în care a murit sora mea. Că doar nu voiam să-l dau cu agheasmă şi tămâie! Susan nu era o persoană prea plăcută. Îndreptându-se spre Moody, spuse: Sunt sigură că ai dedus lucrul ăsta, din ce ţi-au povestit oamenii despre ea. Eu o admiram pentru că era frumoasă, populară şi încrezătoare. Tot ce nu eram eu. Dar nu pot spune cu mâna pe inimă că o iubeam.

Îi aruncă o privire lui Dent, care-şi mușca interiorul obrazului şi părea încordat ca un arc gata să sară. În mod evident, îşi dorea să nu-i fi împărtăşit lui Moody detaliile despre pierderea ei de memorie. Privirea lui tăioasă îi transmitea mesajul să tacă din gură. Dar Bellamy nu terminase.

– Vreau să ştiu cine a omorât-o, domnule Moody. Pentru că, indiferent de personalitatea şi comportamentul ei, nu merita să moară aşa, cu fusta ridicată, cu fundul gol, cu faţa în ţărână, cu degetele încleştate pe gentuţa aia elegantă pe care o cărase după ea toată ziua. Îşi coborî capul şi trase adânc aer în piept, cutremurându-se. A fost lăsată fără nici o urmă de demnitate sau de graţie.

Rămase cu privirea aţintită asupra linoleumului murdar care acoperea podeaua, ridicând capul abia atunci când Moody spuse:

– Ei bine, te înşeli în legătură cu un singur lucru. Îşi turnă tot ce mai rămăsese în sticla de whisky şi învârti lichidul în pahar în timp ce vorbea. Gentuţa aia elegantă a fost găsită abia ziua următoare, în vârful unui copac, la cincizeci de metri de locul în care fusese descoperit cadavrul. Avea numele ei cusut înăuntru, aşa că mi-a fost adusă mie. Am verificat-o de amprente, dar nu le-am găsit decât pe ale ei. Aşa că le-am dat-o părinţilor tăi, care au plâns de bucurie că o primiseră înapoi. Făcu o pauză, ca să dea mai multă importanţă cuvintelor

pe care urma să le spună: Dacă ai văzut-o zăcând cu fața în pământ și ținând geanta în mână, înseamnă că ai fost în locul în care a murit. Și ai fost acolo înaintea tornadei.

capitolul 19

Tăcerea dinăuntrul cabanei fu atât de îndelungată și de totală, încât Dent avea impresia că poate auzi firele de praf rotindu-se prin aerul înăbușitor.

Bellamy rămăsese împietrită, cu privirea ațintită asupra lui Moody, în timp ce acesta se ridică din fotoliu, se duse cu pași nesiguri până la ușă, o deschise și ieși pe veranda părăginită. Ridicându-și fața spre cer, remarcă:

– S-ar părea că în sfârșit o să plouă.

Dent privi pe fereastra cea mai apropiată de el și observă că norii se adunaseră înspre vest, acoperind soarele care apunea. Atmosfera dinăuntrul cabanei era sumbră, dar nu atât din cauza vremii, cât ca efect al concluziei tulburătoare pe care o trăsese Moody.

Când se întoarse în casă, fostul polițist închise ușa în spatele lui cu atâta zgomot, încât Bellamy sări ca arsă. Ca și cum nu ar fi avut loc nici o pauză în conversația lor, îl întrebă cu voce răgușită:

– Crezi că eu am omorât-o?

Moody se opri brusc și, legănându-se, o privi din cap până-n picioare:

– Tu? Nu.

– Dar ai spus... ai spus...

– Am spus că, dacă ai văzut-o cu geanta în mână, înseamnă că ai văzut-o înainte să înceapă tornada.

– Poate că te înșeli tu, zise Dent. Poate că geanta a fost găsită asupra ei, dar ești prea beat ca să-ți mai amintești acum ce și cum.

Moody îl sfredeli cu privirea.

– Într-adevăr, scena crimei fusese compromisă, dar îmi amintesc foarte bine când am găsit nenorocita aia de poșetă. Mi-am notat, zise el arătând înspre dosarul de pe pat. Cu tot cu dată.

Bellamy se întoarse în dreptul patului şi se aşeză lângă Dent. Cu voce sugrumată, întrebă:

– Înseamnă că i-am văzut geanta acolo, în mâna ei. Altfel, de ce-aş fi spus asta?

– Doar ţi-ai imaginat, pentru că ai văzut-o toată ziua cu geanta în mână, spuse Dent. În doar câteva zile, toată lumea ştia unde şi în ce poziţie fusese găsit cadavrul. Ştirea a apărut pe toate posturile.

Îl privi adânc în ochi, ca şi cum şi-ar fi dorit cu disperare să creadă această explicaţie. Dar Dent nu era convins că îl credea.

Moody se aşeză la loc în fotoliul lui.

– Vânătaia din partea din faţă a gâtului era lungă şi lată, ca o bandă. Îşi mişcă degetul de-a curmezişul gâtului, în linie dreaptă. Părerea medicului legist – pe care am împărtăşit-o – a fost că fusese strangulată cu un fel de garou. De cele mai multe ori, asta se face pe la spate. Atacatorul era mai puternic decât ea, şi Susan nu s-a împotrivit.

Dent simţi fiorul care o străbătu pe Bellamy.

– Eşti sigur? întrebă ea.

– N-am găsit urme de piele sau de sânge sub unghiile ei. Adresându-i-se lui Dent, spuse: Primul lucru după care m-am uitat când am stat de vorbă cu tine a fost să văd dacă ai urme de zgârieturi pe mâini sau pe braţe.

– Eu nu aveam. Dar Strickland?

– Nici una pe care să nu o poată explica prin faptul că se târâse sub Mustang ca să se adăpostească de tornadă.

– Numai asta şi ar fi trebuit să ne scoată de pe lista suspecţilor.

– Nu neapărat. Susan mai avea şi o umflătură în spatele capului, apărută înainte să moară. Am ajuns la concluzia că fusese lovită de la spate. Dar cu ce anume? N-am reuşit niciodată să determinăm. A căzut cu faţa în jos, lipsită de cunoştinţă sau cel puţin prea ameţită ca să se apere în timp ce agresorul îşi termina treaba.

– Cu chiloţii ei, spuse Bellamy încet.

– Conform declaraţiilor tale, ale mamei tale vitrege şi ale menajerei care se ocupa de spălatul rufelor, nu purta decât un singur model. Din mătase elastică. Suficient

de rezistenţi cât să poată fi folosiţi pentru a sugruma pe cineva. Rupe a demonstrat în sala de judecată cum se putea face. A fost încă unul dintre momentele lui de glorie.

– Şi toată mascarada asta nu l-a iritat pe avocatul lui Strickland? întrebă Dent. A făcut vreodată apel?

– Imediat, dar, înainte ca judecătorul să aibă timp să analizeze cererea şi să se pronunţe, Strickland a fost ucis.

– Cum a reacţionat avocatul când a aflat că i-a fost ucis clientul? întrebă Dent.

Moody pufni, cu un râs lipsit de amuzament.

– S-a mutat la procuratură. La îndemnul lui Rupe. Încă mai lucrează acolo, din câte ştiu eu.

– Allen a murit degeaba, spuse Bellamy.

– Din câte ştiu eu.

Mai târziu, când se gândi la asta, Dent îşi dădu seama că rânjetul lui Moody fusese elementul care îl provocase. De îndată ce îl văzuse, ţâşnise de pe pat şi aterizase lângă fotoliul lui Moody, acoperindu-l cu întreg trupul pe fostul detectiv.

– Tu şi Rupe aţi făcut o echipă pe cinste. El era creierul, tu calul lui de bătaie. Dacă mergea atât de bine, de ce-ai plecat?

– Dă-te jos de pe mine!

– Nu înainte să-mi spui ce vreau să aud. Ai recunoscut că ai ştiut de la bun început că Strickland era nevinovat. De unde ştiai?

– Ţi-am spus. A zis că Susan râsese de el. Bărbaţii nu recu...

– Mai scuteşte-mă, Moody. Bărbaţii nu recunosc, ca apoi să se vaite în legătură cu asta. Dacă l-ar fi refuzat, ar fi spumegat de furie. Ar fi înjurat-o, ar fi făcut-o în fel şi chip. Iar asta l-ar fi implicat şi mai adânc în toată povestea. Aşa că vinde gogoşile astea altcuiva, pentru că mie îmi put prea tare a rahat!

– Fratele lui...

– Despre care tu ai spus că ar fi putut să mintă. Trebuie să fi avut şi altceva care să-l exonereze pe Allen. Dar ce anume, Moody?

Fostul detectiv se uită la Bellamy, care stătea nemișcată pe marginea patului. Când privirea încețoșată i se întoarse la Dent, spuse:

– Când sunt pregătit.

– Când ești pregătit? Ce dracu' mai înseamnă și asta?

– Înseamnă că v-am spus tot ce aveam de gând să spun.

– Nenorocitul dracului! Bellamy are nevoie să știe ce știi tu! strigă Dent. Și, pe toți dracii, acum!

– Ai grijă, băiete!

Moody făcu un efort să se ridice, dar, când ajunse față în față cu Dent, acesta nu dădu înapoi, nici măcar atunci când Moody își luă pistolul de pe tăvița de lângă televizor.

– Ce? pufni Dent. Ai de gând să mă împușți?

– Continuă să mă presezi și o să afli.

– Nu prea cred. Ești prea laș pentru asta.

Dent se aplecă până când țeava pistolului îi atinse cămașa. Bellamy scoase un strigăt sugrumat.

– E-n regulă, spuse Dent. Apoi, susținându-i privirea ostilă a lui Moody, adăugă: N-o să apese pe trăgaci.

– Nu fi atât de sigur.

– Singurul lucru de care sunt sigur este că ești un mare laș. Nu ai avut curajul să îl înfrunți pe Rupe Collier și nu ai nici acum curajul să-ți zbori creierii.

– Dent!

Vocea lui Bellamy era sugrumată, speriată, dar nici el, nici Moody nu-i acordară atenție.

Fața lui Moody era congestionată de furie. Respira greu. Dent simți țeava pistolului mișcându-se, ca și cum mâna care ținea arma ar fi început să tremure.

– Cel puțin din cauza mea nu a murit decât un singur om, mârâi Moody. Trebuie să trăiesc cu povara asta. Tu trebuie să-ți amintești în fiecare zi că aproape ai omorât toți pasagerii dintr-un avion.

Dent îl lovi. Tare. Moody primi lovitura în bărbie și se prăbuși pe spate, dând din mâini, până când aterizâ în barul din marginea bucătăriei. Se lăsă să alunece pe podea, căzând grămadă.

Dent se duse lângă el, îl apucă de păr şi îi forţă capul în sus. Moody îl privi cu ochii înceţoşaţi şi injectaţi.

– Nu mă compara pe mine cu tine, nenorocitule! Se aplecă înspre el: Erai dispus să mă acuzi de o crimă pe care nu am comis-o, dacă ai fi putut. Ai avut aproape douăzeci de ani să spui adevărul despre mânăriile pe care le-ai făcut împreună cu Rupe Collier. Dar nu. Ai preferat să-ţi plângi de milă în văgăuna asta şi să-ţi îneci conştiinţa în whisky. Eu şi Bellamy ţi-am dat o şansă să-ţi uşurezi povara de pe suflet, dar tot nu eşti în stare să mărturiseşti ce-ai făcut. Eşti un laş nenorocit!

Cu evident dezgust, îi dădu drumul lui Moody, se întoarse lângă pat, o luă de mână pe Bellamy şi o ridică. În drum spre uşă, se opri:

– Ştii ceva, Moody, Rupe Collier este atât de fermecat de propria imagine, atât de vrăjit de propria persoană, încât nu mai poate deosebi binele de rău. Dar tu poţi, iar asta te face mai rău decât el.

– Nu pot să zbor pe vremea asta.

Nici unul din ei nu spusese nici un cuvânt din clipa în care Dent îşi luase pistolul de pe tăviţa de lângă televizor, dăduse la o parte uşa şi-i făcuse semn lui Bellamy să iasă din cabana lui Moody.

Lăsase dosarul pe pat. În clipa în care Dent o târâse pe lângă Moody, se oprise, simţind că ar fi trebuit să spună ceva. Dar adevărul era că se simţea la fel de dezgustată ca şi Dent. Ochii ei îi întâlniseră pe ai detectivului preţ de câteva clipe, înainte ca acesta să plece capul. Fără nici un alt cuvânt, Bellamy şi Dent părăsiseră cabana părăginită.

Timp de douăzeci de minute, Dent accelerase cu viteză maximă pe autostradă, în direcţia aeroportului Marshall, forţând sedanul închiriat ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acesta să răspundă cu viteza Corvette-ului şi înjurând atunci când acest lucru nu se întâmplă.

Cerul devenise din ce în ce mai întunecat. Picături mari de ploaie începuseră să aterizeze pe parbriz. Fără muzică de la radio şi fără nici un fel de conversaţie între

ei, fiecare pleoscăit părea să aibă o încărcătură sumbră, prevestitoare de rău.

Un fulger gigantic urmat de bubuitul asurzitor al tunetului o îmboldiră în cele din urmă să vorbească:

- Nu pot să zbor pe vremea asta, repetă ea, având în vedere că Dent nu îi răspunsese prima oară.

Acum întoarse capul spre ea cu o mişcare bruscă.

- Crezi că eu aş zbura?

- Atunci...

Arătă spre indicatoarele care semnalizau aeroportul, în timp ce treceau în viteză pe lângă ele.

- Trebuie să pun la adăpost avionul. Dacă păţeşte ceva, eu răspund. Apoi, cu un zâmbet răutăcios, adăugă: Sau poate te oferi tu. Ai o mulţime de bani. Poate ţi-l cumpără tăticuţu'.

- Mai taci, Dent. Nu eşti supărat decât pe tine însuţi.

- Pe mine?

- Pentru că ai fost aşa de dur cu Moody.

- Greşit. Dacă aş fi fost pe cât de dur îmi doream, l-aş fi omorât.

Când ajunseră la aeroport, opri maşina într-un loc de parcare, coborî cu mişcări nervoase şi bruşte, apoi trânti uşa. Sfidând ploaia torenţială, alergă înspre intrarea pe terminalul aeroportului.

Bellamy se înfioră în clipa în care un nou bubuit de tunet făcu maşina să vibreze. Nu voia să rămână prinsă înăuntru, fără nici o altă protecţie împotriva furtunii în afară de nişte ferestre şi câteva panouri subţiri de metal. Dar nu încăpea în discuţie să iasă din maşină şi să se expună fulgerelor şi tunetelor, chiar şi pentru scurta perioadă de care ar fi fost nevoie ca să ajungă în fugă până la terminal.

Vorbind singură ca să-şi calmeze spaima ce începuse să o cuprindă, îşi scoase telefonul mobil şi o sună pe Olivia, care răspunse numaidecât.

- Unde eşti? Ce-i zgomotul ăla?

- Tunete. Dar nu îi spuse unde era. Cum se mai simte tata?

- Mai bine, aş putea spune.

Judecând după exuberanţa nefirească a tonului ei, Bellamy bănuia că Olivia era chiar lângă Howard şi se forţa să pară încrezătoare.

- E nerăbdător să vorbească cu tine.

- Mi-ar plăcea asta. Dar mai întâi, spune-mi cum te mai simţi tu.

- Rezist. Am vorbit cu Steven ceva mai devreme. Mi-a făcut bine.

- Mă bucur să aud asta.

- Îi dau telefonul lui Howard acum.

Prin telefon, Bellamy îl putu auzi pe tatăl ei îndemnând-o pe Olivia să profite de moment şi să se ducă să mănânce ceva. Câteva clipe mai târziu, vocea lui slăbită şopti:

- Hei, frumoaso!

- Ce pui la cale?

- Olivia n-o să lipsească mult. Ştie că avem un secret, şi asta o sperie.

- Poate c-ar trebui să-i spui.

- N-ar face decât să se îngrijoreze şi are şi aşa destule pe cap. Am încercat să discut cu ea azi despre aranjamentele de înmormântare. A început să plângă atât de rău, că nu m-a lăsat inima să continui.

Bellamy scoase un murmur de regret.

- Pot să fac eu ceva?

- Ţi-am spus ce poţi să faci pentru mine. Vreun progres?

Nu se putea numi un progres faptul că Dent fusese atacat cu un cuţit. Sau că Van Durbin şi fotograful lui îi prinseseră în ipostaze compromiţătoare la aeroport şi în faţa apartamentului lui Dent. Dar articolele şi comentariile ziarelor de scandal păreau acum lipsite de importanţă, în comparaţie cu gravitatea situaţiei în sine.

- Ţi-l aminteşti pe fratele lui Allen Strickland, Ray?

- Da, răspunse tatăl ei. A fost foarte agresiv cu noi în timpul procesului şi, după ce Allen a fost ucis, a venit la birou şi a încercat să treacă de agenţii de pază. A fost imobilizat şi escortat afară din clădire. Atunci am auzit ultima oară de el. De ce?

– A fost menţionat într-o conversaţie pe care am avut-o azi cu Dale Moody.

– L-ai şi văzut? Aşa repede?

Nu pierdu timpul tatălui ei povestindu-i cum ajunsese să aibă loc întâlnirea cu fostul detectiv.

– E alcoolic, fumează ţigară după ţigară şi trăieşte singur într-o magherniţă. A recunoscut că nu a crezut niciodată că Allen Strickland era vinovat, dar nu a vrut să ne spună cum anume au reuşit el şi Rupe Collier să-i aranjeze condamnarea.

– Mă mir că a recunoscut chiar şi atât.

– E la pământ. Cazul ăsta i-a distrus cariera şi viaţa. Susţine că până în ziua de azi nu ştie cine a omorât-o pe Susan. Ezită să-i spună mai multe, dar îşi aminti importanţa pe care o aveau toate acestea pentru el. Mai e ceva, tată.

Îi povesti cum îşi amintise scena crimei.

– Dar tu n-ai fost niciodată acolo, zise el.

– Se pare că am fost. Doar că nu îmi aduc aminte.

Erau multe de explicat şi nu avea decât puţin timp. Înfiorându-se ori de câte ori se auzea un bubuit de tunet, îi povesti totul tatălui ei, cât putu mai repede.

– Când am menţionat poşeta lui Susan, Moody a sărit imediat. Este adevărat că v-a adus-o câteva zile mai târziu?

– Da, spuse Howard, cu glas răguşit. Ni s-a spus că fusese găsită într-un copac.

Bellamy oftă.

– În cazul ăsta, pare evident că fie am fost martoră la crimă, fie am găsit cadavrul lui Susan la scurt timp după ce fusese ucisă. În orice caz, am văzut-o înainte ca tornada să distrugă întreaga scenă.

– Dumnezeule, Bellamy! Dumnezeule mare!

Se aştepta ca tatăl ei să nege cu fermitate faptul că fusese măcar în apropierea scenei. În schimb, părea ca şi cum cea mai cumplită teamă a lui s-ar fi adeverit.

– Tati, ce este?

Când Howard nu spuse nimic, insistă.

– Crezi că am ascuns informaţii în mod intenţionat?

– Nu, sigur că nu.

– Atunci, te-ai gândit vreodată că aveam goluri de memorie?

– Nu. În cazul ăsta, aş fi încercat să te ajut.

– Serios?

În loc să-i răspundă, Howard spuse:

– Ah, s-a întors Olivia şi a adus... Ce-i asta? Supă de vită cu legume. Trebuie să închid, scumpo, ca să fiu sigur că o mănânc. Îţi mulţumesc că ai sunat.

Apoi închise şi ţiuitul telefonului o lăsă împietrită.

Întreaga conversaţie îi părea ireală. Trebuia să o analizeze şi să-şi dea seama ce însemna. Dar, chiar atunci, Dent se întoarse. Intră în maşină şi închise repede portiera, lăsând furtuna afară.

– Doamne, ce mai dă!

– Avionul?

– Administratorul hangarului a ajuns la concluzia că trebuie să aparţină cuiva important, aşa că mi-a dat voie să-l bag înăuntru. I-am dat douăzeci de dolari. O privi lung. Eşti bine?

Minţind, Bellamy dădu din cap.

– Am verificat vremea pe radar, continuă el. Ce-i aici e doar marginea unui front întins de furtună, care se pare că nu are de gând să se mişte decât cel mai devreme după miezul nopţii. Aşa că am trecut pe la biroul de închirieri şi le-am spus că o să avem nevoie de maşină peste noapte. Băgă cheia în contact. Am văzut un hotel, la câţiva kilometri în urmă.

Ajunseră repede, dar, în clipa în care opriră sub copertina din faţa hotelului, Dent îşi dădu seama că Bellamy era cu nervii întinşi la maximum, la limita puterilor. Ţinuse ochii închişi şi nu scosese nici un sunet. Era încordată ca un arc şi strângea atât de tare din dinţi, încât buzele i se albiseră pe margini.

Parcă maşina într-un loc în care să nu blocheze aleea, coborî şi se duse să-i deschidă portiera lui Bellamy. Susţinând-o cu o mână de sub cotul stâng, o ridică uşor şi o cuprinse cu braţul pe după umeri, îndreptând-o spre intrarea hotelului.

Era o filială a unui lanț hotelier, cu prețuri moderate, cu o recepție tipică, cu o schemă cromatică în bleumarin și roșu Burgundia, cu lămpi nichelate și plante sintetice, din mătase. Fiindcă Bellamy părea incapabilă să schițeze vreun gest, luă o cameră pe cartea lui de credit, fără certitudinea că mai avea fonduri suficiente.

La doar câteva minute după ce intraseră în holul hotelului, descuia ușa unei camere de la etajul al treilea și o împingea pe Bellamy înăuntru. Se duse direct la ferestrele largi și trase draperiile, apoi luă telecomanda de pe noptieră și porni televizorul, sperând ca acesta să acopere vuietul furtunii. Aprinse toate luminile.

Bellamy nu se mișcase din locul în care o lăsase. Se duse lângă ea și o apucă de brațe.

- Intri în starea asta ori de câte ori e vreo furtună?

- De când cu tornada.

- Ai văzut un specialist în legătură cu asta?

Cu dinții încleștați, Bellamy râse, dar nu pentru că ce spusese el i se părea amuzant.

- Am cheltuit mii de dolari pe ședințe de terapie. Am încercat orice formă imaginabilă. Dar nimic nu mi-a folosit.

- Ai ceva ce poți să iei?

- N-am mai ridicat rețetele.

- De ce?

- Nici medicamentele nu-mi erau de nici un folos. Nu făceau decât să mă amețească, dar tot în stare de șoc rămâneam.

- Poate c-ar trebui să încerci remediul doctorului Denton Carter.

O cuprinse în brațe și o strânse la pieptul lui. Dar când se aplecă spre ea ca să-i sărute gâtul, îl împinse la o parte.

- Asta-i soluția ta pentru orice!

- Păi, e bună pentru orice.

Deși se retrăsese din îmbrățișarea lui, nu fusese chiar fără efect. Un zâmbet începuse să i se formeze în colțul buzelor care parcă își mai recăpătaseră din culoare.

- Trebuie să mă duc să mut mașina, zise el. O să fii în regulă dacă te las singură?

– Sunt de obicei singură când mi se-ntâmplă asta. Am învăţat să-mi stăpânesc destul de bine panica în intimitate.

Dent îşi îndoi genunchii ca să-şi aducă ochii la acelaşi nivel cu ai ei şi-şi lăsă capul într-o parte.

– O să fii bine?

– Da. Înăuntru, cu draperiile trase cu lumina aprinsă, este mult mai bine. O să fac un duş fierbinte. O să mă mai calmeze.

– Bine atunci.

O porni înspre uşă, dar Bellamy îl opri. Când se întoarse spre ea, îi spuse:

– Nu ţi-ai luat şi ţie o cameră.

Dent îi arătă cardul de la uşă.

– Ba mi-am luat. Nu folosi toată apa caldă.

Găsi un loc de parcare nu prea departe de clădire. În timp ce se grăbea să se întoarcă, fu nevoit să se aplece, ca să poată înfrunta rafalele puternice de vânt. Pietricele mici de grindină îl loveau şi aterizau cu zgomot pe pavaj. Fulgerele erau de-a dreptul feroce. Dar nu ploua foarte tare şi, când intră din nou în holul hotelului, era relativ uscat. Şi lihnit de foame.

Sună în camera lor de pe telefonul hotelului. Când Bellamy îi răspunse, o întrebă dacă voia să i se alăture în restaurantul hotelului.

– Sau preferi să-i rog să-ţi pună ceva la pachet şi să mănânci în cameră?

– Mai degrabă.

– Vrei să vin să te spăl pe spate?

Îi închise.

Douăzeci de minute mai târziu, Dent avea mâinile ocupate în clipa în care Bellamy îi deschise, complet îmbrăcată, dar cu părul încă umed şi mirosind a şampon.

– Ce-ai aici?

– Periuţe de dinţi de la aparatul automat. Şi pastă, adăugă el, apăsând cuvântul. Doi cheesburgeri, două porţii de cartofi prăjiţi, două beri pentru mine, o cutie de vin alb pentru tine. Tragem la sorţi pentru tarta de piersici. Era ultima.

În timp ce Bellamy aranja cina pe masa rotundă, Dent făcu un duş scurt şi se întoarse în camera principală îmbrăcat, dar fără ghetele ude.

Bellamy părea să fie la fel de înfometată ca şi el şi mâncară repede, hotărând să păstreze tarta pentru mai târziu. Dent îşi luă cea de-a doua bere şi se duse cu ea lângă pat, făcu ghem o pernă şi şi-o aşeză sub cap în timp ce se întindea pe spate.

– E plăcut, zise, bătând cu mâna spaţiul de lângă el. Ar putea fi şi mai plăcut.

– Încetează, Dent. N-o să mă culc cu tine.

– De culcat, ne-am culcat seara trecută. Altceva am eu în minte acum.

Cu un gest nervos, Bellamy opri sonorul televizorului. Apoi, ghemuindu-se în fotoliu, îşi împreună mâinile şi le strecură sub genunchi, ca şi cum ar fi vrut să şi le încălzească. Dar era în acelaşi timp un gest uşor protectiv, care ar fi trebuit să îl prevină în legătură cu ceea ce avea să urmeze.

– Ce a spus Moody...

O întrerupse cu un geamăt adânc:

– Da' ştii să strici dispoziţia omului!

– Când a spus că trăieşti cu gândul la ceea ce a fost la un pas să se întâmple...

– Dar nu s-a întâmplat.

– Totuşi, nu cred că e uşor să ştii că ai fost atât de aproape să...

– Să omor o sută treizeci şi şapte de oameni?

Privind-o pe lângă sticlă, luă încă o gură de bere, apoi aşeză sticla pe noptieră şi se dădu jos din pat, totul într-o singură mişcare.

– Mersi mult. Acum mi-a pierit în mod oficial tot cheful de orice.

Se duse la masa de toaletă şi se aplecă înspre oglinda de deasupra, ca să-şi examineze tăieturile de pe faţă.

– De ce ai cerut să părăseşti compania aeriană după incident?

– Păcat că nu e Halloween. Aş fi putut speria vecinii.

– De ce nu vrei să vorbeşti despre asta?

– N-aş mai fi avut nevoie de mască.

– S-ar putea să te-ajute să vorbești cu cineva.

– Dar, la cât arată de rău, s-ar putea să mai am încă semnele până de Halloween.

– Dent?

– *Ce?*

Se răsuci atât de repede pe călcâie, încât Bellamy se trase înapoi. Dar nu se dădu bătută.

– De ce nu vrei să vorbești despre asta?

– Și tu de ce naibii ești atât de curioasă? Dintr-o fascinație morbidă? Ești una dintre persoanele alea care se uită pe internet la filme cu prăbușiri de avioane, cu oameni care se aruncă de pe clădiri, cu accidente în lanț?

– Nu face asta.

– Ce fac?

– Îmi trânțești ușa în nas. Devii defensiv. Atitudinea asta ai avut-o și cu investigatorii?

– Nu, cu ei m-am împrietenit la cataramă! Ne trimitem felicitări de Crăciun. Ne sunăm de ziua de naștere. Le-am botezat copiii.

Bellamy se încruntă.

– Mi-ai spus că singurul mod în care poți relaționa cu o femeie este sexual.

– După cum indică toate dovezile.

– Ai acum șansa de a relaționa cu o femeie, cu mine, în alt fel.

– Nu e amuzant. Nu-i amuzant chiar deloc.

Se întoarse la noptieră, luă sticla de bere și bău lung din ea. Din punctul lui de vedere, conversația luase sfârșit. Dar Bellamy continua să se uite la el cu ochii ei atât de adânci încât părea să se înece în ei și, înainte să apuce să ia hotărârea, se trezi întrebând-o:

– Ce vrei să știi?

– Tu ai fost copilotul?

– Da.

– Și ai vărsat cafeaua?

– Nu așa ți-am spus?

– Mecanicul care a înlocuit panoul...

– Exact așa.

– Și vremea?

– A jucat un rol, dar nu era atât de rea cât să ne țină la sol.

– Dar în timpul decolării...

– Cel mai critic moment al oricărui zbor.

– ... ai primit instrucțiuni să virezi stânga, ca să eviți furtuna.

– O decizie corectă.

– Fulgerul a lovit avionul.

– Și a provocat câteva scurtcircuite, inclusiv pe cel care controla alarma. Există înregistrările din cabină. Care nu au devenit relevante decât mai târziu.

– Ați fost avertizați că luase foc motorul stâng, dar nu era adevărat.

– Așa cum ți-am spus. A fost o alarmă falsă.

– Dar căpitanul a oprit motorul stâng.

– Corect.

– *El* l-a oprit.

– Da.

– Și *tu* ce ai făcut?

– Am pilotat nenorocitul de avion!

Strigătul lui fu urmat de o tăcere bruscă și încărcată. Bellamy își îndreptă spatele. Dent înjură și se duse înapoi lângă pat, se așeză pe margine și-și împinse degetele mari în orbite. Rămase așa preț de un minut sau chiar mai mult, apoi își coborî încet mâinile și se uită la ea.

– Căpitanul nu mă plăcea, și sentimentul era reciproc. Era genul de individ care face totul ca la carte și același gen de pilot. Mă considera un neadaptat, care nu se potrivea cu imaginea companiei și nu merita să poarte uniforma. În condiții normale, nu am fi fost programați niciodată să zburăm împreună. Dar am fost. Prima gaură din șvaițer.

Se opri ca să-și adune gândurile, ca să retrăiască acel moment în care își dăduse seama că fusese făcută o gravă greșeală.

– Ți-am spus mai devreme că a reacționat așa cum fusese instruit să o facă, în cazul pilotării unui 727. Problema e că nu zburam cu un astfel de avion. Zburam cu un MD80. Fusese pregătit pentru modelul ăsta, desigur, dar era o chestiune recentă. Când s-a produs evenimentul,

a reacţionat din reflex. A tras maneta de incendiu fără să verifice instrumentele secundare care indică existenţa focului. Temperatura combustibilului. Presiunea. Temperatura gazelor eliminate. Eu m-am uitat instantaneu la indicatoare. Nimic nu arăta vreun foc sau vreo avarie. Mi-am dat seama că nenorocita de alarmă era falsă. Eram deja puternic lăsaţi pe stânga şi viteza scădea. Motorul drept împingea avionul şi mai mult spre stânga. Botul începe să coboare, aripa dreaptă se ridică. Avionul vrea să se răsucească.

– Şi atunci, ai intervenit.

– Da. Am împins maneta dreaptă ca să încerc să opresc răsucirea avionului. Am tras ca să încerc să ridic botul avionului, să îl îndrept. Şi totul trebuia făcut imediat şi simultan. Nu aveam timp nici să gândesc, darămite să discut despre asta. Nu aveam altă opţiune. Totul a durat câteva secunde. *Secunde.* În timpul ăsta, eu şi pilotul ţipam unul la celălalt. El zbiera că era avionul lui, iar eu îi spuneam că nu făceam decât ceea ce era absolut obligatoriu. Urlam unul peste celălalt. Bine că a cedat sistemul de înregistrare. Ar fi fost o dovadă jenantă pentru amândoi, mai târziu. În orice caz, am reuşit să fac în aşa fel încât să ieşim din încurcătură. S-a oprit din ţipat. În opt, maximum zece secunde şi-a dat seama că făcuse o greşeală şi că fusese la doar un pas de a provoca o catastrofă. Ba cred că mi-a şi mulţumit. În momentul ăla, eram amândoi extrem de ocupaţi. Pasagerii ţipau. Însoţitorii de zbor încercau să-i calmeze. Nu puteam şti cât de grav fuseseră răniţi, cât de avariate erau cabinele. Încă zburam prin turbulenţe de la moderate până la severe, cu un singur motor. L-am întrebat dacă voia să repornim motorul stâng, având în vedere că nu părea să fie nimic în neregulă cu el. A ales să îl lase oprit. A preluat din nou controlul şi ne-am întors pe aeroport. Dezastru evitat.

Îşi fixă ochii în covorul de sub picioare.

– Nu a murit nimeni, dar mulţi oameni au fost răniţi. Printre ei, un bebeluş care era în braţele mamei lui, fără centură de siguranţă. Au urmat o sumedenie de procese şi compania a plătit milioane de dolari pentru

a evita scandalul. Ridică privirea spre Bellamy şi spuse cu o amărăciune care o pătrunse până la oase. Ştii restul. Povestea a ajuns la ştiri. Se ridică şi se duse la fereastră. Dădu la o parte draperiile şi privi afară. Nu mai fulgera.

- Ce-ai făcut tu i-a salvat.

- Am avut noroc.

- Ştii că a fost mai mult decât atât. De ce nu te-au primit ca pe un erou?

Dent oftă.

- Pentru că secundul nu poate să preia comanda avionului, împotriva ordinului căpitanului. Avea cu douăzeci de ani mai multă experienţă decât mine. Era unul dintre băieţii de aur ai companiei aeriene. În câteva secunde, avea să-şi dea singur seama ce se întâmplase şi ce trebuia făcut ca să îndrepte lucrurile. Ar fi făcut exact ce am făcut eu.

- Dar nu aveaţi acele câteva secunde.

Dent clătină din cap.

- Ne prăbuşeam şi e o minune că am reuşit să împiedic acest lucru.

- Căpitanul şi-a recunoscut greşeala?

- Da, dar a dat de înţeles că a jucat un rol şi în readucerea avionului pe poziţie şi salvarea situaţiei.

- Nu le-ai spus că nu a fost aşa?

- Nu, ne-am acoperit unul pe celălalt. Nu existau înregistrări care să dovedească contrariul.

- Atunci, de ce ţi-ai dat demisia?

- În timpul investigaţiilor, un reporter de la unul dintre posturile de televiziune a făcut săpături în trecutul meu şi a descoperit că, în tinereţe, atunci când iubita mea fusese găsită moartă, poliţia mă considerase suspectul principal în cazul respectiv. „Ulterior, a fost scos de sub suspiciune", cită Dent, rânjind. Pe dracu'! Reportajul insinua că, în ciuda uniformei strălucitoare, eram încă un personaj dubios. Chestia asta nu le-a picat prea bine celor de la companie. Chiar şi după terminarea anchetei cu privire la accident, am fost sfătuit să îmi dau demisia. Practic, mi-au spus să-mi fac bagajele şi să mă car. Aşa că m-am cărat.

– Lăsându-i pe toţi să creadă că...
– Să creadă ce mama dracului voiau! sări Dent.
– Nu ţi-a păsat?
– Nu.
Se duse la noptieră, luă sticla de bere şi o goli.
– Şi ai putut să întorci pur şi simplu spatele?
– Da.
– Nu te cred câtuşi de puţin.
Se întoarse spre ea, pregătit de ceartă, gata să o contrazică, dar expresia ei era blândă şi tristă şi îl potoli instantaneu. Se aşeză pe marginea patului, cu capul aplecat, şi, preţ de-o clipă, nu spuse nimic. Apoi:
– Există un motiv pentru care companiile aeriene au reguli şi regulamente. De la şosetele membrilor de echipaj până la pilotarea avionului, există standarde pe care toată lumea trebuie să le urmeze. Angajaţii sunt responsabili pentru vieţile a mii de oameni, în fiecare zi. Ca să poţi deplasa atâţia oameni dintr-o parte în alta, ca să o faci în mod sigur şi eficient, totul trebuie făcut în mod uniform. Dar pe mine cuvântul ăsta mă sufocă. L-am tolerat, cât timp am făcut parte din aviaţia militară. Era război, am înţeles. Ordinele trebuiau îndeplinite. Dar într-o corporaţie? *Şosete* regulamentare? Clătină din cap. Căpitanul avea dreptate, nu mă puteam adapta. Aşa că nu m-a deranjat să plec de la ei. Uitându-se la Bellamy, spuse: Dar mi-a fost greu să renunţ la zbor. Foarte greu.
– Încă mai zbori.
– Şi îmi iubesc avionul. Dar îmi lipsesc cele mari. Îmi lipseşte propulsia.
– Poţi să te întorci oricând.
– Nu. Chiar dacă o companie ar fi dispusă să mă angajeze, ceea ce este foarte improbabil, mi-am asumat o poziţie. Trebuie să o respect.
– Ai putea pilota pentru corporaţii.
Aşteptă câteva clipe, apoi, acţionând din impuls, se duse lângă ea. Îşi băgă mâna sub cămaşa ei şi îşi strecură degetele sub betelia blugilor. Trăgând-o de pe fotoliu înspre el, spuse:
– Cumpără unul. O să zbor pentru tine.

Aşezând-o între coapsele lui, îi împinse în sus tivul cămăşii, îi deschise nasturii de la blugi şi îşi strecură degetele mari în interior.

- Dent...

- Am relaţionat la nivelul tău, Bellamy. E timpul să-l încercăm şi pe al meu.

Apoi îşi apăsă buzele deschise pe pielea ei netedă şi palidă.

capitolul 20

La atingerea gurii lui Dent, Bellamy avu senzaţia că i se topesc oasele. Întinse mâinile, căutând reflexiv ceva de care să se ţină, şi ajunse să-şi înfigă degetele în părul lui.

- Te doare?

Dacă o durea? Îi săruta tandru vânătaia de pe osul pelvian, cu care se alesese cu o seară în urmă, când se lovise de balustrada de fier din faţa apartamentului lui.

- Nu.

- Bine.

Sărută încă o dată locul, apoi îi desfăcu fermoarul blugilor, strecurându-şi buzele în deschizătură, creându-i o senzaţie care o făcea să simtă furnicături în tot corpul.

- Dent, murmură ea. Nu putem.

- Ba uite că putem.

Îi simţea respiraţia caldă pe piele, în timp ce-şi freca faţa de ea.

- Eşti dulce.

Cu un gest încet, îi trase pielea între dinţii lui. O muşcă uşor, făcând-o să respire mai repede.

O aplecă uşor pe spate şi privi în ochii ei, apoi îşi concentră întreaga atenţie asupra fiecărui nasture al cămăşii pe care îl trăgea prin butonieră. O luă de jos şi urcă şi, când toţi nasturii fură deschişi, îşi desfăcu cămaşa şi sărută adâncitura micuţă dintre coastele ei, chiar de sub sutien. Cu degetele ambelor mâini, îi mângâie şuviţele de păr care îi cădeau peste sâni.

– Chestia asta m-a tot scos din minţi.

Îi dădu părul la o parte şi se aplecă peste ea, înlocuind atingerea degetelor cu cea a buzelor, mai întâi pe un sân, apoi pe celălalt, muşcând-o încet prin dantela sutienului.

Îi cuprinse şoldurile cu mâinile lui puternice, o întoarse şi o trase pe pat, apoi se aplecă deasupra ei şi îi cuprinse gura şi o sărută atât de adânc, atât de pasional, atât de Dent, încât Bellamy îşi alungă din minte hotărârea de a nu lăsa niciodată, absolut niciodată, să se petreacă asta.

Se sărutară lung şi înfometat. În timp ce mâinile lui îi explorau corpul, continuă să o sărute până ce rămase fără suflare. Când se despărţiră, îşi îngropă faţa în adâncitura gâtului ei şi şopti:

– Cred că ai un adevărat talent pentru asta.

Îşi strecură mâna prin deschizătura blugilor, în chiloţii ei, apoi începu să o mângâie, găsind-o pregătită. Instinctiv, îşi ridică genunchii şi-şi înclină şoldurile. Cu un geamăt de satisfacţie, îşi împinse degetele adânc în ea.

Oh, Dumnezeule! Era Dent! Dent din visurile ei inocente de adolescentă şi din fanteziile ei adulte cele mai erotice. O făcea să suspine cu fiecare atingere intimă, cu fiecare apăsare care-i lua respiraţia.

Îi simţea părul moale pe sânii ei, scăpaţi acum de dantela sâcâitoare a sutienului. Îl simţea mângâind-o tandru şi înfometat cu gura, cu limba, în timp ce, adânc din gâtul lui, urcau sunete excitate, sută la sută masculine.

O voia şi, în aceste momente, era al ei. Numai al ei.

Îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi se arcui ca să îi vină în întâmpinare, implorându-i acea apăsare desăvârşită. Îi strigă numele în clipa în care se simţi străbătută de primul val de extaz. Apoi veni şuvoiul.

Ray privise soarele apunând, apoi aşteptase până când privirea i se acomodase cu întunericul. Acum, după câteva ore, avea senzaţia că vede în noapte la fel

de bine ca și coiotul pe care îl auzea urlând pe dealurile dinspre vestul aerodromului.

Un avion cu un singur motor aterizase la amurg, dar nu rămăsese decât atât cât să realimenteze, apoi decolase. La scurt timp după aceea, felinarele de pe pista aerodromului se stinseseră, lăsând doar o lumină palidă ce ieșea din hangar.

Ray coborî din mașină și își scutură picioarele, ca să și le dezmorțească. Făcu vreo câteva genuflexiuni, apoi își răsuci brațul stâng de câteva ori prin aer. Mângâie teaca pe care o avea prinsă la curea și își lăsă mâna acolo, în timp ce se îndrepta înspre hangar.

Terenul era denivelat, plin de pietre, cu petice ocazionale de iarbă și uneori cactuși. Temându-se să nu alunece, nu alergă, dar merse totuși pe cât de repede putea, încercând să facă cât mai puțin zgomot.

Când ieși la aproximativ cincizeci de metri de hangar, încetini pasul și se îndoi aproape la jumătate, ca să fie cât mai greu de reperat. Nu credea că bătrânul o să-l observe, dar nici nu voia să riște. Așteptase cu nerăbdare momentul ăsta. Era pregătit. Nu voia să-i fie stricate planurile.

După această seară, Denton Carter și Bellamy Price aveau să știe că Ray Strickland era un băiat rău cu care nu era bine să te pui. Atacul din parcare nu fusese nimic în comparație cu lovitura pe care se pregătea acum să o dea. Avea să-i scuture, să-i zdruncine, să le arate cât se poate de clar că reprezenta o amenințare, să le intensifice frica.

La douăzeci de metri de clădire, se trânti la pământ și rămase acolo, imaginându-și că era invizibil, ca băieții de la forțele speciale. Îi plăceau filmele cu lunetiștii camuflați, care puteau rămâne în aceeași poziție timp de ore întregi, chiar zile, dacă era necesar, așteptând ținta perfectă.

Își imagina că așa era și el acum: letal, invizibil și invincibil. Arma lui nu era o pușcă cu bătaie lungă, ci o lamă cu două tăișuri. Își petrecuse orele lungi ale după-amiezii și serii ascuțind-o. O scoase acum din teacă, ascultând cu încântare șuieratul pe care îl scoase

în clipa în care atinse pielea, un sunet pe care îl găsea sexual şi sinistru în acelaşi timp.

Prinse cu o mână mânerul de os, în timp ce se târa pe burtă înspre peretele exterior al hangarului. Apăsându-şi urechea pe metalul scorojit, auzi corzile unei chitare vibrând pe o piesă a lui Hank Williams.

Ray detesta muzica asta pentru fraieri, dar se bucura că-i plăcea boşorogului. Avea să acopere orice sunete ar fi putut să scoată. Încurajat, se ridică pe lângă peretele de metal, până când fu în picioare. Apoi se furişă de-a lungul lui până când ajunse în faţa construcţiei, pe semiluna de beton înspre care se deschidea hangarul.

În clipa în care ajunse în cele din urmă la colţ, inima îi bătea cu putere în piept, iar respiraţia îi era iute şi superficială. Îşi acordă câteva momente ca să le încetinească pe amândouă, apoi numără până la trei, îşi vârî capul prin deschizătura din perete şi privi înăuntrul hangarului.

Cuprinse totul dintr-o privire ce nu dură mai mult de o secundă sau două. Bătrânul era întins pe spate, sub avionul lui Dent, cu picioarele în afară. Un prelungitor întins ca un şarpe pe duşumeaua de beton alimenta cu curent radioul aşezat pe aripă şi o lampă de lucru care se vedea lângă bătrân, sub aparatul de zbor. Pe lângă lampă, se mai vedeau o cutie de unelte deschisă şi o cârpă soioasă.

Avea să fie mai uşor decât îşi închipuise.

– Asta e pentru tine, Allen, murmură el.

Apoi, exaltat, Ray năvăli în hangar. Înainte ca bătrânul să aibă măcar timp să-şi dea seama că era acolo, Ray îi înfipse până la plăsele lama cuţitului în abdomen.

În timp ce fiorii de plăcere o făceau pe Bellamy să gâfâie, Dent se întinse deasupra ei şi îşi desfăcu în grabă şliţul, apoi se afundă din nou într-unul din acele săruturi ale ei care îi dădeau toate simţurile peste cap. Îşi băgă limba în gura ei şi erotismul gestului îi urgentă dorinţa.

Se aşeză între coapsele ei şi îşi frecă vârful erecţiei de umezeala ei, înjurând bariera de haine pe lângă care trebuia să se strecoare. La un moment dat, va trebui să se oprească şi să respire. Atunci o să se dezbrace. Îşi dorea cu ardoare să-i simtă pielea pe a lui, întinşi amândoi pe pat, făcând treaba asta aşa cum trebuia. Dar nu putea să gândească acum. Trebuia să intre în ea, acolo unde era mătăsoasă, fierbinte şi umedă. Surprinzător de mult.

Nu lăsa impresia unei femei care să se aprindă atât de repede şi să ardă cu o flacără atât de puternică. Cine ar fi crezut că tocmai ea, cu atitudinea ei rezervată şi privirea solemnă, era chiar atât de sensibilă acolo unde conta?

Şi, la naiba, chiar era. Abia îi atinsese locul acela dulce şi întregul trup parcă îi fusese conectat la curent electric. Îl făcea să se simtă ca şi cum toate marile amante din istorie se întrupaseră într-o singură femeie, îl umplea de o dorinţă înnebunitoare, era disperat să simtă din nou acele contracţii drept răspuns. Doar că, de data asta, în jurul lui, înăuntrul ei. Acum.

Îşi strecură mâna între ei, ca să-i dea jos chiloţii.

– Nu! spuse Bellamy, cu vocea abia ceva mai mult decât un suspin.

Dintr-odată, capul începu să-i zvâcnească dintr-o parte în alta şi toate cele patru membre să i se agite. Îl împinse la o parte şi se târî jos din pat. Până ca Dent să înţeleagă ce se întâmplase, Bellamy era deja cu spatele la el şi îşi trăgea blugii pe ea.

– Ce mama dracului?

– Nu pot. Nu pot. Ţi-am spus.

Uluit, Dent nu fu capabil de nici o reacţie preţ de câteva secunde, apoi sări jos din pat şi întinse mâna spre ea. În clipa în care o atinse, Bellamy sări ca şi cum ar fi fost împuşcată. Se răsuci pe călcâie.

– Nu mă atinge. Nu spune nimic. Doar...

Cu gesturi frenetice, îi făcu semn să se îndepărteze de ea.

Cu un efort uriaş – miraculos, se gândi mai târziu – Dent reuşi să-şi calmeze furia care începuse să-l învăluie. Aceasta fusese prima lui reacţie. Dar îşi dăduse repede

seama că Bellamy nu era timidă. Şi nu-l tachina. Şi nu era nici pur şi simplu crudă.

Era în schimb o femeie de-a dreptul îngrozită şi, dacă nu cumva voia să înceapă să ţipe de să se-audă în tot hotelul, chestie care ar fi atras agenţii de pază în camera lor, era mai bine să facă aşa cum îi ceruse.

Cu mişcări stângace, îşi puse la loc sutienul şi-şi încheie bluza. Poate că-şi aminti ce-i spusese despre felul în care îl înnebunea părul ei care-i atingea sânii, pentru că şi-l dădu la o parte de pe faţă şi-l ascunse în spatele urechilor. Trase de mai multe ori adânc aer în piept şi-şi scuturã mâinile pe lângă ea, asemenea cuiva care, într-adevăr, face eforturi să redevină stăpân pe situaţie. În cele din urmă, după ce-şi mai veni puţin în fire, se uită la el.

– Ştiu că e nedrept. Se uită la şliţul lui desfăcut, clipi rapid şi înghiţi nodul din gât. Foarte nedrept. Îmi pare foarte rău.

Dent spuse singurul lucru care-i veni în minte în acel moment:

– Ţi-ai încheiat greşit nasturii.

Îl privi lung preţ de câteva secunde, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce voia să spună cu asta. Apoi se uită la cămaşă şi văzu ce treabă proastă făcuse, încercând să unească nasturii cu butonierele potrivite. Nu încercă să îndrepte situaţia, doar îşi trecu mâna peste material, ca şi cum ar fi vrut să îl îndrepte.

– Nu am vrut să... N-ar fi trebuit să te las... Privi în spatele lui, către pat, apoi îşi puse mâinile pe obrajii în flăcări. Probabil că mă crezi o femeie îngrozitoare. Îmi cer scuze că nu am pus capăt mai devreme. Înainte... Ar fi trebuit să te opresc înainte... Dar nu am făcut-o şi îmi pare rău. Doar că... nu pot.

Dent îşi trecu degetele prin părul pe care, cu doar câteva minute în urmă, fusese convins că Bellamy o să i-l smulgă în pasiunea ei. Suflă cu zgomot aerul printre buze.

– Da, cred că m-am prins.

– A fost o idee proastă. Mă duc în altă cameră.

Privi înspre şifonierul în care îşi lăsase geanta mare de umăr.

– Las-o, spuse Dent. Rămâi aici.

– N-ai auzit...

– Ba da, am auzit. De nu ştiu câte ori. Nu poţi. Drept ce mă iei? E zonă interzisă. Am înţeles, bine? *Bine?*

Încă precaută, Bellamy ezită, apoi, după câteva clipe, dădu din cap.

– Bine. Dar nu am de gând să te las singură când eşti la numai un pas de o cădere nervoasă.

– Sunt bine. Nu o să...

– Bellamy, o să împărţim camera şi patul în noaptea asta. Şi cu asta am terminat.

– De parcă poţi să hotărăşti ce-o să fac eu.

– În seara asta pot, zise el aprins. Şi, dacă mă întrebi ce-mi dă acest drept, aş putea să-ţi explic într-un limbaj atât de limpede, încât te-ar face să roşeşti aşa cum n-ai mai roşit până acum. Aşa că întreabă pe riscul tău.

Nu mai spuse nimic.

– Bine atunci.

Se duse lângă patul din spatele lui.

– Ce parte vrei?

Îi trebui mult timp să reuşească să adoarmă. În ciuda reacţiei ei, care ar fi trebuit să-i astâmpere orice pofte amoroase ca un duş rece, nu-şi reveni imediat din starea care pusese stăpânire pe el. Pentru că, deşi îşi dăduse cuvântul că n-o s-o atingă, era pe deplin conştient de cât era de aproape, o simţea mult prea puternic lângă el.

O simţi imediat în clipa în care adormi. Corpul ei, care fusese ţeapăn ca o bară de metal, se relaxă în cele din urmă. Respiraţia îi deveni regulată şi adâncă şi – *ce dracu' era cu el?* – sexy.

Ca să poată sta cât de cât confortabil, fu nevoit să-şi desfacă iar şliţul.

Ceea ce nu fu o idee prea grozavă pentru că, peste câteva ore, când se trezi dintr-un somn adânc, simţi o mână pipăind locul. Apoi însă îşi dădu seama că nu mâna lui era cea pe care o simţea în jurul penisului sculat, ci a lui Bellamy.

Scoase un geamăt de plăcere şi se întoarse pe-o parte, trecându-şi un braţ peste talia ei, un picior peste coapsă şi trăgând-o înspre el.

– Dent!

– Bună dimineaţa, mormăi el, zâmbind leneş, cu ochii închişi.

Bellamy îşi înfipse cealaltă mână cu fermitate în pieptul lui. Ia te uită, femeia nu-şi putea lua mâinile de pe el! Cât de tare era?

– Dent!

Îi luă mâna care bâjbâia, o trase înspre el, îi strânse degetele şi, cu un oftat adânc şi prelung, spuse:

– Mai tare... Da... Aşa...

– Dent!

Îşi trase mâna la o parte.

– Îţi sună telefonul!

– Hmm?

– *Telefonul!*

Îşi ridică dintr-odată capul şi deschise brusc ochii.

– Ce?

– Încercam să ajung la telefonul tău. Ar putea fi ceva important.

Melodia de apel penetră prin pasiunea care-i înceţoşase mintea şi auzul. Se trânti pe spate şi rămase aşa, încercând să-şi recapete suflul şi înjurând în voie. Pipăind fără să se uite, smulse telefonul din tocul de la cureaua pantalonilor şi clipi ca să poată vedea cine-l sună.

Nu recunoscu numărul, dar pregăti câteva cuvinte dulci pentru persoana care-l deranjase.

– Cine dracului eşti?

– Cine dracului crezi?

– Pe legea mea, Gall, o să te omor!

– Stai la coadă.

Dent, făcând mari eforturi să se calmeze, îşi acoperi ochii cu braţul.

– Ce vrei să spui?

– Individul tău cu maşina tunată?

– Da?

– Mi-a făcut o vizită. Ai avut dreptate, ăsta vrea sânge.

Dent se ridică în capul oaselor, îşi aşeză picioarele pe podea şi-şi trase cămaşa pe genunchi. Bellamy se ridicase

şi ea şi avea o expresie atentă şi îngrijorată, interpretând corect seriozitatea de pe chipul lui.

– Spune-mi, zise Dent la telefon.

– A stat mai toată ziua în maşină, parcat la câteva sute de metri de aerodrom.

– Cum l-ai văzut?

– Nu l-am văzut. Un tip din Tulsa care se îndrepta spre South Padre a oprit să alimenteze. Văzuse camioneta când se apropiase. Fiindcă era în mijlocul pustiului, s-a gândit că poate cuiva i se stricase maşina şi avea nevoie de ajutor. I-am spus că o să verific. Ceea ce am şi făcut. După ce a plecat, am luat un binoclu. Idiotul îşi închipuia că e bine ascuns în tufişuri, dar maşina era cu faţa spre sud. Soarele i s-a reflectat în parbriz ca un far toată după-amiaza.

– Poate că era cineva la vânătoare de iepuri, care admira peisajul. Cum poţi fi aşa de sigur că era omul meu?

– M-am uitat bine la el. Un tip masiv. Solid. Cu vestă de piele neagră. Cu braţul stâng tatuat. Şi al dracului de urât, nenorocitul.

– El te-a văzut?

– Nu m-am uitat la el decât dinăuntru. Şi avea şi el un binoclu. Mă urmărea. Mi-am văzut de treabă, m-am purtat ca şi cum n-aş fi ştiut că era acolo. S-a lăsat noaptea. Nu plecase încă şi m-am gândit că a aşteptat întunericul ca să-mi facă o vizită. Eram pregătit.

– Ce-ai făcut?

Gall îi descrise scena pe care o crease pentru individul pe care îl bănuiau a fi Ray Strickland.

– A muşcat momeala. A năvălit în hangar, urlând ca apucatul, şi şi-a înfipt cuţitul în ce credea el că este stomacul meu. Era, de fapt, o bucată de roată spartă. Totuşi, dădea o senzaţie destul de naturală ascunsă în salopetă. Avea aceeaşi curbură ca burta mea.

Râse încet.

– Gall, nu e nimic de râs aici.

– Nu, cred că ai dreptate.

– Cum a reacţionat când şi-a dat seama că a fost păcălit?

– Nu știu sigur. Cred c-a făcut pe el. Fiindcă am apăsat întrerupătorul și toate luminile s-au stins, la fel și radioul, și a rămas cufundat în întuneric și într-o beznă totală, fără să știe ce mama dracului s-a întâmplat. L-am auzit înjurând ca un maniac în timp ce încerca să-și tragă cuțitul din cauciuc, dar până la urmă a luat roata cu el, cu tot cu salopeta mea. Le-a luat pe toate în brațe și a rupt-o la fugă. Mi-a lăsat pantofii și mă bucur pentru asta. Abia mă obișnuisem cu ei.

– S-a întors la mașina lui?

– Da. Și cred că a ajuns întreg, pentru că i-am văzut farurile când a plecat. Noroc că, înainte să se întunece, i-am notat numărul de înmatriculare.

– Ai raportat toate astea?

– Ajutorului de șerif care a venit atunci când ți-a fost aranjat avionul. I-am spus că, după mine, este probabil același individ. I-am făcut o descriere a lui Strickland. Mi-a spus că au găsit mai multe amprente parțiale pe avionul tău și că încearcă să vadă ce pot obține cu ele.

– Au de găsit copii dispăruți și laboratoare de amfetamine de închis. Mă îndoiesc că avionul meu reprezintă o prioritate.

– Da. Și, dacă ar fi să-l prindă azi pe Strickland, nu l-ar putea acuza de altceva decât că a furat o salopetă. De care probabil că s-a și descotorosit deja. Nenorocitul! Era perechea mea preferată.

Deși Gall încerca să glumească, Dent își dădea seama că bătrânul fusese zguduit. Cu siguranță el, unul, așa se simțea. Să-l atace pe el era una. Dar să-l atace pe Gall era o dovadă a cruzimii și a setei de răzbunare a acestui individ.

Îngrijorat pentru siguranța bătrânului, Dent îl întrebă dacă mai era la hangar.

– Nu. Am închis totul bine și am plecat. O noapte scurtă, dar înțelegi.

– Tipului n-o să-i pice bine că ți-ai bătut joc de el. Probabil că nici acasă nu ești în siguranță.

– Nu m-am dus acasă.

– Ești la mine?

– E la fel de nesigur.

Dent își aminti că nu recunoscuse numărul de telefon.

– Al cui e telefonul ăsta?

– Al unei doamne pe care o cunosc.

– Al unei *doamne?*

– O să mă găzduiască o zi sau două.

– Tu cunoști *o doamnă?*

– Ce? Crezi că deții tu monopolul?

– Nu în ultima vreme, mârâi Dent, aruncând o privire spre Bellamy.

Se întorsese în fotoliul pe care stătuse cu o seară în urmă. Urmărea intens ce putea auzi din conversație, iar asta includea, probabil, și o parte din ce spunea Gall.

– Îmi pare rău că te-am sunat așa de devreme, spuse Gall, dar abia m-am instalat aici. M-am gândit c-ar fi bine să știi cât mai repede.

Dent era de acord, doar că nu știa ce să facă cu informația primită. Își lăsă fruntea în mâini, slăbit de gândul la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Gall dacă mașina ar fi fost parcată la nord și nu la sud.

– Scuză-mă că am țipat la tine când am răspuns.

– Sunt obișnuit.

– Tot îmi pare rău.

Urmă un moment prelungit de tăcere, plin de înțelegere, dar fără cuvinte mari și inutile. În cele din urmă, Gall îl întrebă despre întâlnirea cu Moody, și Dent îi povesti ce se întâmplase.

– Eu și el n-am avut de schimbat prea multe cuvinte amabile.

– Nu l-ai împușcat?

– Nu, dar l-am lovit.

– Și-o merita de mult. Trebuie să-i dai totuși niște puncte.

– Pentru ce? Pentru că a complotat și a vrut să-mi însceneze o crimă?

– Pentru că a recunoscut.

Dent nu spuse nimic.

– Ce-ai de gând să faci acum, campionule?

– Stai puţin. Acoperi receptorul cu mâna şi i se adresă lui Bellamy: Vorbeşti cu mine în dimineaţa asta?

– Te-ai ţinut de cuvânt.

– Da, sunt adevărată uşă de biserică. Şi am disperată nevoie de o cafea. Autoservirea din hol se deschide la şase. Am observat anunţul aseară. Îmi aduci, te rog, o ceaşcă?

– Ce anume nu vrei să aud?

– Nimic.

– Nu eşti chiar uşă de biserică. Nu poţi să pari nevinovat, oricâte eforturi ai face. Mai ales când minţi. Dar – se ridică şi-şi luă geanta – şi eu am disperată nevoie de o cafea. În plus, trebuie să vorbesc cu Olivia.

Dent privi uşa preţ de câteva clipe după ce se închise în urma ei, apoi ridică telefonul la ureche.

– Gall?

Bătrânul pufni.

– Nu mai aveţi camere separate?

– Taci şi ascultă. Am trimis-o cu o treabă, dar o să se întoarcă repede. N-am vrut să audă ce-o să-ţi spun. Nu intru acum în detalii, dar Moody ne-a spus ieri că este aproape sigur că Bellamy a fost martoră la moartea surorii ei.

– Dumnezeule mare!

– A fost un şoc. Nu mă pricep eu prea mult la psihologie şi alte de-astea, dar cred că o astfel de experienţă este suficient de traumatizantă încât să facă pe cineva să-şi piardă memoria. Tu ce zici?

– Cu siguranţă.

– Tipul ăsta, Ray Strickland, are un motiv foarte puternic să vrea să-şi răzbune fratele. Dar mă tem că nu este singurul care o urmăreşte pe Bellamy. Îi povesti lui Gall despre admiratorul ei, Jerry. Nu l-a luat în consideraţie, spune că e inofensiv, un şoarece de bibliotecă. Doar un admirator care a exagerat puţin.

– Probabil că are dreptate.

– Probabil. Poate. Dar în parc s-a prefăcut că nu ne observă. La aeroportul din Austin, era atât de aproape încât ar fi putut s-o atingă. Cu siguranţă suficient

de aproape cât să i se adreseze. Dacă e topit după scriitoarea lui preferată, de ce nu a reacţionat?

– Poate că s-a simţit intimidat. Doar te avea pe tine, mare şi rău, lângă ea.

– Da, să zicem, poate. Dar include-l pe Jerry ca jucător în toată povestea şi prezenţa lui în Texas nu mai pare atât de nevinovată. Nu pare o coincidenţă.

– Dar ai spus că Jerry e un admirator.

– *Pare* să fie un admirator. Dar să ne închipuim că doar se preface că este, în timp ce, pe ascuns, îşi ascute securea.

– Să ne închipuim. A fost de mai multe ori aproape de ea, nu? Chiar şi pe vremea când era încă în New York. De ce n-a lovit?

Dent nu avea un răspuns pentru asta. Şi, când Gall îl întrebă care ar fi putut fi legătura dintre acest Jerry şi moartea lui Susan, Dent nu avu nici atunci un răspuns.

Aruncă o privire spre uşă.

– S-a întors. O să mă prefac că am discutat despre altceva. Luă pixul şi caieţelul de pe noptieră. Dă-mi numărul de înmatriculare al camionetei.

Îşi nota numărul în clipa în care Bellamy intră pe uşă, cu o tavă în mână, pe care erau două pahare înalte, de carton, cu cafea. Când văzu şi gogoşile pe care le adusese, suflă un pupic în direcţia ei.

– Nu te întoarce la hangar, Gall. Până când nu ştii că suntem noi lângă tine, rămâi în pat cu doamna ta. Eşti mai în siguranţă acolo.

Gall râse.

– Nu o cunoşti pe doamna mea.

– Imediat ce se îndreaptă vremea şi putem să decolăm, te sun.

– Salvează-ţi numărul ăsta în agendă.

– Unde ţi-e telefonul?

Bătrânul scoase un şuierat de dezgust.

– În buzunarul salopetei. Pe care a luat-o Strickland când s-a cărat din hangarul meu.

capitolul 21

Bellamy îşi dădea seama că Dent era îngrijorat şi preocupat în timp ce mușca din gogoașa cu glazură şi sorbea din cafea.

- Am auzit, în mare, spuse ea. A încercat să-l omoare.

- Când i-a înfipt cuțitul în burtă? Așa aș zice.

- Şi e vina mea.

- Nu, nu este. E vina psihopatului ăluia. Ar fi mai bine pentru el să-l prindă poliția înaintea mea.

Bellamy se duse la fereastră şi trase draperiile. Nu mai era furtună, dar cerul rămăsese înnorat, anunțând o zi foarte mohorâtă. Ceea ce era foarte potrivit din punctul ei de vedere, pentru că nu numai că se simțea responsabilă pentru atacul asupra lui Gall, dar, pe lângă asta, ultimele veşti din Houston erau descurajante.

Când o sunase pe Olivia din holul hotelului, aceasta îi spusese că starea lui Howard se înrăutățise grav peste noapte. Momentele de inconştiență erau din ce în ce mai lungi. Plămânii i se umpleau de lichid şi nu mai putea să înghită.

În timp ce sistemele vitale ale soțului ei se închideau, Olivia se prăbuşea, din punct de vedere emoțional.

- Vrei să vin chiar în clipa asta?

Oferta lui Bellamy fusese sinceră, deşi asta însemna exact opusul rugăminții tatălui ei. Olivia subliniase acest lucru:

- Dacă Howard te-ar fi vrut aici, nu te-ar fi trimis de lângă el. Oricât de mult mi-aş dori să te am aici, să mă pot sprijini pe tine, trebuie să îi respect dorința. Dar înseamnă mult pentru mine că te-ai oferit. Mulțumesc.

Bellamy se întrebă dacă mama ei vitregă ar mai fi fost atât de recunoscătoare dacă ar fi ştiut că declinul soțului ei ar fi putut fi rezultatul conversației tulburătoare pe care o avusese cu Bellamy cu o zi în urmă.

În loc să-i uşureze conştiința şi să-i liniştească îndoielile pe care le avusese toți acești ani în legătură cu moartea lui Susan, Bellamy înrăutățise lucrurile în clipa în care îi transmisese ce-i povestise Moody. Încă nu putea înțelege răspunsul tatălui ei la posibilitatea ca ea să fi văzut

cum se petrecuse crima şi nu părea că o să mai aibă ocazia să-i ceară lămuriri.

Dincolo de toate îngrijorările legate de asta, o chinuia cumplit gândul că îl pierdea. Timp de luni de zile încercase să se pregătească pentru acest final inevitabil. Dar, acum că moartea lui părea iminentă, înţelegea zădărnicia tuturor acelor pregătiri. Nu te puteai pregăti pentru aşa cea. *Ea* nu putea. Moartea era inacceptabilă. Chiar şi acum, când părea foarte puţin probabil să-şi mai vadă vreodată tatăl, voia să respingă finalitatea şi permanenţa plecării lui. Dar era o realitate pe care trebuia să o înfrunte. Spuse încet:

- Tata o să moară curând.

Dent veni în spatele ei şi o cuprinse de umeri.

- Vrei să te duc acolo?

- M-am oferit să vin. Olivia a zis să nu o fac. Şi are dreptate. Oricât mi-aş dori să fiu acolo şi să-l mai văd o dată, nu pot să încalc promisiunea pe care i-am făcut-o.

- A dracului promisiune te-a mai pus să-i faci.

Mai-mai că era de acord cu el. Cu cât afla mai multe despre acea zi îngrozitoare, cu atât mai confuze deveneau faptele. Şi această misiune de a găsi adevărul o pusese în pericol. Şi nu numai pe ea, ci şi pe cei din jurul ei. Voia să-şi ţină promisiunea pe care i-o făcuse tatălui ei, dar se temea de preţul pe care ar fi putut fi nevoită să-l plătească. În cele din urmă, spuse:

- Nu putem să stăm cu mâinile în sân şi să-l lăsăm pe Ray Strickland să-şi continue vendeta personală.

- Poliţia are numărul de înmatriculare al maşinii lui. Să sperăm că va fi prins cât de curând.

- Dar până atunci...

- Trebuie să privim mereu peste umăr.

- Şi nu numai noi.

O întoarse cu faţa spre el.

- Eşti încruntată. La ce te gândeşti?

- N-o să-ţi placă.

- Încearcă-mă.

- Trebuie să-l avertizez pe Moody.

- Ai dreptate, nu-mi place.

- L-a trimis pe fratele nevinovat al lui Ray...

– *Presupunem* că era nevinovat. Nici măcar Moody nu e sigur.

– Bine, dar dacă Allen Strickland era nevinovat, Moody este o ţintă pentru răzbunarea lui Ray.

– A avut ani întregi să se răzbune pe Moody. N-a făcut-o.

– Cartea mea a pus totul în mişcare.

Când Dent se pregăti să o contrazică, Bellamy îi puse un deget pe buze.

– Nu încerca. Ştii că aşa e. Ştiu şi eu. Mai întâi tu, acum Gall. Aproape că aţi fost ucişi din cauza asta. Nu vreau să mai fie rănit cineva, Dent. Mă simt şi aşa destul de vinovată.

Dent îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele.

– Crezi că mă înşel? îl întrebă ea.

– Nu, pe toţi dracii! Cred că *ai dreptate*. Doar că detest ideea de a-i face o favoare individului ăluia.

– Înţeleg de ce.

– Mulţumesc pentru asta. Şi acum vine un „dar..."

– *Dar* a mărturisit toate nedreptăţile pe care le-a comis.

– O parte. Nu şi-a jucat Asul.

– Poate că ar fi făcut-o dacă...

– Ce?

– Dacă nu l-ai fi hărţuit. Cred că nu a spus din încăpăţânare. Nu a...

– Nu a vrut să piardă un concurs de testosteron cu mine.

Bellamy îi aruncă o privire. Dent scoase un oftat de resemnare.

– Bine, poate că n-ar fi trebuit să-l lovesc. Dar i-am dat suficiente ocazii să mărturisească, înainte ca aburii de alcool şi ţigările să-l bage sub pământ.

– Ţigările, alcoolul sau pistolul.

– Ce-i drept, părea să aibă o relaţie amoroasă cu pistolul ăla. Nu putea să-şi ia mâna de pe el. Se mai gândi încă vreo câteva momente, apoi spuse, mârâind: Hai, sună-l pe Haymaker. Spune-i să-l sune pe Moody şi... De ce nu? întrebă, când o văzu clătinând din cap.

– Putem să folosim atacul lui Ray Strickland asupra lui Gall ca monedă de negociere. Ca niște persoane bune ce suntem...

Îl ignoră când Dent pufni disprețuitor.

– ... o să-i povestim ce s-a întâmplat aseară și o să-l prevenim să se ferească de Strickland. În schimb, el o să ne spună ce nu ne-a spus până acum.

– Și tu crezi că o să se lase păcălit?

În mod clar, Dent nu credea.

– Merită să încercăm. Trebuie să aflăm ce știe, Dent.

– Bine, bine... Sună-l pe nenorocit. Spune-i ce-ai de spus.

– Nu pot să-l sun. Nu-i știu numărul de telefon. Haymaker l-a sunat de pe telefonul lui și mi l-a luat imediat ce am terminat de vorbit cu Moody.

– Află-i numărul de la Haymaker.

– Dacă vorbim cu Moody la telefon, n-o să fim la fel de convingători ca în cazul unei discuții față în față. Trebuie să ne întoarcem la cabana lui.

– Ba nu trebuie.

– Ba trebuie. Știi că trebuie.

– Bellamy, dacă-și zboară creierii astăzi sau mâine, sau dacă așteaptă prea mult și Strickland apucă să ajungă la el, sincer, mie nu-mi pasă.

– Nu te cred.

– Crede-mă.

– Chiar dacă nu-ți pasă de soarta lui Moody, nu poți să-ți reabilitezi numele până nu știi totul, și n-o să știi totul decât dacă îl convingem pe Moody să ne spună.

Îi susținu privirea preț de câteva clipe și Bellamy știu că a câștigat în clipa în care Dent dădu drumul unui șir de înjurături.

– Bine, ne întoarcem, spuse el. Am însă o condiție, și nu glumesc.

– Care?

– Mănânc tarta cu piersici înainte să plecăm.

În lumina palidă a zilei mohorâte, proprietatea lui Dale Moody părea și mai îndepărtată. Ramurile de chiparoși îngreunate de apă coborau suficient de jos cât

să atingă acoperişul sedanului, atunci când acesta trecea pe sub ele. Apa lacului era nemişcată şi întunecată.

Cabana era goală.

În clipa în care opri maşina, Dent avu un presentiment atât de sumbru, încât îi spuse lui Bellamy să aştepte, în timp ce urcă treptele până pe veranda şubrezită şi intră pe uşa cu plasă, aproape aşteptându-se să nu mai găsească decât rămăşiţele fostului detectiv. Dar nu găsi nici urmă de Moody, nici viu, nici mort.

– Nu e aici, îi strigă el lui Bellamy, care venise după el în locuinţa tristă, care duhnea a fum de ţigară, mucegai şi şoareci.

– Mă simt oarecum uşurată că nu l-am găsit întins în fotoliul ăla, cu pistolul în mână, zise ea.

– Şi eu, recunoscu Dent.

Bellamy privi în spatele lor, prin uşa deschisă.

– Lacul?

– Dacă s-a înecat, a intrat cu tot cu maşină în apă. Nu e aici.

– Nu observasem, dar ai dreptate.

Pe tăviţa de televizor, ce părea să fie centrul încăperii şi al existenţei lui Moody, erau scrumiera plină şi o sticlă goală de whisky.

– Deloc surprinzător, lipseşte şi revolverul, remarcă Dent.

Bellamy se duse în bucătărie şi verifică cuptorul.

– Şi mai lipseşte şi dosarul cazului. Ce zici de asta?

– A luat dovezile cu el şi nu se mai întoarce.

Lui Rupe îi veni ideea în timp ce încerca să mănânce un bol de budincă de grâu, cea mai solidă mâncare pe care o putea băga în gură.

A doua zi dimineaţă după ce încasase bătaia de la Dale Moody, gingiile îi erau încă umflate şi roşii şi îl dureau îngrozitor, în urma intervenţiilor pe care dentistul fusese nevoit să i le facă. Nasul îi era atât de grotesc umflat, încât i se întindea parcă de la o ureche la alta, transformându-i ochii în două linii. Propriii copii ar fi luat-o la goană îngroziţi, dacă l-ar fi văzut aşa.

Își pregătise singur budinca, după ce își sunase menajera în noaptea în care fusese atacat și îi spusese să-și ia câteva zile libere. Nu voia să-l vadă nimeni în halul ăsta, nici măcar persoana care curăța după el.

Inventând o scuză care abia dacă putea trece drept plauzibilă, îi ceruse asistentei să-i anuleze toate programările, inclusiv o zi întreagă de filmări pentru reclame de televiziune și o masă de prânz cu cei mai importanți oameni de afaceri din stat, acasă la guvernator. Își încurajase soția să mai stea o săptămână sau două la plajă.

Rupe Collier se dăduse la fund.

Dar, în timp ce-și mesteca foarte atent cerealele calde, își reconsideră poziția. Putea să fie o victimă și să se târască în bârlog, unde să se ascundă până când va fi fost din nou prezentabil - ceea ce, din câte îi spusese medicul de la camera de gardă, putea dura chiar și două luni - sau putea să profite pe deplin de pe urma situației.

Iar această a doua variantă era mult mai atrăgătoare pentru Rupe, mai ales după o zi de autoimpusă izolare.

Arăta ca un monstru, dar tocmai de aceea schimbarea dramatică a înfățișării lui avea să fie atât de eficientă. Clienții și spectatorii TV obișnuiți să-l vadă impecabil îmbrăcat și aranjat ar fi fost de-a dreptul scandalizați de ceea ce i se întâmplase. Victimele infracțiunilor violente câștigau simpatia publicului, nu? Meritau, și adesea primeau, compasiunea celorlalți și, atunci când vorbeau, lumea îi asculta. Mai degrabă decât să-și ascundă desfigurarea, o să și-o etaleze. Figura lui brutalizată avea să ajungă celebră.

Încântat de această perspectivă, trânti în gunoi ce-i mai rămăsese din micul dejun și se duse să caute o carte de vizită pe care intenționase să o arunce sau să o toace bucățele. Din fericire, nu făcuse nici una, nici alta. O găsi în buzunarul cu căptușeală de satin al costumului. Sună la numărul de mobil și i se răspunse aproape numaidecât.

- Spune.

- Domnule Van Durbin? Rupe Collier.

Tonul mârâit al jurnalistului se schimbă, devenind pe dată sarcastic.

– Tot nu mă interesează să cumpăr o maşină.

– Ţi-aş putea face o ofertă foarte bună, dar nu de asta am sunat.

– La ce te gândeşti?

– M-am gândit la conversaţia noastră.

– Chiar aşa?

– Mica noastră discuţie mi-a readus în memorie o serie de *ambiguităţi* în legătură cu cazul Susan Lyston. Anumite elemente, pe care aş fi preferat să nu mi le amintesc, au ieşit la suprafaţă şi acum nu-mi stă mintea decât la asta. Mai ales de când...

Rupe făcu o pauză, lăsând momeala să plutească.

– Mai ales de când ce?

– O să înţelegi când o să mă vezi. Eşti liber?

Douăzeci de minute mai târziu, ziaristul de la *EyeSpy* suna la uşa lui Rupe şi, când îl văzu, exclamă:

– Iisuse Hristoase!

Era reacţia uluită pe care o sperase Rupe. Dacă primea un asemenea răspuns de la un scriitor de articole de scandal, uns cu toate alifiile, îşi putea imagina cum ar fi reacţionat o persoană obişnuită, decentă – şi un potenţial client pentru Collier Motors.

Îi primi înăuntru pe Van Durbin şi pe fotograful lui, promiţându-i celui din urmă că o să-l lase să-i facă poze după ce discuta ce avea de discutat cu Van Durbin. Îl lăsă pe tânărul neîngrijit în camera de zi, cu o cutie rece de cola şi canalul ESPN la televizor, şi îl conduse pe Van Durbin în biroul lui, aranjat cu şi mai mult lux în stilul Texas-şic decât biroul de la companie.

Jurnalistul ridică o ramă de argint aşezată la loc de cinste în colţul biroului lui Rupe.

– Soţia?

– Fostă Miss Texas.

Van Durbin scoase un fluierat apreciativ şi puse rama la locul ei în timp ce se aşeza pe scaunul din faţa biroului. Îşi scoase creionul şi carneţelul din buzunarul de la piept al sacoului şi spuse zeflemitor:

– Ei, şi celălalt cum arată?

Rupe reuşi să schiţeze un zâmbet rezonabil, întrebându-se dacă arată atât de chinuit pe cât îl simţea şi gândindu-se că, dacă da, cu atât mai bine.

– Nu am dat nici măcar un pumn.

– I-ai vândut vreo rablă individului?

Cu siguranţă ziaristul şi medicul de la urgenţă merseseră la aceeaşi şcoală de comedie. Rupe formă rânjetul pe care ştia că interlocutorul său îl aşteaptă, apoi deveni serios.

– Aş vrea eu să fi fost doar atât.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, îşi răsfiră degetele şi-şi studie manichiura.

– Nu am fost tocmai sincer cu dumneata data trecută, domnule Van Durbin.

– Soţia a ieşit doar pe locul al doilea?

Dacă nu l-ar fi durut atât de rău gingiile, Rupe ar fi scrâşnit din dinţi. Ar fi vrut să-l strivească pe Van Durbin sub talpa bocancului, ca pe un gândac. Avea nevoie de o doză uriaşă de autocontrol ca să lase impresia contrară.

– Când am vorbit, acum câteva zile, încercam să protejez integritatea departamentului de poliţie al oraşului Austin şi a ofiţerilor cinstiţi care servesc această comunitate.

– Să înţeleg că există şi anumiţi ofiţeri *necinstiţi?* zise Van Durbin, făcându-i cu ochiul. Stai să ghicesc – Dale Moody!

– După cum ştii deja, am lucrat îndeaproape împreună cu el pentru a-l aduce sub acuzare şi apoi pentru a-l condamna pe Allen Strickland. Totuşi...

– Ador cuvântul ăsta!

– ... au existat anumite... tactici... folosite în timpul investigaţiei poliţiei pe care le-am găsit cel puţin deranjante. M-am prefăcut că nu le văd. Nu sunt mândru de ce-am făcut, dar eram tânăr şi ambiţios şi primisem asigurări că aceste, ăm...

– Tactici?

– Da. Fusesem asigurat că erau o procedură obişnuită, acceptată în desfăşurarea unei anchete. Un aspect neplăcut al meseriei de poliţist poate, dar scuzabil

pentru că, la urma urmei, polițiștii au de-a face cu cei mai josnici indivizi. Adesea violența e singurul limbaj pe care un agresor violent îl poate înțelege. Mi s-a spus...

– De către Moody? El ți-a spus toate astea?

– Exact. Ori de câte ori îl întrebam pe Dale cum a obținut o anumită informație în timpul interogatoriului sau unde găsise o anumită dovadă mă liniștea numaidecât cu astfel de asigurări. Cu cât mă revoltam mai mult împotriva metodelor lui, cu atât mai agresiv devenea. Așa că, zise Rupe, ridicându-și mâinile în semn de capitulare, am tras pe dreapta. M-am dat la o parte. L-am lăsat să-și conducă investigația așa cum considera de cuviință. M-am concentrat asupra aspectelor pe care le puteam controla, anume pregătirea cazului pentru proces și reprezentarea statului în sala de judecată.

Van Durbin îl privi mijind ochii.

– Ai vreo îndoială în ceea ce privește condamnarea lui Strickland?

– Câtuși de puțin. Mi-am făcut meseria. Soarta lui a fost hotărâtă de cei doisprezece jurați, nu de mine.

– Atunci, ce-i cu toată această *mea culpa*, Rupe?

– Cred că Bellamy Price îmi împărtășește îndoielile pe care le-am avut în legătură cu investigația lui Dale Moody. În cartea ei, pune la îndoială integritatea și competența detectivului.

– La fel și pe a procurorului.

– Asta a făcut-o pentru efectul dramatic, ca să creeze tensiune și conflict între cele două personaje. N-am luat-o personal. Dar se pare că Dale Moody s-a simțit ofensat de felul în care a fost descris personajul lui pentru că, de când am vorbit noi zilele trecute, a ieșit din ascunzătoare.

Van Durbin puse imediat lucrurile cap la cap.

– Ei pe dracu'! Dale Moody ți-a făcut asta?

– Acum două seri. A sărit pe mine și m-a atacat cu atâta ferocitate încât nu m-am putut apăra.

– Nu ai scris tu *Înainte de furtună*. Ce-a avut cu tine?

– Articolul tău. A văzut că m-ai citat.

– Dar nu ai spus nimic de rău despre el.

– Nu, dar...

– Știe că ai fi putut să spui.

Rupe nu răspunse, dar făcu o mutră ce indica puternic că jurnalistul ghicise corect. Ridică mâna și își atinse nasul bandajat.

– Cred că asta dovedește cât de tare se teme Moody să nu afli ceva ce ar putea fi stânjenitor pentru el. Poate chiar incriminator, adăugă Rupe, coborând vocea.

Van Durbin rodea guma din capătul creionului ca și cum ar fi cântărit o hotărâre, apoi își săltă un șold și scoase o foaie de hârtie din buzunarul din spate al pantalonilor. Despături pătratul și îl împinse pe birou, înspre Rupe.

– Îi recunoști?

Era o fotografie neclară, alb-negru, care o înfățișa pe Bellamy Price sprijinită de balustrada unui balcon, cu un aer foarte speriat. În spatele ei se vedea pieptul lat al lui Denton Carter.

– Când a fost făcută? Unde?

– În fața apartamentului lui Carter, acum două seri.

– Ce se întâmpla între ei?

– Ce n-aș da să știu, spuse Van Durbin, ridicând sprâncenele. Dar mie chestia aia de pe talia lui mi se pare un bandaj. Și uită-te la fața lui. Nu arată chiar atât de rău ca a ta, dar a încasat și el vreo câteva lovituri. Când Rupe ridică întrebător dintr-o sprânceană, Van Durbin răspunse: Nu știu cine, ce, când, unde sau de ce. Se încruntă cu un aer răutăcios. Și nici n-am mai apucat să-l întreb. A trimis poliția peste mine și fotograful meu.

Îi povesti ce se petrecuse, și Rupe râse, în ciuda durerii. Van Durbin se încruntă.

– Pare amuzant acum. Nu a fost. Mi-au trebuit ore întregi să dau de editorul meu la telefon și să-l conving că nu eram vreun pervers. Ideea e că Denton Carter s-a pus rău cu cineva.

– Crezi că a fost Moody?

Van Durbin îi întoarse întrebarea:

– Tu ce crezi?

Cu mișcări atente, Rupe se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu ştiu. Dacă vreunul îi poartă pică celuilalt, ăla ar trebui să fie Dent. Moody l-a strâns rău de tot cu uşa. Dacă nu ar fi avut alibi, ar fi fost judecat pentru crimă.

– Stai, zise Van Durbin, aplecându-se în faţă. Zici că ar fi fost posibil să meargă într-o direcţie sau în cealaltă? Dent Carter sau Strickland?

Rupe nu răspunse, lăsându-l pe ziarist să tragă propriile concluzii şi rugându-se să priceapă aluzia fără a fi însă atât de deştept încât să se prindă că fusese manipulat.

Coborându-şi vocea într-un ton confidenţial, Van Durbin spuse:

– Nu se contrazice asta cu ce ai spus mai devreme? Că nu ai îndoieli cu privire la condamnarea lui Strickland?

– Am spus că soarta lui Strickland a fost în mâinile juraţilor.

– Dar verdictul s-a bazat pe ce le-ai spus tu, iar tu le-ai spus că Strickland era vinovat.

– Toate argumentele mele erau fondate pe dovezile pe care mi le-a adus Moody în timpul investigaţiei. Era chiar totul autentic? La vremea respectivă, am ales să cred că da.

– Poate că era.

– Poate.

– Dar nu eşti sută la sută sigur?

– Moody era foarte presat de superiorii lui să-l prindă pe ucigaşul fetei ăsteia. Adusese deja un suspect care nu se dovedise a fi ceea ce trebuia. Ar fi apărut în ochii publicului precum cel mai mare dobitoc dacă i se destrăma şi cazul împotriva lui Strickland. Era hotărât să îl vadă condamnat.

– Folosind orice mijloace?

Din nou, Rupe evită să-i dea un răspuns direct.

– Tot ce spun este că Dale se simţea presat de autorităţi, de primărie, de procuratură, de familia Lyston şi de măria sa publicul.

– Aşa că a îndoit regulile ca să producă un vinovat.

– Nu am spus asta.

– Dar, dacă nu are nimic de ascuns, de ce te-a atacat?

Rupe adoptă o expresie îndurerată.

– Exact asta m-am întrebat şi eu. Nu aşa reacţionează un om care nu se face vinovat de nimic. Şi m-a şi ameninţat să nu cumva să vorbesc. Cu tine. Cu oricine. Dar, dacă nu spun nimic, ar putea părea că îl acopăr şi nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

Nasul de dihor al lui Van Durbin aproape că începuse să tremure. Ca şi cum ar fi compus paragraful de deschidere din următorul său articol, spuse:

– Moody a construit un scenariu pentru cine nu trebuia, şi tânărul nevinovat a suferit o moarte sângeroasă în închisoare.

– Îmi atribui cuvinte pe care nu le-am spus, domnule Van Durbin. Dacă publici aşa ceva, voi solicita o dezminţire şi voi da ziarul în judecată. Mă rog lui Dumnezeu să se facă dreptate, adăugă el, cu pioşenie. Totuşi...

– Din nou cuvântul ăsta. Simt furnicături când îl aud.

– Dacă vrei un citat de la mine, îţi dau unul. Şi e tot ce am de gând să spun în legătură cu acest subiect: jur pe capetele frumoşilor mei copii şi al frumoasei mele soţii că mi-am făcut treaba de procuror cât am putut mai bine, cu integritate şi cu o dorinţă arzătoare de a vedea că Susan Lyston primea dreptatea pe care o merita. Nu pot vorbi despre motivele sau faptele fostului detectiv Dale Moody.

– Ai fi fost dezamăgit.

Dent se uită la Bellamy, care stătea pe scaunul din dreapta, în locul copilotului. Fusese tăcută aproape tot timpul zborului şi Dent o lăsase cu gândurile ei. Îşi imagina că se gândea la situaţia tatălui ei şi la impactul pe care moartea lui avea să-l aibă asupra vieţii ei. Dar, evident, cumva reuşise să îi pătrundă şi el în gânduri, şi încă în suficient de mare măsură încât să o facă să-şi pună căştile ca să i se poată adresa.

– Dezamăgit?

– Dacă am fi mers până la capăt noaptea trecută, cred că ai fi rămas cu un gust amar.

– Chiar am rămas cu un gust amar.

– Da, dar nu în aceeaşi măsură cum s-ar fi întâmplat dacă am fi continuat.

Îşi fixă privirea în faţă, dar Dent ştia că nu vedea imaginea ce se întindea dincolo de geamul cabinei.

– Când ţi-am descris căsnicia mea, ai remarcat singur că părea foarte plictisitoare.

– Făceam pe grozavul.

– Evident. Dar ai avut dreptate. Cu o singură excepţie. Nu din caza soţului meu, ci a mea. Fără să aibă vreo vină, s-a plictisit de mine.

– Bine, hai că mușc. De ce s-a plictisit de tine?

– Aveam probleme în relaţia intimă.

– Adică în pat.

Bellamy strâmbă din nas.

– Printre altele.

– Care altele?

Nu îi răspunse, făcându-l să creadă că nu existau alte aspecte, dar, chiar dacă ar fi existat, acesta fusese cel din cauza căruia li se destrămase căsnicia, din cauza căruia îi făcuse scena din noaptea trecută. Prin urmare, acesta era aspectul care îl interesa.

– Ce fel de probleme? o întrebă. În afară de vorbitul pe şleau despre asta. Nu-ţi place. Mulţi se dau drept pudici, dar treaba tot o fac. Aşa că, ia spune, ce te-a scos de pe traiectorie aseară? Îmi mirosea urât gura? Sau picioarele?

– Nu e vorba de nimic din ce-ai făcut sau n-ai făcut. E vina mea. Hai s-o lăsăm aşa.

– Hai să nu.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Atunci, de ce ai deschis subiectul?

– Ca să-ţi spun încă o dată că-mi pare rău că s-a întâmplat aşa.

– Scuzele ţi-au fost acceptate. Acum spune-mi de ce aş fi fost dezamăgit. Şi, apropo, sunt ferm convins că n-ar fi fost deloc aşa. Dar ce te face să crezi asta?

– Nu e momentul să vorbim acum despre asta.

– Ba e momentul perfect. Trebuie să pilotez avionul. Aşa că, indiferent ce reacţie o să am, nu pot face nimic. Eşti liberă să spui ce vrei.

Se foi nehotărâtă aproape jumătate de minut, apoi spuse:

– Când Susan...

– La naiba! Mă gândeam eu că tot la ea o s-ajungem.

– Numai la ea ajung, întotdeauna.

– Doar pentru că lași să se-ntâmple asta.

– Discutăm subiectul la insistențele tale. Vrei să continuăm sau nu?

Îi făcu semn să continue.

– Felul în care a murit Susan a lăsat mulți oameni cu impresia că a căutat-o cu lumânarea. Chiar dacă n-au spus-o, cu cuvintele astea, ideea a fost sugerată. De presă. Și de prietenii apropiați în același timp. Condoleanțele erau de multe ori rostite pe un ton ce părea să spună: „culegeți ce-ați semănat". Am simțit-o cu toții. Tata, Olivia, eu și Steven. Într-o zi, în timpul procesului, avocatul lui Allen Strickland a spus pe față că, dacă Susan nu ar fi fost atât de promiscuă, ar mai fi fost încă în viață. Rupe Collier a protestat. El și avocatul lui Strickland au început să țipe unul la celălalt. Judecătorul l-a admonestat aspru pe avocat, a cerut ca acest comentariu să fie șters din înregistrarea cazului și i-a instruit pe jurați să nu țină cont de el. Dar răul fusese făcut. Până atunci nu fusese decât o insinuare pe care noi, familia, o ignoraserăm. Dar, odată rostite cuvintele, nu ne-am mai putut preface că nu ne gândiserăm, fiecare în parte, la același lucru. Și să recunoaștem o asemenea lipsă de loialitate față de Susan era dureros pentru noi toți. Olivia a cedat și a plâns cu suspine ore întregi. Tata a băut mult în seara aia și a fost singura dată când l-am văzut exagerând. Steven s-a retras în camera lui, fără să spună nimănui nici un cuvânt. Iar eu... Se opri ca să tragă adânc aer în piept. M-am încuiat și eu în camera mea, unde, după ore întregi de analiză și lacrimi, am ajuns la concluzia că sursa întregii tragedii fusese sexualitatea lui Susan. Nu merita să moară din cauza asta, dar nici unul dintre noi nu ar mai fi suferit atât de mult dacă ea nu ar fi cedat impulsurilor sexuale. Prin urmare, astfel de impulsuri erau rele. Murdare. Distructive. Aceasta a fost concluzia la care am ajuns. Zâmbi trist.

Totul se întâmpla în momentul în care ajunsesem la pubertate şi începeam să experimentez fiorii misterioşi şi necontrolabili din a căror cauză murise Susan. Am crezut că voi sfârşi ca ea dacă cedam. În schimb, m-am hotărât să îmi reprim această latură. Am jurat că nu voi ajunge ca sora mea.

Zeci de răspunsuri veniră pe dată în mintea lui Dent, dar toate erau aspre, neadecvate şi jignitoare la adresa lui Susan. Alese calea mai sigură şi le păstră pentru sine.

– În liceu, m-am amorezat, ca orice fată, de vreo câţiva băieţi şi am ieşit la întâlniri, dar – ca să contracarez reputaţia lui Susan – mi-am păstrat virginitatea. La facultate, după ce am devenit adultă, m-am mai culcat din când în când cu câte cineva, dar nu mi-am dat voie să mă simt bine în pat, aşa că rareori se simţeau bine partenerii mei. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, am învăţat să mă prefac mai bine, dar probabil că bărbaţii simt când o femeie e cu adevărat pătrunsă de ce se întâmplă.

Privi spre el, dar, din nou, Dent avu prudenţa să nu spună nimic.

– Soţul meu nu mi-a spus niciodată nimic, nici înainte, nici după ce ne-am căsătorit, deşi îmi simţea rezervarea. Nu îl refuzam niciodată, dar nu eram, hm, aventuroasă. Poate că spera că în cele din urmă va reuşi să mă facă să-mi depăşesc barierele şi să mă simt cu adevărat bine. Dar asta nu s-a întâmplat şi presupun că s-a săturat şi el să tot încerce. Pierderea copilului a fost ultima dezamăgire pe care i-am provocat-o. Trecură câteva secunde, apoi Bellamy se uită spre el. Gata. Acum că ştii, ar trebui să te simţi mai bine în legătură cu noaptea trecută. N-a avut nici o legătură cu tine sau cu tehnica ta.

Dent aşteptă până când fu sigur că Bellamy terminase tot ce avea de spus, apoi zise:

– Stai să văd dacă am priceput bine. La doisprezece ani, ai făcut acest pact stupid de a-ţi nega sexualitatea şi ţi-ai petrecut ultimii optsprezece ani încercând să-ţi respecţi promisiunea?

– Nu, Dent, spuse ea tristă. Mi-am petrecut ultimii optsprezece ani încercând să o încalc.

capitolul 22

Ray se simțea, pe rând, ba înfuriat, ba neliniștit.

Bărbatul de la aerodrom își bătuse joc de el. Probabil că picase de mare fraier în ochii bătrânului vulpoi, când el, unul, se crezuse atât de deștept.

Era conștient de limitele lui. În liceu, i se spusese că citește mai prost decât un elev de clasa a doua. Și era în regulă. Putea trăi cu asta. Dar să cadă drept un total imbecil, asta era o palmă foarte usturătoare.

Până acum, Dent și Bellamy probabil că aflaseră întreaga poveste, cum intrase cu capul înainte în capcana atât de atent pregătită. Ray și-l imagina pe bătrân ștergându-și lacrimile din ochi, lovindu-se cu palma peste genunchi și tăvălindu-se pe jos de râs în timp ce le spunea: „A năvălit în hangar și a înjunghiat o bucată de cauciuc. Ce dobitoc!"

Cu siguranță, se distraseră copios pe seama lui. În loc să le fie frică de el, îl considerau un bufon neîndemânatic. Dar, în cea mai mare parte, era furios pe el însuși. Nu îl făcuse mândru pe Allen.

Trebuia să schimbe asta.

Și iată și motivul care îl neliniștea: nu știa ce să facă mai departe.

Odată ce pusese o distanță sănătoasă între el și aerodrom, schimbase plăcuțele de înmatriculare ale mașinii cu cele ale unui alte camionete, pe care o găsise la un magazin Walmart deschis non-stop. Își pusese o pălărie de cowboy din paie, pentru ca țeasta lui aproape cheală să nu iasă prea mult în evidență. Își schimbase vesta de piele cu o cămașă cu mâneci lungi, care să-i acopere tatuajul cu șarpele. Bătrânul n-ar fi avut cum să-l vadă pentru că fusese prea întuneric în hangar, dar era posibil ca Dent Carter să-l fi observat atunci când îl atacase, în parcarea restaurantului. Îl făcea pe Ray ușor de identificat. Nu îi plăcea că trebuia să-l acopere.

Ca acei oameni care poartă o cruce la gât, pe un lănţişor, sau un picior de iepure în buzunar, pentru noroc, Ray credea că tatuajul lui îi dădea puteri speciale. Se simţea mai puternic şi mai deştept ori de câte ori se uita la el sau îl atingea.

Evitând să stea în apartamentul lui, de teamă ca poliţia să nu vină să-l caute acolo, condusese întreaga zi, fără nici o destinaţie, fără să se oprească niciodată prea mult timp, mereu în mişcare. Chiar şi aşa, se simţea prins în capcană, ca şi cum lumea se închidea în jurul lui.

Dar, pe toţi dracii, nu putea să-i lase să-l prindă înainte ca Bellamy Price să fie moartă! Aşa că tot ce făcea acum trebuia să conteze, şi nu puţin. Trebuia să fie îndrăzneţ.

„Ia taurul de coarne!" l-ar fi sfătuit Allen. Auzind în mintea lui cuvintele încurajatoare ale fratelui său, intră pe prima ieşire spre autostradă şi făcu o buclă de trei sute şaizeci de grade pe sub pasarelă, reintrând pe şoseaua principală dinspre nord.

Ştia ce avea de făcut şi nu era neapărat nevoie să fie ceva prea sofisticat.

Simţindu-se mult mai încrezător acum, îşi rulă mânecile cămăşii şi-şi scoase braţul gol pe fereastra maşinii, practic sfidând pe oricine să se pună cu el.

Din prima clipă, Gall simţi tensiunea dintre Dent şi Bellamy.

De-abia pusese piciorul pe sol, când se scuză şi se duse să-şi sune mama vitregă. Gall o urmări intrând în hangar, apoi se întoarse spre Dent, care cobora scările avionului.

– Cum a fost zborul?

– În regulă.

Gall bătu uşor cu mâna în avion.

– Frumuseţea asta practic zboară singură, nu-i aşa?

– Nici un avion nu zboară singur.

– Ziceam şi eu...

– Mi-ai spus deja. Aş fi nebun să nu accept oferta asta.

– Cum am spus, ziceam şi eu...

Gall arătă înspre hangar.

- Ce-i cu ea?

- Cu Bellamy?

- Nu, cu regina Angliei. Cu cine crezi?

Dent privi în direcţia ei.

- Veştile din Houston nu sunt bune.

- Aşa se explică. După o clipă, întrebă: Da' cu tine ce e?

- Cu mine? Nimic.

- E ceva.

Dent îşi scoase ochelarii de soare şi-şi frecă ochii cu dosul palmei.

- Sunt doar obosit.

- Mai încearcă.

- Gata. Împături braţele ochelarilor şi îi băgă în buzunarul cămăşii. M-am săturat de întrebările tale. O apucă înspre hangar. Ai cafea?

- N-am întotdeauna?

- Da, şi mereu e proastă.

- Nu te-ai plâns până acum.

- Sunt prea drăguţ.

Gall îşi drese glasul.

- Eşti orice altceva.

- Mi s-a mai spus, în ultima vreme, murmură Dent.

- Nu a pus botul, este?

Dent se opri brusc şi se răsuci pe călcâie, cu o privire sfredelitoare. Gall scoase trabucul din gură şi clătină uluit din cap.

- Tu nu eşti aşa, campionule.

- Să nu-ţi închipui că mi-am pierdut îndemânarea. Dacă mă refuză, e problema ei.

- Nu la asta mă refer.

- Atunci, la ce te referi?

- Femeile te mai şi refuză, nu-i cazul să o iei razna.

Dent deschise gura, dar o închise înainte să mai spună ceva. Apoi o apucă din nou spre hangar.

- Îţi fac o cafea proaspătă, spuse Gall.

- Mi-o fac singur, strigă Dent peste umăr.

După ce Gall asigură avionul senatorului, veni din nou lângă ei şi îl găsi pe Dent întinzându-i o cană

de cafea aburindă lui Bellamy. Cu ambele mâini, aceasta luă cana mult prea mare, se uită în ea, dar nu bău.

– Cum se mai simte tatăl tău? întrebă Gall.

– Nici o schimbare. Nu e deloc mai bine.

– Îmi pare rău.

Îi răspunse cu un zâmbet trist:

– Mulţumesc că ai întrebat.

Dent, sorbind din cafea, arătă cu mâna înspre avion.

– Unde ai întins manechinul?

– Sub roata stângă. Nu pot să cred că idiotul s-a lăsat păcălit.

– Nu e nevoie să fii foarte deştept ca să fii ticălos, zise Dent. Bărbatul care m-a atacat pe mine are multă furie strânsă în el. L-am simţit. Ai mai aflat ceva de la ajutorul de şerif?

– Mi-a lăsat un mesaj pe telefonul din hangar. Ai avut dreptate, a fost Ray Strickland. Numărul de înmatriculare e al maşinii lui. Dar, când un ofiţer de la circulaţie a oprit o camionetă cu numerele astea, nu Strickland era la volan, ci o tânără de culoare, studentă eminentă, angajată cu jumătate de normă la Walmart. Fără cazier, cu o reputaţie imaculată şi care nu auzise în viaţa ei de Strickland.

– Ray a schimbat plăcuţele.

– Aşa se pare. Aşa că acum poliţia caută o maşină cu numerele fetei.

– Ray e angajat undeva?

– La o fabrică de sticlă, pe undeva prin partea de est. Ajutorul de şerif mi-a spus că au fost acolo, iar şeful lui Ray le-a spus că nu a mai venit la muncă de câteva zile. Nu răspunde nici la telefon. Şi nici acasă nu e.

– Nimeni nu ştie nimic de el, spuse Dent.

– Exact.

– Nici urmă de... celălalt?

Gall, dându-şi seama că Dent se referea la fanul lui Bellamy, Jerry, aruncă o privire în direcţia ei, însă tânăra părea pierdută în propriile gânduri. Probabil că erau tulburătoare. Avea fruntea încruntată, privirea dusă.

– Acum, îi spuse Gall lui Dent, ştii foarte bine că trebuie să fii atent.

- Am de gând să fiu.

- Ce altceva mai ai de gând?

- Moody a fost destul de direct cu noi, dar nu şi-a dus mărturisirea până la capăt. Nu ne-a spus exact acel element care ar fi putut face o diferenţă în ceea ce priveşte rezultatul cazului. Trebuie să vorbim cu Rupe Collier.

Gall scuipă o bucată de trabuc pe jos.

- S-ar putea să nu însemne mai nimic, dar Rupe a apărut azi la televizor. I-am prins emisiunea cât mai eram încă la doamna mea.

- Emisiunea?

- Nu făcea reclame la maşini, ţinea o conferinţă de presă.

- Cum? exclamă Dent.

Bellamy prinse brusc viaţă.

- Şi despre ce vorbea?

- Despre cum i-a fost turtită mutra. Evident, nu a folosit cuvintele astea. Dar despre campionul nostru aici de faţă s-ar putea spune că e Făt-Frumos pe lângă felul în care arăta Collier. Le făcu o descriere. Susţinea că nu şi-a văzut foarte bine atacatorul şi nu a vrut să dea detalii precise despre locul în care a avut loc atacul, dar a jucat frumos rolul victimei. Dacă mă-ntrebi pe mine, momentul mi se pare foarte suspect.

- Este evident că joacă teatru. Dent se întoarse spre Bellamy. Va trebui să discutăm faţă în faţă cu fostul procuror. Ştii unde e biroul lui?

- La sediul companiei. Acolo m-am întâlnit cu el.

- A adus toată presa în stare de isterie în timpul conferinţei, le spuse Gall. Parcarea e înconjurată de reporteri care speră să mai prindă şi ei câte un os, iar Rupe e maestru în a le azvârli câte unul. Nu aveţi cum să vă apropiaţi de el fără să puneţi ochii şi pe voi.

- Rămâne casa lui, spuse încet Bellamy. Când Gall şi Dent se întoarseră amândoi spre ea, adăugă: Ştiu unde stă.

- Nu-i de mirare că-i ştii adresa, spuse Dent, în clipa în care intrară pe stradă. Vă trageţi din acelaşi cartier de bogătaşi.

Reşedinţa familiei Lyston, unde crescuse Bellamy, era la doar câteva străzi distanţă.

– Nu mi-o lua în nume de rău.

– Ai intrat vreodată în casa lui Rupe?

Bellamy clătină din cap, negând.

– După ce Strickland a fost condamnat, ai mei au fost invitaţi la petrecerile lui de Crăciun timp de trei ani la rând. Au refuzat de fiecare dată şi presupun că, în cele din urmă, Collier şi soţia lui au priceput mesajul, pentru că nu ne-au mai trimis invitaţii.

Casa lui Rupe Collier, din piatră de var albă, se ridica în mijlocul unei peluze întinse, frumos întreţinute, cu stejari seculari şi straturi luxuriante de flori. O maşină cu sigla poliţiei din Austin era parcată pe aleea din faţă.

– Ce crezi? întrebă Dent.

– Probabil că sunt aici ca să descurajeze presa să ia casa cu asalt. Se gândi preţ de câteva clipe, apoi spuse: Am o idee. *Parchează şi poartă-te ca şi cum am fi* aşteptaţi.

Dent parcă pe alee, direct în spatele maşinii de poliţie. Imediat ce opri motorul, doi ofiţeri se ridicară în picioare şi se apropiară de maşina lor, din ambele direcţii.

– Ideea ta nu include câteva nopţi petrecute la închisoare, nu? întrebă el.

– Sper că nu.

Bellamy deschise portiera şi ieşi din maşină, zâmbindu-le radios celor doi poliţişti.

– Bună ziua, am venit să-l vedem pe domnul Collier.

– Ne pare rău, doamnă, spuse unul din cei doi bărbaţi. Nu se permit vizite în această casă.

– Dar suntem aşteptaţi.

– Sunteţi reporteri?

– Câtuşi de puţin, spuse ea, râzând uşor. Suntem cunoştinţe personale.

Unul dintre ofiţeri miji ochii, privind-o mai îndeaproape.

– Nu sunteţi doamna care a scris cartea aia?

– Ba da. Domnul Collier m-a ajutat cu aspectele legale ale poveștii.

Cei doi polițiști schimbară o privire peste acoperișul sedanului. Cel care stătea mai aproape de Dent îl privi fix în față, ca și cum ar fi încercat să vadă prin lentilele închise ale ochelarilor de soare și să poată determina cauza vânătăilor. Dent nu păru câtuși de puțin afectat de această examinare.

Întorcându-se din nou spre Bellamy, ofițerul îi spuse:

– Domnul Collier nu ne-a spus că așteaptă pe cineva în seara asta.

– Păi, având în vedere ce i s-a întâmplat, e foarte posibil să fi uitat de întâlnirea cu noi. Nu a fost îngrozitor? Își puse o mână pe inimă. Sper să îl prindeți pe cel care l-a agresat.

– Puteți fi sigură de asta, doamnă.

– Oh, nu am nici cea mai mică îndoială. În orice caz, sunt sigură că Rupe... ăm, domnul Collier... va dori să ne vadă. De fapt, chiar dumnealui a solicitat întâlnirea. Am informații foarte importante pentru el în legătură cu Dale Moody și Jim Postlewhite.

Dent, care rămăsese așezat la volan, dar cu portiera deschisă, întoarse brusc capul spre ea, însă reacția lui surprinsă rămase neobservată de cei doi ofițeri de poliție, care erau concentrați asupra ei. Unul dintre ei îi aruncă partenerului său o privire întrebătoare, iar acesta spuse:

– Ar fi bine să îl anunțăm. Așteptați aici, adăugă el și o apucă înspre casă.

Bellamy îi zâmbi celuilalt bărbat, cel care tocmai o recunoscuse.

– Ați citit *Înainte de furtună?*

– Soția mea a cumpărat-o, când a citit că se bazează pe o crimă reală, care a avut loc aici. Cred că e bună. N-a mai lăsat-o din mână de când a deschis-o.

Bellamy zâmbi.

– Mă bucur să aud asta.

În timp ce purta această conversație, era pe deplin conștientă și de cea care avea loc la ușa din față a casei

lui Rupe. După un scurt schimb de replici, poliţistul făcu un gest ca şi cum şi-ar fi ridicat şapca în faţa lui Rupe, apoi se dădu la o parte din uşă şi le făcu semn să se apropie.

– Spune că e în regulă.

După ce îi mulţumi ofiţerului cu care stătuse de vorbă, Bellamy îşi ocoli maşina şi o apucă împreună cu Dent pe aleea ce ducea înspre casă. Mormăind, acesta o întrebă:

– Când te-ai transformat într-o frumuseţe sudistă, care ştie să fluture drăgălaş din gene?

– Când am avut nevoie.

– De ce nu ai încercat niciodată tehnica asta pe mine?

– Pentru că n-am avut nevoie.

– Şi cine dracu' e Jim Postlewhite?

– Ai încredere-n mine.

Doar atât avu timp să-i spună. Erau acum aproape de uşă şi puteau fi auziţi de Rupe Collier, care îi aştepta în prag. Vânătăile de pe faţa lui erau atât de extinse, încât, dacă nu şi-ar fi tras buzele umflate într-un zâmbet, ar fi fost de nerecunoscut. Gingiile erau, la rândul lor, la fel de umflate şi roşii.

– Măi, măi, măi! Ce-avem noi aici?

Această falsă bonomie era o şaradă jucată de ochii poliţistului, care se dădu la o parte, făcându-le loc lui Bellamy şi lui Dent să treacă pragul uşii şi să intre în vestibulul cu două niveluri.

– Mulţumesc, domnule ofiţer. Rupe îi făcu semn să se retragă şi închise uşa, apoi se întoarse spre cei doi musafiri, cu zâmbetul neschimbat. Credeaţi că o să mă supăr, nu-i aşa? Că o să fac o criză de nervi în clipa în care o să mă trezesc cu voi aici? Râzând, clătină din cap. Sincer, sunt foarte bucuros să vă văd. Intraţi.

Trecu pe lângă ei şi le făcu semn să îl urmeze. Holul era spaţios şi lung şi decorat cu mai multe covoare, nu de cea mai bună calitate. Din plafonul boltit atârnau trei candelabre masive, care s-ar fi potrivit mai bine într-un castel spaniol. Toate camerele pe lângă care treceră erau ostentativ decorate.

În cele din urmă, ajunseră într-o încăpere mobilată cu ceva mai mult gust şi care într-adevăr părea să fie locuită, mai degrabă decât aranjată pentru expoziţie. Un perete de sticlă dădea înspre o terasă din piatră de var, în mijlocul căreia se vedeau o piscină şi o fântână.

Rupe le făcu semn înspre canapea.

– Luaţi loc.

Se aşezară unul lângă celălalt. Pe măsuţa de cafea din faţa lor se afla numărul din acea zi al cotidianului *EyeSpy*. Fotografia cu ei doi, făcută în balconul clădirii de apartamente, ocupa o treime din prima pagină.

– Face cât o mie de cuvinte, zise Rupe. Cel puţin.

Bellamy încercă să pară neafectată, atât de fotografie, cât şi de remarca lui, lucru greu de făcut atunci când fostul procuror îi privea cu un rânjet ca de hienă, ridicând sugestiv din sprâncene.

– Soţia mea este plecată din oraş şi i-am dat câteva zile libere menajerei, aşa că nu vă pot oferi decât ceva rece de băut.

– Nu vreau nimic, mulţumesc.

Dent, al cărui maxilar părea sculptat în granit, clătină din cap. Rupe se aşeză într-un fotoliu de lângă canapea. I se adresă lui Bellamy:

– Felicitări pentru carte.

– Mă îndoiesc că te bucuri că am scris-o.

– De ce nu m-aş bucura?

Îl privi intens, fără să spună nimic. În cele din urmă, zâmbetul lui Collier căpătă o expresie vicleană.

– Bine, recunosc, am fost puţin supărat că nu l-ai descris pe procurorul din povestea ta în nişte culori mai strălucitoare, mai ales ţinând cont de faptul că ţi-am acordat un interviu în timp ce scriai cartea. Procurorul ar fi trebuit să fie un erou. El l-a băgat pe criminal după gratii.

Vorbind pentru prima oară, Dent spuse:

– Oare?

Privirea lui Rupe alunecă asupra lui.

– Eu aşa am crezut. Se aplecă uşor în faţă. Sau poate că vrei tu să mărturiseşti. Ai venit azi aici ca să-mi aduci chiloţii lui Susan?

Dent sări de pe canapea ca împins de un arc, dar Bellamy îl prinse de cămaşă şi îl trase la loc. Collier râse.

– Văd că ai rămas aceeaşi bombă cu fitilul aprins. Nu mă mir. Lupul nu-şi schimbă năravul. Ia zi, ce ai făcut? Ţi-ai pierdut cumpătul în cabină? De-asta ai fost la un pas să prăbuşeşti avionul?

Bellamy sări înainte ca Dent să apuce să răspundă:

– Simplul fapt că l-ai întrebat pe Dent dacă a venit să mărturisească dovedeşte că nu ai fost convins de vinovăţia lui Allen Strickland.

Rupe se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi sprijini coatele pe braţele acestuia, cu atitudinea relaxată şi încrezătoare a unui monarh pe tronul său.

– Ba sigur că am fost.

– Dar detectivul Moody?

Rupe pufni dezgustat.

– Ar fi fost şi el, dacă ar fi judecat cu mintea limpede. Uitându-se spre Dent, spuse: Tu ar trebui să ştii mai bine decât mine că era o brută şi un alcoolic. Şurubelniţa? Da, mi-a povestit. Şi fără vreo remuşcare. Clătinând cu tristeţe din cap, continuă: Omul ăsta a fost o pată pentru departamentul nostru de poliţie.

– Şi tocmai de aceea mă întreb acum de ce tocmai el a fost numit şef de investigaţii în cazul surorii mele.

– Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Pentru că Moody a făcut treabă proastă de la bun început. Am cerut de mai multe ori să fie înlocuit cu o persoană mai competentă. Sau măcar trează. Solicitările mi-au fost respinse.

– Ţi s-a dat vreun motiv?

– Politică birocratică. Cel puţin aşa mi s-a spus.

Bellamy ştia fără nici un dubiu că Rupe Collier mintea. Nu era chiar atât de bun precum probabil că se considera. Nu îl contrazicea însă, convinsă că, dacă-i lăsa suficientă mână liberă, avea să se dea singur de gol. Pe de altă parte, se puteau juca aşa, de-a şoarecele şi pisica, întreaga noapte. Îngâmfarea lui începuse să o irite.

– Eu şi Dent ne-am întâlnit ieri cu Dale Moody.

Collier clipi de câteva ori, dar îşi reveni repede.

– Aici, în Austin?

Ignorând întrebarea, Bellamy spuse:

– Este un om tulburat.

– Ce mirare!

– Ne-a spus câteva lucruri interesante despre tine.

– Mă mir că a fost suficient de treaz cât să poată vorbi.

– S-a făcut înțeles. A recunoscut faptul că metodele lui nu au fost cele mai ortodoxe.

– Nu mai spune! A recunoscut și că el mi-a făcut asta? Arătă spre fața lui.

Bellamy fu luată prin surprindere, deși, având în vedere ranchiuna cu care Moody vorbise despre fostul lui complice, nu ar fi trebuit să fie. O mira mai mult faptul că nu aflase chiar de la Moody.

– Atac prin surprindere, continuă Rupe. A tăbărât pe mine din senin. Nu am mai avut nici o legătură cu el de când a părăsit departamentul și a plecat din Austin. Așa, brusc, *bam!* A încercat să-mi scoată nasul prin partea din spate a craniului.

– Ce l-a provocat?

– Cartea ta. Nu v-a spus? Nu a fost prea încântat. Nu i-a plăcut cum l-ai descris pe ofițerul de investigații. Și nu i-a plăcut nici faptul că i-am dat un interviu lui Rocky Van Durbin. Dar de ce nu? Eu nu am nimic de ascuns. La aceste cuvinte, deschise larg brațele. S-ar părea că Dale Moody are. Când a citit interviul, i-a sărit țandăra. A ieșit târâș de sub piatra sub care se ascunsese, m-a căutat, m-a bătut și mi-a lăsat un avertisment.

– Anume?

– Să-mi țin gura, să nu cumva să spun ceva despre cazul Susan Lyston sau despre orice legat de acesta. Probabil că ați primit și voi același avertisment.

– Nu, nimic de genul ăsta, spuse Bellamy.

– Hmm. Ei bine, probabil a crezut că ai spus deja tot ce aveai de spus atunci când ai scris cartea. Se uită la Dent. Ai fost de față la întâlnirea lor?

– Da, am fost acolo.

– Hah! Judecând după felul în care arăți, Moody nu v-a primit cu brațele deschise.

– Oh, te referi la asta? Dent își trecu ușor degetul peste una din tăieturile de pe față. Nu Moody mi le-a făcut, ci Ray Strickland.

Capul lui Rupe se dădu vizibil în spate.

– *Ray* Strickland? Fratele lui Allen? Ei, pe dracu'! Scuză-mi limbajul, domnișoară Price. Apoi, înapoi la Dent: Ultima oară când am auzit de el, fusese într-un accident de mașină oribil. Abia scăpase cu viață.

– Oh, este foarte viu acum.

– Unde te-ai întâlnit cu el?

– În parcarea unui restaurant.

– Nu, pe bune.

– În parcarea unui restaurant, repetă Dent, apăsând cuvintele. A fiert la foc mic toți anii ăștia.

– Are ceva cu *tine*?

– Are ceva cu toată lumea, aș zice. Și mi-aș păzi spatele în locul tău, Rupe.

– Dar ce-am făcut eu?

– I-ai trimis fratele la închisoare, unde a murit. Omul e furios și e rău.

– E furios. Rupe se uită la Bellamy cu un zâmbet disprețuitor. Ei bine, *asta* nu mă miră. Cartea ta a supărat multă lume, nu-i așa? Dacă ar fi să poți da timpul înapoi, ai mai scrie despre moartea surorii tale?

Bellamy nu catadicsi să-i răspundă.

– Spune-mi despre Jim Postlewhite.

– Ai dat numele ăsta polițistului de afară. Cine e?

– A *fost* angajat la Lyston Electronics. Directorul departamentului de logistică. Era șeful lui Allen Strickland.

– Ai folosit timpul trecut.

– E decedat.

Rupe ridică din umeri.

– Numele lui nu-mi spune nimic, și mă mândresc cu talentul de a-mi aminti bine numele.

– Fă un efort de memorie.

– Regret, numele ăsta nu-nseamnă nimic pentru mine.

– Înseamnă ceva pentru Dale Moody.

– Atunci, ar trebui să-l întrebi pe el.

– Chiar am de gând. Își lăsă capul pe o parte. Ce anume l-a convins pe Moody de nevinovăția lui Allen Strickland?

- Dacă zici că e convins de nevinovăția lui Allen Strickland, asta e o noutate pentru mine.

- Oare?

- Dacă Moody era de altă părere, de ce mi-a furnizat tot ce-mi trebuia ca să obțin condamnarea?

- Nu l-ai forțat în nici un fel? întrebă Dent. Nu l-ai strâns vreun pic cu ușa?

- Nu toată lumea se poartă ca pe maidan.

- Dar accidentul lui Ray Strickland? întrebă Bellamy.

- Ce e cu el?

- Moody spune că a fost mâna ta, ca să-l împiedici să depună mărturie în favoarea fratelui său.

Rupe pufni în râs. Apoi se aplecă de la mijloc și spuse:

- Moody bea de prea mult timp. A început să delireze. Apoi îi privi mijind ochii. Și chiar așa, ce-i asta? Un interogatoriu? Cu siguranță, nu-l puteți crede pe bețivanul ăla! În caz că da, vă faceți de râs. Eu sunt curat. Nu mi-am făcut decât datoria, conform legii.

- Încearcă să-l convingi și pe Ray Strickland, înainte să-ți înfigă cuțitul în burtă.

Rupe îi aruncă o privire otrăvită lui Dent, apoi reveni la Bellamy.

- Și, dacă tot am început jocul ăsta, pot să te întreb și eu ceva?

Bellamy înclină ușor din cap.

- Ai cosmetizat toate personajele din cartea ta, inclusiv pe sora ta. Fără supărare, dar eu și Moody am aflat despre ea niște lucruri care l-ar fi făcut până și pe un marinar să roșească. Era puțin mai... *versată*... decât ai prezentat-o în roman. Se uită la Dent și îi făcu cu ochiul. N-am dreptate?

- Mai du-te dracului!

Rupe râse. Uitându-se din nou la Bellamy, continuă:

- Mă întrebam doar, ai prezentat-o mai pură decât era din respect pentru morți sau din naivitate?

- Am prezentat-o așa cum mi-o amintesc eu.

- Serios?

- Da.

- Haide, mie poți să-mi spui. Rămâne între noi, zise el, făcând din nou cu ochiul. Chiar ai iubit-o atât

de mult? Ai plăcut-o măcar? Nu erai nici măcar puţin invidioasă pe ea?

– Unde vrei să ajungi? întrebă Bellamy rece.

– Nicăieri. Gândeam cu voce tare. Îşi bătu buza de jos cu vârfurile degetelor, într-un gest gânditor. Dacă ai fi fost cu doar puţin mai mare, aş fi vrut să ştiu exact unde te aflai în momentul în care a fost omorâtă.

Bellamy îşi dădea seama că nu voia decât să o provoace, dar mergea. Palmele îi erau umede în momentul în care îşi puse cureaua genţii pe umăr şi se ridică. Dent se ridică odată cu ea şi o prinse de cot, de parcă i-ar fi simţit agitaţia.

– Nu te mai reţinem, îi spuse ea lui Rupe.

– Nici o problemă.

Părând extrem de mulţumit de sine pentru faptul că-i scosese de pe făgaş, Rupe lovi cu palmele braţele fotoliului în clipa în care se ridică din el.

Veni în urma lor pe coridor. Deschise uşa din faţă şi, rotind de mai multe ori mâna prin aer, le făcu semn să iasă.

– Vă mai aştept!

Bellamy se opri în prag şi se întoarse spre el.

– E drept, Moody bea şi a băut mult, dar, când era treaz, îşi nota multe. În special în timpul investigaţiei morţii surorii mele.

– Da, aşa este, spuse Rupe. Toată lumea ştia de notiţele lui. Dar, împreună cu toate documentele, notiţele lui Moody se aflau în dosarul cazului, care...

– Care a fost copiat. De Moody. Înainte să apuci să distrugi originalul.

capitolul 23

– De unde l-ai scos pe Postlewhite ăsta?

Dent murea de curiozitate să afle, dar aşteptase până când se întorseseră în maşina ei. Ca de obicei, insistase să conducă el.

– Ieri, când m-am uitat prin dosarul lui Moody, mi-a rămas numele în minte pentru că avea o stea în dreptul lui în original şi fusese subliniat cu roşu în copie. Am avut de gând să-l întreb ce însemna asta, dar mi-a distras atenţia cu toată povestea lui şi am uitat. M-am gândit acum că, dacă era ceva important pentru Moody, posibil să fi fost şi pentru Rupe.

– Isteaţă mişcare, scriitoareo. Ai spus „Postlewhite" şi Rupe a părut că mai are puţin şi intră în fibrilaţii.

– Da, cu siguranţă s-a albit la faţă, pe sub toate vânătăile alea.

– Eu am aruncat doar o privire prin dosarul lui Moody, dar am văzut tot felul de mâzgăleli pe acolo. Notiţe. Nume. Cum de ţi l-ai amintit pe al lui Postlewhite?

– Păi, pe lângă faptul că avea o steluţă şi era subliniat, mi-l amintesc pe el. Într-o zi, când eram la tata la birou, a venit să-i lase nişte hârtii. După ce am făcut cunoştinţă, mi-a spus să-i spun Domnul P. şi a făcut mare caz în jurul meu, de parcă aş fi fost un oaspete de mare vază, a vorbit cu mine despre şcoală, m-a întrebat care era materia mea preferată. Şi alte de-astea.

– Ţi-a acordat atenţie.

– Într-un moment din viaţa mea în care prea puţini o făceau. Nu l-am uitat niciodată. L-am văzut de la distanţă la petrecerea de Ziua Comemorării. Mi-a făcut cu mâna. Era un om bun.

– Mă îndoiesc că ăsta e motivul pentru care Moody i-a pus o stea în dreptul numelui. Ai vreo idee?

– Nici una. Dar cred că Rupe ştie.

– Aş fi în stare să pariez pe asta.

În clipa în care se opriră la semafor, într-o intersecţie, o întrebă dacă voia să treacă pe la casa părinţilor ei.

– Dacă tot suntem în zonă...

– Te-ar deranja? Când m-am mutat în casa mea, am lăsat nişte haine mai sobre la ei, cu gândul să le iau mai târziu. Cu o expresie încărcată de tristeţe, adăugă: Voi avea nevoie de ele curând.

Când opriră în faţa porţii, îi spuse codul şi Dent apăsă tastele. În timp ce înainta pe aleea înspre casă, spuse:

– Nu s-a schimbat prea mult. Încă îmi dă senzația că ar trebui să opresc în spate, așa că, dacă nu te superi, o să te-aștept în mașină.

– Nu stau mult.

Bellamy sună și îi deschise o menajeră în uniformă, care se uită curioasă la el, măsurându-l din priviri. Întrebă ceva, Bellamy răspunse, apoi intrară împreună în casă. În mai puțin de zece minute, Bellamy ieși cu un geamantan mic în mână. Dent coborî din mașină și o ajută să o pună pe bancheta din spate.

– E altă menajeră decât cea pe care o știam eu, zise el.

– Helena lucrează pentru părinții mei de vreo zece ani. E foarte îngrijorată în legătură cu tata. Olivia o ține la curent, dar i-am promis și eu că o să sun, de îndată ce aflu ceva.

– Unde mergem acum?

– La Haymaker.

– De acord. Trebuie să scoatem numărul lui Moody de la el.

– N-o să vrea să ni-l dea.

– Atitudinea mea de bătăuș s-ar putea să ne fie de folos.

Bellamy zâmbi.

– O să mă bazez pe asta.

– E drum lung de aici până la el. Sună mai întâi, să vedem dacă-i acasă.

– Ar însemna să-l avertizăm că venim.

– Nu și dacă închizi după ce răspunde.

Îi întinse telefonul.

– Sună de pe telefonul meu. Nu apare numele.

Cu o zi în urmă, înainte să plece de la Haymaker, reușiseră să obțină de la el numărul lui de fix și cel de mobil. Bellamy sună pe amândouă, de câte două ori, dar de fiecare dată intră mesageria vocală.

– Și acum? întrebă ea, vizibil frustrată.

– Ne retragem și ne regrupăm.

Ray se felicită pentru energia și autodisciplina de care dădea dovadă.

Stătea în şifonierul lui Bellamy Price de aproape cinci ore, aşteptând răbdător să se întoarcă acasă. Nu ştia când se va întâmpla asta, dar trebuia să se întoarcă, la un moment dat. Oricând ar fi fost acest moment, Ray avea să o întâmpine pregătit, atât fizic, cât şi psihic.

Nu-i fusese greu să intre în casa ei, singura provocare fiind aceea de a da cu piciorul la o parte o pisică prea curioasă în momentul în care se strecurase printr-o fereastră neîncuiată, ascunsă parţial de un tufiş înalt. Casa era tăcută şi goală şi mirosea a detergenţi şi a vopsea proaspătă.

Cineva zugrăvise peste mesajul pe care i-l lăsase pe perete, dar asta nu-l deranja prea mult. Fusese o idee tâmpită. De data asta, îi pregătise ceva mai bun. Pereţii aveau să-i fie din nou mânjiţi cu roşu, dar nu cu vopsea.

Înainte să-şi ocupe poziţia în debara, îi deschisese sertarele şi se jucase cu câteva piese de lenjerie intimă. Doar aşa, doar pentru că putea, doar pentru că simpla idee ar fi fost un adevărat şoc pentru o fată bogată şi îngâmfată ca ea.

Nu avea prea mult de-a face cu femeile, şi nici o femeie cu care fusese Ray nu purtase vreodată chestii frumoase ca astea. Îi plăcea să simtă senzaţia moale şi mătăsoasă a dantelei pe faţa lui, pe tatuajul cu şarpe, pe abdomen. Dar, după o vreme, împăturise la loc toate hainele, le pusese înapoi acolo unde le găsise şi închisese sertarele.

Se gândise să se ascundă sub pat, apoi optase pentru şifonierul de dimensiuni impresionante. Îi oferea mai multă mobilitate. Bellamy Price avea să deschidă uşile duble şi o să-l găsească acolo.

– Surpriză!

Rosti cuvântul într-o şoaptă teatrală, îşi exersase de mai multe ori intrarea în scenă.

Şifonierul ei mirosea chiar mai bine decât săculeţii pe care îi găsise prin sertare. Mirosea a parfum. Îşi apropie de faţă una dintre bluzele ei şi inspiră adânc. Dar nu pierduse prea mult timp cu această distracţie, ştiind că trebuia să se pregătească psihic pentru ce avea de făcut.

Îşi flexase de mai multe ori degetele de la mâini. Îşi rotise de câteva ori prin aer braţul stâng, ca pe o elice. Îşi înclinase gâtul până când îl auzise trosnind, îşi îndreptase coloana şi-şi rulase umerii. Repetase toate aceste exerciţii la fiecare douăzeci de minute, ca să nu amorţească şi ca să rămână alert.

Ieşise din şifonier o singură dată, ca să se uşureze. Îl încântase ideea de a-şi expune goliciunea în baia ei. Se privise în oglindă.

– Cum îţi place monstrul ăsta, domnişoară?

Îşi împinsese şoldurile înspre oglindă. Dar, oricât l-ar fi distrat să-şi imagineze reacţia ei în faţa acestui gest, fusese suficient de inteligent încât să-şi tragă la loc fermoarul şi să se întoarcă în ascunzătoarea lui.

Se făcuse noapte, dar ochii lui se adaptaseră treptat la întunericul din ce în ce mai adânc, aşa că nu avusese nici o problemă să rămână în dulap, cu uşa închisă. Aşteptând răbdător. Trecu încă o oră. Apoi încă una. Îşi repetase rutina de exerciţii ca să nu-i amorţească trupul şi să-şi păstreze mintea ascuţită ca lama cuţitului.

Şi aşteptase.

Iar acum, auzi o cheie în uşa din faţă.

– Cred că a fost zugravul aici, spuse Bellamy, în timp ce deschidea uşa din faţă şi intra în casă. Se simte mirosul.

Dent intră după ea, ducându-i geamantanul, pe care îl aşeză pe hol, lângă uşă.

– N-o să te deranjeze?

– La cât sunt de obosită, nimic n-o să mă ţină trează în noaptea asta. Dar vreau să ne ducem la Haymaker mâine la prima oră.

– Mă duc sus să verific.

O apucă înspre scări, dar Bellamy îl opri.

– Zugravul a fost aici. Lăcătuşul a schimbat încuietorile. Sunt sigură că totul e în regulă. Nu te deranja. Îţi mulţumesc că m-ai condus.

– Nu te-am condus doar. Cu nebunul ăla în libertate, să nu-ţi închipui c-o să te las singură aici, în noaptea asta.

- N-o să pățesc nimic.

O privi preț de câteva clipe, apoi coborî încet cele câteva trepte pe care le urcase.

- Mă dai afară?

- Nu mă privi cu ochii ăștia de cățel amărât!

- Și cum ai prefera să te privesc?

- Nici așa.

- Adică?

- Flirtezi. Zâmbești sexy. Mă privești printre gene. Vorbești cu voce adâncă...

Oftă.

- Nu ai înțeles ce ți-am spus astăzi?

- Fii mai clară.

- Ce ți-am spus în avion, pe drumul de întoarcere.

- Nu vrei să faci sex cu mine.

- Exact. Așa că ar trebui să-mi spui noapte bună și să pleci.

- Chiar vrei să plec?

- Da, vreau.

- Nu pot.

- Nu poți?

- Mașina mea e închisă în garajul tău.

Exasperată, Bellamy își lăsă capul în față și rămase așa câteva momente. Apoi spuse:

- Vino cu mine.

Îl conduse în bucătărie, unde descuie ușa care dădea în garaj. Întinse mâna și apăsă un buton de pe perete și motorul care ridica ușa metalică se activă.

Când garajul fu deschis, se întoarse din nou spre el.

- Gata. Acum poți să pleci.

Dar Dent nu se clinti. O aștepta până când nu se mai uită în jur, la orice și la nimic anume, înainte să-și facă în sfârșit curaj și să-l privească în ochi.

- Am mai discutat despre asta, Dent.

- Nu am terminat discuția.

- Ba da.

- Fără să-mi dai ocazia să te contrazic.

- Nu ai ocazia să mă contrazici pentru că nu este o dispută. Ți-am spus de la bun început că noi doi... că asta n-o să se întâmple. Niciodată.

– Şi ai folosit-o pe Susan drept pretext.

– Susan nu a fost un pretext, a fost...

– A fost o uşuratică. Şi, din cine ştie ce sentiment pervers de obligaţie sau, în fine, cine ştie ce altceva, îţi negi propriile înclinaţii sexuale.

Bellamy îşi puse mâinile în şolduri.

– Iar tu crezi că aceste *înclinaţii* m-ar conduce în mod inevitabil spre tine.

– Te-au condus aseară.

Bellamy îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

– Asta a fost...

– Ştiu ce a fost şi a fost prea intens ca să te fi prefăcut.

Bellamy îşi dorea să-şi poată controla roşeaţa care o trăda. Se mulţumi însă să-şi dezlănţuie furia.

– Şi ce, aştepţi acum să-ţi mulţumesc? Să te felicit? Ce? Orgoliul tău...

– Nu întoarce acum toată povestea, nu e vorba de mine, spuse el, ridicând vocea ca să ajungă la acelaşi ton cu al ei. Orgoliul meu e bine mersi.

– Vai, ce mă bucur! Sunt sigură că celelalte femei...

– Nici despre alte femei nu e vorba aici. E vorba de tine. De tine şi de motivul pentru care ai ales viaţa asta singuratică şi tristă când...

– Poftim? exclamă ea. *Eu* sunt singură şi tristă? Când ţi-ai analizat ultima oară propria viaţă? Ai doar un prieten. *Unul*, accentuă ea, ridicându-şi degetul arătător. Te culci cu femei fără să ştii măcar cum le cheamă. Trăieşti într-o cocină. Şi ai tupeul să spui că viaţa *mea* e singuratică şi tristă?

Capul lui Dent se dădu înapoi, ca şi cum l-ar fi plesnit.

– Oh, foarte frumos. Uite că joci şi tu cartea asta.

– Care carte?

– Cartea Lyston. Cartea celor bogaţi. Aia care spune că toţi ceilalţi sunt un rahat în faţa voastră. Poate că, într-adevăr, trebuia să opresc la intrarea din spate, când am fost la voi acasă.

Bellamy îl împinse la o parte şi trecu furioasă pe lângă el.

– Închid uşa de la garaj mai târziu. Momentan, mă duc sus. Când cobor, vreau să nu te mai găsesc aici.

Ajunse abia în dreptul scărilor, când Dent i-o luă înainte şi se aşeză între ea şi prima treaptă.

– Frumoasă încercare, spuse el, dar n-o să-ţi ţină.

– Nu ştiu despre ce anume vorbeşti.

– Ba da, ştii. Încerci să mă scoţi din sărite ca să plec şi să nu mai discutăm despre ce avem de discutat.

– Nu *avem de discutat* despre nimic. Nu o să discutăm despre nimic. Te rog, pleacă!

– A-a. Nu ţine. Încă vorbim despre tine şi inhibiţiile tale.

– Puţin îţi pasă de inhibiţiile mele. Vrei doar un trup cald cu care să te culci în seara asta.

– Bine, recunosc. Vreau să mă culc cu trupul *tău* cald. Dar dacă o să ajungi sau nu în pat cu mine, încă rămâne de văzut.

Bellamy îşi strânse mâinile la piept.

– Bine, spune. Dar pe scurt, te rog, ca să poţi pleca mai repede.

Spera ca atitudinea şi vocea ei să-l descurajeze sau să-l enerveze suficient cât să plece. În schimb, Dent rămase, ba făcu chiar şi un pas înspre ea, şi-i spuse încet:

– Ascultă ce-ţi spune un bărbat care te-a atins şi ţi-a văzut reacţiile. Nu e nimic în neregulă cu tine, doar faptul că tu crezi că este.

Bellamy înghiţi, dar nu spuse nimic.

– Nu ştiu ce a fost în mintea lui Bellamy Lyston la doisprezece ani, dar tu, femeia de acum, trebuie să dai la o parte ideea aia cretină de a nu o lua pe urmele lui Susan. Dacă ai avut o căsnicie plictisitoare, iar sexul era lipsit de pasiune, atunci soţul tău lipsit de imaginaţie are cel puţin jumătate din vină pentru că, dacă te-ar fi făcut să-i răspunzi aşa cum mi-ai răspuns mie aseară, nu s-ar mai fi plictisit. Pentru că m-am simţit excitat numai să te văd, să te simt. Şi, sincer, cred că e un dobitoc pentru că te-a lăsat pe tine să-ţi asumi toată vina pentru eşecul căsniciei voastre.

Bellamy reuşi să răspundă:

– N-a ştiut c-am făcut-o.

– Nu te păcăli singură, a ştiut. Şi, în mintea lui, tot pe tine te consideră vinovată şi pentru relaţia lui.

– De ce crezi asta?

– Nu cred, ştiu. Şi ştiu pentru că sunt bărbat. Şi noi, bărbaţii, când mergem şi ne facem de cap, ne spunem nouă înşine şi oricui ne întreabă: „E numai vina ei. Dacă ar fi făcut aia sau ailaltă... Dar n-a făcut-o şi nu mi-a lăsat altă variantă decât să-mi caut consolarea în chiloţii alteia". Multe femei se lasă convinse de discursul ăsta. Nu o face. Pentru că e o mare minciună. Dar am divagat de la subiect.

– Nu există nici un subiect.

– Ba da, există. Şi uite care e: te-ai închis în tine la vârsta de doisprezece ani şi e mare păcat că ai făcut-o. Pentru că eşti frumoasă, talentată şi atât de deşteaptă încât mă sperii uneori. Şi mai eşti şi al dracului de sexy.

– Îţi mulţumesc pentru avalanşa de complimente, dar tot nu mă culc cu tine.

Îi întoarse spatele. Sau cel puţin încercă. Dent îi puse uşor mâna pe umăr şi o ţinu în loc.

– Eşti sexy, în principal pentru că nu eşti conştientă de asta. Chestia aia pe care o faci cu dinţii şi buza de jos?

– Nu fac nimic...

– Ba da, o faci tot timpul. Îţi muşti buza. Aici.

Îşi aşeză vârful degetului mare în mijlocul buzei ei de jos şi Bellamy se simţi străbătută de un fior.

– Oh, da, scriitoareo, eşti al dracului de sexy! Nu observi lucrul ăsta, dar bărbaţii întorc capul după tine. Şi, de când ţi-ai pus blugii ăştia, m-au trecut toate transpiraţiile. Şi nu mă face să încep măcar să vorbesc despre pistruii tăi!

– N-ai cum să-i vezi. Am fond de ten.

– Şi-mi eşti simpatică.

Complimentele nu o surprinseseră. La urma urmei, era Dent Carter. Dar ultima afirmaţie o făcuse să rămână cu gura căscată şi, văzându-i reacţia, Dent râse uşor.

– Da, şi pentru mine este un adevărat şoc. Nu mă aşteptam să te plac, fiindcă faci parte din familia Lyston. Dar... Se opri în timp ce-i cerceta faţa, analizându-i

pe rând fiecare trăsătură. Tu eşti în regulă, zise el, cu voce răguşită.

Preţ de doar un moment, Bellamy fu cât pe-aci să cadă pradă acelor ochi, acelor cuvinte, acelui chip care, în toţi aceşti ani, apăruse constant în mintea ei. Apoi făcu un efort să-şi revină şi-şi aminti motivul pentru care aveau această conversaţie.

– Îmi spui vorbe frumoase că să mă faci să mă culc cu tine.

– Păi, sigur. Îi adresă cel mai murdar zâmbet de care era în stare, apoi deveni serios. Dar, de data asta, cred fiecare cuvânt pe care îl spun. Şi ţi-o spun mai degrabă pentru tine decât din propriul interes, iar mie rar mi se întâmplă să fac ceva lipsit de egoism.

Poate că această mărturisire fu motivul care o ţinu în loc, nemişcată şi aşteptând, când ar fi trebuit să plece de lângă el. Dar nu plecă. Aşa că Dent o cuprinse în braţe şi o trase spre el şi, Dumnezeule, ce bine era! Chiar şi mai bine după ce-şi coborî mâinile pe coapsele ei şi o lipi de ale lui. Atingerea trupurilor lor îi înmuia genunchii.

– Şi spui că nu ai nici un motiv egoist? murmură ea.

Râzând încet, îi sărută urechea.

– Nu, acum nu. Simţi ce bine ne potrivim? Pe toţi dracii! Sunt ferm convins că n-ai putea fi o dezamăgire.

O simţi imediat. Se lipise de el, mişcându-se, aşezându-şi corpul în aşa fel încât îi punea controlul în pericol.

Şi, în clipa următoare, deveni rigidă ca un băţ. Îl împinse cu mâinile în piept ca să rupă îmbrăţişarea şi, când se dădu în spate, văzu că avea ochii mari cât farfuriile.

– Ce-ai spus? îl întrebă cu vocea sugrumată.

Dent nu-şi putea explica retragerea ei bruscă, nici felul în care se uita acum la el. Neştiind ce să facă, îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

– Poftim?

– Ai spus... Ai spus... Că nu aş putea fi o *dezamăgire.* Aşa ai spus. Exact. O dezamăgire. De ce ai folosit tocmai cuvântul ăsta?

– Pentru că e cuvântul pe care l-ai folosit și tu ceva mai devreme. N-am făcut decât să repet...

– Nu, stai!

Își apăsă podul palmelor pe tâmple, ca și cum ar fi încercat să forțeze un gând să prindă contur. Sau poate să păstreze un gând pe care nu și-l dorea la distanță. Iar această posibilitate îi creă o ușoară senzație de amețeală.

– Bellamy...

Făcu un pas înspre ea, însă Bellamy întinse mâna, ca să-l oprească.

– Ai folosit cuvântul ăsta pentru că l-a folosit Susan.

Ochii ei erau ațintiți asupra lui, dar vedea altceva, pe altcineva.

– L-a spus atunci. La debarcader. În timp ce vă certați.

Dent nu mai știa termenul exact pe care îl folosise Susan, dar amintirea care reușise să se elibereze din subconștientul lui Bellamy nu era una plăcută. Era ceva de care sperase să nu-și aducă niciodată aminte. Ritmul inimii i se acceleră, dar își păstră calmul și stăpânirea de sine și făcu pe prostul.

– Nu îmi amintesc ce-a spus.

– Ba da, îți amintești! strigă ea, cu un șuierat. Îți amintești! Asta este motivul pentru care ai refuzat să vorbești despre asta acum două seri, în apartamentul tău. Știam eu că ascunzi ceva. Își acoperi gura cu mâinile și închise ochii. Îmi amintesc. Dumnezeule, îmi amintesc acum ce ai vrut să-mi ascunzi. Respirația i se transformă în gâfâieli șuierătoare. Tu și Susan erați în mijlocul certei. Încercai să o împaci, să o săruți, dar Susan era furioasă. A spus... a spus că, dacă voiai să i-o tragi unei fete din familia Lyston, n-aveai decât să mi-o tragi... mie. Trase cu atâta putere aer în piept, încât făcu o strâmbătură de durere. Apoi a spus: „Desigur, după ce ai fost cu mine, Bellamy ar fi o dezamăgire de proporții colosale!"

Folosise chiar ea cuvântul astăzi, așa că, toți acești ani, probabil că îi rămăsese îngropat într-un colț al minții, așteptând să iasă la suprafață. Dent se înjură

în gând pentru că tocmai el fusese cel care o ajutase să şi-l amintească. Spera din tot sufletul ca amintirile ei să se oprească aici.

– Cui îi pasă ce-a spus Susan?

Dar Bellamy nu păru să-l audă. Era din nou la debarcader, o auzea pe sora ei bătându-şi joc de ea.

– După ce a spus asta, a râs. A zâmbit cu acel zâmbet pe care şi-l aminteşte Steven şi pe care l-a descris atât de bine. Zâmbetul ei triumfător. Şi atunci tu ai plecat.

Îşi concentră privirea asupra lui, aşteptând o confirmare. Fără tragere de inimă, Dent dădu din cap.

– Nu suportam să o mai văd nici măcar o clipă în plus. Am urcat pe motocicletă, ca să plec dracului de acolo. Şi atunci te-am văzut pe tine, ghemuită în tufişuri. Mi-am dat seama că auziseşi ce spusese şi mi s-a pus un nod în stomac. Întotdeauna se purta oribil cu tine, iar tu erai...

– Patetică.

– Nu asta voiam să spun, dar erai o ţintă uşoară pentru ironiile ei. Oricum ar fi fost, ceea ce a spus atunci a fost un lucru îngrozitor. Dar a fost cu atât mai rău pentru că ştia că eşti acolo şi că o auzi.

– Da, sunt convinsă că s-a simţit de două ori mai bine: o dată pentru că te necăjea pe tine şi a doua oară pentru că mă umilise pe mine.

Îi privi ochii, remarcând emoţiile pe care le putea citi în ei. Mai întâi, păru cuprinsă de o adâncă tristeţe şi pierdută, ca adolescenta stângace şi complexată, care fusese atât de crud insultată. Apoi, în clipa următoare, ochii ei reflectară uluirea pe care o simţi în momentul conştientizării cruzimii gestului şi a răutăţii surorii care putuse spune un asemenea lucru. În cele din urmă, ochii ei albaştri se umplură de lacrimi de furie.

De pe motocicleta lui, Dent privise aceleaşi transformări petrecându-se în ochii fetei de doisprezece ani. Încet, îi spuse:

– Aveai toate motivele să o urăşti.

– Oh, da, chiar aveam.

Vocea îi vibra cu intensitatea furiei pe care o simţea. Strânse cu putere pumnii.

– Știind că eram amorezată de tine, a spus în mod intenționat cuvintele care mă puteau răni cel mai tare. A fost un gest de o cumplită răutate. O disprețuiam. Voiam să-i smulg ochii din cap. Voiam să...

Dent știu exact clipa în care gândul năvăli în mintea ei, pentru că expresia lui Bellamy împietri.

– Voiam să o omor.

Trecură secunde întregi în care îl privi cu gura căscată, respirând prin buzele întredeschise.

– Am vrut să o omor, iar tu chiar ai crezut că am făcut-o. Nu-i așa? De-asta nu le-ai spus polițiștilor că te-am văzut când ai plecat din parc. Ar fi trebuit să le povestești ce v-ați spus tu și Susan în timpul certei de la debarcader, iar poliția ar fi văzut în asta un motiv pe care l-aș fi avut ca să-mi omor sora. Dar nu le-ai spus. M-ai protejat.

– Pe dracu'! N-am fost un erou, Bellamy. Dacă aș fi ajuns în punctul în care ar fi trebuit să te torn ca să-mi salvez pielea, le-aș fi spus. Dar când Moody a venit la mine acasă în dimineața următoare și a început să mă ia la întrebări, nu a spus nimic despre cearta de la debarcader, doar spre cea pe care o avusesem cu Susan la voi acasă, în acea dimineață. Mi-a fost clar în clipa aia că nu știa nimic despre a doua ceartă, nu știa că fusesem la debarcader, iar asta în mod clar era în favoarea mea. Așa că mi-am ținut și eu gura.

Făcu un pas înspre ea, însă Bellamy se trase în aceeași secundă înapoi, așa că Dent rămase pe loc.

– Nu mi-am putut da seama de ce nu îi spuseseși lui Moody ce se întâmplase.

– Pentru că nu-mi mai aminteam nimic.

– Dar eu nu știam asta. Am crezut că nu i-ai spus pentru că...

– Pentru că eu o omorâsem.

Dent ezită, apoi spuse cu jumătate de gură:

– Mi-a trecut prin minte.

– Și acum?

– Acum?

– Încă mai crezi asta?

– Acum am mai multă minte. Erai o fetiță slăbănoagă. Susan avea cu cel puțin zece kilograme mai mult decât tine.

Bellamy își cuprinse coatele în mâini.

– A fost lovită cu ceva în cap, pe la spate, ai uitat? Într-o criză de furie, puteam să o lovesc cu ceva, suficient de tare cât să-și piardă cunoștința.

– Nu-mi imaginez că s-ar fi putut întâmpla asta, tu da? Pe bune?

– Cu un impuls de adrenalină, oamenii pot ajunge la performanțe fizice care le-ar fi imposibile în condiții normale.

– Asta doar în filme sau în emisiuni proaste de televiziune.

Nervoasă că lui îi ardea de glumă, Bellamy strigă:

– Nu e amuzant!

– Ai dreptate, nu este. Totuși, este ridicol să crezi că...

– Răspunde-mi la întrebare, Dent.

– Care era întrebarea?

– Știi întrebarea!

– Dacă eu cred că ți-ai omorât sora? *Nu!*

– De unde știi? Am fost acolo. Am văzut-o înainte ca poșeta să-i fie smulsă de tornadă. De unde știi că nu eu am omorât-o?

– De ce i-ai fi luat chiloții?

– Poate că nu i-am luat. Poate că, în momentul în care am găsit-o eu în pădure, nu mai avea chiloți. Era posibil să ți-i fi dat ție.

– Nu mi i-a dat.

– Lui Steven. Lui Allen Strickland. Strângând din ochi, întrebă într-o șoaptă speriată: Am văzut-o făcând asta?

– Încetează, Bellamy! E o nebunie. Nu poți să te forțezi să-ți amintești lucruri care nu s-au întâmplat.

Își trase buza de jos printre dinți, dar, de data asta, nu mai părea sexy. Era gestul unei persoane chinuite.

– Rupe Collier a crezut că ar fi fost posibil.

– Nu încerca decât să te provoace. Știi foarte bine.

– Cred că tata bănuiește.

– *Poftim?*

– I-a trecut prin minte. Sunt sigură de asta.

– Pentru Dumnezeu, ce tot spui acolo?

În timp ce-i povestea discuția pe care o avusese cu tatăl ei cu o zi în urmă, Dent devenea din ce în ce mai agitat.

– Fii rezonabilă. Dacă ar fi crezut că tu ai făcut-o, cu siguranță nu ți-ar fi cerut pe patul de moarte să îl demaști pe ucigașul surorii tale.

Incapabilă să-l mai asculte, Bellamy își înfipse degetele în păr. Dent aproape că îi putea vedea mintea învârtindu-i-se.

– Când am fost la Moody și am descris scena crimei, ai devenit agitat. Îți mușcai obrazul pe interior. Păreai tensionat, încordat, ca și cum mai aveai puțin și săreai de pe pat.

Dent încercă să păstreze o expresie neutră, dar Bellamy vedea toate detaliile.

– Credeai că, dacă spun prea multe, o să mă incriminez. Asta te neliniștea, nu-i așa?

– Bellamy, ascultă-mă...

– Crezi că am omorât-o și că nu am putut trăi cu ce-am făcut și de-asta mintea mea a blocat amintirile. Asta crezi!

– Nu are nici o importanță ce cred eu.

– Ba sigur că are.

– Pentru cine?

– Pentru mine! strigă ea. Contează pentru mine dacă tu crezi că sunt o criminală.

– Nu am spus *niciodată* asta.

– Ba ai spus.

– Am spus că mi-a trecut prin minte.

– Adică, același lucru.

– Nu e același lucru.

– Și, dacă așa crezi, de ce vrei să te mai culci cu mine?

– Ce legătură e între una și cealaltă?

Bellamy îl privi cu ochii mărițI, fără să poată spune nimic, îngrozită. Dent trase aer în piept, îl suflă printre buze, apoi zise:

– Ascultă, după ce a spus Susan despre tine, nu te-aş fi putut învinovăţi nici dacă-i înfigeai o ţepuşă în inimă. Nu cred că tu ai strâns-o de gât, dar, în caz că ai făcut-o, ce contează? Mie nu-mi pasă.

Bellamy îşi strânse şi mai tare mâinile în jurul corpului.

– Ai spus asta de mai multe ori. Nu-ţi pasă că tatăl tău te-a tratat cu indiferenţă. Nu-ţi pasă ce cred părinţii mei despre tine. Ai plecat de la compania aeriană fără să-ţi pese de părerea lumii. Nu-ţi pasă dacă Moody îşi zboară creierii. Nu-ţi pasă dacă am luat viaţa surorii mele. Ţie... nu-ţi... pasă. De nimic. Aşa este?

Rămase împietrit, mut de furie.

– Ei bine, faptul că nu-ţi pasă este o mare problemă pentru mine. Îi susţinu privirea preţ de câteva clipe, apoi se duse lângă scară şi începu să urce. Vreau să pleci acum şi nu vreau să te mai întorci niciodată.

În dulapul din dormitorul principal, Ray Strickland îşi ieşise din fire. Auzise totul.

Târfa aia de Bellamy o omorâse pe Susan şi scăpase nepedepsită. Allen plătise cu viaţa pentru crima ei, în timp ce ea îşi văzuse bine mersi de drum, trăind în puf şi lux.

– Dar n-o să mai trăieşti mult, şopti el.

Auzi o uşă trântindu-se şi îşi imagină că era Dent Carter, care ieşea furios din casă. Dar nu era nimic. Ray avea să ajungă şi la el, mai târziu. În momentul ăsta voia să simtă sângele nenorocitei care scrisese cartea curgând pe mâinile lui. Voia să-şi ungă faţa cu el, să-şi ungă tot trupul.

Scoase cuţitul din teacă, încântat să-i audă sunetul, ca un şuierat.

O auzi urcând treptele. Încă doar câteva secunde şi nedreptatea care i se făcuse lui Allen avea să fie răzbunată.

O auzi când ajunse sus, când străbătu holul. Era la doar câţiva paşi, la doar câteva secunde de a intra în dormitor. La doar câteva bătăi de inimă de moarte.

Lumina se aprinse în dormitor.

Îşi strânse mai tare degetele în jurul mânerului de os al cuţitului şi-şi ţinu respiraţia.

capitolul 24

Lui Dent nu îi plăcea sărutul. Nu o simţea suficient de implicată.

Se hotărî să sară peste introduceri şi să treacă direct la treabă. Băgă încet mâna pe sub maioul ei şi-i desfăcu sutienul.

– Vai, dar tare nerăbdător mai eşti! şopti ea, strecurându-i limba în ureche.

– Sunt.

– N-am nimic împotrivă. Vin imediat.

Se duse în baie şi, după ce se opri să sufle un sărut înspre el, închise uşa.

Dent se duse lângă pat şi se aşeză pe margine, ca să-i testeze fermitatea. Nu că avea vreo importanţă. N-o să stea mult acolo. Doar atât cât trebuia.

Încercase să o convingă pe Bellamy să coboare şi să stea de vorbă, dar parcă toate emoţiile ei se ascunseseră în spatele unei cortine de fier. Se oprise în capul scărilor ca să-i spună la revedere, pe un ton monoton, cu o expresie închisă, rece, detaşată.

– Gândeşte-te în felul ăsta, Dent. Dacă se dovedeşte că eu sunt vinovata, numele tău va fi reabilitat. Iar de asta ştiu că îţi pasă.

Plecase, gândindu-se că ar fi trebuit să o fi făcut de mult. Nu ar fi trebuit să se încurce cu ea de la bun început. Gall încercase să-i spună, dar îl ascultase? Nu. Se afundase până peste cap, iar acum era sătul de absolut orice amănunt asociat cu familia Lyston.

Se săturase până în gât de ce era bine şi ce era rău. Nu îl mai interesa cine ce spusese, cine ce făcuse şi se săturase să tot încerce să aranjeze piesele în puzzle. Cu ce scop? Bine, îşi reabilita numele. Dar, privit în ansamblu, asta nu însemna chiar atât de mult. Putea trăi şi fără să-i scrie pe spate că nu era vinovat de moartea lui Susan.

Aşa că, dacă Bellamy voia să pună capăt legăturii dintre ei aici, în felul ăsta, el chiar nu avea absolut nimic împotrivă.

Cât timp fusese cu ea, uitase toate lecţiile învăţate de la viaţă. Cum ar fi fost, de exemplu, să nu se implice în problemele altuia. Să nu ofere sfaturi cuiva care, în mod evident, nu şi le dorea. Să nu fie fraier şi să-şi mărturisească sentimentele, pentru că oricum nu se alegea cu nimic. Pe lângă faptul că fusese respins, mai picase şi drept ditamai prostul.

Ar fi trebuit să-şi amintească asta, după toate nopţile în care adormise plângând, cu gândul la mama care ţinuse atât de puţin la el încât îl abandonase. Sau când încercase să-i atragă atenţia lui taică-său, doar ca să fie ignorat.

Tatăl lui, maestrul indiferenţei, îl învăţase un lucru important: oamenii nu te puteau afecta decât dacă le dădeai voie.

Aşa că îşi spusese că problemele lui Bellamy nu mai erau ale lui, că gata, el, unul, terminase, şi plecase în viteză din casa ei, simţind nevoia disperată de a-şi îndrepta gândurile spre altceva. Se oprise la primul bar care i se păruse promiţător. Când termina al doilea pahar, ea – nu îi reţinuse numele şi nici nu avea de gând să o facă – se aşezase pe scaunul de bar de lângă el.

Era simpatică şi drăgălaşă. Nu vorbise despre nimic câtuşi de puţin serios. În schimb flirtase, fusese amuzantă şi îi făcuse complimente, toate acestea fiind nişte antidoturi excelente pentru tot ce îndurase în ultimele zile.

Nu observase ce culoare aveau ochii ei, doar că nu aveau acea expresie bântuită. Sau furioasă, sau acuzatoare. Şi nu erau albaştri, dispreţuitori şi atât de adânci încât puteai să te îneci în ei.

Nu avea pistrui presăraţi pe pomeţii obrajilor.

Buza ei de jos nu îl făcea să se gândească la păcat şi la mântuire în acelaşi timp.

Părul nu-i era negru şi mătăsos.

Era în schimb agreabilă, iar asta era principala ei calitate. Nu analiza, nu îşi punea întrebări, nu despica firul

în patru. În cel mai scurt timp, mâna ei începuse să-i traseze cercuri pe coapsă și Dent nu-și mai amintea cine sugerase motelul, el sau ea, dar erau aici acum și o aștepta să iasă din baie ca să și-o tragă și să termine treaba.

Să termine treaba?

Își dădu brusc seama că nu aștepta cu prea mare entuziasm momentul. Ba chiar deloc. Atunci, ce mama dracului căuta acolo?

Și, chiar așa, unde anume era?

Își roti privirea în jur și își zări reflexia în oglinda de deasupra mesei de toaletă, din fața patului. Ștergând în mintea lui tăieturile și vânătăile de pe față, îl evaluă pe bărbatul pe care îl vedea acum. În cel mai obiectiv mod cu putință, hotărî că, pentru un bărbat de aproape patruzeci de ani, se ținea destul de bine.

Dar, peste zece ani, avea să se mai privească încă în oglinda unui hotel ales la întâmplare, așteptând o femeie de care nici măcar nu se simțea atras și al cărei nume nu se obosise să îl rețină? La șaizeci de ani, tot asta avea să facă?

Era o perspectivă deprimantă.

Fără să-și conștientizeze măcar intenția, se ridică de pe pat, se duse la ușă și o deschise. În drum spre ieșire, se opri ca să arunce o privire înspre baie, gândindu-se că poate ar fi trebuit să spună ceva, să-i ofere fetei un motiv pentru care pleca. Dar orice i-ar fi spus ar fi fost o minciună și ea și-ar fi dat seama, iar asta ar fi jignit-o mai rău decât dacă își lua pur și simplu tălpășița.

Și acesta fu argumentul pe care îl folosi ca să aleagă varianta mai ușoară. Însă, de data asta, avu cel puțin bunul-simț să-și dea seama.

Apăsă până în pământ accelerația Corvette-ului, dar, când intră în apartamentul lui, privi în jur și se întrebă de ce oare se grăbise atâta ca să ajungă acolo? Era o magherniță, exact cum spusese Bellamy. Tristă și singuratică, așa spusese că era viața lui. Avea dreptate și în privința asta.

Privi camera goală și văzu în ea peisajul vast și pustiu al vieții lui. Adevărata problemă – și era problema care

îl sâcâia cel mai tare – era că nu vedea nimic în viitor care să promită să umple acel pustiu.

Cu o mișcare bruscă, își scoase telefonul din buzunarul blugilor și îl porni, apoi căută printre apelurile recente până când găsi numărul care îi trebuia. Sună și îi răspunse o femeie care întrebă:

– Tu ești Dent?

– Da. Gall e acolo?

– Așteaptă. A încercat și el să dea de tine.

Dent auzi un schimb de replici în fundal, apoi vocea lui Gall:

– Pe unde-ai fost?

– Aia era doamna ta?

– Cine altcineva? mârâi Gall. Te-am sunat de nu știu câte ori. De ce n-ai răspuns?

– Am oprit telefonul.

– De ce?

– Nu voiam să vorbesc cu nimeni.

Gall mârâi.

– Ce mai face Bellamy?

– Este foarte bine. Hm, ascultă, Gall, vreau să-mi repari avionul.

– Nu de asta mă ocup?

– Da, dar durează prea mult. Ce se mai aude cu piesele pe care le aștepți?

– Îi tot pistonez să mi le aducă mai repede.

– Bine. Trebuie să zbor din nou. Cât mai repede cu putință.

– Crezi că eu nu știu?

– Așa e. Dar mă gândeam și că...

– Dent...

– Nu, lasă-mă s-o spun, până nu mă răzgândesc. M-am mai gândit la oferta senatorului.

– De-asta m-ai sunat?

– Știu că e târziu, dar m-ai tot bătut la cap cu treaba asta, așa că te-am sunat să-ți spun că m-am hotărât să stau de vorbă cu el. Poate... Nu știu, poate că n-ar fi chiar așa de rău să am o slujbă mai sigură. Pot măcar să stau de vorbă cu el, să aud ce are de zis.

– Vă aranjez o întâlnire.

– Nu una oficială. Nu mă îmbrac la patru ace pentru el.

– Am zis că aranjez.

Dent se simți dintr-odată bine. Poate chiar puțin mândru de el, pentru prima oară după foarte mult timp. Își dădu seama că avea un ditamai zâmbetul pe față. Dar atitudinea rezervată a lui Gall i se părea curioasă.

– Credeam că o să fii mult mai fericit.

– Sunt foarte fericit. În sfârșit te porți ca un adult, iei o hotărâre corectă.

– Atunci, care-i problema?

– Mă miră doar momentul.

– Încă o dată, îmi cer scuze pentru ora târzie. Sper că nu am întrerupt nimic. Dar am luat hotărârea acum doar câteva minute și am vrut să acționez numaidecât. Sună-l mâine la prima oră, da?

– Da, da. O pauză, apoi: Ai discutat despre asta cu Bellamy?

– Aș fi discutat, doar că... Dent trase adânc aer în piept, suflă lung. Nu mai vorbește cu mine.

– Oh, am înțeles acum. Nu știi.

Tonul lui Gall îi trimise lui Dent un fior de gheață prin șira spinării. Dintr-odată, balonul se fericire explodă.

– Ce nu știu?

– A murit tatăl ei. Am auzit la știrile de seară.

Steven își împături costumul închis la culoare și îl băgă în geamantanul care stătea deschis pe pat, apoi privi peste umăr la William, care intră în cameră.

– Vreo problemă? întrebă Steven.

– Nici una. Toate turele sunt acoperite. Bucătarul-șef o să se ocupe de bucătărie. Barmanul o să aibă grijă de salon. Nimeni nu va ști că lipsim.

– Speri tu.

– Am angajat oameni buni. Lucrurile vor decurge normal și, dacă se-ntâmplă ceva, n-o să fie sfârșitul lumii. Nici măcar al restaurantului Maxey's din Atlanta.

Steven ezită și, nu pentru prima oară, spuse:

– Nu eşti obligat să vii cu mine.

William îi aruncă o privire în timp ce-şi trăgea propriul geamantan de pe raftul din debara.

– Nu sunt obligat, dar o să vin.

– Timp de zece ani te-am protejat de familia mea şi tot ce înseamnă ea. De ce vrei să ai de-a face cu ei acum?

– Nu am de-a face cu familia ta. Am de-a face cu tine. Punct. Am terminat discuţia. La ce oră avem avionul mâine?

Steven rezervase bilete la prima cursă pentru Atlanta-Houston.

– Ajungem până la zece. Casa funerară din Austin trimite un dric la Houston, ca să transporte cadavrul. O să ne ducem la Austin împreună cu mama într-o limuzină însoţitoare şi o să luăm de acolo avionul înapoi spre casă, după înmormântare.

– Care este?

– Poimâine.

– Curând, adică.

– Mama nu a văzut nici un motiv ca să o amâne. Toată lumea se aştepta de luni întregi ca Howard să moară. De fapt, fără să-i spună, Howard a făcut deja cea mai mare parte a pregătirilor, chiar şi pentru priveghiul ce va avea loc mâine-seară. Îşi puse mai multe cămăşi împăturite în geamantan. Din respect, Lyston Electronics se va închide timp de trei zile, deşi toţi salariaţii vor fi plătiţi cu salariul întreg.

– Cine a luat hotărârea asta? Bellamy?

– Mama. S-a gândit că e un gest pe care Howard l-ar fi aprobat. Cât despre Bellamy, când am vorbit cu mama, nu o anunţase încă.

– De ce, pentru Dumnezeu?

– Îi era groază să-i spună. În ciuda timpului pe care l-a avut ca să se pregătească, Bellamy o să fie dărâmată.

Se aşeză pe marginea patului, cu umerii lăsaţi. De când primise vestea, se agitase cu problemele de afaceri, refăcuse programul, îşi împachetase hainele de doliu.

Acum gravitatea situaţiei începea să îl împresoare şi, odată cu ea, un sentiment de sfârşeală profundă. William veni lângă el.

– Dar tu? Tu cum te simţi?

– Îmi fac griji pentru mama. Părea că se ţine pe cât de bine ne putem aştepta, dar sunt sigur că încearcă să păstreze aparenţele şi să pară puternică, văduva vitează a unui bărbat important. Oftă din rărunchi. Dar Howard era centrul universului ei. Întreaga ei viaţă se rotea în jurul lui. Şi-a pierdut nu numai dragostea vieţii ei, ci şi motivul de a trăi.

William fu de acord cu el că va fi greu pentru Olivia să depăşească momentul.

– Cu toate acestea şi în mod egoist, pe mine mă preocupă mai mult starea ta de spirit.

– Nu sunt distrus de durere, dacă asta vrei să mă întrebi. Oricare ar fi fost sau nu ar fi fost relaţia mea cu Howard, e prea târziu să mai schimbăm ceva acum şi, în orice caz, n-aş vrea să fac asta. Nici n-aş putea.

Îşi îngădui câteva clipe ca să-şi analizeze emoţiile.

– Cred că ar fi fost un tată pentru mine într-o mai mare măsură dacă l-aş fi lăsat. Când s-au căsătorit, mi-a spus că mă consideră fiul lui, m-a adoptat, a făcut totul legal. Şi nu doar de paradă sau ca să-i facă pe plac mamei. Cred sincer că a vrut să fie *tatăl* meu. Dar eu nu am putut să am genul ăsta de relaţie cu el. L-am ţinut întotdeauna la distanţă.

– Fiindcă îl considerai vinovat pentru tot ce-ţi făcea Susan?

– Poate, într-un fel, recunoscu Steven. Deşi pe nedrept.

– Poate că da, poate că nu.

Steven îi aruncă o privire scurtă.

– Poate că Howard ştia ce face Susan, spuse William încet.

Steven scuturã vehement din cap.

– Ar fi oprit-o.

– Mai întâi, ar fi trebuit să recunoască problema. Pentru un om atât de principial, atât de devotat familiei cum era Howard, să accepte faptul că fiica lui adolescentă era o târfă malitioasă, vicleană şi lipsită de conştiinţă ar fi fost absolut cu neputinţă. În loc să înfrunte

problema, e foarte posibil să fi ales să o nege, chiar şi faţă de sine însuşi, şi să întoarcă privirea atunci când abuzurile ei asupra ta nu încetau.

Era doar o teorie, totuşi una care îl supăra. Steven îşi aşează coatele pe genunchi şi-şi îngroapă faţa în palme.

– Iisuse! Am încercat să-mi spun că am trecut de toate astea, că s-a terminat, dar nu e aşa.

– Ar fi trebuit să faci terapie.

– Ar fi trebuit să le spun mai întâi. Şi nu le puteam spune.

William se aşează lângă el şi-şi puse mâna pe capul plecat al lui Steven.

– Susan e moartă.

– Aş vrea eu, zise el, cu vocea sugrumată de suferinţa prin care trecea. Dar încă mă mai trezesc în toiul nopţii şi-i simt respiraţia pe faţa mea.

– Ştiu. Şi e şi mai rău de când a apărut *Înainte de furtună*. William plescăi din limbă, iritat. Pentru Dumnezeu, de ce a început Bellamy nebunia asta? Şi de ce nu se opreşte?

– Pentru că şi ea este bântuită. Vrea să se termine totul, la fel cum vreau şi eu, dar soluţia ei este să caute răspunsuri la întrebări care au fost îngropate odată cu Susan.

Îşi ridică privirea şi văzu în ochii lui William un presentiment rău care se potrivea cu al său.

– Până nu le găseşte, mă tem că nu o să se oprească. Apoi adăugă, în şoaptă: Dar la fel de mult mă tem că o s-o facă.

Ray ajunse la concluzia că era cu siguranţă blestemat.

Poate că un duşman necunoscut avea o păpuşă voodoo care arăta la fel ca el, cu o mie de ace înfipte în ea. Poate că stele de pe harta lui astrologică se luaseră la bătaie şi se prăbuşiseră una peste cealaltă.

Cu siguranţă, ceva se întâmpla. Altfel, de unde atâta ghinion?

Bellamy Price fusese la doar câteva secunde de a intra în ambuscada pe care i-o pregătise cu atâta grijă.

Când sunase un telefon.

Ray auzise din şifonier. Chiar în timp ce gura i se căsca de uimire, nevenindu-i să creadă că avea atâta ghinion, îi auzise paşii întorcându-se în fugă pe unde veniseră. O auzise spunând:

– Nu închide! în timp ce cobora scările. Cu respiraţia tăiată, spusese: Aici sunt, Olivia!

Apoi, preţ de câteva momente, nimic. Iar Ray se gândise că, dacă era atât de absorbită de ceea ce-i spunea mama ei vitregă, probabil că nu o să-l audă. Nu era chiar totul pierdut.

Deschisese încetişor uşa dulapului, ieşise cu băgare de seamă şi se apropiase în vârful picioarelor de uşa dublă a dormitorului, unde se oprise ca să asculte. Vorbea foarte încet. Scoase un suspin, apoi începu să plângă cu adevărat.

Ieşise din dormitor şi se furişase pe hol, ştiind că nu o să-l audă, din cauza plânsului. I se păruse că era în capul scărilor. Foarte aproape. Dacă putea ajunge jos fără să-i atragă atenţia, zgomotul pe care l-ar fi făcut mai departe n-ar mai fi contat. Până să-i observe prezenţa şi să reacţioneze, avea să fie moartă.

Ray o auzise spunând:

– Plec chiar acum şi o să ajung acolo cât pot mai repede. Apoi, mai încet: Nu, de data asta vin singură.

Îşi luase la revedere cu voce abia şoptită, apoi închisese.

Privise de după stâlpul balustradei şi o văzuse luând o geantă mare de umăr de pe măsuţa din hol, apoi ducându-se direct la uşa de la intrare şi ridicând un geamantan. Se opri doar atât cât să stingă lumina şi să cufunde tot parterul în întuneric, înainte să iasă pe uşa din faţă şi să o încuie în urma ei.

Totul se întâmplase atât de repede, încât Ray încă mai pândea în capul scărilor, strângând în mână cuţitul şi încercând să hotărască următoarea mişcare, când auzi motorul maşinii. Luminile farurilor trecură prin dreptul ferestrelor din faţă în timp ce Bellamy ieşea cu spatele de pe alee şi pleca în viteză. Şi uite-aşa, nu mai era!

Ray rămăsese cu buza umflată. Din nou.

Şi de-asta era convins că un element negativ era pus la lucru împotriva lui. Ieşise din casa ei şi se dusese în locul în care îşi lăsase maşina. Din câte îşi putuse da el seama, trecuse neobservat. Doar ca să fie sigur, schimbase plăcuţele de înmatriculare de mai multe ori, înainte să vină în Georgetown.

Epuizat şi rămas fără opţiuni, se hotărâse să se ducă acasă.

Acum, patruzeci de minute după ce fusese iar tras în piept, ajunse la duplex. Îşi parcă maşina în garaj, apoi deschise uşa apartamentului său şi intră. Bâjbâind prin camera de zi, trase transperantele întunecate la ambele ferestre din faţă. Abia după aceea se duse până lângă masă şi aprinse lampa care se afla pe aceasta.

În clipa în care se întoarse spre bucătărie, rămase împietrit.

- Dumnezeule, mormăi el, m-ai speriat de moarte! Ce cauţi aici?

Rupe Collier ieşi din umbră şi păşi în cercul de lumină difuză.

- Sunt aici pentru că nu faci ceea ce ţi s-a spus.

capitolul 25

- Nu primesc ordine de la tine!

Ţâfnos, Ray îl împinse cu umărul pe Rupe şi se duse pufnind în bucătărie. Rupe îi simţi din plin mirosul corpului în clipa în care Ray trecu pe lângă el.

- Duhneşti, Ray. Ce-ar fi să faci un duş?

- Ce-ar fi să mă pupi undeva?

Scoase o sticlă de bere din frigider, o desfăcu răsucind capacul pe care îl lăsă să cadă pe jos şi dădu pe gât jumătate din cantitate, înainte să ia sticla de la gură şi să se şteargă cu dosul mâinii. Apoi scoase un râgâit zgomotos şi adânc.

„Încântător", îşi zise Rupe. În secunda în care nu i-ar mai fi fost de folos, Ray trebuia să dispară.

De la bun început, alianţa lor fusese una dificilă şi încordată, încărcată de neîncredere de ambele părţi. Dar,

pentru liniştea sufletească a lui Rupe, fusese necesar să făurească această semi-prietenie.

După ce Allen fusese ucis în închisoare, Rupe auzise de încercările lui Ray de a escalada zidurile, la modul concret şi la cel figurat în aceeaşi măsură, care protejau familia Lyston. În calitatea lui de procuror care obţinuse condamnarea lui Allen, Rupe se gândise că ar putea fi şi el o ţintă pentru furia răzbunătoare a lui Ray. Avea IQ-ul unui retardat, dar era suficient de bătăios şi suficient de prost încât să poată fi periculos, aşa ca o ghiulea scăpată din tun.

În plus, Rupe credea cu fermitate în zicala cum că e mai bine să fii norocos decât deştept.

Se temea ca nu cumva, într-o bună zi, Ray să aibă noroc şi să-l omoare, să-l rănească sau să-l mutileze în vreun fel. Rupe nu voia să privească tot restul vieţii peste umăr, dar încercase deja o dată să-i facă felul lui Ray, atunci când înscenase accidentul. Se hotărî asupra unei noi abordări de această dată şi încercă să se împrietenească cu el.

Pentru că Rupe mai credea şi în zicala cum că e bine să-ţi ţii prietenii aproape, iar duşmanii şi mai aproape.

Îl găsise pe Ray locuind în aceeaşi magherniţă pe care o împărţise cu frate-său. Limitat din toate punctele de vedere, inclusiv din cauza braţului stâng mutilat, nu reuşise să îşi găsească un loc de muncă bun şi abia reuşea să se descurce de la o zi la alta.

Şi iată cum intră în scenă Rupe Collier, călare pe un armăsar alb - mai bine zis, într-un Cadillac alb, strălucitor - oferindu-i lui Ray o nouă locuinţă, fără chirie. Îi dădu o camionetă pe care o luase recent înapoi de la un client şi o slujbă la o companie de sticlă, pe care Rupe o cumpărase ca să poată repara şi înlocui ieftin parbrizele maşinilor.

Iniţial, Ray răspunsese ofertei de prietenie a lui Rupe cu ameninţarea că o să-i crape ţeasta. Făcând pe umilul şi adoptând cea mai blajină atitudine cu putinţă, Rupe îşi ceruse scuze şi îi spusese lui Ray că nu-i purta pică pentru antagonismul său. Desigur, nu îi explicase ce anume însemna „antagonism".

Ray se mai domolise în urma acestor scuze, dar rămăsese în continuare bănuitor.

- De ce faci asta?

- Dacă nu mi-aş fi făcut atât de bine treaba de procuror în cazul Lyston, fratele tău ar mai fi încă în viaţă. Îmi pare foarte rău pentru asta. Şi, chiar dacă a fost vinovat, Allen nu a fost condamnat la moarte. Nu trebuia să moară în închisoare. Iar dacă nu a fost vinovat... ei bine, asta este o posibilitate la care nu suport să mă gândesc.

- Nu a fost vinovat. Tu şi Moody aţi fabricat tot cazul împotriva lui.

- Ai perfectă dreptate, Ray, spuse Rupe, cu prefăcută remuşcare. Moody îşi dorea foarte mult să-l vadă pe fratele tău la Huntsville.

- Chiar dacă nu făcuse nimic?

Rupe oftase.

- Moody nu a reuşit să-l pună sub acuzare pe Denton Carter. Nu avea pe nimeni altcineva căruia să-i pună crima în cârcă, aşa că...

Făcu un gest de neputinţă şi lăsă gândul neterminat. Sprâncenele împreunate ale lui Ray indicau faptul că mintea lui cât bobul de mazăre încerca să proceseze informaţia. În cele din urmă, ajunsese la concluzia la care sperase Rupe că o să ajungă.

- E vina lui Moody că Allen a murit.

Rupe protestase, dar nu foarte vehement.

- Trebuie să-mi asum şi eu o parte din responsabilitate. Pentru asta sunt aici. Nu-ţi pot aduce fratele înapoi, dar îţi pot face viaţa mai uşoară. Altfel, nu voi mai putea să mă privesc în oglindă.

Ray acceptase oferta. Avea să lucreze pentru Rupe, să locuiască într-un duplex cu chiria plătită de Rupe, să conducă o maşină nouă o dată la doi, trei ani. Fără să spună absolut nimănui cine era persoana care îl ajuta.

- Vreau să rămân anonim. Ştii ce înseamnă asta, Ray? După ce-i explicase noţiunea de anonimat, Rupe spusese: Înseamnă că voi fi ca un prieten invizibil. Nimeni nu trebuie să ştie de prietenia noastră. Rămâne doar între noi.

- De ce nu vrei să ştie nimeni?

– Pentru că adevărata caritate nu este caritate dacă e strigată în gura mare.

Dacă Ray ar fi stat să se gândească, s-ar fi putut întreba de ce atunci Rupe era adesea fotografiat ţinând în mână cecuri considerabile pentru fundaţiile caritabile locale. Fondurile veneau de la angajaţii lui, care erau încurajaţi, uneori chiar obligaţi, să contribuie. Nici măcar un bănuţ nu venea din buzunarele lui Rupe, dar primea toate laudele pentru generozitatea întreprinderii Collier Motors.

Ray făcuse cum îi spusese Rupe şi îşi luase o cutie poştală, în aşa fel încât nimic să nu fie trimis la apartamentul în care locuia. Avea doar telefon mobil, nu şi fix. Contabilul lui Rupe îi plătea toate facturile, iar sumele relativ nesemnificative erau atât de bine ascunse în registrele corporaţiei, încât nici un audit nu ar fi putut scoate la iveală legătura dintre cei doi.

Singurul lucru pe care Rupe îl pusese pe Ray să-l înregistreze pe numele lui fusese maşina.

– Dacă încalci legea la volanul maşinii ăsteia, nu vreau să-mi vină poliţia la uşă, spusese Rupe zâmbind, apoi îi făcuse cu ochiul, îl bătuse cu palma pe spate şi îl făcuse pe Ray să creadă că erau nişte adevăraţi camarazi.

Nu erau. Deşi aranjamentul era în mod indiscutabil profitabil pentru Ray, îl ajuta pe Rupe să-l ţină din scurt şi să-i ştie în permanenţă toate mişcările. Îi oferea totodată lui Rupe un om de încredere, prost şi puternic în acelaşi timp, ambele calităţi dovedindu-se utile în repetate rânduri, de-a lungul timpului. De multe ori, când avusese o dispută, Rupe se bazase pe natura violentă a lui Ray ca să-şi convingă interlocutorul.

Ray era greu de cap, ascultător, lipsit de curiozitate şi maleabil. Cât timp funcţionase aranjamentul lor, nu pusese niciodată întrebări în legătură cu instrucţiunile pe care le primea de la Rupe şi nici nu dăduse vreodată înapoi atunci când acesta îi ceruse să facă ceva.

Până în această săptămână. Şi tocmai acesta era motivul pentru care Rupe stătea acum într-o bucătărie murdară, privind dezgustat cum Ray plia o felie de parizer

şcoasă direct din frigider şi o îndesa apoi în gură. În timp ce mesteca, îl întrebă:

- Ce s-a-ntâmplat cu faţa ta?

- Ajungem şi la asta. În primul rând vreau să ştiu unde ai fost şi de ce nu mi-ai răspuns la telefon.

- Am avut treabă.

- Nu la muncă. Şeful tău mi-a spus că n-ai mai dat pe acolo de câteva zile.

- M-am ţinut după Bellamy Price. Am crezut că vrei să fac asta în continuare.

- Fă-mi o favoare, Ray. Nu încerca să gândeşti în locul meu, da?

Ascensiunea ei publicitară îl enervase şi îl îngrijorase pe Rupe. Printr-o coincidenţă fericită, unul dintre oamenii lui de încredere avea o cunoştinţă care avea un văr în Brooklyn, care cunoştea un individ care, pentru o sumă frumuşică, putea trimite „mesaje cu impact". Rupe luase legătura cu acesta prin telefon şi, după ce i se prezentase un meniu de opţiuni, alesese farsa cu şobolanul, care îi trimisese până şi lui fiori pe şira spinării.

Curând după aceea, când aflase că Bellamy Price se întorsese în Austin, se temuse că nu era totuşi suficient de speriată cât să se dea complet la fund şi că doar mutase întreg circul mediatic fix în curtea lui. Atunci îi spusese lui Ray să o urmărească preţ de câteva zile, ca să vadă ce punea la cale.

Nimic, din câte se părea. Stătuse o vreme cu părinţii ei, în vila cea mare, apoi îşi închiriase o casă, dar fără să facă vâlvă. Fără interviuri, fără şedinţe publice de lectură, fără evenimente urmate de sesiuni de autografe. Uşurat, Rupe îi spusese lui Ray să oprească urmărirea. Dar probabil că, între timp, Ray îşi făcuse propriile planuri.

- Am făcut foarte bine că am continuat să mă ţin după ea. Vrei să ştii de ce? Ghici cu cine îşi petrece timpul!

- Cu Denton Carter. Şi ştiu asta pentru că mi-au făcut o vizită, chiar la mine acasă, seara trecută.

- Ha?

– Exact.

Tot vântul dispăru brusc din velele lui Ray, dar reveni repede pe poziţie, afişând o transparentă indiferenţă.

– Şi? Ce voiau?

– Nu, eu pun mai întâi întrebările. Spune-mi ce ai făcut în ultimele zile.

– Ţi-am spus.

– Altceva?

– Nimic.

– Ştiu că mă minţi, Ray. De exemplu, ştiu că l-ai bătut pe Dent Carter.

Ray îşi împinse în faţă maxilarul proeminent.

– Şi ce dacă?

– Unde? întrebă Rupe, urmărind să compare varianta lui Ray cu cea a lui Dent.

Povestea mormăită a lui Ray corespundea, în cea mai mare parte, cu versiunea pe care o primise de la Dent.

– Dar nu m-a recunoscut. Nu mi-a spus pe nume, nimic de genul ăsta.

– Ei bine, aici te înşeli. Mie mi-a spus personal că tu l-ai atacat.

Rupe îşi putea da seama că acest aspect îl îngrijoră, însă Ray se mulţumi doar să spună:

– E cuvântul meu împotriva cuvântului lui.

– Să sperăm că aşa o să fie. Ce-ai făcut după ce ai plecat din parcarea restaurantului?

– M-am dus cât mai departe de locul ăla.

Îi povesti lui Rupe cum le luase urma, cum îi pierduse, cum îi găsise din nou la apartamentul lui Dent, reuşind până la urmă să-l ameţească şi pe Rupe. Era evident că Ray nu-şi putea aminti cu exactitate ordinea evenimentelor.

– Dar întotdeauna se întoarce la pista aia de decolare, mai devreme sau mai târziu. Au plecat de mai multe ori de acolo, în ultimele două zile.

– Cu avionul lui?

– Nu. Cu unul mai mare. Al lui e pe butuci. Bătrânul lucra...

Brusc, Ray închise gura, strângând din dinţi, şi întoarse capul. Îşi trecu mâna cea mare în sus şi-n jos

pe tatuajul oribil de pe brațul stâng, ca și cum ar fi mângâiat șarpele. Rupe își lăsă capul într-o parte.

– Bătrânul? Gall Halloway? Lucra la...? Sfârși cu un sugestiv semn de întrebare. Ray? De unde știi tu ce făcea?

Ray rămase mut. Privi în jur, ca și cum ar fi căutat cea mai apropiată ieșire.

Rupe oftă. Oricâtă scârbă i-ar fi fost să atingă ceva în locul ăsta, se sprijini de tejghea, își strânse brațele la piept și-și încrucișă picioarele.

– Spune-mi sincer, ce-ai făcut? Și ai mare grijă nu care cumva să mă minți.

Ray păru să nu știe ce să facă preț de câteva momente, apoi dădu totul pe gură:

– A ajuns bogată și celebră. Nu e cinstit!

Apoi vorbi preț de zece minute, scuipând flegmă amestecată cu parizer la fiecare două cuvinte. Rupe ascultă, fără să-l întrerupă. Dădu la o parte elementele pe care le recunoscu drept minciuni gogonate sau adevăruri parțiale, completă cu detaliile pe care bănuia că Ray le omite în mod intenționat și începu să se gândească la ce anume ar fi putut face ca să întoarcă acțiunile nesăbuite ale lui Ray în favoarea sa.

Și, când găsi o cale, făcu mari eforturi să-și stăpânească zâmbetul care ar fi vrut să i se întindă pe toată fața. Se prefăcu în schimb dezamăgit de protejatul lui, supărat că hotărâse să acționeze pe cont propriu și foarte neliniștit în legătură cu posibilele consecințe ale faptelor lui.

Cât despre Ray, în timpul monologului, ajunsese să facă spume la gură. Transpira abundent. Până și țeasta îi era acoperită de broboane de sudoare, care adăugau un miros acru duhorii generale emanate de trupul lui. Din reflex, făcea rotații cu bicepsul stâng și își strângea și-și îndrepta degetele de la aceeași mână.

Cu dinții încleștați, spuse:

– A fost la doar câțiva pași de dulap. Îi simțeam mirosul. Apoi i-a sunat telefonul.

În tot acest timp, se agitase ca un urs într-o cuşcă. Acum se opri brusc şi îşi lovi de mai multe ori fruntea cu palma.

– Atât de aproape!

– Nţ-nţ-nţ, făcu Rupe. Atât de aproape să faci dreptate, aşa cum merita Allen.

Ray îşi trecu braţele goale peste fruntea asudată.

– Exact aşa! Ochi pentru ochi.

Luă încă o sticlă de bere din frigider, o deschise cu o răsucitură, bău lung din ea, apoi se întoarse spre Rupe şi-şi îndreptă umerii, ca şi cum s-ar fi pregătit de bătaie.

– Acum că ştii ce-am făcut, o să mă dai afară? O să-mi spui să mă car din casa asta? N-ai decât, să vezi dacă-mi pasă.

– Aşa ar trebui. Dar, adevărul este că nu ştiu ce să mă fac cu tine, Ray. Sunt sfâşiat.

– Sfâşiat?

– Între datorie şi obligaţie. Între lege şi dreptate.

– Nu pricep.

Rupe îşi muşcă buza de jos, cu o expresie gânditoare.

– Vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări?

Ray, încântat că i se dădea voie să aleagă, prinse piciorul unui scaun şi îl târî afară de sub masă, apoi se lăsă să cadă pe el.

– Zi!

Trase din nou o duşcă din sticla de bere.

– Înainte să închidă lumina în hangar, Gall te-a văzut?

– Posibil. Dar, cu excepţia locului de sub avion, unde lucra, era întuneric. De-aia nici nu mi-am dat seama că nu era un om acolo.

O îndoială rezonabilă, îi spuse Rupe. Chiar dacă Gall Halloway jura cu mâna pe Biblie că atacatorul lui fusese Ray Strickland, se putea susţine că fusese prea întuneric în hangar ca să poată face o identificare certă.

– N-ai lăsat nimic în urma ta? N-ai luat nimic?

Ray clătină din cap, dar Rupe simţi că minţea. O lăsă aşa. Ar fi fost chiar mai bine dacă Ray ar fi lăsat ceva în urmă, care să dovedească faptul că fusese în hangar în acea seară. Dar Rupe nu îl voia arestat încă.

– Ai schimbat plăcuţele de înmatriculare?

– De cinci ori, zise Ray. Dar bătrânul oricum nu ar fi putut să le vadă. Am parcat la distanţă mare.

Preţ de câteva momente, Rupe se prefăcu că încearcă să ia o decizie, pentru ca, în final, să se dea bătut, cu un oftat adânc.

– Ar fi trebuit să vorbeşti cu mine înainte de toate astea. Dar nu ai făcut-o, şi acum Dent Carter şi poate şi Gall Halloway sunt cu ochii după tine.

– Nu mi-e frică de ei.

– Şi dacă au anunţat poliţia? Nici de poliţie nu ţi-e frică? Vrei să ajungi la închisoare şi să-i împărtăşeşti soarta lui Allen?

Asta îl aduse cu botul pe labe.

– Ai comis multe ilegalităţi, Ray. Nu pot să te protejez. Ba chiar, probabil că ar trebui să te predau personal poliţiei.

– După tot ce-am făcut pentru tine? Pe dracu'!

Aici avea un argument foarte puternic, dar Rupe nu-i lăsă timp să-şi dea seama de asta.

– Relaxează-te. Suntem prieteni şi nu aş trăda niciodată un prieten. În plus, înţeleg de ce vrei să te răzbuni pe Bellamy Price, după ce a scris cartea aia în care ţi-a târât din nou fratele prin noroi. După o pauză strategică, spuse: Dar nu ea ar trebui să fie prioritatea ta. Nu ea i-a distrus viaţa lui Allen. Şi pe a ta. Se depărtă de tejghea şi veni lângă Ray, punându-i o mână pe umăr. Ceva mai devreme, m-ai întrebat cine mi-a „aranjat" faţa. Îţi dau trei variante din care să alegi, şi primele două nu se pun. A fost acelaşi om care ţi-a trimis fratele la închisoare, la moarte.

– Moody! mârâi Ray.

Rupe strânse bucata masivă de carne de sub mâna lui.

– Moody.

Drumul cu maşina până la Houston îi luă lui Bellamy aproape patru ore.

La numai câteva secunde după ce primise telefonul Oliviei, ieşise din casă şi era deja pe drum. Nu stătuse

nici măcar atât cât să-și schimbe hainele în care dormise când fusese la Marshall.

În care dormise lângă Dent, când fusese la Marshall.

Nu își îngădui să se gândească acum la el și la descoperirea șocantă scoasă la iveală de ultima lor dispută și se forță în schimb să se concentreze asupra drumului. Se opri de două ori ca să bea o cafea, deși mintea îi era mult prea tulburată ca să existe riscul de a adormi la volan. Adevăratul pericol erau lacrimile care îi umezeau în continuu ochii, înceţoşându-i vederea.

Tatăl ei era mort. Nu reușise să-i îndeplinească ultima dorință. Părea posibil, ba chiar probabil, ca tocmai ea să-i fi omorât fiica cea mare. Murise poate crezând că așa se întâmplase.

Când ajunse la spital, se duse direct în camera în care murise. Lumina fusese micșorată, dar era suficientă ca să poată vedea durerea mamei ei vitrege. Cute adânci de tristeţe brăzdau chipul Oliviei, creând impresia că femeia îmbătrânise dramatic.

Preţ de câteva minute, cele două femei plânseră una în brațele celeilalte, durerea pe care o simțeau amândouă făcând ca orice vorbe să fie inutile.

În cele din urmă, Olivia se îndepărtă și își șterse ochii.

– Reprezentantul casei de funeralii a sosit înaintea ta, dar nu l-am lăsat să îl ia. Știam că o să vrei să stai o vreme cu el. Stai cât vrei.

Atinse ușor brațul lui Bellamy, apoi ieși din încăpere.

Bellamy se duse lângă pat și privi trupul tatălui ei pentru prima oară de când intrase în încăpere. Oamenii spun lucruri frumoase despre morți. Cât de împăcați arată, cum par să doarmă.

Erau minciuni. Spuse din milă, poate, dar minciuni. Tatăl ei nu părea adormit. Părea mort. În cele câteva ore de când își dăduse ultima suflare, toate urmele de viață îi părăsiseră complet trupul. Pielea lui era deja ca de ceară. Părea să nu fie făcut din carne și oase, din nimic organic, ci mai degrabă dintr-un material sintetic.

În loc să fie întristată de acest lucru, Bellamy se simți mai degrabă împăcată să conștientizeze că ceea ce mai

rămăsese din el nu mai era *el* câtuşi de puţin. Nu simţea nevoia de a îmbrăţişa trupul inert sau de a săruta obrazul alb ca varul. Mai degrabă voia să-şi amintească toate îmbrăţişările şi sărutările pe care i le dăduse cât mai era încă viu şi cald şi capabil să-i răspundă în acelaşi fel.

Aşa că nu adresă nici un cuvânt trupului lipsit de viaţă. Vorbi în schimb cu spiritul pe care îl ştia încă viu:

– Tată, îmi pare rău. Nu am reuşit să aflu la timp. Şi dacă... dacă... dacă eu am omorât-o pe Susan, iartă-mă. Te rog. Iartă-mă.

Şopti această rugăminte iar şi iar, transformând-o într-o incantaţie însoţită de suspine adânci care îi zgâlţâiau întreg trupul. Deveniră atât de puternice, încât asistentele o chemară pe Olivia înapoi în cameră.

– Scumpa mea, nu face asta! spuse mama ei vitregă, strângând-o cu putere în braţe. Nu şi-ar dori să plângi pentru el. E ultimul lucru pe care l-ar vrea. Acum nu mai suferă, acum e împăcat.

Bellamy ştia că nu era aşa, dar îi permise Oliviei să o scoată din salon şi să o consoleze, până când fură nevoite să se ocupe de aspectul practic al transportării lui Howard la Austin.

Bellamy se ocupă de actele necesare, bucuroasă că avea altceva la care să se gândească. Era pur şi simplu prea zgâlţâită emoţional ca să poată lua în calcul ideea că vinovatul pe care îl căutase, că individul care adusese atâta suferinţă şi zbucium în familia ei, că persoana pe care tatăl ei sperase să o găsească înainte de a muri era chiar ea.

Olivia îi rezervase o cameră în hotelul de lângă spital. Se făcuse patru dimineaţa când ajunse în sfârşit în pat. Spre surprinderea ei, adormi numaidecât şi se cufundă într-un somn adânc, fără vise. Era absolut epuizată.

Olivia o trezi la zece.

– Steven şi William vin direct aici de la aeroport şi plecăm spre Austin imediat ce ajung. Am comandat cafea şi ceva la micul dejun. O să-ţi fie aduse în cameră. Poţi fi gata până la unsprezece?

Apa din duş era minunat de fierbinte. Folosi cosmeticele oferite de hotel şi avea suficiente farduri în poşetă cât să se facă prezentabilă. Oprirea pe care o făcuse cu o zi în urmă la casa părinţilor ei se dovedi inspirată. Se îmbrăcă într-un costum cu pantalon pe care îl împachetase în geamantan. Când îi întâmpină pe Olivia şi pe Steven în holul hotelului, arăta exact aşa cum trebuia.

– Ai ochelari de soare? o întrebă Steven în timp ce o împingea prin uşa de sticlă automată, înspre limuzina parcată în spatele dricului.

– E felul tău amabil de a-mi spune că am ochii încercănaţi şi umflaţi şi că nu-i pot ascunde, oricât fond de ten aş folosi?

– La ce sunt buni fraţii?

Cuvintele lui blânde o încălziră, şi Bellamy îi zâmbi fratelui său în timp ce-şi punea ochelarii de soare. Totuşi, se opri brusc şi zâmbetul îi dispăru în clipa în care îl văzu pe bărbatul care se rezema cu indolenţă de una din coloanele de la intrarea hotelului. Urmărindu-i privirea, Steven o întrebă:

– Cine e?

– Nu îl recunoşti din fotografia care-i apare lângă toate articolele? Fă cunoştinţă cu Rocky Van Durbin.

– Dumnezeule mare! şopti Olivia.

– Iisuse! şuieră William. Nu are pic de compasiune?

– Nici un strop, spuse Bellamy.

– Asta e prea de tot. Steven, cheamă paza.

– Nu, Olivia, spuse Bellamy. Asta n-ar face decât să-i ofere pretextul pe care îl doreşte. Făcându-şi curaj, spuse: Mă ocup eu de el.

Înainte să o poată opri, se duse înspre Van Durbin, care se ridică şi îi veni în întâmpinare. Bellamy aruncă o privire piezişă către fotograf, care-şi pusese deja aparatul la treabă.

– Eşti amabil să încetezi?

Bărbatul aşteptă până când Van Durbin îi făcu un semn, apoi coborî aparatul şi se retrase. Când fu prea departe ca să îi poată auzi Van Durbin spuse:

– Domnişoară, permiteţi-mi să îmi exprim din tot sufletul condoleanţele.

– Scutește-mă de ipocriziile dumitale. Tot ce înseamnă moartea tatălui meu pentru dumneata este o oportunitate de a scrie un nou articol, bazat pe zvonuri, speculații și propria dumitale imaginație.

– Nu mi-am imaginat că te-am văzut ieșind din apartament cu un dușman al familiei Lyston. Foarte sumar îmbrăcată, adăugă el, cu un rânjet.

– Denton Carter nu a fost niciodată dușmanul nostru.

– Ah, te rog! pufni ziaristul. Nu a avut niciodată nimic bun de zis despre voi. Părinții dumitale nu puteau să-l vadă în ochi chiar înainte de a fi ucisă Susan. Trebuie să recunoști că e destul de pervers faptul că voi doi ați ajuns acum să vă giugiuliți.

– N-aș spune.

– Imaginile nu mint. Îmi place cel mai mult o poză făcută la aeroport, aia în care are mâna în părul dumitale. Drăguț. Foarte intim.

Dintr-odată, Bellamy își dădu seama că Van Durbin i-ar fi putut fi chiar de ajutor. De pe fundul genții de umăr, scoase plicul cu fotografiile pe care i le lăsase la ușă. O alese pe cea în care Jerry se vedea în fundal și i-l arătă jurnalistului.

– Îl cunoști pe bărbatul acesta?

Van Durbin se uită mai de-aproape și ridică din umeri.

– Un tip oarecare.

– Nu îl recunoști?

– Nu. Ar trebui? Cine e?

– Speram să-mi poți spune dumneata.

Steven o strigă și, când întoarse capul spre el, Bellamy văzu că Olivia urcase deja în limuzină. William stătea în dreptul portierei deschise, iar Steven avea o expresie consternată. Bătu cu degetul în cadranul ceasului de la mână.

– Fratele dumitale a ajuns foarte repede, spuse Van Durbin. Având în vedere că a venit tocmai din Atlanta. Cine e cu el?

– Partenerul lui de afaceri.

– Partenerul *de afaceri*? Rânji. Dacă zici...

Bellamy băgă plicul înapoi în geantă, își scoase ochelarii de soare și îl privi pe jurnalist cu o expresie de dezgust, controlată.

– Dacă ai măcar un dram de bun-simț, o să stai departe de mine și de familia mea. Cel puțin până când tata va fi în mormânt.

Van Durbin se gândi preț de câteva clipe.

– Aș putea face asta. La schimb pentru...

– Bellamy! Olivia își pierde răbdarea.

Întoarse capul spre Steven și ridică degetul arătător, rugându-l să-i mai acorde o clipă. Se uită din nou la Van Durbin și spuse:

– La schimb pentru ce?

– Fii sinceră cu mine.

– În legătură cu ce, mai exact?

– Dale Moody.

Fața ei nu trădă nici o emoție.

– Ce e cu el?

– L-ai văzut recent?

– Am vrut să stau de vorbă cu el când făceam cercetări pentru cartea mea, dar nu am reușit să-l găsesc.

Nu era o minciună, dar nu îi răspunsese la întrebare, iar rânjetul lui Van Durbin îi spuse că își dăduse și el seama.

– Te întreb pentru că o păsărică mi-a șoptit că e posibil ca Moody să fi exagerat puțin, în investigațiile lui.

– Există sugestii subtile în legătură cu asta și în cartea mea.

– Da, dar păsărica mea n-a fost la fel de subtilă. Păsărica mea practic l-a acuzat pe Moody că *știa* că trimite un om nevinovat la închisoare.

– Și păsărica asta are un nume?

Van Durbin făcu o strâmbătură comică.

– Știi bine că nu-mi dezvălui niciodată sursele, domnișoară Price.

Bellamy era în stare să pună pariu că fusese Rupe Collier. Era stilul lui.

– Bellamy!

De data asta, Steven o strigase pe un ton și mai nervos. Privind în ochii lui Van Durbin, Bellamy spuse:

– Jur pe trupul tatălui meu că nu știu unde este Dale Moody. Dacă aș ști, aș vrea să stau și eu de vorbă cu el. Acum, eu am fost sinceră cu dumneata. Stai departe de mine și de familia mea și lasă-ne să ne plângem în pace pierderea suferită. Dacă nu, o să cer să se emită un ordin de restricție împotriva dumitale, după care o să dau în judecată rușinea aia de ziar la care lucrezi.

capitolul 26

Howard specificase în mod clar că își dorea ca vizitele la casa funerară să fie private, limitate la directorii companiei sale și la prietenii personali apropiați.

Înmormântarea fu un eveniment ceva mai public. Bellamy nu își dădu seama exact cât de public, până în momentul în care limuzina familiei se apropie de biserică, unde constată că fuseseră chemați polițiști pe motociclete pentru a dirija traficul înspre parcările din împrejurimi, care erau deja pline până la refuz. Deși era un tribut emoționant și binemeritat pentru tatăl său, Bellamy se îngrozea gândindu-se la ce avea să însemne asta.

Ea, Olivia, Steven și William fură repede introduși în biserică printr-o intrare laterală și escortați într-un salon, unde așteptară până când clopotul bisericii bătu ora două, când intrară în sala mare și își ocupară locurile în rândul din față.

În timpul slujbei, Bellamy încercă să se concentreze asupra imnurilor care erau cântate, asupra pasajelor citite din Scriptură și asupra celor spuse despre tatăl ei și viața lui absolut impresionantă, dar totul i se amestecă în minte. Mai mult decât orice, o măcina gândul că tatăl ei murise și ea nu reușise să-i îndeplinească rugămintea.

Și, dacă o ucisese pe Susan, însemna că înfăptuise un păcat capital.

Ei patru fură scoși din biserică înaintea celorlalți. În timp ce urcau în limuzină, Steven observă camerele

de filmat şi reporterii adunaţi în spatele unei bariere, de cealaltă parte a străzii.

– Văd că Van Durbin e printre ei.

Bellamy îi văzu pe jurnalistul de scandal şi pe loialul său fotograf.

– Atâta timp cât păstrează distanţa...

– Îmi imaginez că nici o hoardă de cai sălbatici nu l-ar fi putut ţine departe.

La început, Bellamy îşi imagină că şi Olivia se refera tot la Van Durbin, dar apoi văzu că mama ei vitregă privea înspre intrarea principală în biserică, pe unde mulţimea de oameni începea să iasă şi să coboare treptele.

Ar fi ieşit în evidenţă în orice mulţime, dar arăta deosebit de atrăgător în costumul închis la culoare şi cămaşa crem. Desigur, nu s-ar fi supus niciodată pe de-a-ntregul convenţiilor. Cravata îi era prinsă într-un nod larg sub gulerul desfăcut, iar părul fusese lăsat în starea lui naturală, adică la fel de rebel ca şi proprietarul lui. Avea barbă de-o zi.

Când îl văzu, Bellamy simţi cum îi tresare inima.

Gura îi era strânsă într-o linie sumbră în timp ce cobora treptele. Când ajunse la ultima de jos, se opri şi rămase acolo, privind intens înspre fereastra neagră a limuzinei, deşi Bellamy ştia că era absolut imposibil să o vadă.

Întoarse capul şi privi pe fereastra opusă. Dar, câteva minute mai târziu, când limuzina se puse în sfârşit în mişcare, nu rezistă să nu privească peste umăr. Dent era încă acolo, privind în urma lor.

Aproape cinci sute de persoane veniră la recepţia de la clubul aristocratic ce urmă procesiunii de la cimitir. Howard lăsase instrucţiuni precise că oricine dorea să participe era bine-venit, pentru că nu voia să rişte să omită pe cineva alcătuind o listă de invitaţi.

Nici unul dintre membrii familiei nu fu încântat de acest aspect, dar adoptară toţi o expresie stoică şi se aşezară în şir în foaierul clubului, pentru a întâmpina persoanele care soseau. Steven şi William se retraseră la bar de îndată ce eticheta le permise. Bellamy rămase alături

de Olivia încă o vreme, dar, când mama ei vitregă fu acaparată de membrele clubului ei de bridge, Bellamy părăsi şi ea poziţia.

Se duse la bar şi se aşeză lângă Steven şi William, la o masă din colţ. William se ridică atunci când se apropie şi îi trase scaunul.

– Nu am mai putut suporta banalităţile, spuse Steven. Dacă mai aud un singur „Dragul meu, îmi pare atât de rău! Săracul de tine!", jur că mă spânzur.

– Au intenţii bune, Steven.

– Ce vrei să bei? o întrebă William.

– Vin alb.

– Nu e destul de tare pentru ocazie, spuse Steven, ridicându-şi paharul de votcă.

– Probabil că ai dreptate, dar voi rămâne la vin alb.

– Îţi aduc un pahar, spuse William şi se ridică de la masă, ducându-se să comande băutura.

– Îmi place de el, spuse Bellamy, privind în urma lui William. Este foarte atent şi amabil. Simte de ce au nevoie cei din jur. A fost o binecuvântare pentru Olivia.

– Am încercat să-l conving să nu vină. A insistat.

– Este familia ta şi mă bucur că e acum lângă tine. Ştiu că îţi este foarte greu să te întorci.

Steven se jucase nervos cu beţişorul de plastic din pahar de când se aşezase lângă el, la masă. Întinse mâna şi o puse peste braţul lui.

– Dacă poţi să mai rezişti încă puţin, o să...

Se opri în clipa în care îi văzu expresia schimbându-i-se dramatic. Când întoarse capul, văzu şi motivul îngrijorării fratelui ei.

Dale Moody tocmai intrase în bar, venind de pe terasa exterioară. Privirile li se întâlniră. O salută, ridicând bărbia. Steven, observând gestul, o privi uluit.

– Ce, sunteţi prieteni acum?

– Nu prieteni. Dar m-am întâlnit cu el, de când ne-am văzut în Atlanta.

– Doamne, Dumnezeule, Bellamy! mormăi Steven. Zău, pentru ce?

– Caut răspunsuri.

Nu putea face față acum dezaprobării fratelui ei. Moody ieșise pe aceeași ușă pe care intrase și deja dispăruse din câmpul ei vizual.

– Scuză-mă.

Traversă în grabă încăperea și ieși pe terasă. Moody stătea în picioare, la umbra unei coloane îmbrăcate în iederă, aprinzându-și o țigară în ciuda semnelor cu „Fumatul interzis!" care se vedeau pretutindeni.

– Condoleanțele mele, spuse el, stingând bricheta, pe care o folosi apoi pentru a arăta înspre bar. Se pare că fratele tău vitreg s-a descurcat binișor. Emană un aer de prosperitate.

– Are o puternică aversiune față de tine.

– Oh, mi se rupe inima.

– Când l-ai interogat, știai că e homosexual?

Dale ridică din umeri.

– Mi-am imaginat.

– Și l-ai hărțuit în legătură cu asta?

Scutură mucul din capătul țigării.

– Îmi făceam doar datoria.

– Nu e adevărat. Chinuiai un băiat minor.

Privirea lui Moody se îngustă, într-o expresie furioasă.

– Nu mă face să-mi pară rău că am venit să te văd. Te mai interesează răspunsurile sau nu?

Bellamy făcu un efort să-și stăpânească furia.

– Cu siguranță.

– Atunci, ascultă. I-am lăsat dosarul lui Haymaker. Du-te la el. O să te lămurească.

Încercă să se răsucească pe călcâie, dar Bellamy întinse mâna și-l apucă de mâneca hainei.

– Asta e tot?

– E tot ce-ți trebuie. E totul acolo, inclusiv o declarație din partea mea, în care mărturisesc tot ce-am făcut ilegal, împreună cu Rupe.

– O mărturisire semnată?

– Da. Și, ca să elimin orice îndoială sau argument cum că n-ar fi legală, mi-am pus și amprenta alături. Nu o să ai nici o problemă cu Haymaker. I-am spus că o să vii.

Încercă să se îndepărteze, dar, din nou, Bellamy îl opri.

– Două lucruri, spuse ea. Te rog.

– Zi repede.

– Eu şi Dent ne-am întors la cabana ta ca să te prevenim în legătură cu Ray Strickland. Îi descrise atacul din hangar, asupra lui Gall. Strickland a vrut să-l omoare.

– S-ar zice că vrea să-i elimine pe toţi.

– Aşa s-ar părea.

– Am băgat la cap, zise Moody. Care era a doua chestie?

Bellamy îşi umezi buzele.

– De când am discutat, mi-am mai amintit încă ceva în legătură cu acea zi.

Atenţia fostului detectiv se ascuţi.

– Ei?

– Am auzit-o pe Susan spunând ceva despre mine. Ceva urât. Înghiţi cu dificultate, iar inima îi bătea atât de tare, încât îi făcea urechile să-i zvâcnească. În timpul investigaţiei, ai găsit ceva care să indice posibilitatea că eu aş fi putut fi persoana care a omorât-o?

– Nu.

– Dar probabil că nu m-ai fi luat în calcul, din cauza vârstei şi a staturii mele. Ţi-a trecut vreodată prin minte că aş fi putut fi un posibil suspect? Ştii acum că am văzut-o moartă, înainte de furtună.

Moody o privi intens preţ de o clipă sau două, apoi îi aruncă bricheta. Din reflex, Bellamy o prinse la piept.

– Ce faci?

– Eşti stângace. Arătă spre mâna în care ţinea bricheta. După ce-ai descris scena crimei zilele trecute, am verificat, ca să fiu sigur. E posibil să-ţi fi văzut sora moartă, dar nu tu ai omorât-o. Persoana care i-a aplicat lovitura din moalele capului era dreptace.

Apăsarea din pieptul ei începu să se înmoaie. Simţea pur şi simplu cum i se taie respiraţia de uşurare.

– Eşti sigur?

Moody aruncă ţigara pe terasă şi o stinse cu piciorul.

– Tot nu ştiu cine a ucis-o pe sora ta, dar ştiu că n-ai fost tu.

Îşi luă bricheta, se întoarse brusc şi plecă. Bellamy o porni în urma lui, dar nu făcuse decât vreo câţiva paşi, când unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui ei ieşi din bar şi i se adresă. Nu avea încotro, trebuia să vorbească cu el.

În timp ce bărbatul îşi exprima condoleanţele, Dale Moody dispăru încă o dată.

Dent nu stătu la coadă, împreună cu cei care doreau să îşi exprime condoleanţele. Intră în club pe o altă uşă, după care se amestecă în mulţime cât putu mai bine. Nu mâncă nimic, nu bău nimic, nu vorbi cu nimeni şi se ţinu la distanţă de familie, deşi încercă, pe cât posibil, să nu o piardă din ochi pe Bellamy. Dacă îl observase, nu făcu nimic care să trădeze acest lucru.

Părea obosită, asaltată, sleită de puteri. Şi era superbă, cu acea frumuseţe a eroinelor tragice. Îi stătea bine în negru. Chiar şi umbrele de sub ochi aveau un anumit farmec delicat.

Când, în cele din urmă, membrii familiei plecară de la intrare, Dent o urmă până la intrarea cu uşi duble a barului. Nu intră, dar o văzu aşezându-se la o masă, lângă Steven. Se învârti prin hol şi, când ajunse din nou în dreptul barului, o văzu ieşind prin uşa care dădea spre terasă.

Întrezărind o şansă de a discuta singur cu ea, Dent ieşi pe cea mai apropiată uşă, înconjură piscina şi trecu pe lângă colţul clădirii, ajungând pe o terasă umbrită, unde Bellamy discuta cu un bărbat în vârstă, care-i strângea mâna în mâinile lui.

Imediat ce bărbatul plecă şi înainte ca Bellamy să apuce să se întoarcă în bar, Dent o strigă. Se temea că ar putea să se grăbească să intre odată ce îl vedea. N-o făcu. Îl aşteptă să ajungă lângă ea.

De aproape, văzu că ochii ei arătau ca şi cum ar fi plâns. Posibil să fi sărit şi o masă sau două. Întotdeauna fusese subţire, dar acum părea firavă. După câteva minute în care nu făcu decât să o privească, îi puse întrebarea care îl chinuia de câteva zile.

– De ce nu m-ai sunat?

Tatăl ei, omul pe care spusese că îl iubește cel mai mult pe lume, murise. Dar nici măcar nu îl sunase ca să-i spună. Era surprins să constate cât de mult îl durea acest lucru. Nu răspunsese nici la zecile de mesaje pe care i le lăsase. Ar fi crezut... La dracu', nu știa nici el ce să creadă. După cum nu știa nici ce să creadă acum, pentru că nu îi spusese încă nimic.

– A trebuit să aflu de la Gall, zise el, care auzise la știri. De ce nu m-ai sunat imediat ce ai aflat?

– Nu ne despărțiserăm în cele mai bune condiții.

– Dar a murit tatăl tău!

Spusese asta ca pe replica finală dintr-o dispută, ca și cum nimic altceva nu ar mai fi trebuit spus.

– De ce te-aș fi deranjat cu asta?

– Să mă *deranjezi?* O privi uluit preț de câteva momente, apoi întoarse capul înspre panorama terenului de golf. Uau! Asta spune multe, nu-i așa? Spune multe despre părerea ta în legătură cu mine. Se pare că ești totuși o Lyston, în mult mai mare măsură decât oricine altcineva din familia ta.

După o vreme, întoarse capul înapoi spre ea și o privi în ochi. Apoi pufni disprețuitor, trecu pe lângă ea și intră în bar pe ușa dinspre terasă. Aruncă o privire înspre masa la care stăteau Steven și William. Erau adânciți într-o conversație.

Olivia stătea în mijlocul unui grup de persoane bine îmbrăcate, din aceeași categorie cu ea. Părea că ascultă ce-i spunea un domn cu părul argintiu, dar ochii ei aveau o expresie absentă.

Dent se gândi să rămână și să-și comande ceva de băut. Prezența lui ar fi stricat atmosfera, i-ar fi făcut pe toți să se simtă prost, și Dent se simțea suficient de țâfnos încât să facă asta. Se uită chiar înspre bar, să vadă dacă erau locuri libere. Și atunci îl văzu.

Jerry.

Stătea așezat la bar, aplecat deasupra unei beri. Dar privirea lui se fixă asupra lui Bellamy în clipa în care aceasta intră pe ușa dinspre fereastră, cu o expresie afectată, tamponându-și ochii cu un șervețel.

Jerry întinse repede mâna după ceva de sub bar.

Dent înregistră toate acestea într-o fracţiune de secundă. Evaluă pericolul potenţial al situaţiei şi reacţionă imediat, cu un singur gând în minte: să o apere pe Bellamy.

– Hei! strigă el,

Jerry avu aceeaşi reacţie ca toate celelalte persoane de la bar. Privirea lui surprinsă se întoarse spre Dent şi, dându-şi seama că el era cel căruia i se adresase bărbatul, încremeni. Dar nu dură mai mult de o clipă. Apoi ţâşni ca din puşcă.

Dent se luă după el. Jerry fugea de parcă însuşi necuratul ar fi fost pe urmele lui. În graba lui, nu îşi dădu seama că uşile de sticlă erau închise. Se izbi într-un panou, împrăştiind cioburi în jur şi aşchii din rama de lemn.

Femeile ţipau. Bărbaţii dădeau buzna.

Jerry, împleticindu-se, încercă să scape, dar Dent îl prinse de guler, îl târî înapoi la bar şi îl lipi cu faţa de perete. Bărbatul scoase un strigăt de frică şi durere în timp ce Dent îi striga în ureche:

– Care-i treaba, *Jerry*?

– Dă-i drumul!

Dent nu acordă atenţie strigătului care se auzi de undeva din încăpere. Voia o explicaţie din partea bărbatului care o urmărise pe Bellamy din New York până în Texas.

– Ce anume căutai sub bar?

– O c-c-carte, se bâlbâi bărbatul.

– Dent!

Bellamy era lângă cotul lui, încercând să îl dea la o parte.

– Nu e nimic. Chiar avea o carte. Uite-o, e chiar aici. Era sub scaunul de bar.

Dent clipi până când putu vedea clar exemplarul din *Înainte de furtună*. Treptat, slăbi strânsoarea. Jerry se răsuci în spaţiul îngust. Se tăiase în câteva locuri în clipa în care se lovise de uşa de sticlă şi sângera. Şi din nas îi curgea sânge, după ce fusese izbit de perete.

Dent îşi puse podul palmei pe pieptul lui Jerry, ţinându-l încă ţintuit de perete.

– De ce o urmăreşti?

Ochii lui Jerry se măriră de spaimă. Buzele i se mişcau, dar nu putea articula nici un cuvânt.

– Dă-i drumul.

Dent recunoscu vocea care vorbise mai devreme. Întoarse capul în direcţia din care se auzise şi îl văzu pe Steven. Îi făcu semn lui Dent să-şi ia mâna de pe pieptul bărbatului.

– O urmărea pe Bellamy pentru că eu l-am plătit să o facă.

Dent îi aruncă o privire neîncrezătoare. Apoi se întoarse spre Bellamy, care stătea lângă mama ei vitregă, ambele inerte şi mute şi privindu-l cu expresii îngrozite.

Îşi lăsă mâna să-i cadă şi Jerry se prăbuşi pe podea. Dent făcu un gest de dezgust suprem, incluzându-i pe toţi cei din încăpere.

– Sunteţi nişte oameni de nimic!

Apoi păşi peste Jerry şi ieşi, strivind cioburi de sticlă sub talpa bocancului.

Drumul de zece minute cu limuzina fu dominat de o tăcere totală.

Bellamy intră prima în casă. Helena se apropie de ea, dar Bellamy clătină din cap şi menajera se retrase cu tact. Bellamy intră în camera de zi, îşi aruncă poşeta pe un taburet rotund şi se întoarse ca să-i înfrunte pe ceilalţi trei, care intraseră în urma ei.

– Numele lui este Simon Dowd, spuse Steven, înainte să apuce să-i ceară o explicaţie. Este detectiv particular.

– Pentru Dumnezeu, gemu Olivia. Steven, ce te-a apucat...

Bellamy tăie aerul cu mâna, oprind orice alt comentariu din parte mamei ei vitrege. Voia doar să audă ce avea Steven de spus în apărarea lui.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai angajat un detectiv particular să mă urmărească? Am crezut că este un psihopat.

– Întreaga afacere este lipsită de gust, te asigur, spuse Steven. Are biroul la etajul trei, într-o clădire fără lift.

Biroul lui e o masă de pocher. În dimineaţa în care m-am dus la el, un covrig mâncat pe jumătate era...

– Nu mă interesează câtuşi de puţin toate astea! De ce l-ai angajat să mă urmărească?

– Pentru protecţia ta. Vocea lui Steven era acum nervoasă, la fel ca a ei. Ai scris o carte despre o crimă reală, dar ai lăsat finalul liber pentru interpretări. Apoi ai început să-i faci publicitate, ceea ce te-a transformat într-o ţintă pentru oricine ar fi fost implicat şi ar fi avut o problemă cu treaba asta.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu Dent Carter. Care a dovedit, cu mai puţin de o oră în urmă, că e un bădăran violent. Nu că m-ar mira câtuşi de puţin.

– Ce comportament scandalos! murmură Olivia. Nu o să mai pot intra niciodată în clubul ăla.

– A crezut că mă protejează! strigă Bellamy.

– Normal, îi iei apărarea! zise Steven. S-a ales cu câteva tăieturi şi vânătăi de când l-am văzut în Atlanta. Cine l-a bătut?

– Nu încerca să schimbi subiectul. Spune-mi de ce l-ai trimis pe acest... Simon Dowd pe urmele mele.

– În cartea ta, aproape că l-ai acuzat în mod direct pe Dale Moody că era un poliţist corupt. Sau, în cel mai bun caz, unul incompetent. Era posibil să vrea să se răzbune. Şi el, şi chiar şi Rupe Collier. În orice caz, mi-am făcut griji pentru siguranţa ta. William poate să-ţi confirme.

Bellamy se uită spre el. William dădu din cap.

– Motivul lui a fost nobil. Era extrem de îngrijorat pentru tine.

– Aşa că l-am angajat pe Dowd, spuse Steven, făcând-o să se uite din nou la el. Prima lui dragoste este teatrul. Îşi închipuie că e mare actor. M-a asigurat că o să fie perfect, că putea juca rolul admiratorului înflăcărat. În felul ăsta, putea rămâne aproape de tine când apăreai în public. Şi, înainte să sari pe mine, dă-mi voie să-ţi atrag atenţia că motivele pentru care l-am angajat s-au dovedit a fi întemeiate atunci când mi-ai povestit despre

şobolan, despre actele de vandalism făcute în casa ta şi la avionul lui Dent.

Olivia se uită de la unul la celălalt, cu o expresie uluită.

– Pentru Dumnezeu, ce tot spui tu acolo?

– Nu mai contează acum.

Obosită, Bellamy se aşeză pe braţul unui fotoliu şi îşi frecă fruntea. Gândindu-se acum la ultimele zile, înţelegea de ce Steven nu păruse chiar atât de surprins să îi vadă, pe ea şi pe Dent, apărând la Maxey's. Jerry – Dowd, sau cum l-o mai fi chemat – îi urmărise din parcul Georgetown până la aeroportul din Austin. Îl avertizase pe Steven că luaseră avionul spre Atlanta.

– Şi ajungem la ziua de azi, spunea acum fratele ei vitreg. Ştiam că vor fi multe persoane la înmormântare şi din cauza asta îmi făceam griji pentru siguranţa ta. Pentru siguranţa noastră, a tuturor. Aşa că i-am cerut lui Dowd să fie acolo, să fie cu ochii în patru şi, din nou, am avut motive întemeiate. Înmormântarea i-a scos pe toţi la lumină. Pe Moody. Pe Rupe Collier.

– A fost şi el? întrebă Bellamy, ridicându-şi capul. Nu l-am văzut.

– Cu două bănci în spatele nostru, în biserică.

– Şi prezidând în salonul clubului, spuse Olivia. Ca şi cum ar fi fost un drag prieten al familiei noastre.

– Şi să nu-l uităm pe Dent, spuse Steven. Voi doi păreţi de nedezlipit zilele astea. Mă mir că nu te-ai dus fuga după el, ca la doisprezece ani, când te topeai toată după prima ta dragoste.

Obrajii lui Bellamy ardeau de parcă ar fi primit o palmă. Se ridică de pe braţul fotoliului şi se îndreptă spre Steven.

– De ce spui astfel de lucruri?

– Ce fel?

– Lucruri care dor. Pline de ură.

– Bellamy, spuse Olivia, oftând, te rog, nu începe. Nu azi.

Ignorând rugămintea mamei vitrege, Bellamy rămase cu privirea aţintită asupra lui Steven.

– Ce e cu tine? Când erai mai tânăr, erai mai atent cu sentimentele celorlalţi.

– Am crescut.

– Nu, te-ai înrăit. Ai devenit un snob batjocoritor şi răutăcios, ca toţi cei pe care îi dispreţuiai cândva. Clătină din cap, perplexă. Nu te înţeleg. Chiar deloc.

– Nu ţi-am cerut să mă înţelegi.

– Dar *vreau* să *te-nţeleg*. Se întinse şi-i luă mâna. Steven, întotdeauna te-am considerat fratele meu. Te iubesc. Vreau să mă iubeşti şi tu.

– Nu mai suntem copii. Îşi trase mâna dintr-a ei. E timpul să creşti şi tu şi să-ţi dai seama că viaţa ne oferă prea rar ceea ce ne dorim.

Privi în ochii lui, îi văzu expresia de neclintit şi, în acea clipă, îi fu milă de el. Din punct de vedere fizic, era frumos, dar era schilodit emoţional. Efectele abuzurilor lui Susan avuseseră un impact tragic asupra vieţii lui.

Dar, refuzând să uite, se împiedicase singur să se vindece. Îşi lăsase ura şi ranchiuna să dospească, până când se transformase într-un om critic, cinic şi care nu mai ştia să ierte. Avea o mamă care îl iubea din toată inima. Era adorat de un partener răbdător şi devotat, a cărui dragoste era vizibilă în fiecare gest, mare sau mic. Dar Steven păstra o parte din el separată chiar şi de ei. Refuza să le accepte în întregime dragostea şi să le-o dea în schimb pe-a lui.

Aceasta, realiză Bellamy, era adevărata tragedie.

capitolul 27

Soarele coborâse şi era amurg. Farurile Corvette-ului erau aprinse în clipa în care Dent intră printr-un viraj în locul de parcare, dar Bellamy rămase nevăzută până când începu să urce scara de metal. Când o văzu aşteptând în capul scărilor, Dent se opri preţ de câteva clipe, apoi continuă să păşească pe trepte într-un ritm calculat.

Îşi prinsese sacoul de degetul arătător şi îl ducea acum aruncat peste umăr. Îşi desfăcuse nodul de la cravată, iar aceasta îi atârna acum pe după gât.

Bellamy se ridică, își scutură hainele și își luă pantofii cu toc, care deveniseră atât de incomozi, încât și-i scosese. Dent nu spuse nimic. Trecu apoi pe lângă ea și-și continuă drumul înspre apartamentul lui cu aparentă indiferență.

Bellamy veni după el.

– Sper că nu te superi că te-am așteptat să te întorci acasă. Nu știam când o să apari. Sau dacă o să vii acasă în seara asta.

Dent descuie ușa și intră în apartament. Bellamy rămase în prag, ezitând.

– Pot să intru?

– Ușa e deschisă.

Își aruncă cheile pe masa de cafea, își puse sacoul pe spătarul unui scaun și cravata peste el. Bellamy intră și închise ușa.

– Nu cred că ai chef de discuții prea complicate, așa că-ți voi spune simplu: îmi pare rău.

Dent se duse în bucătărie și scoase o sticlă de apă din frigider.

– Pentru ce-ți pare rău?

– Pentru că nu te-am sunat să-ți spun despre tata. Sincer, nu știam cum ai fi reacționat dacă te sunam, indiferent de motiv. Ți-am spus niște lucruri destul de urâte. Când Dent nu răspunse, Bellamy continuă: Îmi cer scuze și pentru că nu ți-am luat apărarea la club. Eram... Singura mea scuză e că eram în stare de șoc.

– Nu-ți face probleme. Eu nu-mi fac. Răsuci dopul sticlei de apă și bău. Asta-i tot?

– Tu ești bine?

– De ce n-aș fi?

– Erai foarte nervos când ai plecat de la club.

– N-a durat mult. Mi-am descărcat nervii.

– Cum?

– M-am dus să zbor.

– Înțeleg.

– Mă îndoiesc.

Era un reproș succint, dar bine țintit. Bellamy plecă privirea și se uită la pantofii de designer pe care îi ținea

în mână. Studie panglica groasă din satin negru. Erau pantofi frumoşi, dar o rodeau. De ce oare era atrasă de lucruri care nu erau bune pentru ea, care o făceau să sufere?

– A apărut şi Moody, zise ea. Am vorbit cu el chiar înainte să te văd. A spus...

– Nu vreau să ştiu ce-a spus, o întrerupse el. Nu vreau să mai vorbesc nici despre el, nici despre orice altceva legat de subiectul ăsta. O măsură din priviri, din cap până-n picioare. Dacă vrei să-ţi scoţi hainele şi să-mi oferi un dans erotic, poţi să stai. Dacă nu, întoarce-te în sânul familiei tale nenorocite şi lasă-mă dracului în pace!

Îi acordă aproximativ o jumătate de secundă să se hotărască, şi, când nu schiţă nici o mişcare, pufni.

– Nici nu credeam. Vezi să nu te lovească uşa, la plecare. Se întoarse în zona ce delimita camera de zi şi luă telecomanda. Poate mai prind ultimele faze din meciul de baseball pe care l-am ratat ca să-l conduc pe taică-tău pe ultimul drum.

Respingerea lui, atât de aproape după cea a lui Steven, era zdrobitoare. Un suspin îi sfâşie pieptul în clipa în care se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

Dar, înainte să apuce să deschidă, el era acolo, mormăind o înjurătură, întorcând-o cu faţa spre el. Îşi puse mâinile pe uşă, prinzând-o în spaţiul dintre braţele lui ca într-o cuşcă, şi îşi lipi fruntea de a ei.

– A fost foarte urât ce-am spus.

– Presupun că am meritat-o.

– Nu, a fost o lovitură sub centură. A fost crud. Pentru că ştiu cât de mult l-ai iubit, cât de mult suferi.

– Când suntem furioşi, spunem lucruri pe care nu le credem. Tu eşti furios.

– Foarte. Suflă lung aerul din plămâni şi îşi rulă fruntea dintr-o parte în alta peste a ei. Nu ştiu cum reuşeşti, Bellamy Lyston Price.

– Ce reuşesc?

– Să mă enervezi în halul ăsta. Se apropie. Şi totuşi, să mă faci să te doresc.

– Mă doreşti?

– Atât de tare, că mă scoate din minți.

Se retrase câțiva centimetri. Bellamy privi în ochii lui. Cu siguranță, putea să-i citească dorința care o învăluia și pe ea. Dar, după ce fusese respins de atâtea ori, nu avea de gând să mai aibă vreo inițiativă. Ceea ce avea să urmeze ținea numai de ea.

– Mi-e frică, șopti.

– Să nu mă dezamăgești? Dădu încet din cap. N-o să se-ntâmple.

Pentru asta venise aici. Da, voia să-și ceară scuze, dar mai mult decât atât voia să fie cu Dent. În clipa în care îl compătimise pe Steven pentru că refuza dragostea care îi era oferită cu atâta altruism, își dăduse seama că făcuse la rândul ei același lucru. Nu își îngăduise să iubească, nu permisese să fie iubită.

Siguranța conducea spre o viață cumplit de singură.

Își aruncă pantofii pe podea și își așeză cu grijă mâinile pe pieptul lui. Mult timp, rămaseră așa, fără ca vreunul din ei să se miște. Apoi îi desfăcu un nasture de la cămașă. După primul, ceilalți nu o mai intimidară atât de tare.

Când îi desfăcu cămașa, dorința care o cuprinsese era mai mare decât își dăduse seama. Se aplecă spre el. Îi simți părul de pe piept moale pe obrazul ei. Îi gâdila nasul. Își lipi buzele de pielea lui, apoi deschise gura. Pielea lui era caldă și avea un gust ușor sărat.

Scoase în sunet gros, îi prinse barba cu mâna și îi ridică fața spre el. Gura lui era posesivă și flămândă și, cu cât se sărutau mai mult, cu atât mai urgente deveneau săruturile. Brațele lui se strânseră în jurul ei și, când răspunse strânsorii lui lipindu-se și mai tare de el, Dent înjură încet și opri sărutul, pentru a o întoarce cu spatele la el.

După ce-i strânse părul în mâna lui și i-l trecu peste un umăr, îi desfăcu nasturele din partea de sus a rochiei, apoi, încet, îi trase fermoarul în jos până la brâu. Își strecură mâinile înăuntru și i le așeză pe coapse, trăgând-o înapoi spre el, așezându-i fundul bine lipit de erecția lui.

Cu respiraţia întretăiată şi simţind că o părăsesc puterile, Bellamy se sprijini de uşă.

Dent o sărută tandru pe gât. Încet, mâinile îi urcară pe coaste până îi găsiră sutienul. I-l desfăcu, apoi, preţ de câteva secunde chinuitoare, nu făcu nimic altceva.

Se întrebă mai târziu dacă nu cumva îi oferise o şansă să se oprească acolo. Dacă aşa era, irosise câteva secunde degeaba, pentru că îl voia, voia să facă dragoste cu el mai mult decât îşi dorise orice altceva în viaţă.

Mâinile lui veniră în faţă, se strecurară pe sub cupele sutienului, îi cuprinseră sânii. O ridică şi o lipi din nou de pieptul lui. Bellamy oftă şi îl lăsă să o ţină astfel, în timp ce-i mângâia sânii, cu gesturi dulci mai întâi, apoi erotice, până când simţi că nu mai rezistă, că vrea mai mult. Ştia şi el.

– Vino aici.

Întorcând-o spre el, îi împinse rochia de pe umeri, lăsând-o să cadă pe jos. Sutienul urmă acelaşi drum. Îşi dădu jos cămaşa, apoi o luă de mână şi o trase după el, în timp ce se îndrepta cu spatele spre pat. Când ajunseră acolo, îşi desfăcuse deja cureaua şi pantalonii. Câteva clipe mai târziu, nu mai avea nici o haină pe el. Bellamy se uită la el şi rămase cu privirea lipită de sexul lui atât de mult timp, încât Dent o întrebă, uşor jenat.

– E-n regulă?

Râse uşor, ca şi cum ar fi spus: „Nici nu ştii cât de în regulă".

Îi zâmbi, apoi murmură:

– Uită-te la tine.

Mâinile lui mari îi cuprinseră din nou sânii. Vârfurile degetelor lui se jucau uşor cu sfârcurile ei. După ce le dezmierdă o vreme cu buzele, se trase în spate şi îi zâmbi din nou.

Apoi privirea i se întunecă. Pentru că îl atinsese. La început, doar câteva atingeri timide, cu degetele, ca să-şi satisfacă curiozitatea, dar, încurajată de respiraţia lui neregulată şi de privirea lui înceţoşată, îl cuprinse în mână. Ghidată de şoaptele lui răguşite şi de propriul instinct, frecă în sus şi-n jos, până când deveni incredibil de tare. Respiraţia lui fierbinte îi atingea în valuri părul,

în timp ce-i rostea printre gemete numele, cu capul aplecat înspre ea.

O picătură i se scurse din vârf. O prinse pe vârful degetului ei mare, o strecură între buze şi îşi apăsă degetul pe mijlocul buzei de jos, amintindu-şi că îi spusese că era sexy. Cu voce răguşită, spuse:

- Auzi, să mă dezamăgeşti!

Apoi îi acoperi gura într-un sărut pătimaş, care o lăsă fără suflare. Bellamy se trezi întinsă pe spate, pe pat, înainte să-şi dea seama cum ajunsese acolo. Dent se aplecă şi îi sărută burta, în timp ce-i scotea chiloţii. Nu află decât mai târziu ce se întâmplase cu ei. Dispărură în timp ce ei doi erau cufundaţi într-o cascadă de sărutări, care aduse gura lui în locul în care şi-o dorea cel mai mult. Barba lui îi atingea coapsele, buzele, limba, degetele, cuvintele lui erau şoapte de adorare şi provocări carnale, pe care niciodată până acum nu le găsise excitante.

Se pierdu în braţele lui Dent.

- Te-ai întors? şopti el.

Ochii i se întredeschiseră.

- Hmm.

- Eşti sigură?

Avu nevoie de tot controlul de care era în stare doar s-o împungă, fără să penetreze. Dar, pe toţi dracii, îi era greu să se abţină.

Ochii ei se deschiseră de tot.

- Da, m-am întors.

Îi zâmbi strengăreşte.

- Te simţi bine?

Împunse din nou, dar, de data asta, se împinse în ea până când capul penisului intră confortabil înăuntru.

- Da, şopti ea.

- Mă bucur.

Îi atinse cu buzele pistruii de pe un obraz.

- Mulţumesc, şopti ea.

- Plăcerea e de partea mea.

- Serios?

Lăsând la o parte orice urmă de tachinare, îşi dădu capul pe spate şi privi în ochii ei frumoşi, care întotdeauna păreau să fie uşor încercănaţi. Se întrebă dacă avea să scape vreodată complet de acea expresie bântuită.

– Serios.

Se priviră în ochi preţ de câteva clipe lungi. Se afundă în ea puţin mai adânc şi gâtul ei se arcui.

– E o senzaţie fantastică.

– Şi pentru mine.

– Dar nu ai...

– Nu încă.

– De ce?

– Pentru că erai într-o stare euforică. Şi vreau să-ţi aminteşti asta. Cu perfectă claritate.

Îi atinse obrazul aspru.

– N-aş putea să uit niciodată.

– Nici eu.

– Doar pentru că a trebuit să munceşti atât de mult ca să ajungi aici.

– Nu. Pentru că eşti atât de frumoasă. Apăsă şi mai adânc şi scoase un geamăt de adâncă plăcere. Şi pentru că mă simt atât de bine. Acum că sunt aici, ştiu exact cât eşti de dulce şi vreau să fac momentul să dureze. Dar să mă ia dracu' dacă pot.

O clipă mai târziu, îşi pierduse orice urmă de control, degetele îi erau prinse în părul ei şi îi simţea respiraţia întretăiată pe gât. Îşi strecură mâinile sub fundul ei, o ridică şi se împinse în ea cât putu mai adânc.

– Dumnezeule, Bellamy!

Spera că acest geamăt gutural o putea face să înţeleagă exact cât o simţea de strâmtă, de fierbinte, de incredibilă.

Pentru că, după ce începu să se mişte, totul fi pierdut.

– Hei, tu! Scriitoareo, ai adormit?

Bellamy se ghemui lângă el şi scoase un oftat mulţumit.

– Nu. Doar mă gândeam.

Îi luase o şuviţă de păr şi i-o trecea acum peste sâni.

– Felul în care părul îţi atinge sânii... N-am văzut niciodată ceva mai sexy. Mă scoate din minţi. Dar cred că ţi-am mai spus asta.

– Asta mă scoate pe mine din minţi, spuse ea, în timp ce Dent îşi continua joaca.

– Într-un mod plăcut?

– Minunat.

Îi dădu capul pe spate şi se sărutară. Când, în cele din urmă, sărutul se sfârşi, o întrebă:

– La ce te gândeşti?

– M-am temut să fac asta, pentru că nu voiam să mă compari cu sora mea. Dar nu cred că te-ai gândit nici măcar o clipă la ea.

Nu spuse nimic preţ de câteva clipe. Apoi:

– Ai avut o soră?

Bellamy râse şi îşi lipi faţa de pieptul lui. Mâna îi alunecă pe abdomenul lui.

– Nu mai ai bandajul.

– Rănile s-au vindecat. Mă mai ustură uneori.

– Şi astea?

Se întinse şi-i sătură tăieturile de pe faţă.

– Vor avea nevoie de tratament extensiv.

– Şi unde ţi-e pistolul?

– Nu mi s-a părut deloc potrivit să-l car după mine la înmormântare.

– Bine că n-ai făcut-o. Puteai să-l împuşti pe Jerry. Deşi nu e numele lui adevărat.

– Vorbim mai târziu despre asta. Acum...

O trase deasupra lui şi, când fură unul peste altul, îl întrebă unde se dusese să zboare, după recepţie.

– Ai luat avionul senatorului?

Dent clătină din cap.

– Când am ajuns la aerodrom, un prieten de-al lui Gall era acolo. Are un Stearman. Ştii ce-i asta?

Când Bellamy clătină din cap, îi descrise un biplan model vechi, folosit iniţial pentru instrucţie militară, dar foarte popular acum pentru acrobaţii în spectacolele aeriene.

– De când mi-a povestit Gall despre băiatul ăsta și avionul lui, am vrut să zbor cu el. M-a luat la o tură, apoi a aterizat și am făcut schimb de locuri.

– Te-a lăsat să-l pilotezi?

– Și-ncă cum! E rapid și agil ca un pește în apă.

– Nu e periculos?

– Nu mă gândesc la asta. Doar la cât este de distractiv. Îi făcu cu ochiul, răutăcios. Am două moduri preferate de a-mi petrece timpul liber. Ambele la fel de amuzante.

Înțelegând unde bate, zâmbi.

– Dar numai unul este periculos.

– Depinde de partener.

– De ce îți place atât de mult?

– Ce să nu-mi placă? E o senzație plăcută să fii gol lângă cineva, să-i simți pielea pe a ta. Și priveliștea este de excepție. Îi atinse vârful sânului și zâmbi când îi văzu reacția. Iar jucăriile... Îi puse mâinile pe coapse și o lipi și mai strâns de el. Dar cel mai plăcut e să te simt pe tine.

Bellamy își simți obrajii arzându-i.

– Mă refeream la zbor.

– Ohhhh, de ce-mi place *să zbor?*

Râseră împreună, apoi o strânse cu putere la pieptul lui.

– M-am purtat ca un dobitoc când am ajuns acasă, dar să știi că m-am bucurat să te găsesc aici.

– Eram stresată.

– Credeai că o să te refuz și-o să te dau afară?

– Mă gândeam că ar fi posibil.

– Nici o șansă.

Își lăsă mâinile să-i alunece până pe coapsele ei. Îi desfăcu picioarele, până când fu călare pe el, apoi o ridică și se împinse în ea.

Era plin și tare, dar, cel mai mult, era Dent. Și se lăsă pe el cu un oftat satisfăcut. Se aplecă și-i sărută gura, un sărut lung și încet, apoi coborî și îi atinse sfârcul cu vârful limbii. Scoase un sunet gros și sexy și îi ceru s-o mai facă o dată.

Excitarea lui o excită şi pe ea, dar, când începu să se legene deasupra lui, îi puse mâinile pe umeri şi o ridică în poziţie de şezut.

- Vreau să văd.

- Ce?

Îşi puse mâna cu degetele răsfirate pe partea de jos a abdomenului ei.

- Lasă-te pe spate. Mai mult. Pune-ţi mâinile pe coapsele mele.

Ezită, apoi făcu aşa cum îi ceruse, lăsându-se pradă privirii lui fierbinţi, degetului său mare, pe care îl strecură între corpurile lor. Îi privi buzele sexului închizându-se în jurul lui, apoi o privi în ochi şi începu să o mângâie cu mişcări circulare, care-i făcură trupul să tremure şi să se arunce necontrolat în degetul lui. Îşi ridică faţa spre tavan şi închise ochii, lăsându-se în voia senzaţiilor.

Fără inhibiţii, se lăsă pradă impulsurilor, îşi mişcă trupul aşa cum i se dicta, îşi dădu voie să fie condusă numai şi numai de senzaţii. Îi auzi şuieratul de plăcere îi simţi limba fierbinte şi udă pe sânii ei, alăturându-se mângâierilor degetului.

Îşi arcui spatele şi-i strigă numele.

La un moment dat, spre orele dimineţii, obosiră suficient cât să se întindă unul în braţele celuilalt.

- Nu mi-ai spus niciodată, zise ea, adormită.

- Ce să-ţi spun?

- De ce-ţi place atât de mult să zbori. Mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de zbor prima oară când Gall te-a ridicat într-un avion. Mi-a spus că ai fost ca vrăjit.

- Gall a spus asta?

Râse încet şi se întoarse cu faţa spre el.

- Cuvântul îmi aparţine, dar aşa te-a descris.

Îşi trecu o mână pe după talia lui şi-şi aşeză capul pe părul de pe pieptul lui.

- Spune-mi cum te-ai simţit atunci.

În timp ce-şi aduna gândurile, se juca cu degetele în părul ei.

– Dintotdeauna, de când puteam să-mi amintesc, încercasem să-mi dau seama de ce nu mă plăcea taică-meu şi ce aş fi putut face ca să-l câştig. În ziua aia, când Gall m-a luat să zbor, a fost ca şi cum... ca şi cum aş fi lăsat toate astea pe pământ. În timpul acelui zbor de cinci minute, a încetat să-mi mai pese dacă tatăl meu mă plăcea sau nu. Inferenţa lui nu ajungea până la cer. Ştiam că am găsit ceva mai important pentru viaţa mea decât avea să fie el vreodată, pentru că era ceva ce iubeam mai mult. Găsisem o casă nouă.

Râse uşor.

– Desigur, când am aterizat, prin mintea mea de adolescent nu a trecut nimic atât de poetic. Am avut ani întregi să mă gândesc la acel prim zbor şi la cât de important a fost. Chiar şi atunci, am ştiut că era ceva ce avea să-mi schimbe viaţa, dar, firește, nimic nu s-a schimbat imediat. Am aterizat şi m-am întors la casa aia rece şi la omul ăla lipsit de sentimente. Am rămas furios şi plin de resentimente, nervos pe toată lumea şi gata să explodez din orice, la fel ca întotdeauna. Diferenţa era că acum aveam ceva spre care să privesc. Tatăl meu nu mă mai putea exclude din viaţa lui, pentru că nu-mi mai doream să fac parte din ea.

Se opri, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să spună sau nu mai departe.

– O să sune îngrozitor de răsuflat. Dar – ezită din nou – dar în timpul acelui zbor, a fost un moment, poate de vreo patruzeci şi cinci de secunde, când soarele a strălucit printr-o crăpătură între nori. Doar o rază. Ştii momentul ăla când, uneori, chiar înainte să apună soarele, sunt nori la orizont? În orice caz, zburam la altitudinea perfectă pentru a fi la acelaşi nivel. Raza aia de soare era îndreptată direct spre mine. Mă uitam direct la ea şi *era a mea.* A fost ca un fel de semn. Pentru un puşti fără mamă şi cu un tată care privea prin el, asta a fost... Ei bine, a fost mult. Şi mi-am spus: „Despre asta e vorba. Nu va fi niciodată mai bine de atât. Este momentul perfect al vieţii mele. Şi dacă o să trăiesc până la o sută de ani, îmi voi aminti această zi până am să mor".

Bellamy nu se mişcă mult timp. În cele din urmă, Dent mormăi:

– Ţi-am zis că-i răsuflat.

– Nu, e minunat.

– Ai avut vreodată un moment ca ăsta? Înţelegi despre ce vorbesc?

Îşi înălţă capul şi o lacrimă îi alunecă peste pleoapa de jos în timp ce îi zâmbea şi îi spunea blând:

– Da, din clipa asta.

Dormiră câteva ore, apoi se treziră şi făcură dragoste din nou, împreună la duş. Dent monta filtrul de cafea în clipa în care Bellamy ieşi din baie, îmbrăcată doar în cămaşa pe care Dent o dezbrăcase cu o seară în urmă şi uscându-şi părul cu prosopul. Când se întoarse şi o văzu, o expresie ciudată îi apăru pe chip.

– Ce e? întrebă ea.

Dent clătină din cap, apoi îi adresă un rânjet viclean.

– Mă gândeam cât de bine te prinde.

– Cămaşa ta?

– Destrăbălarea.

Roşi până în vârful urechilor.

– La naiba, mă zăpăceşte de fiecare dată.

– Ce?

– Felul în care roşeşti.

– Nu roşesc.

– Pariu că o s-o faci.

– Poftim?

Se aşeză pe unul din scaunele de la masă, o prinse de mână şi o trase pe genunchii lui. Mai trecu o vreme până ajunseră să-şi bea cafeaua.

Peste aburii care ieşeau din căni, îi spuse ce aflase despre bărbatul pe care îl cunoşteau sub numele de Jerry. Dent mormăi câteva cuvinte de dulce.

– La Steven ar fi trebuit să mă reped.

– L-a angajat ca să aibă grijă de mine. A avut intenţii bune.

Dent păru pe cale să-i răspundă, dar se abţinu.

– Ce voia Moody?

Bellamy îi relată conversaţia pe care o avusese cu fostul detectiv şi, când termină, spuse:

– Recunoaşte, Dent, sigur te simţi puţin uşurat.

– Să aflu că nu tu ai omorât-o? Când Bellamy dădu solemn din cap, spuse: Mă simt uşurat de dragul tău. Din punct de vedere practic, nici nu am crezut vreodată cu adevărat că ai făcut-o.

– Dar ai luat în calcul posibilitatea.

– Să spunem doar că am sperat că, atunci când o să-ţi recapeţi memoria, n-o să-ţi vină în minte clipa în care o strangulai pe Susan. Mă bucur că nu trebuie să fii bântuită de asta.

– Da. Dar, dacă nu am fost eu şi n-a fost nici Strickland, atunci cine? Moody susţine că ştie doar cine nu a fost. Nu cine-a fost. Trebuie să...

– Să mergem să-l vedem pe Haymaker, spuse Dent.

Fostul detectiv avea aceeaşi figură de elf dintotdeauna.

– Îmi pare rău pentru tatăl dumitale, îi spuse el lui Bellamy.

Aceasta îi primi condoleanţele, dar nu insistă asupra subiectului.

– Moody a spus că o să ne aştepţi.

Haymaker se dădu la o parte şi le făcu semn să intre. Luară loc ca la vizita precedentă, gazda lor în şezlong, Bellamy şi Dent împărţind cu câinele spaţiul de pe canapea. Haymaker arătă înspre dosarul de carton, care trona pe măsuţa de cafea.

– Îl recunoşti?

Bellamy dădu din cap.

– Sincer, nu-mi vine să cred că Dale e pregătit să spună cuiva despre asta. Ridică mâinile şi dădu sofisticat din umeri. Dar cine poate şti cum lucrează conştiinţa unui om?

– Mi-a spus că ţi-a lăsat dumitale un fel de mărturisire.

Fostul poliţist scoase din buzunarul cămăşii câteva foi de hârtie împăturite, apoi le întinse.

– Semnată.

– Şi însoţită de amprenta degetului mare, spuse Bellamy, uitându-se pe ultima foaie, unde, lângă semnătura lui Moody era urma degetului său mare.

– Şi ce anume mărturiseşte aici? întrebă Dent.

Haymaker se aşeză mai confortabil în şezlong.

– Aţi auzit de termenul *poliţist Bardy?*

Bellamy şi Dent clătinară din cap.

– A fost un caz la Curtea Supremă, prin anii şaizeci, cred. S-a plecat de la un proces de crimă, *Bardy contra Maryland.* A câştigat Bardy. Urmarea a fost că ofiţerii de poliţie şi procurorii au datoria, obligaţia, de a comunica avocatului apărării orice informaţie sau dovadă dezincriminatorie pe care o descoperă, chiar dacă nu li se pare autentică. Chiar dacă sunt absolut siguri că martorul minte de îngheaţă apele pentru a proteja acuzatul, tot sunt obligaţi să comunice părţii adverse ce li s-a spus. Dacă un investigator descoperă ceva ce este în favoarea suspectului, tot are obligaţia de a le comunica şi celorlalţi.

– Ceea ce lasă mult loc pentru jonglerii, spuse Dent.

– Iar noi – poliţiştii vreau să zic – ştim să jonglăm. Dar cei care mint pe faţă sau ascund în mod intenţionat ceva încalcă sistemul judiciar şi legea locală. Aştia se numesc *poliţişti Bardy.*

– Asta a făcut Moody? întrebă Bellamy.

– Cu Jim Postlewhite. Moody l-a interogat în prima fază a anchetei, cum a făcut cu toţi bărbaţii de la petrecere.

Aplecându-se în faţă, Haymaker deschise dosarul şi scoase hârtia pe care numele lui Postlewhite era subliniat cu roşu. Îşi puse o pereche de ochelari de citit.

– Domnul Postlewhite i-a spus lui Moody unde fusese şi ce făcuse chiar înainte şi imediat după ce tornada devastase parcul. A descris totul în detaliu. I-a spus lui Moody cum a împins nişte copii în canal, înainte să se adăpostească, la rândul lui. Dacă reuşiţi să descifraţi mâzgăliturile lui Moody, o să vedeţi că e totul scris aici. Îşi scoase ochelarii şi se uită la ei. Povestea lui Postlewhite îl elimina pe Strickland de pe lista suspecţilor.

– De ce?

– Pentru că Allen îl ajutase să-i ducă pe copiii ăia în canal.

– Unde era canalul ăsta? întrebă Bellamy.

– La mare distanţă de locul în care a fost găsit cadavrul surorii dumitale. Iar Postlewhite a spus că Allen a venit în fugă la el şi la copii dinspre parcare, unde îl căutase pe frate-său.

– Nu putea fi în două locuri în acelaşi timp, spuse Dent.

Haymaker dădu din cap.

– Tu aveai un alibi de care Dale şi Rupe nu se puteau lua, aşa că Rupe s-a hotărât să-l înfunde în schimb pe Allen Strickland. Dar Dale i-a amintit lui Rupe că Postlewhite putea să depună mărturie că Strickland fusese în altă parte în momentul în care avusese loc crima. Rupe i-a spus lui Dale să facă tot ce era necesar ca Postlewhite să uite acest amănunt.

– Oh, nu! spuse Bellamy, cu adâncă tristeţe.

Haymaker bătu aerul cu mâna.

– Nu a trebuit să facă nimic. Postlewhite a murit de atac de inimă, la trei zile după tornadă.

– Norocul lui, spuse sec Dent.

– Cu siguranţă, Rupe a fost de această părere. Dale ştia că băiatul ar fi putut scăpa dacă se afla despre asta.

– Dar nu a spus niciodată nimănui ce aflase de la Postlewhite.

Haymaker se opri şi îşi scărpină gânditor obrazul.

– Dale a fost un poliţist bun. Cam dur, poate, adăugă, uitându-se la Dent, dar să ascundă informaţii disculpatoare însemna să depăşească mult limita. Şi a mai fost şi aşa-zisul accident care l-a împiedicat pe fratele lui Strickland să depună mărturie. Până în momentul ăla, Dale ajunsese să se bage atât de adânc în rahat pentru Rupe, că nu mai vedea nici o ieşire.

– Ce se întâmplă cu *poliţiştii Bardy* când sunt depistaţi? întrebă Bellamy.

– Sunt dezonoraţi, demascaţi drept mincinoşi. De obicei sunt terminaţi. Unii sunt trecuţi pe lista Bardy,

un fel de listă neagră transmisă între agenţiile de implementare a legii din întreaga ţară.

– Moody n-o să se perpelească în somn de grija acestor consecinţe, spuse Dent.

– Ai dreptate, spuse Haymaker. Săracul Dale nu mai are prea multe de pierdut. Dar, dacă se află că Rupe a încălcat procedura în timp ce era în funcţia de procuror şi că a trimis cu bună ştiinţă un om nevinovat la închisoare, s-ar putea să fie adus sub acuzare. Mai ales că Strickland a murit în sistem. În cel mai bun caz, reputaţia lui o să se ducă dracului. N-o să mai poată vinde nici triciclete la mâna a doua.

– Şi Moody se aşteaptă să-l dăm noi de gol? întrebă Bellamy.

Haymaker împături la loc mărturisirea semnată şi i-o întinse.

– Am făcut şi eu o copie, dar n-aş folosi-o niciodată împotriva prietenului meu. Dale a lăsat în seama voastră să faceţi ce vreţi cu originalul. Predaţi-l la Procuratura din Austin. Presei. Cui vreţi.

– De ce nu mi l-a dat ieri?

Fără mustrări de conştiinţă, Haymaker spuse:

– A avut nevoie de timp ca să se facă dispărut. Şi n-o să se întoarcă nici unde a stat până acum. Nu cred că o să-l mai vedem vreodată.

– E un laş nenorocit, zise Dale.

– Mi-a povestit că i-ai spus asta în faţă. Mi-a mai zis şi că nu te înşeli prea tare.

Bellamy se încruntă, gânditoare.

– Chiar dacă duc mărturia asta autorităţilor, Rupe o să spună că sunt numai minciuni.

– Fără îndoială. Este cuvântul lui Dale împotriva cuvântului lui. Dar notiţele lui Dale din dosar susţin povestea cu Postlewhite. Orice poliţist ştie cât de importante se pot dovedi notiţele dintr-o investigaţie. Şi, dacă dosarul ăsta nu ar fi reprezentat un pericol pentru cineva, de ce ar fi dispărut în mod misterios? Dacă punem totul cap la cap, nu-i deloc bine pentru Rupe. Regele Maşinilor va fi detronat. Apoi se aplecă înspre Bellamy şi, cu un ton extrem de serios, îi spuse: Încă ceva. Dale

a insistat în mod deosebit să îţi spun că nici el, nici nimeni altcineva nu a găsit vreodată nici cea mai mică dovadă care să te implice pe dumneata.

– Mi-a spus asta. Şi mi-a mai spus că ştia că Allen Strickland nu a omorât-o pe Susan. Ceea ce înseamnă că tot nu ştim cine a fost.

Dinăuntrul genţii de umăr a lui Bellamy se auzi un clinchet scurt. Tânăra scoase telefonul.

– Am un mesaj. Când îl deschise, murmură: Este o fotografie.

Atinse săgeata de pe ecran, apoi îşi acoperi gura cu mâna într-un gest de groază, în clipa în care pe ecran apăru fotografia mărită.

Era Dale Moody. Gâtul îi fusese tăiat de la o ureche la alta.

capitolul 28

Ray zâmbi cu satisfacţie, imaginându-şi-o pe Bellamy primind fotografia prin SMS. Numărul ei era în telefonul lui Gall, pe care Ray îl găsise în buzunarul salopetei. Cât de norocos fusese să ia manechinul cu el, atunci când fugise din hangar!

Vezi? Exista un motiv pentru fiecare lucru care se întâmpla. Allen spusese întotdeauna asta. Ar fi trebuit să-l asculte mai mult şi să-l creadă.

Bellamy şi Dent aveau să vadă fotografia cu Moody şi să înţeleagă ce li se pregătea şi lor. Gândindu-se cât de speriaţi trebuie să fi fost, Ray începu să râdă. Nu-i mai rămânea decât să găsească o metodă de a se apropia de ei. Rupe avea să-l ajute. El se pricepea la planuri.

Totuşi, prima problemă a lui Ray era să scape de cadavru şi să cureţe mizeria. Nu ştiuse că într-un corp de om putea fi atât de mult sânge. Dale Moody sângerase ca un porc înjunghiat, făcând o mizerie înfiorătoare în duplexul lui Ray.

Ultimul lucru la care se aşteptase fusese să-l găsească pe detectiv în casa lui, atunci când se întorsese, în zori. Ray încercase să-l găsească pe nenorocit toată noaptea

şi, când colo, Moody fusese tot timpul aici, aşteptându-l să sară pe el în clipa în care intra pe uşă.

Aşa cum se înţeleseseră, Rupe îl sunase pe Ray de la recepţie, imediat după înmormântare. Ray voise să se ducă şi el, dar Rupe spusese că ar ieşi prea mult în evidenţă în mulţimea de bogătaşi şi că asta ar fi fost un dezastru. Tot Rupe bănuise şi că Moody s-ar fi putut să apară în timpul recepţiei date de familia Lyston şi avusese dreptate. Rupe era deştept la chestii de-astea.

Îl zărise pe Moody învârtindu-se prin club.

– A avut o discuţie scurtă cu Bellamy. Se pare că duşmanii tăi sunt în relaţii foarte apropiate, Ray.

Rupe îi descrisese lui Ray maşina lui Moody, îi dăduse numărul de înmatriculare şi îl instruise să parcheze într-un loc din care să poată vedea poarta clubului astfel încât, atunci când pleca Moody, Ray să se poată lua după el. Se ţinuse după Moody în maşina pe care Rupe i-o împrumutase de la compania de parbrize, la care lucra.

Rupe îi spusese să se ţină pe urmele lui Moody şi să afle unde se ducea, cu cine vorbea şi ce făcea. Dar probabil că instinctele de poliţist ale lui Moody nu erau încă total stinse, pentru că, în mai puţin de trei kilometri jumate, Ray îi pierduse urma.

Rupe îl sunase în repetate rânduri în timpul nopţii, dar Ray nu-i răspunsese. Ştia că îl sună ca să-l întrebe ce se întâmplase, dar, din punctul de vedere al lui Ray, Rupe n-avea decât să se ducă dracului. Avea propria misiune. Voia să-l găsească şi să-l ucidă pe omul care îi trimisese fratele la închisoare.

Îşi petrecuse restul nopţii ducându-se pe la toate localurile la care Rupe îi spusese că Moody obişnuia să piardă timpul, dar fără noroc. Moody nu era de găsit. Fusese un adevărat şoc pentru el când intrase în duplex şi fusese numaidecât prins pe la spate, cu braţul pe după gât, de Moody în persoană. Cu cealaltă mână, apăsase ţeava unui pistol pe tâmpla lui Ray.

– De ce ai încercat să mă urmăreşti, Ray? Ha? Am auzit că te ţii numai de rele în ultima vreme. L-ai tăiat

pe Dent Carter, ai încercat să omori un bătrân... Eu ar fi trebuit să fiu următorul? Hmm? Ce te-a apucat?

Ray îşi înfipsese cotul în abdomenul moale al lui Moody şi se eliberase din strânsoare. Se răsucise pe călcâie şi, în aceeaşi clipă, scosese cuţitul din teacă şi se năpustise asupra adversarului. Moody îl văzuse, dar avusese o expresie parcă plictisită. Îşi strânsese arma la piept şi – Ray nu credea că îşi imaginase – parcă zâmbise.

Cuţitul lui Ray despicase aerul. Lama intrase în gâtul lui Moody ca în unt. Sângele ţâşnise peste tot, pe pereţi, pe mobilă, pe Ray, care sărise în spate, dar nu suficient de departe, ca să nu-l atingă jetul.

Moody scăpă din mână pistolul, dar altfel nu făcu nici o mişcare. Rămase acolo, cu un zâmbet ciudat pe faţă, uitându-se la Ray. Apoi, în sfârşit, ochii i se dăduseră peste cap, genunchii îi cedaseră şi se prăbuşise ca un sac de ciment.

Ray, înjurând că îşi pătase de sânge vesta preferată, păşise peste trupul lui Moody, intrase în bucătărie, clătise cuţitul, îl ştersese cu un prosop de vase şi îl băgase înapoi în teacă. Îşi spălase apoi mâinile şi se aplecase peste chiuvetă ca să-şi arunce câţiva pumni de apă rece în gură.

Să omori un om era mai greu decât părea în filme.

Se gândi că trebuia să-l sune pe Rupe, să-i spună ce făcuse, să nu se mai ţină de capul lui. Dar Rupe nu răspunsese. Nenorocitul probabil că îşi făcea somnul de frumuseţe, în vreme ce Ray făcea toată treaba.

Ray îi lăsase un mesaj succint: „Moody e mort. A făcut mare mizerie la mine acasă, aşa că probabil va trebui să mă mut".

Închisese telefonul, îşi făcuse un sendviş cu friptură, pe care îl dăduse pe gât cu un pahar de lapte.

Când se întorsese în sufragerie, văzuse cât de caraghios arăta Moody, cu capul căzut într-o parte, şi avusese inspiraţia de a-i face o fotografie pe care să i-o trimită lui Bellamy, de pe telefonul moşului. În felul ăsta, nu ar fi avut acces la numărul lui Ray – Rupe îi ceruse ca acesta să rămână doar între ei.

Odată terminată şi treaba asta, îşi dădu acum seama că era frânt. Avusese o noapte lungă şi o dimineaţă agitată. Înainte să facă ceva ca să scape de cadavrul lui Moody, se hotărî să se odihnească.

Se duse în dormitor, deschise dulapul şi se lăsă într-un genunchi. Pentru un necunoscut, colţul de linoleum arăta la fel ca restul pardoselii, ca şi cum ar fi fost încă lipit de podeaua de ciment de dedesubt. Doar Ray ştia că putea fi cu uşurinţă dat la o parte, pentru că el fusese cel care îl dezlipise, în ziua în care se mutase. Săpase în cimentul de dedesubt până când făcuse o mică gaură. Nu avea nevoie să fie adâncă, doar atât cât să încapă acolo o pereche de chiloţi, care nu erau nici ei prea mari. Erau uşori ca o pană. Şi subţiri de se putea vedea prin material.

Scoţându-i din ascunzătoare, îi admiră aşa cum făcuse şi prima oară când Allen îi îndesase în palma lui. Ray îşi amintea ca şi cum ar fi fost ieri. Allen era agitat. Speriat. Moody şi încă un detectiv parcaseră în faţa casei lor şi înaintau spre uşă.

Allen vorbea repede. Transpira.

- Trebuie să-i ascunzi, Ray. Ai înţeles?

- Chiloţii fetei?

- Haide! Ia-i! Ascunde-i!

Ray îi îndesase sub betelia pantalonilor, în propriii chiloţi. Apoi îşi aranjase la loc hainele. Allen îl privise, dând din cap în semn de aprobare.

- Cât poţi mai repede, scapă de ei. Arde-i! Promite-mi.

- Îţi promit.

Apoi poliţiştii bătuseră tare în uşă. Allen îşi ştersese sudoarea de deasupra buzei, îl bătuse pe umăr pe Ray şi se dusese să deschidă. Moody îi citise drepturile în timp ce celălalt detectiv îi punea cătuşele. Apoi, îl luaseră cu ei.

Tot timpul în care Allen stătuse încarcerat, nu mai vorbiseră niciodată despre perechea de chiloţi. Allen nu îl întrebase niciodată dacă-i arsese, iar Ray nu-i mărturisise că nu-şi ţinuse promisiunea. Nu avusese inimă să-i distrugă. Erau averea lui cea mai de preţ. Erau ultimul lucru pe care i-l dăduse fratele său.

Nu îi scotea foarte des din ascunzătoare. Nu atât de des pe cât ar fi vrut. Dar, dacă nici uciderea lui Moody nu era o ocazie specială, atunci Ray nu mai ştia care era.

Se întinse pe spate în pat şi îşi băgă mâinile în chiloţii de damă, apoi îi ridică înspre fereastră şi privi degetele răsfirate care se vedeau prin ţesătura subţire. Oftă mulţumit şi se răsuci pe o parte, ca să tragă un pui de somn.

Cabina înghesuită a unui avion de luptă nu îl făcuse niciodată pe Dent să se simtă claustrofobic, dar să se afle într-o cameră de interogatoriu la Departamentul de poliţie din Austin era o amintire foarte neplăcută a ultimei ocazii cu care se aflase acolo, pistonat de Dale Moody. Conta prea puţin că Moody era mort. Tot îi venea să zgârie pereţii cu unghiile.

Lângă el, Bellamy era palidă şi părea cutremurată şi, adeseori, când cineva i se adresa, trebuia să repete cuvintele, înainte ca ea să le înregistreze. Starea ei de spirit era de înţeles. Să vadă fotografia lui Moody cu gâtul tăiat fusese un şoc pentru ea. Pentru că toţi cei din departament o recunoscuseră şi ştiau că era unica fiică supravieţuitoare a recent decedatului Howard Lyston, detectivii se purtau foarte respectuos.

Cu toate acestea, broboane de sudoare începuseră să se formeze pe coastele lui Dent de îndată ce fuseseră conduşi în camera de interogatoriu, ca să li se ia declaraţiile. O strângea cu putere de mână pe Bellamy, deşi, trebuia să recunoască, o făcea în egală măsură pentru confortul lui, cât şi pentru al ei.

Haymaker sunase la departament de la el de acasă. Discutase cu un detectiv de la Criminalistică şi îi povestise despre mesajul macabru, identificase victima drept fostul agent de poliţie Dale Moody şi îi dăduse ofiţerului numărul de mobil al lui Gall.

– Se crede că un individ pe nume Ray Strickland are telefonul şi că el este cel care a trimis mesajul. Este căutat pentru atac armat, aşa că aveţi deja dosar pe numele

lui. Plecăm toţi trei chiar acum şi vom ajunge cât de curând.

Când ajunseseră la secţia de poliţie, fuseseră imediat întâmpinaţi de ofiţerul de la Criminalistică cu care discutase Haymaker, Nagle, şi de încă un detectiv pe nume Abbott. Pentru Dent, parcă erau unul şi acelaşi. Aveau aceeaşi vârstă. Aceeaşi înălţime şi constituţie. Purtau jachete sport asemănătoare.

Îi luaseră telefonul lui Bellamy, priviseră imaginea care îi fusese trimisă şi recunoscuseră că nu aveau încă adresa numitului Ray Strickland, dar că încercau să îl localizeze după semnalul telefonului mobil.

– Am transmis şi o înştiinţare echipajelor noaste, să fie cu ochii după el.

– Ce motiv ar avea acest Strickland să vrea să îl omoare pe Dale Moody? întrebă Nagle.

Haymaker predase copia făcută după dosarul lui Susan Lyston.

– Totul se leagă de asta.

Acum, după mai mult de o oră, încă mai discutau, răspundeau la întrebări, spuneau, în cele mai mici detalii şi pentru a treia oară, întreaga poveste. La un moment dat, un ofiţer în uniformă îşi băgase capul înăuntru şi îl chemase pe Abbott pe coridor. Nagle o îndemnase pe Bellamy să continue.

Îi relata încă o dată discuţia pe care o avusese cu Moody la recepţia de după înmormântare, când, dintr-odată, Abbott se întoarse şi anunţă:

– Cadavrul lui Moody a fost descoperit în locuinţa lui Strickland.

– Cum l-au găsit? întrebă Nagle. După telefon?

– Nu, cineva a sunat şi ne-a spus unde locuieşte.

– Cine? întrebă Nagle.

– Rupe Collier.

– Cum? exclamară într-un glas Bellamy şi Dent.

– Da, se pare că domnului Collier i-a fost milă de Strickland după ce fratele lui a fost ucis în închisoare. L-a găsit trăind din subvenţii pentru săraci. I-a dat de lucru şi l-a instalat într-un duplex unde locuieşte şi acum. A spus că Strickland nu a supărat niciodată pe nimeni.

E un tip singuratic, dar nu creează neplăceri. Este un mecanic destul de priceput şi un muncitor bun. Face parbrize la fabrica lui.

Detectivul privi destul de jenat înspre Bellamy.

– Dar, din câte a spus domnul Collier, de când a apărut cartea dumneavoastră şi de când a căpătat atât de multă popularitate, Ray a început să lipsească de la muncă. A fost nervos, s-a certat cu colegii şi şefii. Domnul Collier a spus că a discutat de mai multe ori cu el la telefon, încercând să-l convingă să nu se lase controlat de trecut. Dar spune că Strickland a devenit din ce în ce mai agitat şi că, recent, a proferat ameninţări la adresa dumneavoastră şi a lui Dale Moody. Ieri a plecat cu o maşină care îi aparţine domnului Collier. Dumnealui a încercat de mai multe ori să ia legătura cu el, să îl convingă să-i aducă înapoi maşina, înainte să fie nevoit să o declare furată. Strickland nu a răspuns la telefon şi nici nu l-a sunat. Apoi, cu puţin timp în urmă, domnul Collier a primit un mesaj vocal de la Strickland, lăsat foarte devreme azi-dimineaţă. Îi spunea că Moody era mort şi că s-ar putea să fie nevoit să se mute, din cauza mizeriei pe care o făcuse în apartamentul lui. Domnul Collier a sunat numaidecât la 911 şi le-a dat adresa lui Strickland.

– Ce om! murmură Dent, dar detectivii nu îl auziră.

Nagle îl întreba pe Abbott în ce stare de spirit se prezentase Strickland atunci când fusese arestat.

– N-a fost arestat.

– E în libertate?

– Mă tem că da. Avem numărul de înmatriculare al maşinii. Nu cred că va dura prea mult să-l găsim. A fost reclasat la categoria suspecţilor înarmaţi şi periculoşi.

– Cum a reuşit să fugă? întrebă Bellamy.

– În raportul lui, unul dintre primii poliţişti ajunşi la faţa locului spune că l-au găsit în dormitor, adormit. L-au înconjurat. S-a trezit brusc şi s-a lansat imediat într-un atac cu cuţitul, care pare să fi fost şi arma crimei. Poliţiştii spun că se purta ca un nebun. Nu i-a ascultat când l-au avertizat să lase cuţitul. Un ofiţer a fost rănit. I-a înfipt cuţitul în umăr. Adânc, dar se pare că o să-şi

revină. Asta-i vestea bună. Vestea proastă e că Strickland a reuşit să scape.

– Mai e ceva, spuse Abbott, privind în jos, spre Bellamy. Strickland a lăsat asta pe pat.

Din buzunarul jachetei, scoase un plic de plastic sigilat, pe care i-l întinse.

– E posibil să fi aparţinut surorii dumneavoastră?

Bellamy nu ar fi vrut să atingă săculeţul, dar îl luă din mâna detectivului şi privi articolul dinăuntru. Un nod imens îi blocă numaidecât gâtul. Dădu prosteşte din cap.

– E genul de lenjerie pe care o purta Susan.

Abbott luă dovada înapoi.

– Îi duc la laborator, să vedem dacă se poate stabili că au fost ai ei.

– Dale a fost întotdeauna convins că individul care are chiloţii este cel care a ucis-o pe Susan Lyston, spuse Haymaker. Dacă-mi amintesc bine, Allen era tutorele lui Ray. Poate că a vrut să-şi protejeze fratele.

Bellamy lansă o altă teorie:

– Poate că Allen i-a dat lui Ray ca să nu fie găsiţi asupra lui.

– Mergem să săpăm în dosarul ăla, spuse Nagle.

Părea nerăbdător să treacă la treabă.

– Dacă tot sunteţi acolo, poate că o să vreţi să vă uitaţi şi la asta.

Bellamy îi întinse detectivului declaraţia semnată a lui Dale Moody.

– Cred că o să vi se pară o lectură interesantă. În special în ceea ce îl priveşte pe Rupe Collier şi motivul pentru care el a fost prima persoană pe care a sunat-o Ray, după ce l-a ucis pe Dale Moody.

Steven închise telefonul şi se întoarse spre mama lui.

– A spus că o să treacă pe aici şi o să ne dea mai multe detalii. Părea obosită şi puţin răguşită, după ce a vorbit ore întregi cu poliţiştii, dar spune că, în general, e bine. Cu o expresie îngrijorată, adăugă: A mai spus

și că o să treacă mult timp până când o să mai deschidă vreodată un mesaj.

– Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru ea, zise Olivia.

– *Oribil,* ăsta e cuvântul pe care l-a folosit.

– Îmi fac griji pentru ea. A trecut prin prea multe în ultimele zile.

– Iar eu sunt parțial responsabil. Asta voiai să spui?

– Câtuși de puțin.

– Ei bine, e adevărat. Oftă și se lăsă să cadă într-un fotoliu. N-o să mi-o iert niciodată că l-am angajat pe Dowd, care n-a făcut decât să-i dea lui Bellamy un motiv în plus de îngrijorare.

– Ai făcut o greșeală, spuse William, dar intenția a fost bună. Nu puteai să prevezi ce avea să se întâmple sau cum o să fie interpretat gestul tău. Ți-ai cerut scuze. Gata.

Steven îi zâmbi partenerului său.

– Mulțumesc.

William îi zâmbi la rândul lui, apoi ceru să fie scuzat.

– Trebuie să sun la restaurante, să văd cum merg treburile. Să fim siguri că nu a intervenit vreo criză.

Steven înțelese gestul lui William. Își dădea seama că existau chestiuni de familie pe care Steven trebuia să le discute cu mama lui și le oferea intimitatea pentru a face asta.

De îndată ce ieși pe ușă, Olivia lăsă garda jos. Umerii i se prăbușiră de epuizare. Steven știa că oboseala i se acumulase în timpul zilelor în care veghease lângă patul de moarte al lui Howard. Era în același timp foarte îndurerată și răvășită.

– Când o să-l prindă pe acest Strickland, o să se termine totul, mamă. În sfârșit, o să se termine.

– Dumnezeule, sper!

Steven râse amar.

– O să fie ciudat să mă trezesc fără să mă gândesc cu groază la ce surprize îmi mai rezervă ziua. De când a apărut cartea lui Bellamy, nu m-am mai bucurat de o singură dimineață.

– Știu ce vrei să spui. A fost la fel și pentru mine. Mi-aș dori doar... Ei bine, îmi doresc multe lucruri, care nu se pot îndeplini.

– Cum ar fi?

– Îmi doresc ca Bellamy să nu fi primit mesajul ăla oribil.

– Are umerii largi ai lui Dent pe care se poate sprijini.

– Asta e altă dorință de-a mea. Mi-aș dori să nu fie în viața ei.

– Nu este oficial.

Olivia se uită la el și ridică o sprânceană.

– Încă, adăugă el, pe un ton amar.

– Crezi că este inevitabil?

– Am văzut cum se uită unul la celălalt.

– Cum adică?

– La fel cum te uitai tu la Howard și el la tine atunci când v-ați cunoscut.

Olivia zâmbi trist.

– Așa de rău? Ei, în orice caz, nu pot face nimic în legătură cu asta. La fel cum nu te pot opri pe tine să te întorci mâine în Atlanta. Mi-aș dori să nu fie nevoie să pleci atât de repede.

Ar fi durut-o să știe cât de mult își dorea Steven să fugă din casa aia, să fugă de toate amintirile oribile pe care i le trezea. Stătuse atât de mult doar pentru că nu voia să o lase singură, măcinată de durere. Dar nu avea să respire cu ușurință decât după ce era la kilometri depărtare de acest loc.

– Cel mai mult, spuse ea oftând, îmi doresc ca Howard să fi trăit suficient de mult cât să vadă sfârșitul întregii povești.

– Asta îmi doresc și eu. Dar slavă Domnului că se va termina curând pentru noi, ceilalți. Căutarea lui Bellamy, pentru că nu știu cum altfel să-i spun, a luat sfârșit atunci când chiloții lui Susan au fost găsiți în casa lui Ray Strickland. Caz clasat.

Olivia își puse cotul pe brațul fotoliului, își sprijini capul în palmă și își masă fruntea.

– Povestea asta cu *chiloții găsiți* o să apară la știri. Presa o să scrie, o să vorbească, o să speculeze. Zile în șir.

– Dar nu la nesfârșit. O altă poveste de scandal va apărea cât de curând.

– Obiceiul ăsta al ei ne-a costat atât de mult pe noi toți!

Steven înlemni. Uită să mai respire și ar fi putut să jure că i se oprise și inima în piept, doar că își simțea sângele alergându-i nebunește prin vene. Își fixă ochii, fără să clipească, asupra mamei lui.

În cele din urmă, aceasta coborî mâna, ridică privirea și se uită la el, zâmbind stins.

– Nu avem de ales, va trebui să îndurăm tot circul mediatic. Dumnezeu mi-e martor că...

Se opri în mijlocul propoziției și îl privi curioasă.

– Steven? Ce este?

Steven înghiți în sec.

– Ai spus că *obiceiul* lui Susan ne-a costat mult pe noi toți.

Buzele Oliviei se întredeschiseră, dar nici un sunet nu ieși dintre ele.

– La ce anume te-ai referit, mamă?

În continuare, nu spuse nimic.

– Mamă, te-am întrebat ceva. Ce obicei? Acela de a-și scoate chiloții și de a-i da bărbaților?

– Eu...

Sări în picioare.

– *Știai?*

– Nu, eu...

– Știai, nu-i așa? Știai că mi-a făcut asta și mie. De multe ori. Știai și restul?

Când se ridică, Olivia se legăna pe picioare și fu nevoită să se sprijine de spătarul fotoliului, ca să nu cadă.

– Steven, ascultă-mă. Te rog!

– Știai... totul? Chiar totul? Și nu ai făcut nimic?

– Steven...

– Nu ai oprit-o. De ce?

– Nu am putut, scânci ea.

Steven tremura de furie.

– Mi-a distrus viața!

Olivia își acoperi gura ca să-și înăbușe suspinele. Întreg trupul i se zgâlțâia, dar Steven nu o cruță.

– De ce n-ai oprit-o?

– Eu...

– De ce? *De ce?*

– Din cauza lui Howard! strigă ea. L-ar fi distrus dacă ar fi știut.

Preț de câteva clipe lungi, Steven rămase nemișcat, privindu-i chipul înlăcrimat.

– L-ar fi distrus pe Howard și nu puteai îngădui asta. Dar eu puteam fi distrus.

– Nu! strigă ea, întinzându-se spre el.

Îi dădu mâna la o parte.

– Steven! *Steven!*

O auzea încă strigându-l în timp ce cobora scările, câte două deodată.

capitolul 29

Dent își opri mașina pe aleea semicirculară din fața casei familiei Lyston.

– Momentul ales de Gall nu putea fi mai prost, dar eu i-am cerut să aranjeze întâlnirea, așa că trebuie să mă duc.

– Sigur că trebuie, spuse Bellamy.

– O s-o scurtez cât pot de mult.

– E ceva important pentru tine. Nu te grăbi din cauza mea. În plus, o să am și eu multă bătaie de cap. Ieri, când am plecat de aici, i-am lăsat pe toți supărați și furioși.

– Și ai venit la mine și ai rămas peste noapte. Numai pentru asta și probabil că te-au scos din testament.

– A meritat, spuse ea încet.

– Da?

Schimbară o privire caldă, apoi, amintindu-și de ce erau acolo, Bellamy spuse:

– Vor vrea să știe tot ce s-a întâmplat azi și sunt multe de spus.

– Încă un motiv pentru care n-aş vrea să plec acum. Nu-mi place să nu te am lângă mine când ştiu că Strickland e încă în libertate.

– Avem o maşină de poliţie parcată la intrare.

– Mă bucur pentru asta. Dacă nu le-ar fi venit ideea poliţiştilor, le-aş fi sugerat-o eu. Privi cerul prin parbriz. Şi pare că o să plouă. Poate că ar trebui să aştept aici cât intri tu şi...

– Să nu faci aşa ceva! Ai îndurat secţia de poliţie pentru mine toată ziua. Apreciez că ai fost acolo, mai ales că ştiu cât de neplăcut trebuie să fi fost pentru tine. Măcar la puţină ploaie ar trebui să fiu în stare să fac faţă şi singură.

Sărutul cu care se despărţiră îi lăsă pe amândoi cu dorinţa de a-şi termina cât mai repede obligaţiile separate, pentru a putea fi împreună. Bellamy îi făcu cu mâna, urcă scările şi intră în casă. Nu era nimeni la parter, iar acest lucru o surprinse, mai ales că îl anunţase pe Steven că venea.

Strigă numele lui şi al Oliviei, însă Helena, menajera, fu cea care apăru, venind dinspre bucătărie.

– Îmi pare rău, domnişoară Price. Tocmai mă pregăteam să plec şi nu v-am auzit când aţi intrat.

– Unde e toată lumea?

– Doamna Lyston e la etaj, în camera ei. A cerut să nu fie deranjată o vreme.

– Şi fratele meu?

– A plecat.

– A ieşit în oraş?

– Nu, el şi domnul Stroud se întorc în Atlanta.

– Credem că pleacă abia mâine.

– Mi-a spus că şi-au schimbat planurile pe neaşteptate.

Pe neaşteptate era prea puţin spus. Probabil că Steven plecase la scurt timp după discuţia cu ea. Văzându-i dezamăgirea, menajera spuse:

– V-a lăsat un bilet pe birou, în camera de lucru a domnului Lyston.

Un bilet. Doar atât merita ea? Nu îşi putuse amâna plecarea măcar atât cât să-şi ia rămas-bun?

– Mai aveţi nevoie de ceva înainte să plec?

– Nu, mulţumesc frumos, Helena.

– Atunci, vă urez noapte bună.

Bellamy se duse direct în camera de lucru. Rafturile montate în perete erau pline de tot felul de obiecte care înregistrau viaţa tatălui ei. De la o fotografie alb-negru cu el şi părinţii lui în ziua în care fusese botezat, până la o fotografie făcută abia cu un an în urmă, care îl înfăţişa jucând golf la Pebble Beach cu preşedintele Statelor Unite.

Dar, cu toată dezordinea confortabilă dinăuntru, biroul părea acum gol. Bellamy şi tatăl ei avuseseră conversaţii lungi în această cameră. Simţi cum i se ridică un nod în gât în clipa în care îi trecu pragul. De obicei, îi crea senzaţia de căldură şi siguranţă. Astăzi era un loc întunecat şi apăsător, iar draperiile trase nu reuşeau să înlăture această impresie. Afară, cerul se înnorase şi mai mult.

Aprinse lampa de pe birou în clipa în care se aşeză pe scaunul tatălui ei. Scârţâitul pielii îi era familiar şi, din nou, simţi cum dorul şi durerea o copleşesc. O întristă şi mai mult plicul cu numele ei, aşezat pe birou.

Îl deschise şi citi biletul scurt al lui Steven.

Dragă Bellamy,

Dacă circumstanţele vieţii noastre ar fi fost altele, poate că aş fi fost fratele pe care ţi l-ai dorit şi care mi-aş fi dorit să fiu. Aşa cum stau lucrurile însă, sunt blestemat să te dezamăgesc şi să te fac să suferi. Îmi cer încă o dată scuze pentru Dowd. Intenţiile au fost onorabile, dar ideea a fost proastă. Am vrut să te apăr pentru că, într-adevăr, te iubesc. Dar, dacă ai puţină dragoste pentru mine în inima ta, de dragul amândurora, te rog, lasă ca acesta să fie ultimul nostru rămas-bun.

Steven

Mesajul îi străpunse inima, umplând-o de durere, atât pentru ea, cât şi pentru el. Îşi lipi biletul de buze şi făcu un efort să-şi stăpânească lacrimile. Erau din inimă, dar

plânsul nu folosea la nimic. Nu putea schimba trecutul care lăsase urme atât de adânci în sufletul fratelui ei.

Privirea îi alunecă înspre fotografia înrămată din colţul biroului tatălui ei. Se întrebă dacă Steven o observase atunci când scrisese biletul. Dacă da, probabil că îi crease aceeaşi senzaţie de disconfort pe care i-o crea şi ei.

Odată, îl întrebase pe tatăl ei de ce ţinea tocmai fotografia asta într-un loc unde să o vadă în fiecare zi. Îi spusese că era ultima fotografie care îi fusese făcută lui Susan şi că voia să şi-o amintească aşa cum arăta acolo: zâmbitoare şi fericită, plină de viaţă şi vibrantă.

Fusese făcută de Ziua Comemorării, chiar înainte să plece spre parc. Erau cu toţii îmbrăcaţi în roşu, alb şi albastru, în haine pe care Olivia le comandase special pentru acea ocazie. Se strânseseră pe treptele din faţa casei şi menajera pe care o aveau atunci făcuse fotografia.

Semăna cu portretul de familie făcut de Crăciun, care spunea atât de multe despre personalitatea fiecăruia. Steven era îmbufnat. Susan radia. Bellamy părea stânjenită. Olivia şi Howard, braţ la braţ, păreau întruchiparea visului american, ca şi cum nimic rău nu i-ar fi putut atinge.

Un bubuit prelung de tunet o făcu pe Bellamy să se întoarcă şi să privească neliniştită spre fereastră. Ploaia lovea geamurile. Îşi frecă braţele îngheţate şi se ridică să tragă draperiile. Un impuls masochist o forţă să ridice privirea spre cer.

Norii erau verzui la culoare şi nu păreau să prevestească nimic de bine.

Închise ochii preţ de câteva clipe şi, când îi deschise din nou, văzu că norii nu erau câtuşi de puţin verzi. Erau cenuşii. Nori grei, încărcaţi de picături de apă. Nimic mai mult.

Nimic care să semene cu cerul apocaliptic din acea după-amiază, cu optsprezece ani în urmă.

Se întoarse la birou şi luă o fotografie de familie înrămată. O ţinu direct sub abajurul lămpii ca să profite la maximum de lumină, înclinând-o într-o parte şi-n alta ca să o poată vedea din unghiuri diferite.

Ce anume căuta?

Nu știa. Dar ceva îi scăpa. Ceva important și neliniștitor. Ce era? Ce nu vedea? De ce i se părea esențial să găsească acest element?

Un trăsnet lovi în apropiere, urmat de un bubuit asurzitor de tunet.

Bellamy scăpă rama din mână. Sticla se sparse în bucăți.

Dent intră în Starbucksul de lângă clădirea congresului, unde senatorul de stat îi sugerase să se întâlnească. Aproape toți cei prezenți erau aplecați asupra unui laptop sau discutau la telefonul mobil, cu excepția celor doi bărbați care îl așteptau pe Dent. Gall se dichisise pentru ocazie, asta însemnând că își schimbase salopeta murdară cu una curată. Molfăia nervos dintr-un trabuc.

Bărbatul care se ridică împreună cu el atunci când Dent se apropie de masa lor avea aproximativ șaizeci de ani și început de chelie. Purta o cămașă în carouri, cu capse perlate, băgată într-o pereche de blugi Wrangler, călcați la dungă și prinși cu o curea de piele lată, cu o cataramă de argint de mărimea unei farfurioare de ceai. Chipul lui lat și ars de soare era deschis și prietenos, și mâna care i-o strânse pe a lui Dent în momentul în care Gall făcu prezentările era dură ca pielea de cizme.

Îi scuturâ de câteva ori mâna lui Dent.

– Dent, îți mulțumesc că ai venit. Îmi doream foarte mult să te cunosc. Ia loc.

Îi făcu semn înspre scaunul din fața lui.

Chiar atunci, un tunet puternic făcu geamurile să zdrăngăne. Dent privi afară și văzu că începuse să plouă. Când se întoarse spre cei doi bărbați, spuse:

– Nu pot să stau mult.

Lipsa lui de politețe îi câștigă o privire încruntată din partea lui Gall, dar senatorul zâmbi agreabil.

– Atunci voi spune cât mai repede ce am de spus. Gall mi-a prezentat deja condițiile tale și, sincer, nu mi se par cinstite. Făcu o pauză, apoi râse. Pot să-ți fac o ofertă mai bună.

Dent ascultă în timp ce senatorul îi propunea o înțelegere foarte profitabilă, pe care numai un mare gogoman ar fi ignorat-o. Dar cea mai parte a atenției lui era concentrată pe furtuna de afară. Vântul făcea să se îndoaie sicomorii plantați de-a lungul aleii. Stropii se transformaseră în ploaie torențială. Fulgerele și tunetele deveniseră mai frecvente și mai violente.

Cu siguranță, Bellamy era speriată.

– Dent?

Își dădu seama că senatorul se oprise din vorbit și că ceea ce spusese necesita un răspuns, pentru că atât el, cât și Gall îl priveau, așteptându-l să zică ceva.

– Ăm, da, spuse el, sperând că era suficient.

Gall scoase trabucul din gură.

– E tot ce-ai de spus?

Dent se ridică și i se adresă senatorului:

– Avionul dumneavoastră este un vis. Iar eu pot să-l pilotez mai bine decât oricine. Dar, în momentul ăsta, trebuie să plec.

În timp ce își croia drum printre mese înspre ușă, îl auzi pe senator râzând înfundat.

– Mereu e atât de grăbit?

– Da, în ultima vreme, zise Gall. E îndrăgostit.

Dent împinse ușa pe care vântul o prinse și i-o smulse din mână. Nu se opri să o închidă, ci își lăsă capul în jos, ca să se ferească pe cât putea de ploaie, și o luă la fugă.

Cu mâinile tremurându-i, Bellamy scutură cioburile ramei sparte, apoi își trecu degetele peste fotografie. Se uită cu atenție la fiecare membru al familiei în parte, încercând să-și dea seama ce anume o deranja.

Un fulger. Se înfioră. Și, în acea clipă, fu din nou un copil de doisprezece ani, în zona de pădure a parcului de stat, împietrită de frică în timp ce privea ghemuită dintr-un tufiș. Trebuia să fugă, să se adăpostească, dar era prea speriată ca să se poată mișca.

Amintirea era atât de intensă, încât respirația i se transformă în șuierături puternice. Luând fotografia cu ea, se ridică împiedicându-se de la birou, se duse

în dreptul bibliotecii de lângă ea și căzu în genunchi în fața dulăpioarelor de sub rafturi. Înăuntru erau toate materialele pe care le adunase când făcuse cercetările pentru *Înainte de furtună*. Îl rugase pe Dexter să-i trimită toate dosarele, pe care le lăsase în New York atunci când fugise din oraș. Când ajunseseră, îl întrebase pe tatăl ei dacă le putea lăsa aici, într-un spațiu pe care nu îl folosea.

Cu mișcări pripite, puse dosarele unul peste altul pe podea, în fața ei, și începu să le sorteze rapid, până când îl găsi pe cel care conținea fotografii făcute în timpul tornadei și imediat după aceea. Le decupase din articole de ziare și reviste, le printase de pe internet, până când avusese zeci de imagini făcute în acea fatidică Zi a Comemorării, în Austin.

Dar Bellamy căuta una anume și era atât de agitată în căutarea ei, încât fu nevoită să le ia de două ori la mână până când o găsi. Fusese intitulată: *Familie de vază îi caută pe cei dragi printre dărâmături.*

Un angajat de la Lyston Electronics care venise cu aparatul foto la petrecere făcuse fotografia la doar câteva minute după tornadă. În fundal, devastarea părea ireală. Instantaneul surprinsese oameni înlăcrimați, în zdrențe, cuprinși încă de panică.

În față erau Howard, Olivia și Steven.

Howard îi strângea mâna Oliviei și avea chipul scăldat în lacrimi. Steven avea brațul ridicat și fața îngropată în îndoitura cotului. Expresia Oliviei era dezolată, izbitor de diferită de cea pe care o avea în fotografia făcută în dimineața aceleiași zile, pe treptele casei sale.

Bellamy puse fotografiile una lângă cealaltă.

Da, contrastul dintre cele două expresii ale Oliviei era pronunțat.

Totuși, nu atât de evidentă era diferența în îmbrăcămintea ei. În fotografia făcută mai devreme, bluza pe care o purta era legată cu fundă la gât. În a doua...

Bellamy scăpă fotografiile din mână și își acoperi fața cu mâinile în clipa în care amintirea îi reveni izbitor în minte. Ca și cum ar fi fost aruncată printr-o buclă a timpului, se trezi dintr-odată înapoi acolo, încercând

să găsească drumul printre copaci, căutând-o pe Susan, care plecase din pavilion împreună cu Allen Strickland.

Bellamy voia să îi găsească împreună, ca să o poată face de râs pe Susan aşa cum o făcuse Susan pe ea, când spusese ce spusese despre ea şi Dent.

Dar, când dăduse peste sora ei, aceasta zăcea cu faţa în pământ, cu fusta rochiei de vară ridicată, cu fundul gol, expus. Strângea în mână poşeta micuţă. Nu se mişca. Bellamy ştia că era moartă.

Cu un şoc, o văzu pe Olivia în picioare, peste ea, privind în jos. În mână avea panglica de la bluză. Capătul îi atârna pe pământ.

Bellamy ar fi vrut să strige, dar era împietrită de groază şi şoc. Rămase absolut nemişcată şi îşi ţinu respiraţia. Oricum, ar fi fost greu să respire, pentru că aerul devenise atât de dens. Pădurea devenise nefiresc de tăcută. Nimic nu mişca. Nici o pasăre, nici o insectă, nici o veveriţă, nici măcar o singură frunză. Parcă întreaga natură s-ar fi oprit să o vadă pe Olivia sugrumându-şi fiica vitregă, lăsând-o fără suflare.

Apoi, brusc, nemişcarea fu întreruptă de o rafală puternică de vânt şi tăcerea fu sfâşiată de un răcnet care o trânti pe Bellamy la pământ. Schimbarea păru să o electrizeze pe Olivia, care se întoarse şi dispăru printre copaci şi tufişuri, alergând în direcţia pavilionului.

Bellamy se ridică în picioare clătinându-se şi o luă la fugă, împiedicându-se printre copaci, în timp ce vântul o lovea, lăsând-o fără suflare, iar încărcătura electrică din atmosferă îi ridica părul în cap. Zgomotul nu semăna cu nimic din ce auzise vreodată. Parcă ar fi fost răgetul unui dragon care se apropia de ea.

Dar nu fugise de furtuna înfricoşătoare. Fugise departe de ceea ce văzuse. Căuta orbeşte nu un adăpost din calea furtunii şi a elementelor care zburau în jurul ei, ci mai degrabă un refugiu din faţa a ceva de neconceput.

Când în cele din urmă ajunsese la debarcader, simţind că-i pocnesc plămânii şi că-i sare inima din piept, se prăvălise înăuntru şi căutase instinctiv un colţ în care

să se ghemuiască, chiar în timp ce o porțiune a acoperișului de tablă era smulsă de vânt și încă una tăia prin clădirea șubredă asemenea unei ghilotine, secționând o barcă în două. Plângând necontrolat, își acoperise capul cu brațele și se făcuse cât mai mică și mai invizibilă cu putință.

Ploaia izbea acum fereastra biroului. Furca unui fulger lovi undeva în apropiere. După un pocnet puternic și exploziv, lampa de birou pâlpâi, apoi se stinse.

Bellamy voia să caute adăpost și să se ascundă, așa cum se ascunsese în debarcader, dar nu mai era un copil și, dacă ceda acum în fața fricii, era posibil să nu afle niciodată acele lucruri pe care nici măcar memoria ei eliberată nu i le putea spune.

Întinse mâna și se prinse de un colț al biroului, de care se trase ca să se ridice. Închise ochii și se forță să ignore furia dezlănțuită a furtunii, trase de câteva ori adânc aer în piept, apoi își dezlipi mâna de pe birou și ieși din încăpere.

Toate luminile din casă se stinseseră, dar Bellamy reuși să găsească drumul până la scara principală. Se prinse de stâlpul de la bază și se opri acolo. Scara curbată părea o adevărată amenințare. Era atât de întuneric, încât nu putea vedea nici măcar capătul de sus, dar se concentră să își înfigă piciorul pe treapta de jos, apoi să urce.

Era orbită de fulgere ce se repetau cu regularitate, care o făceau să se prindă cu putere de balustradă și să aștepte până când începea să distingă din nou ce era în jurul ei. Când ajunse la etaj, privi în lungul coridorului. Era întunecat. Dar o lumină difuză strălucea de sub ușa dormitorului pe care îl împărțiseră Howard și Olivia. Bellamy păși înspre ea și nici măcar nu se opri să bată înainte să apese clanța și să intre în încăpere.

O candelă pâlpâi pe noptieră. Olivia stătea întinsă pe pat, cu pătura trasă peste piept.

– Olivia?

Capul femeii se ridică de pe pernă.

– Bellamy. Apoi, mai slab: Steven a plecat.

Bellamy traversă încăperea și se opri la picioarele patului. Olivia se uită la mâna ei, în care strângea cele

două fotografii grăitoare. Când întoarse din nou capul spre Bellamy, privi adânc în ochii ei timp de câteva momente lungi şi încărcate. În cele din urmă, spuse:

– Ştii.

Bellamy dădu din cap şi se aşeză încet pe marginea patului. O vreme se uitară una la cealaltă, fără să spună nimic. Olivia fu cea care rupse tăcerea.

– Cum ai făcut legătura?

– Nu am făcut-o. Cu ajutorul acestor fotografii, în sfârşit mi-am amintit.

Olivia o privi întrebător. Bellamy îi povesti despre pierderea ei de memorie.

– Nici măcar atunci când m-am concentrat asupra acelei zile şi am scris cartea nu mi-am putut aminti anumite porţiuni de timp. Abia acum mi-a revenit totul în minte.

– M-ai văzut când am omorât-o? întrebă încet Olivia.

– Te-am văzut aplecată peste cadavrul ei, cu panglica de la bluză în mână.

– Era detaşabilă. După tornadă, nimeni nu a mai observat că lipsea. Mulţi oameni pierduseră obiecte de vestimentaţie. Un copil a fost găsit complet dezbrăcat. Tornada îi smulsese pur şi simplu hainele de pe el.

– Ai aruncat panglica pe undeva la întâmplare. Arma crimei a dispărut în clipa în care s-a făcut curăţenie după furtună.

– Şi în tot acest timp s-a presupus că a fost sugrumată cu propriii chiloţi.

– Aşadar, perechea pe care au găsit-o azi acasă la Strickland...

– Sunt convinsă că sunt ai ei. E posibil ca Allen să-i fi dat fratelui său înainte de a fi arestat, ca să nu fie găsiţi asupra lui.

– Ştiai că sunt la el?

– Oh, da. Firește, nu puteam să spun nimic, pentru că nu puteam spune de unde ştiam. Eram sigură că poliţia o să-i găsească, iar asta l-ar fi făcut să pară cu atât mai vinovat. Dar nu au fost găsiţi. Nu-mi pot explica de ce Ray i-a păstrat în toţi aceşti ani.

Pe Bellamy o uluiau calmul şi detaşarea cu care Olivia povestea toate acestea.

– Olivia, ce s-a întâmplat acolo, în pădure?

Pieptul i se ridică îşi îi căzu într-un oftat adânc.

– Am văzut-o plecând din pavilion cu băiatul ăla ţinându-se după ea de parcă ar fi fost în călduri. Şi chiar era, să ştii. În permanenţă. Emana un fel de... miros animalic. Ceva. Nu ştiu. Dar era inconfundabil pentru bărbaţi. În orice caz, m-am luat după ei. Nu voiam să o las să ne strice evenimentul cu toanele ei. I-am auzit înainte să îi văd. Nişte sunete dezgustătoare. Ca nişte animale care se împerechează. Gâfâielile lui, gemetele ei. Susan era cu spatele lipit de un copac. Partea de sus a rochiei îi era coborâtă de pe umeri. El era călare peste ea. Cu mâinile. Cu gura. Părea complet absorbit, dar Susan părea plictisită. Avea privirea pironită pe cer. A remarcat că arăta ciudat, ca şi cum s-ar fi apropiat o furtună. Dar el fie nu a auzit-o, fie a ignorat-o. I-a rostit numele şi l-a împins uşor, îndepărtându-l de ea. „Nu vreau să mă plouă", a zis. El a râs şi i-a răspuns: „Atunci, să ne grăbim!" Şi-a desfăcut pantalonii şi i-a coborât peste şolduri. Susan s-a uitat la el şi a chicotit. „Bagă chestia aia la loc", i-a spus. Iar el a zis: „Fii sigură c-o s-o bag, dar în nici un caz la loc". Olivia se cutremură. Eram atât de dezgustată, încât, la un moment dat, chiar m-am gândit să fac cale întoarsă şi să-i las în plata Domnului. Nu voiam să-i privesc. Apoi însă Susan l-a plesnit peste mâna cu care o pipăia. „Vorbesc serios!" i-a zis. „Nu vreau să rămân aici şi să-mi distrug rochia." A încercat să o convingă, mai întâi în joacă, apoi mai nervos. În cele din urmă, a început să o facă în fel şi chip, şi-a ridicat furios pantalonii şi a început să se îndepărteze. Susan a râs şi a strigat după el să nu plece supărat. Apoi am văzut-o cum şi-a scos chiloţii şi i-a aruncat în el. Aşa, ca pe un elastic. I-a spus să-i folosească în timp ce se satisfăcea singur şi să se gândească la ea în acest timp.

Olivia închise ochii preţ de câteva clipe.

– Evident, cuvintele ei au fost mult mai directe. Se opri un moment şi trase adânc aer în piept. Şi-a îndreptat hainele şi şi-a umflat părul. Oricât ar fi fost

de frumoasă, simţeam că mi se face rău să mă uit la ea. Probabil că expresia mea trăda acest lucru pentru că, atunci când m-a văzut, mi-a strigat: „Şi tu ce vrei?" Cred că ştii tonul pe care îl folosea. Nu era jenată, nici măcar curioasă să afle de cât timp stăteam acolo şi cât de mult văzusem. Mi-a pus doar această întrebare, pe un ton încărcat de ură. I-am spus exact ce gândeam, că era o nerușinată, că era inimaginabil de perfidă şi de imorală. A scos un oftat teatral, s-a dezlipit de copac şi mi-a zis: „Mai scuteşte-mă!" Când a trecut pe lângă mine, şi-a tras fusta, ca să nu mă atingă. A fost ultima picătură. Înainte să-mi dau seama, mâna mi se ridicase şi o prinsesem de braţ. Mi-a spus să-i dau drumul, dar m-am apropiat şi mai mult. Şi atunci... atunci... i-am spus să-l lase în pace pe Steven.

Bellamy exclamă:

– Ştiai ce-i făcea lui Steven?

– Şi tu la fel, se pare.

– Am aflat abia săptămâna asta. Mi-a spus el, când ne-am văzut în Atlanta. Tu ştiai atunci, când se întâmpla?

Îşi întoarse capul, în aşa fel încât obrazul să-i fie lipit de pernă.

– Dumnezeu să mă ajute!

Bellamy era mai uluită de această ultimă descoperire decât fusese să afle că Olivia o omorâse pe Susan.

– De ce nu ai făcut nimic ca s-o opreşti?

– Susan ştia de ce, zise ea, cu o voce abia şoptită. Am ameninţat-o că, dacă se mai apropia o singură dată de Steven, o să-i spun lui Howard. Mi-a râs în faţă. „Pe cine crezi tu că păcăleşti, Olivia?" Ştia că nu i-aş fi putut spune pentru că l-ar fi distrus, ne-ar fi distrus familia. Era fiica lui Howard. S-ar fi simţit obligat să o susţină. Loialitatea mea ar fi fost de partea lui Steven. Ne-ar fi rupt în două. Căsătoria noastră. Totul. Nu puteam s-o las pe paraşuta aia să ne distrugă.

– Dar...

– Ştiu, Bellamy, ştiu. Ne-a distrus familia chiar şi aşa. Dar, în ziua aia, am încercat să-mi fac ameninţarea să sune credibil. I-am spus încă o dată să-l lase în pace

pe Steven. M-a privit fix în ochi şi mi-a spus: „Nu atâta timp cât micuţului tău poponar o să i se scoale!"

Olivia privi în gol, cu ochii fixaţi în peretele opus, preţ de câteva momente lungi, apoi, încet, reveni în prezent şi întoarse capul spre Bellamy.

– S-a îndepărtat legănându-se, foindu-şi poalele fustei. Nu m-am gândit. Am reacţionat doar sub impulsul furiei. M-am aplecat şi am luat de pe jos o creangă de copac ruptă şi am lovit-o în moalele capului cu toată forţa de care eram în stare. A căzut cu faţa în jos. Mi-am desfăcut panglica de la gât şi am scos-o. Ridică uşor din umeri. Era ca şi cum m-aş fi uitat la altcineva. Incredibil de uşor. Când mi-am dat seama că era moartă, am insultat-o ridicându-i fusta.

Nici una din ele nu spuse nimic o vreme. Bellamy privi mută chipul calm al Oliviei. Olivia era cu ochii în tavan. Bellamy se foi.

– Trebuie să te întreb. Tata ştia? Avea măcar vreo bănuială?

Faţa Oliviei se schimonosi.

– Nu, nu. Apoi, cu vocea încărcată de durere, adăugă: Uneori, îl surprindeam privindu-mă. Gânditor. Încruntat. Şi atunci mă întrebam...

– Nu te-a întrebat niciodată?

– Nu.

Bellamy se gândi că poate nu o întrebase pentru că nu voia să ştie. Poate că îi ceruse ei să afle adevărul ca să-l disculpe nu pe Allen Strickland, ci pe Olivia. Nu voia să moară având măcar cea mai mică bănuială că mult iubita lui soţie curmase viaţa propriei lui fiice.

Nu aveau să afle niciodată ce fusese în mintea lui, şi Bellamy se simţea recunoscătoare pentru asta.

– Steven ştie? întrebă ea încet. Mi-a spus chiar el că s-a bucurat când a murit Susan.

– Nu. Dar m-am dat de gol azi că ştiam ce se petrecea cu ei doi. De-asta a plecat.

Bellamy simţi cum i se strânge inima când Olivia îi descrise scena.

– L-am implorat să mă ierte, dar a refuzat să mă asculte. S-a închis în camera lor şi, când a deschis, bagajele

erau făcute şi un taxi îi aştepta la poartă, ca să-i ducă la aeroport. L-am implorat să mai rămână ca să discutăm, dar nici măcar nu s-a uitat la mine. Iar asta este cea mai cumplită pedeapsă cu putinţă pentru ceea ce am făcut. Făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile, apoi spuse: M-am minţit singură şi am ales să cred că condamnarea lui Allen Strickland a fost un semn. Că Dumnezeu îmi acorda o a doua şansă. Steven a suferit, şi tu la fel, într-o oarecare măsură, dar eu şi Howard am avut douăzeci de ani de fericire. M-am convins singură că uciderea lui Susan fusese justificată şi că de aceea reuşisem să scap nepedepsită. Oftă. Dar nu aşa merg lucrurile, nu?

– Nu, zise încet Bellamy. Trebuie să le spui autorităţilor, Olivia. Allen Strickland merită să fie exonerat. La fel şi Dent, Steven, toţi cei care au fost bănuiţi. Trebuie să le dovedeşti nevinovăţia.

Olivia dădu din cap.

– Nu-mi mai este frică. L-am pierdut pe Howard. Acum şi pe Steven. Nu mi se poate întâmpla nimic mai rău.

Bellamy îşi dădu dintr-odată seama că, în afara capului, trupul Oliviei nu se mişcase. Faţa îi era udă de lacrimi, dar nu întinsese mâna să ia un şerveţel din cutia de pe noptieră.

– Olivia?

Ochii i se închiseseră şi nu-i răspunse.

– Olivia!

Bellamy dădu la o parte pătura şi, deşi nu-i stătuse niciodată în fire, ţipă. Olivia zăcea într-o baltă de sânge. Încheieturile mâinilor îi erau tăiate.

Bellamy o lovi frenetic peste obraji, dar singurele răspunsuri ale Oliviei fură nişte murmure de protest.

Bellamy smulse telefonul fără fir din încărcătorul de pe noptieră, tastă 911 şi începu să bolborosească imediat ce îi răspunse centralista. Îi strigă adresa.

– Sângerează, o să moară! Trimiteţi o ambulanţă! Repede!

Centralista se lansă într-o serie de întrebări, dar, când Bellamy văzu luminile unor faruri formând un arc

pe tavan, aruncă telefonul, alergă la fereastră şi dădu la o parte draperiile.

În ciuda ploii care cădea torenţial, recunoscu forma Corvette-ului intrând în viteză pe poarta deschisă. Scoase un strigăt de uşurare. Se întoarse lângă pat, atinse obrazul Oliviei şi fu alarmată să constate cât era de rece.

– Să nu mori! şopti cu dinţii încleştaţi, apoi ieşi alergând din cameră.

Coridorul era mai întunecat decât mai devreme, dar Bellamy nu încetini, nici măcar atunci când ajunse la trepte. Le coborî aproape în zbor, împiedicându-se de ultima şi abia reuşind să se prindă de stâlp ca să nu cadă.

Ajunse la uşa din faţă tocmai în clipa în care Corvette-ul se oprea.

– Dent! Ajută-mă!

Fără să ţină cont de ploaia torenţială şi de fulgerele care brăzdau cerul în lumini albe-albăstrui, traversă în goană veranda şi coborî scările. Ajunse lângă maşină exact în clipa în care el cobora.

Se aruncă înspre el.

– Dent, slavă cerului! Olivia! A...

Nişte braţe puternice o cuprinseră, dar nu erau ale lui Dent.

– Era şi cazul să ne întâlnim.

Ridică privirea în ploaie şi văzu rânjetul întipărit pe faţa lui Ray Strickland.

capitolul 30

Când Dent ajunse la locul de parcare în care îşi lăsase Corvette-ul şi îl găsi gol, se răsuci trei sute şaizeci de grade pe călcâie, gândindu-se că ploaia îl zăpăcise şi se dusese într-un loc greşit. Apoi, preţ de încă vreo câteva secunde, rămase nemişcat, confuz, cu ploaia udându-l până la piele.

Posibilitatea ca maşina să-i fi fost furată din parcare îl făcea să scrâşnească din dinţi. Apoi însă inima i se opri

în loc în clipa în care îi trecu prin minte cine ar fi putut să i-o fure. Să fi fost o simplă coincidenţă că maşina îi fusese furată în timp ce Ray Strickland era în libertate, cu poliţia pe urmele lui? Strickland era mecanic. Cu siguranţă ştia cum să spargă o maşină, cum să o pornească fără chei şi să facă orice altceva mai trebuia pentru a fura un vehicul.

Toate acestea trecură prin mintea lui Dent într-o fracţiune de secundă şi acţionă numaidecât, mânat de frică. Se adăposti sub streaşina îngustă a clădirii şi îşi scoase telefonul, ca s-o avertizeze pe Bellamy. Tastă numărul înainte să-şi aducă aminte că Nagle şi Abbott îi reţinuseră mobilul, considerându-l probă în cazul lui Moody. Nu răspunse nimeni.

Dent năvăli în localul Starbucks cu atitudinea şi înfăţişarea unui om nebun, speriind clienţii şi personalul. Fără să ţină cont de faptul că era ud până la piele, că părul îi stătea lipit de cap şi că ochii mai aveau puţin şi-i ieşeau din orbite, strigă:

– Gall! Camioneta ta! Unde ai parcat-o?

Gall, care încă mai discuta cu senatorul, se uită la Dent cu gura căscată.

– Dar maşina ta unde e?

– Nu acolo unde-am lăsat-o. Dă-mi cheile tale. Sună la Urgenţe şi spune-le să trimită o maşină de poliţie la casa familiei Lyston. Poliţiştii de la poartă trebuie anunţaţi că Ray Strickland s-ar putea să încerce să intre folosind maşina mea. Bellamy nu are telefonul, aşa că nu pot s-o sun direct şi nu ştiu numărul de fix. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, aruncă-mi cheile.

Gall făcu aşa cum îi ceruse, şi Dent prinse cheile din aer.

– Pe partea de vest a clădirii, strigă Gall în urma lui Dent, în timp ce acesta alerga înapoi în furtună.

Străbătu în fugă parcarea şi văzu bătrâna camionetă a lui Gall. Urcă la volan şi porni motorul, apoi, forţând-o la maximum, sări peste bordură direct în stradă.

În timp ce ţinea volanul cu o mână, tastă cu cealaltă 911. Cu siguranţă Gall sunase deja şi el la Urgenţe, dar un al doilea apel n-avea cum să strice.

Îi dădu centralistei care răspunse numele lui şi adresa familiei Lyston.

– Viaţa domnişoarei Bellamy Lyston Price este în pericol.

– Care este natura problemei, domnule?

– N-am timp să vă povestesc. Dar sunt doi poliţişti în faţă, la poartă. Trebuie anunţaţi să fie atenţi la o maşină Corvette, roşie. Să nu deschidă, pentru că la volan este Ray Strickland. Şi sunaţi-i pe Nagle şi Abbot. Sunt detectivi la Criminalistică. Vor şti despre ce e vorba.

Când termină, aproape că rămăsese fără aer.

– Cum aţi spus că vă cheamă, domnule?

– Poftim?

– Numele dumneavoastră?

– Pe toţi dracii, îţi baţi joc de mine?

Cu un calm care-l scotea din minţi, reluă întrebările, începând cu numele lui. Înjurând, Dent aruncă telefonul pe scaunul din dreapta, ca să-şi poată folosi ambele mâini în timp ce ghida camioneta ruginită prin trafic. Traversă ca săgeata o intersecţie pe roşu, apăsând cu disperare claxonul.

Norocul lui Ray se schimbase, şi asta de când îl omorâse pe Moody.

Cu siguranţă exista o legătură, pentru că din clipa aceea lucrurile începuseră să se miște bine pentru el.

Mai întâi, scăpase de cei doi poliţişti care apăruseră la uşa lui. Sângele unuia dintre ei era încă pe hainele lui, lângă petele care-i rămăseseră de la Moody. Nu credea că-l omorâse pe poliţist, dar nu stătuse suficient de mult cât să se lămurească.

Scăpând la un milimetru de glonţul celui de-al doilea poliţist – alt noroc chior –, ieşise cu pistolul în mână pe uşa din spate a blocului, chiar în timp ce alte maşini de poliţie parcau în faţă.

Locuia de mult timp în cartier şi cunoştea bine străzile întortocheate, ştia care dintre ele se înfundau şi care ofereau o ieşire rapidă din labirint, chiar şi pentru cineva care era fără maşină.

Da, categoric! Norocul fusese cu siguranță de partea lui. Alergând printre case și sărind garduri, ajunsese în spatele unui complex, unde era o clinică.

Știind că personalul acestor clinici de urgențe minore lucra de obicei ture lungi și calculând că la ora aceea matinală era, probabil, început de tură, ajunse la concluzia că furtul unei mașini ar fi trecut neobservat preț de câteva ore. Așteptase în spatele lăzii de gunoi până când o tânără îmbrăcată în uniformă medicală parcă pe locurile rezervate personalului și intră pe ușa din spate. Fusese o nimica toată să-i spargă mașina.

Era sau nu un ticălos norocos? La câteva minute după ce ieșise din duplex, era deja la kilometri distanță. Ca pe arcuri. Cu adrenalina la maximum. Dornic să verse mai mult sânge. Sângele lui Bellamy Price.

De când murise taică-său, stătea cu mama ei vitregă în casa familiei. Ray o apucă într-acolo, gândindu-se că târfa avea să-și facă apariția, mai devreme sau mai târziu. Când trecuse pe acolo în timpul zilei, avusese ocazia să-și facă un plan ca să treacă de poartă.

Avea să fie de două ori mai greu acum, cu un echipaj de poliție parcat în față.

Dar, încă o dată, norocul îi surâsese.

Tocmai se întâmpla să facă tura de recunoaștere, când văzuse Corvette-ul lui Dent Carter ieșind pe poartă. Era singur, ceea ce însemna că Bellamy era înăuntru și, pentru moment, inaccesibilă.

Ray se hotărâse să se ia după Dent. Și, când acesta parcase și intrase la Starbucks, Ray își dăduse seama că nu era doar norocos, ci că era de-a dreptul genial, pentru că găsise metoda de a trece de nenorocita aia de poartă.

Lăsase mașina pe care o furase mai devreme pe locul de parcare adiacent și luase în schimb Corvette-ul lui Dent Carter. Și, ca și cum soarta nu ar fi fost deja de partea lui, începu să toarne cu găleata, ceea ce însemna că polițiștilor de la poartă le-ar fi fost greu să vadă cine era la volan. Ca să le fie și mai greu să vadă prin parbriz, Ray dădu luminile mașinii pe fază lungă.

Fusese atât de uşor că îi venea să râdă. Cei doi poliţişti care-i făcuseră cu mâna lui Dent atunci când plecase îi făcură acum cu mâna lui Ray în timp ce deschideau porţile, chiar înainte ca maşina să se oprească de tot. Abracadabra. Probabil că poliţiştilor li se dăduse o telecomandă, ca să poată controla cine intră şi cine iese.

Să intre în casă fusese chiar prea uşor. Bellamy în persoană îi ieşise în întâmpinare. O prinsese deja în strânsoare, înainte să apuce să-şi dea seama că nu era Dent.

Păruse prea şocată ca să ţipe măcar, ceea ce era bine. Nu mai fusese nevoit să o lovească. Nu o voia lipsită de cunoştinţă. O voia trează şi îngrozită.

Dar, când o ridicase de pe picioare şi începuse să se îndrepte cu ea înspre scările de la intrare, începuse să se zbată.

– Nu, te rog, mama mea e sus.

– Ajung şi la ea. Două la preţ de una. Dar tu o să fii prima.

Atunci, femeia îşi dublase eforturile de a se smulge din strânsoarea lui şi îl lovise zdravăn cu tocul în tibia. Îl duruse atât de rău încât, de îndată ce trecuseră pragul şi Ray închisese uşa în urma lui, o aruncase cu atâta forţă, încât se dusese răsucindu-se şi se prăbuşise pe podeaua cu dale de piatră.

O durere ascuţită se întindea din umărul până în şodul lui Bellamy, zona pe care aterizase în momentul impactului. Dar nu avea timp să se gândească la durere, pentru că Ray îşi scotea cuţitul din teacă.

Îl flutură înspre ea, şi Bellamy văzu că lama era deja pătată de sânge. Sângele lui Moody? Gura i se umplu de un gust amar, amintindu-şi imaginea omului cu gâtul retezat. Asta avea să i se întâmple şi ei, dacă nu îl oprea pe Ray.

O privi rânjind, apoi făcu doi paşi apăsaţi înspre ea.

Bellamy ridică o mână.

– Ascultă-mă, Ray, nu vrei să faci asta.

– Pe dracu' nu vreau. Ai omorât-o pe Susan şi l-ai lăsat...

– Nu. N-am omorât-o eu.

– Te-am auzit. Eram ascuns în dulapul tău atunci când ai mărturisit. Ar fi trebuit să te omor atunci.

Ascuns în dulapul ei? Nu pierdu vremea să se gândească ce însemna asta. Bâlbâindu-se, spuse:

– Nu eu mi-am omorât sora, dar ştiu că nici fratele tău n-a făcut-o. Era nevinovat. O să spun tuturor că era nevinovat.

– E prea târziu acum.

– Ştiu, spuse ea, umezindu-şi buzele. Nu se mai poate face nimic acum în legătură cu ce i s-a întâmplat. Dar vreau ca lumea să ştie că a fost pe nedrept trimis la închisoare. Şi ţie ţi s-a făcut o nedreptate. Vreau să vorbesc şi despre asta. Dar nu voi mai putea spune nimic dacă mă omori.

– O să te omor.

Se aplecă, o prinse de păr şi o trase spre el. Bellamy scoase un strigăt de durere şi făcu singurul lucru pe care ştia să îl facă. Îl lovi cu genunchiul între picioare Nu fusese o lovitură directă, dar strânsoarea se relaxă o idee, suficient cât să-i permită să se smulgă din mâna lui.

Fugi înspre scări. Dacă se putea închide în camera Oliviei, doar până când sosea ambulanţa pe care o solicitase la 911, exista şansa ca amândouă să supravieţuiască.

Dar mai avea încă mult până la etaj în clipa în care simţi mâna lui Ray prinzând-o de după talie. O împinse cu faţa în trepte şi se prăbuşi peste ea, lăsând-o fără suflare. O apucă cu o mână de frunte şi-i lipi capul de umărul lui. Îi simţi lama cuţitului apăsându-i pe zona moale de sub maxilar.

– Ţi-am spus c-o să-ţi pară rău.

Când Dent intră derapând pe strada familiei Lyston, văzu două siluete înăuntrul maşinii de poliţie. Ce mama dracului făceau acolo? De ce nu erau în clădire?

Apăsă cu furie frâna, sări afară din camionetă, alergă până la maşina de poliţie şi lovi geamul cu ambele mâini, speriindu-i pe poliţişti. Le strigă:

– Mi-aţi văzut Corvette-ul?

Unul dintre poliţişti coborî fereastra.

– Sigur. Acum câteva minute, când aţi intrat. Dar cum aţi...

– Nu eram eu. Era Strickland.

– Strickland? În maşina dumneavoastră?

– Unde-i telecomanda pe care v-a dat-o Bellamy?

– Aici e, dar...

– Deschideţi poarta! O luă la goană, strigând peste umăr: Şi chemaţi întăriri!

Cel de-al doilea poliţist se ridică de pe locul de lângă şofer şi strigă prin ploaie:

– Tocmai ne-a fost raportat un apel la 911 la adresa asta. Zice că o femeie ar fi pe moarte, din cauza pierderii de sânge.

Dent, simţind cum frica îl prinde ca într-o gheară, apucă una din barele de metal şi o zgâlţâi.

– Deschideţi dracului poarta!

Poliţistul scoase telecomanda din maşină, dar, în timp ce o răsucea în mână, îi strigă lui Dent:

– Rămâneţi pe loc. Este o chestiune de competenţa poliţiei.

Dent îşi amintea codul de la poartă de când îl folosise ceva mai devreme, în cursul zilei. Dar maşina de poliţie era între el şi stâlpul pe care era montată tastatura. Se strâmbă şi începu să escaladeze zidul proprietăţii, folosindu-se de iedera udă pentru suport.

– Hei! Opreşte-te!

– Va trebui să mă împuşti!

Urcă un genunchi pe vârful zidului şi, fără să se uite măcar să vadă ce era de partea cealaltă, se aruncă peste el. Aterizâ într-un gard de tuia, rupând ramurile în timp ce se elibera, apoi o luă la goană înspre casa care, în întuneric, părea la kilometri depărtare.

Pieptul îi ardea de epuizare şi de teamă pentru Bellamy în timp ce urcă scările câte două deodată, alunecă pe veranda udă de ploaie şi se propti cu umărul în uşă, împingându-se înăuntru.

Nu putu vedea nimic până în clipa în care fulgeră, apoi înregistră întreaga scenă într-o clipă. Strickland o imobilizase pe Bellamy cu faţa în jos, cam pe la jumătatea

scărilor. Genunchiul lui Strickland era înfipt în spatele ei şi o ţinea cu gâtul arcuit, expus.

– Nu! urlă Dent, năpustindu-se pe scări.

Ray întoarse capul şi, văzându-l pe Dent, îi dădu drumul lui Bellamy, îşi depărtă braţele de trup asemenea unor aripi şi se lansă în jos pe treptele rămase, prinzându-l pe Dent pe cea de-a patra.

Se rostogoliră împreună în foaier, într-un amestec de braţe şi picioare. Dent fu primul care se eliberă şi sări în picioare, dar Ray se ridică repede într-o poziţie ghemuită, cu cuţitul îndreptat spre burta lui Dent. Dent se aplecă şi-şi trase abdomenul, suficient cât să evite lovitura fatală.

Între timp, ochii i se adaptaseră ceva mai bine la întuneric. Când Strickland se lansă din nou asupra lui, Dent se întinse după cuţit, riscând să-şi taie mâinile în încercarea de a căpăta controlul armei. Degetele i se încleştară în jurul încheieturii lui Strickland şi, propulsat de furie, reuşi să îl izbească cu spatele de perete. Lipi cuţitul lui Strickland de lambriuri.

Dar Strickland avea suficientă flexibilitate în încheietură încât să întoarcă lama înspre faţa lui Dent. Vârful îi era acum în dreptul colţului ochiului său stâng. O singură împunsătură şi ar fi fost îndeajuns ca să-l orbească.

– Să vezi acum ce frumos o să te aranjez, băieţică! După care, o să-i tai ei gâtul.

Dent îşi dezgoli dinţii.

– Te omor mai întâi.

– Lasă arma!

Ordinul trebuie să fi venit de la unul dintre poliţişti. Dent nu întoarse capul, însă Strickland privi în acea direcţie şi Dent se folosi de această clipă de neatenţie ca să dea la o parte cuţitul şi, cu mâna liberă, să lovească cu putere în mărul lui Adam de pe gâtul adversarului.

– Asta-i pentru avionul meu, nenorocitul dracului!

Strickland, uluit şi dintr-odată fără suflare, încercă să tragă aer în piept. Dent îi strânse atât de tare încheietura, încât scăpă din mână cuţitul, care căzu cu zgomot

pe dalele de piatră. Apoi patru polițiști năvăliră grămadă peste ei.

Dar, chiar și așa, lipsit de suflare, Strickland nu cedă de bunăvoie. Continua să se agite și să se zbată. Dent reuși să se elibereze din strânsoarea polițiștilor care încercau să-l rețină și urcă într-un suflet scările, ajungând până la Bellamy, care zăcea întinsă.

Cuprins de panică, se aplecă deasupra ei.

– Ești rănită? Te-a tăiat?

– Nu. Olivia...

Trăgându-se cu mâinile de hainele lui ude, reuși să se ridice în picioare.

– E sus. Ajută-mă.

O cuprinse cu brațul pe după talie și practic o cără pe treptele care mai rămăseseră până la holul întunecat, apoi până la dormitor.

În clipa în care o văzu pe Olivia Lyston pe pat, albă ca varul, întinsă într-o baltă de sânge, știu că era moartă.

Câteva minute mai târziu, medicii de pe ambulanță confirmau acest lucru.

Strigătele de insultă ale lui Ray Strickland la adresa lui Bellamy și a lui Dent răsunau în întreaga casă. Fu nevoie de mai mulți polițiști ca să-l imobilizeze și, în tot acest timp, el urla că i se face o mare nedreptate. Dar începu să plângă ca un copil în clipa în care mâinile îi fură prinse la spate și fu condus la mașina de poliție.

– Trebuie să-i omor, pentru că din cauza lor a murit Allen, bolborosea el.

Bellamy îl auzi întrebându-l pe unul dintre polițiști dacă îi puteau da chiloții lui Susan înapoi.

– Fratele meu mi-a spus să-i păstrez.

Ea și Dent fură interogați separat, iar ofițerii de investigație, Nagle și Abbott printre ei, începură să pună cap la cap bizarul șir de evenimente. Corvette-ul lui Dent fu reținut drept probă.

– Îmi pare rău, îi spuse ea, în timp ce priveau cum se îndepărtează mașina de remorcare. Mai întâi avionul, acum mașina.

Dent ridică din umeri.

– Ele nu sângerează. Îi întoarse faţa spre el. Când am ajuns aici, poliţiştii mi-au spus că o femeie din casă era pe moarte, din cauza pierderii de sânge.

– Sunasem eu la Urgenţe, pentru Olivia.

– Da, dar eu nu ştiam asta.

Îi cuprinse capul cu mâna şi îi lipi faţa de pieptul lui, apoi îi sărută creştetul capului.

– Nu pot să cred că ea a omorât-o pe Susan, şopti Bellamy. În toţi aceşti ani...

– Da, spuse el încet. Apoi, şi mai încet, adăugă: Steven e aici.

Poliţia din Austin îi găsise pe Steven şi pe William la aeroport, aşteptând zborul care fusese amânat din cauza condiţiilor meteo. Unul dintre poliţişti îl sunase pe Nagle, care îi întinsese telefonul lui Bellamy, căreia îi revenise neplăcuta sarcină de a-i spune lui Steven că mama lui se sinucisese.

Vreme îndelungată, acesta nu spusese nimic, apoi:

– Ajungem curând.

Acum, când Steven şi William intrară pe uşa din faţă, se duse să îl îmbrăţişeze. Era evident că plânsese. Ţinând cont de felul în care se despărţiseră el şi Olivia, Bellamy ştia că se simţea responsabil pentru gestul pe care îl comisese mama lui.

O lăsă să-l ţină strâns preţ de câteva clipe, înainte să se îndepărteze.

– Am aflat de Strickland de la poliţistul care ne-a adus. Tu eşti bine?

– Am câteva vânătăi, dar nimic mai mult. Dent a ajuns la timp.

Steven se uită la Dent.

– Îţi mulţumesc. Sincer.

Dent răspunse înclinând din cap. Întorcându-se la Bellamy, Steven întrebă:

– Unde este?

– În dormitorul ei, dar nu urca. Medicul legist este acolo acum. În orice caz, nu şi-ar dori să o vezi aşa.

– Nu înţelegi. Trebuie să mă duc la ea. Când am plecat...

– Mi-a povestit. Dar nu te învinovăţi. Eu cred că s-a gândit la cum va fi viaţa ei fără tata şi pur şi simplu nu a putut suporta ideea.

– Howard era viaţa ei.

– Da. Ar fi făcut orice pentru el. Ezită, apoi spuse: Chiar a făcut. A ucis pentru el.

Steven, care privea în sus, pe scări, întoarse capul spre ea.

– Susan, spuse el încet.

Se uită la William, care nici măcar nu tresări la auzul acestei dezvăluiri. Uitându-se din nou la Steven, rosti cu voce tare ceea ce părea să fie evident:

– Ştiai?

– Nu, îţi jur. Dar bănuiam.

– De când?

– De la bun început, cred. Tu când ai aflat?

– Mi-am amintit totul în seara asta. Îi povesti tot ce se întâmplase de când o lăsase Dent acolo. Deja murea. Cred că a fost o uşurare imensă pentru ea să poată povesti cuiva toate astea. Se opri, în clipa în care înţelese, dintr-odată. Îmi dau seama acum de ce te-a supărat atât de mult cartea mea. Nu voiai să afle nimeni – nu voiai să aflu eu.

– De dragul tău şi al lui Howard, în aceeaşi măsură ca şi de dragul mamei. Cel puţin a murit fără să fie nevoită să o recunoască în faţa lui. Asta ar fi ucis-o cu siguranţă. Eu, poate mai mult decât oricine, ştiu cât de mult l-a iubit. Mai mult decât orice. Mai mult decât pe oricine.

Vocea îi cedă. William îi puse braţul pe după umăr, iar Steven îi zâmbi, recunoscător.

– Steven? Bellamy îi rosti numele încet şi, când el se uită din nou la ea, continuă: Am spus poliţiei. Când îi văzu expresia îndurerată, adăugă: Au redeschis cazul. Trebuia să le spun. Aşa era corect. Lucrurile trebuiau clarificate.

Nu o contrazise, dar părea foarte nefericit. Bellamy îi puse o mână pe braţ.

– Odată ce finalul va fi dezvăluit, repercusiunile nu vor fi uşoare sau plăcute nici pentru mine. Dar am fost

încătuşată de această minciună timp de optsprezece ani. Refuz să rămân aşa tot restul vieţii mele.

Puţin timp mai târziu, trupul Oliviei fu scos şi aşezat într-o ambulanţă, pentru a fi dus la morgă. În timp ce priveau maşina îndepărtându-se, Steven îi spuse lui Bellamy:

– Eu şi William vom sta la Four Seasons. Nu va fi mare tevatură, cum a fost pentru Howard. O s-o îngropăm lângă el. Într-o ceremonie privată.

– Înţeleg şi sunt de acord.

– Cât despre cealaltă chestiune... Privi preţ de câteva secunde în altă direcţie, apoi întoarse din nou capul spre ea. Ai făcut ceea ce ai simţit că trebuie să faci. Într-un fel, e o uşurare, nu?

Bellamy îl strânse cu putere în braţe şi şopti:

– Şi pentru tine, sper.

Cu ochii plini de lacrimi, îl urmări coborând treptele şi urcând împreună cu William în taxiul care îi aştepta. Relaţia ei cu Steven n-avea să mai fie niciodată aşa cum fusese la începutul adolescenţei lor. Ar fi fost naivă să creadă că aşa ceva era cu putinţă. Personalităţile lor, destinele lor, fuseseră schimbate de ceea ce se întâmplase în acea Zi a Comemorării.

Dar avea să continue să spere într-o relaţie cu el.

Detectivul Abbott îi ceru să fie disponibilă să răspundă la întrebările ce, fără îndoială, aveau să apară.

– Ray Strickland va fi pus sub acuzaţie şi lista de învinuiri este lungă cât un pomelnic. Veţi fi chemată ca martor.

Se aştepta la asta, dar nu îi făcea nici cea mai mică plăcere.

Chiar în timp ce plecau, Nagle îi întinse o carte de vizită pe care scria: *Servicii de curăţenie specializate.*

Ţinând cont de asta şi de toate celelalte responsabilităţi neplăcute care o aşteptau, s-ar fi simţit absolut devastată dacă Dent nu ar fi fost acolo, să încuie casa şi să meargă împreună cu ea înspre poarta de la intrare. Ploaia se oprise, furtuna se mutase undeva spre est.

Câteva maşini de poliţie mai erau încă în stradă. Ofiţerii aveau sarcina să disperseze mulţimea de gură-cască, atraşi de întreaga scenă. Imediat ce reuşiră să treacă de grosul mulţimii, Dent mârâi:

- Mama ta de hoitar nenorocit!

Aşezat pe capota camionetei lui Gall, era Rocky Van Durbin.

- Nu, stai! spuse Bellamy, întinzând un braţ ca să-l oprească pe Dent. Continuă să meargă până când fu la numai un pas de Van Durbin, apoi spuse pe cel mai categoric ton cu putinţă: Dă-te jos de pe maşină!

Cu nelipsitul rânjet perfid, Van Durbin se lăsă să alunece de pe capotă.

- N-am vrut să vă supăr.

- Sigur că nu, spuse Bellamy, gândind exact opusul.

- Pe bune, zise el. Aşteptam doar să-ţi pun câteva întrebări în legătură cu sinuciderea doamnei Lyston. A fost copleşită de durerea morţii tatălui dumitale?

Bellamy trase adânc aer în piept.

- Van Durbin, eşti un vulpoi bătrân, viclean şi fără scrupule, care se hrăneşte cu nefericirea celor din jur. Eşti o secătură, cea mai mârşavă specie de viaţă pe care mi-o pot imagina. Dar, de data asta... Făcu o pauză, ca să dea mai multă greutate cuvintelor. De data asta, chiar mă bucur să te văd.

Simţi reacţia mirată a lui Dent.

Cât despre Van Durbin, zâmbetul lui de dihor se retrase, ca şi cum n-ar fi fost sigur că auzise bine.

- Unde ţi-e fotograful? întrebă ea.

Ziaristul ezită, apoi arătă înspre un gard viu, care despărţea proprietatea familiei Lyston de cea a vecinilor.

- Dacă face o singură fotografie, conversaţia noastră a luat sfârşit, zise Bellamy. Spune-i.

Van Durbin o privi lung preţ de câteva clipe, apoi se întoarse spre gard şi trase o linie cu degetul la baza gâtului, gest care îi dădu fiori lui Bellamy. Nu avusese nici timpul, nici ocazia să se gândească la atacul aproape fatal pe care Strickland îl lansase asupra ei, ştiind că, atunci când avea să o facă, aproape sigur ar fi avut

o cădere nervoasă. Amâna momentul pentru atunci când avea să fie singură.

Îi spuse lui Van Durbin să-și scoată agenda.

Jurnalistul scoase caietul cu spirală din buzunar, împreună cu un creion cu guma mestecată.

– Am o propunere pentru dumneata, spuse Bellamy, și acestea sunt condițiile mele. O să le notezi, cuvânt cu cuvânt, fără prescurtări, fără simboluri, apoi o să semnezi. De acord?

– Nu, nu sunt de acord. Ce fel de condiții și ce primesc la schimb?

Bellamy îl privi pur și simplu, fără să spună nimic. După o vreme, ziaristul mârâi:

– Care sunt condițiile?

– Nu mă vei dezvălui niciodată drept sursă a ceea ce urmează să-ți spun.

– Asta se înțelege de la sine.

– Scrie. Îl aşteptă să scrie, înainte să continue: Nu vei scrie nimic, nici măcar o aluzie, nici măcar un cuvânt despre moartea mamei mele vitrege.

Van Durbin o privi cu gura căscată.

– Asta-i o glumă?

– Să sun la *National Inquirer?*

Van Durbin trase guma creionului în gură și o rontăi în timp ce-și făcea calculele, apoi scrise un rând în caiet.

– La fel, nu vei face nici o referire la fratele meu, Steven, continuă Bellamy. Numele lui nu va fi menționat în nici un articol pe care îl vei scrie în legătură cu asta.

– Care *asta?* Până acum, nu mi-ai spus nimic.

– În locul tău, mi-aș ține gura și aș face ce-mi spune doamna.

Van Durbin înclină capul spre Dent.

– Presupun că nici măcar numele lui n-am voie să-l menționez.

– Oh, ba sigur că da! spuse blând Bellamy. Va trebui să fie aclamat drept eroul care mi-a salvat viața. Va fi complet exonerat de orice bănuială legată de moartea surorii mele. Dar nu vei scrie nimic în legătură cu viața noastră personală. Nici a lui, nici a mea. Nici separat,

nici împreună. Niciodată. Şi n-o să ne mai faci nici o fotografie.

Van Durbin părea gata să bată în retragere.

- Sper să merite chestia asta.

- Merită. Îi luă caietul din mână, citi ce scrisese, apoi i-l dădu înapoi. Semnează. Odată ce foaia semnată fu în posesia ei, făcu un semn înspre bucăţica de creion. O să ai nevoie de unul mai mare.

- Imaginaţi-vă şocul meu ieri, când am aflat că unul dintre angajaţii mei, un om căruia chiar eu i-am întins o mână de ajutor, a luat viaţa altui om într-un mod atât de oribil.

Rupe se hotărâse să ţină conferinţa de presă în sala de prezentare a companiei sale. Echipa lui de vânzări juca rolul publicului captivat. Clienţii care veniseră în acea dimineaţă să-şi cumpere o maşină aveau parte de un spectacol gratuit.

Rupe improvizase un podium micuţ, cu un sistem de microfon încorporat. Nu care cumva să piardă cineva vreunul dintre cuvintele rostite din adâncul inimii. Toate televiziunile locale erau prezente. Ţinând cont de popularitatea romanului *Înainte de furtună*, tevatura cu Ray Strickland şi Dale Moody - finalul electrizant al unei poveşti ce se întinse pe optsprezece ani - avea fără îndoială să ajungă ştire de senzaţie. Era foarte posibil ca Regele Maşinilor să ajungă chiar în acea seară pe postul naţional.

Nici măcar nu-i părea rău că avea chipul desfigurat. Adăuga un efect dramatic. Se simţea atât de bine, încât îi era greu să-şi păstreze atitudinea solemnă pe care o cerea situaţia.

Lucrurile nu s-ar fi putut aranja mai bine. Strickland îl scăpase de Moody, iar poliţia îl scăpase de Strickland. Era acum închis după gratii, bolborosind şi bodogănind ca un descreierat. Judecând după citatele din ziare - cum ar fi cel în care cerea să i se dea înapoi chiloţii lui Susan -, ai fi crezut că era complet dus cu pluta.

Continua în acelaşi timp să ameninţe că se va răzbuna pe Bellamy Price, pe Dent Carter şi cam pe întreaga

planetă. Nimeni n-avea să dea crezare acuzațiilor unui nebun împotriva unui fost procuror, care susținuse și apărase cu brio legea și justiția.

Gândind repede, Rupe preîntâmpinase orice întrebare s-ar fi putut ridica în legătură cu telefoanele dintre el și Ray Strickland, care nu ar fi putut trece neobservate. Recunoscuse că îl ajutase pe Ray, ceea ce apărea acum ca un gest de milă creștinească și nu ca un mijloc de control al unei potențiale amenințări.

Și bazaconiile alea despre o copie a dosarului? Moody nu murise cu această copie asupra lui și nu fusese găsită nici în mașina lui. Rupe ajunsese la concluzia că Bellamy Price jucase la cacialma atunci când îl amenințase cu existența lui.

Rupe nu și-ar fi putut dori o situație mai avantajoasă. Moody nu mai era. Strickland nu mai era nici el. Bellamy Price și cartea ei își pierduseră orice urmă de veridicitate după ce Olivia Lyston își mărturisise crima pe patul de moarte.

Și, ca să profite la maximum de știrea de senzație, convocase chiar el o conferință de presă pentru a clarifica orice nelămuriri în legătură cu relația lui cu Ray Strickland, pentru a-și exprima regretul față de moartea cumplită a lui Dale Moody, un ofițer de poliție de care îl legau amintiri dintre cele mai calde și pentru care avea cel mai adânc respect, și pentru a transmite încă o dată condoleanțe familiei Lyston, cu care soarta fusese atât de nedreaptă.

Făcuse din toată tevatura un adevărat spectacol, pe care reporterii îl mâncau pe pâine.

Era pe punctul de a închide, când Van Durbin și fotograful lui intrară în sală.

„Expunere națională", își zise.

Ziaristul flutură nonșalant mâna în direcția lui. În timp ce Rupe răspundea la ultima întrebare care-i fusese pusă, cei doi își croiră loc dând din coate, până când fură exact în fața lui Rupe. Când Rupe se opri din vorbit, Van Durbin ridică mâna.

– Ah, văd că ni s-a alăturat și prietenul nostru de la *EyeSpy*. Domnule Van Durbin, aveți o întrebare pentru mine?

Zâmbi către cameraman, care și începuse să-l fotografieze.

– Nici o întrebare. Am deja toate răspunsurile. Într-o mărturie semnată, pe care Dale Moody i-a lăsat-o lui Bellamy Price.

Rupe simți că-l taie la stomac. Dar făcu un efort să se stăpânească și reuși chiar să zâmbească din nou.

– Moody era un alcoolic cu prea multă imaginație. Așa că, orice ar fi spus...

– A spus că tu, împreună cu el, l-ai trimis la închisoare pe Allen Strickland pentru uciderea lui Susan Lyston, deși știați foarte bine că nu el comisese crima. Ești responsabil pentru moartea lui, în aceeași măsură ca și Moody. Ai făcut o boacănă, Rupe.

– Dacă scrii asta-n ziar, îți jur că...

Dar Van Durbin privea într-un punct dincolo de el. Se răsuci pe călcâie și se trezi față în față cu doi bărbați cu expresii foarte sumbre.

– Voi cine sunteți? întrebă el.

– Eu sunt detectiv Abbott. Am discutat la telefon ieri, când ați raportat uciderea lui Dale Moody. Acesta este partenerul meu, detectiv Nagle. Îmi pare bine de cunoștință, domnule Collier. Apoi, după o pauză: Ai dreptul să nu spui nimic.

Nagle se duse în spatele lui Rupe și îi puse o pereche de cătușe la mâini. Fotograful lui Van Durbin obținu niște cadre de senzație.

epilog

O săptămână mai târziu.

- Am nevoie de un pilot.
- Da? Întâmplător, eu sunt pilot.
- Am auzit că eşti bun.
- Ai auzit bine. Unde vrei să mergi?
- Oriunde.
- Ei, asta ne limitează posibilităţile.
- Putem discuta?
- Sigur. La ce te gândeşti?
- Putem discuta faţă în faţă?
- Presupun... Adică, sigur.
- Sunt încă la Four Seasons. Te-ar deranja să ne vedem aici?
- Nici o problemă. Când?
- Cât de repede poţi să ajungi?

O oră mai târziu, Dent bătu la uşa apartamentului ei. Se uită la el prin vizor şi, chiar şi aşa, cu forma distorsionată, arăta magnific. Era îmbrăcat la fel cum îl văzuse în acea dimineaţă, când aranjase un zbor cu avionul lui. În blugi şi ghete, cămaşă albă, cravată neagră, prinsă într-un nod larg sub gulerul deschis.

În mod evident, o considera o întâlnire de afaceri.

Trase adânc aer în piept şi deschise uşa.

- Bună.
- Bună.

Intră în apartament şi, oprindu-se în mijlocul salonului, îşi băgă mâinile în buzunarele din spate ale blugilor, apoi privi în jur. În cele din urmă, privirea i se opri asupra ei.

- Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede, spuse ea.
- Încă mai am nevoie de curse.

– Nu ai acceptat oferta senatorului?

– Ba da.

– Şi cum merge?

– Bine. L-am dus şi l-am întors la şi de la ferma lui. Nimica toată. Mai puţin de o oră cu vânt din spate. Sâmbătă, l-am dus împreună cu soţia la Galveston, ca să ia cina cu nişte prieteni. Eram acasă la ora unu.

– Aşadar, merge bine.

– A fost doar o săptămână, dar, până acum, totu-i în regulă.

– Mă bucur. Între timp, cum merg reparaţiile la avionul tău?

– Pentru asta îmi trebuie cursele. Mă costă mult. Chiar dacă-l am pe Gall care face toată treaba, piesele de schimb sunt scumpe.

Era o conversaţie de umplutură, amândoi evitau să aducă în discuţie subiectul despre care trebuia într-adevăr să vorbească. Şi erau amândoi conştienţi de acest lucru. Bellamy simţea că inima mai avea puţin şi-i sărea din piept. Făcu semn înspre un fotoliu.

– Ia loc. Vrei ceva de băut de la minibar?

– Nu, mulţumesc.

Se aşeză. Bellamy luă loc pe canapea. Dent privi în jur, observând încăperea evident locuită.

– Ai stat aici toată săptămâna?

– Da, de când m-ai adus tu.

Conversaţia lungă pe care o avusese cu Van Durbin se mutase din strada din faţa casei Lyston într-un restaurant deschis toată noaptea. Când în sfârşit terminaseră, spre orele dimineţii, îl rugase pe Dent să o ducă la hotel. O dusese, fără să protesteze, fără să comenteze. Dent o îmbrăţişase la despărţire, dar nu se oferise să stea cu ea.

Nu mai auzise nici un cuvânt de la el până când îşi făcuse ea curaj să îl sune, cu o oră în urmă.

– După ce Olivia... N-am vrut să rămân în casa părinţilor mei.

– E de înţeles.

– A fost destul de greu să iau la rând cameră cu cameră, împreună cu Steven, ca să ne hotărâm ce vrem să păstrăm şi ce nu. A luat câteva dintre lucrurile Oliviei. Eu am păstrat câteva dintr-ale tatei, de care mă legau amintiri speciale. Tot restul, chiar şi bijuteriile Oliviei, a fost predat unei case de lichidări. Am căzut de acord cu Steven să donăm toţi banii obţinuţi unui centru pentru oamenii fără adăpost. Vindem proprietatea.

– Eşti sigură că vrei să faci asta? A aparţinut întotdeauna familiei tale.

– Pentru noi, numărul amintirilor dureroase este egal cu cel al amintirilor plăcute.

– Dar casa din Georgetown?

Îşi strânse braţele în jurul trupului.

– De când ştiu că Ray Strickland a fost acolo, că m-a pândit, ascuns în dulap, că a umblat cu lucrurile mele – nu aş mai putea petrece vreodată o noapte acolo, aşa că *am anulat contractul. Îl închiriasem mobilat.* Este bine că n-am apucat să-mi despachetez toate lucrurile.

– Atunci, rămâne New Yorkul. Când o să te întorci?

Indiferenţa cu care o întrebase îi zdrobea inima, dar reuşi să păstreze un ton normal al vocii:

– Sincer, nu m-am hotărât încă unde vreau să stau. Apartamentul pe care-l am acolo nu este *casa* mea. Este doar o investiţie bună. O să-l păstrez ca *pied-à-terre,* dar...

– Ca ce *pied?*

Bellamy zâmbi.

– Un loc în care să pot sta, când ajung cu treburi prin New York.

– Ai de gând să mai scrii?

– Pură ficţiune data viitoare, spuse ea cu amărăciune. Dar pot să scriu oriunde.

– De-asta m-ai sunat? Vrei să te duc pe ici şi pe colo până găseşti un loc care să-ţi placă?

– Nu, spuse ea încet. Te-am sunat pentru că începusem să am impresia că *tu* nu o să mai suni niciodată.

M-am gândit că, dacă voiam să te mai văd vreodată, trebuia să inventez un motiv.

Dent se foi pe fotoliu. Își puse un picior pe genunchiul opus, apoi îl puse numaidecât înapoi pe podea. Își trecu mâna peste cravată, ca și cum ar fi netezit-o, deși nu era nevoie. Văzându-l că nu se simte în largul lui, îl întrebă:

- A sosit momentul în care o să-mi spui lucrurile pe care le spun bărbații, fără să le creadă?

- Nu.

- Ai fost foarte insistent până m-ai văzut în patul tău, Dent. Ai dărâmat bariere pe care nici un alt bărbat n-a reușit să le dărâme. Asta e tot ce te-a interesat? Să câștigi marele premiu?

- Dumnezeule mare, zise el, scuturând din cap. Nu.

Continuă să se uite la el, apoi ridică din umeri, întrebând tăcut: „Atunci ce?"

Se mai foi o vreme, apoi, în cele din urmă spuse:

- Nu știu cum să fac asta?

- Cum să faci ce, mai exact?

- Să fiu... o jumătate din ceva. Partener, sau iubit, sau persoana importantă din viața cuiva... în fine, cum vrei să-i spui. Și oricum, merg mult prea departe când presupun asta, pentru că e foarte posibil să nu ai câtuși de puțin aceste gânduri în legătură cu mine. Cu noi. Dar, dacă da, îți spun verde în față că nu mă pricep deloc. Și nu mi-ar plăcea deloc. Pentru că nu aș vrea să fiu un dobitoc și să te fac să suferi. Din nou. Mai mult decât ai suferit deja. Meriți să fii fericită.

- Tu ai fi fericit?

- Cu ce?

- Dacă ai fi jumătate din ceva, partener, iubit, persoană importantă sau cum vrei să-i spui?

- Cu tine?

Încuviință din cap.

- Nu știu cum să-ți răspund pentru că n-am făcut-o niciodată. Tot ce știu este că, atunci când te-am lăsat aici săptămâna trecută și părea că totul o să se rezolve,

m-am gândit că cel mai bun lucru pe care l-aş putea face pentru tine ar fi să mă dau la o parte şi să te las să-ţi vezi de viaţa ta. Îţi jur, a fost un sacrificiu, pentru că încă îmi mai doream să fiu lângă tine în fiecare clipă. Şi aş fi putut fi. Şi o ştiam. Dar nu am crezut că asta ar fi cel mai bine pentru tine. Aşa că am plecat spunându-mi: „Ei bine, jos pălăria, Dent. În sfârşit ai făcut şi tu ceva bun!" Nu m-am simţit niciodată atât de mândru de o hotărâre luată. Sau atât de nefericit.

Se ridică şi se duse lângă fereastra care dădea înspre grădinile hotelului şi înspre râul din spatele acestora.

– M-am gândit la tine în fiecare minut. Apartamentul meu era o văgăună şi înainte, dar acum chiar că nu îl mai suport pentru că, oriunde mă uit, te văd pe tine. La un moment dat, n-am mai putut rezista, aşa că mi-am petrecut ultimele două nopţi în hangar. Gall nu vorbeşte cu mine.

– Pentru că ai dormit în hangar?

– Pentru că sunt prea prost ca să trăiesc.

– A spus el asta?

– Da. A, hm... Trecură câteva momente înainte să se întoarcă, încet, cu faţa spre ea. A spus că orice om se prosteşte atunci când se îndrăgosteşte. Dar eu, fiind un caz special, am dus prostia pe noi culmi şi te-am lăsat să pleci.

Privirea i se înceţoşă.

– Nu vrei să-l superi pe Gall.

Mai târziu, se certară în legătură cu cine făcuse prima mişcare. Dar, important era că se treziseră îmbrăţişaţi, cu trupurile şi buzele lipite. Mâini flămânde dăduseră jos hainele, dar, când o lipise de fereastră, Bellamy încercase să fie raţională şi îi atrăsese atenţia asupra faptului că oricine din hotel îi putea vedea, la care el o întrebase: „Cui îi pasă?" şi, când îi spusese că îi păsa ei, o trăsese pe podea, unde ultimele inhibiţii care-i mai rămăseseră fură urgent date la o parte, la fel de repede ca şi hainele care mai rămăseseră pe ea.

În cele din urmă, se mutaseră în dormitor, unde profitaseră la maximum de patul enorm, apoi rămăseseră întinşi într-o plăcută tăcere, mângâindu-se unul pe celălalt.

– În dimineaţa aia, spuse el, când ai ieşit din baie, după ce tocmai făcuseşi duş, îmbrăcată cu cămaşa mea...

– Hmm. Te-ai uitat ciudat la mine.

– Mă simţeam ciudat.

– De ce?

Îşi frecă buzele de tâmpla ei, începu să vorbească, apoi făcu o pauză înainte să spună:

– Mă pregăteam să spun că era prima oară când mă bucuram să văd o femeie a doua zi dimineaţa. Dar a fost mai mult decât atât. Mi-am dat seama cât de mult avea să-mi lipsească să mă trezesc lângă tine, atunci când n-o să mai fii acolo.

Bellamy închise ochii, încercând să-şi stăpânească emoţia care o copleşea.

– Nu ştiu unde o să ducă, Dent, sau ce o să se întâmple, şopti ea, cu gura lipită de gâtul lui. Ştiu doar că vreau să fiu aşa, cu tine, cât de des o să pot, atâta timp cât o să pot.

– Pot să trăiesc cu asta. De fapt, *vreau* să trăiesc cu asta. Îşi dădu capul pe spate ca să-i poată vedea faţa. Nu te deranjează că eu sunt sărac şi tu eşti bogată, nu?

– Pe tine te deranjează?

– Pe toţi dracii, nu. Orice-ar spune Gall, nu sunt aşa de prost.

Îi trase un fir de păr de pe piept.

– Te interesează banii mei?

– Categoric. Dar, mai întâi de toate...

O sărută cald şi tandru, cu dragoste. Lăsând apoi gluma la o parte, îi cuprinse faţa în mâinile lui, îi sărută pleoapele închise şi, când deschise ochii, spuse:

– Nu mai sunt trişti.

– Pentru că sunt inimaginabil de fericită.

– Amândoi suntem.

– Aşadar, îţi păsa dacă te sunam sau nu?

Privind adânc în ochii ei, îi luă mâinile, i le așeză pe lângă cap și, punându-și palmele peste ale ei, își împreună strâns degetele cu degetele ei. Apăsându-și fruntea pe a ei, spuse cu voce răgușită:

– Îmi păsa. Îmi păsa al dracului de tare. Slavă Domnului că nu ți-a luat decât o săptămână.

Încet, îl sărută pe gură.

– O săptămână și optsprezece ani.

mulțumiri

În timp ce am scris această carte, am avut nevoie de mult ajutor la crearea scenelor de zbor, atât pentru avioanele mici, private, cât și pentru cele comerciale. Mulțumirile mele lui Ron Koonsman, prietenul meu și persoana la care am apelat prima oară, care mi-a oferit extrem de multe informații utile și m-a prezentat lui Jarry Lunsford. Acesta, cu o răbdare de nedescris, a răspuns nenumăratelor mele întrebări și m-a familiarizat cu peisajul străin al cabinei de pilotaj. Jerry Hughs mi-a oferit sfaturi cu privire la aspectele și terminologia tehnică. Alții, care au cerut să rămână anonimi, știu cât le sunt de recunoscătoare pentru faptul că mi-au împărtășit experiențele lor personale și vastele lor cunoștințe.

Îmi cer scuze pentru orice greșeală, care îmi aparține în exclusivitate și sub nici o formă nu pot fi atribuite piloților mai sus menționați.

Sandra Brown
Iunie 2012

Bellamy Lyston era doar un copil când Susan, sora ei mai mare, a fost ucisă în timpul unei tornade. Misterul a rămas neelucidat, căci furtuna a făcut să dispară nu numai probele de la scena crimei, ci și memoria lui Bellamy legată de acele momente devastatoare.
Optsprezece ani mai târziu, Bellamy scrie sub pseudonim o carte de mare succes, ce are la bază acele întâmplări. Dar când identitatea lui Bellamy este dezvăluită, ea devine ținta unui atacator necunoscut care vrea cu tot dinadinsul să se răzbune. Pentru a-l identifica, Bellamy trebuie să-și înfrunte fantomele trecutului, printre care se numără și Dent Carter, nesăbuitul iubit al lui Susan, unul dintre suspecții în ancheta crimei.
Pe măsură ce sapă din ce în ce mai adânc în misterul ce înconjoară uciderea surorii ei, Bellamy descoperă lucruri tulburătoare... printre care și pasiunea de nestăvilit pentru Dent.

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cele peste 70 de cărți scrise de ea au fost publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0185-8
9 786063 301858
Lira®